

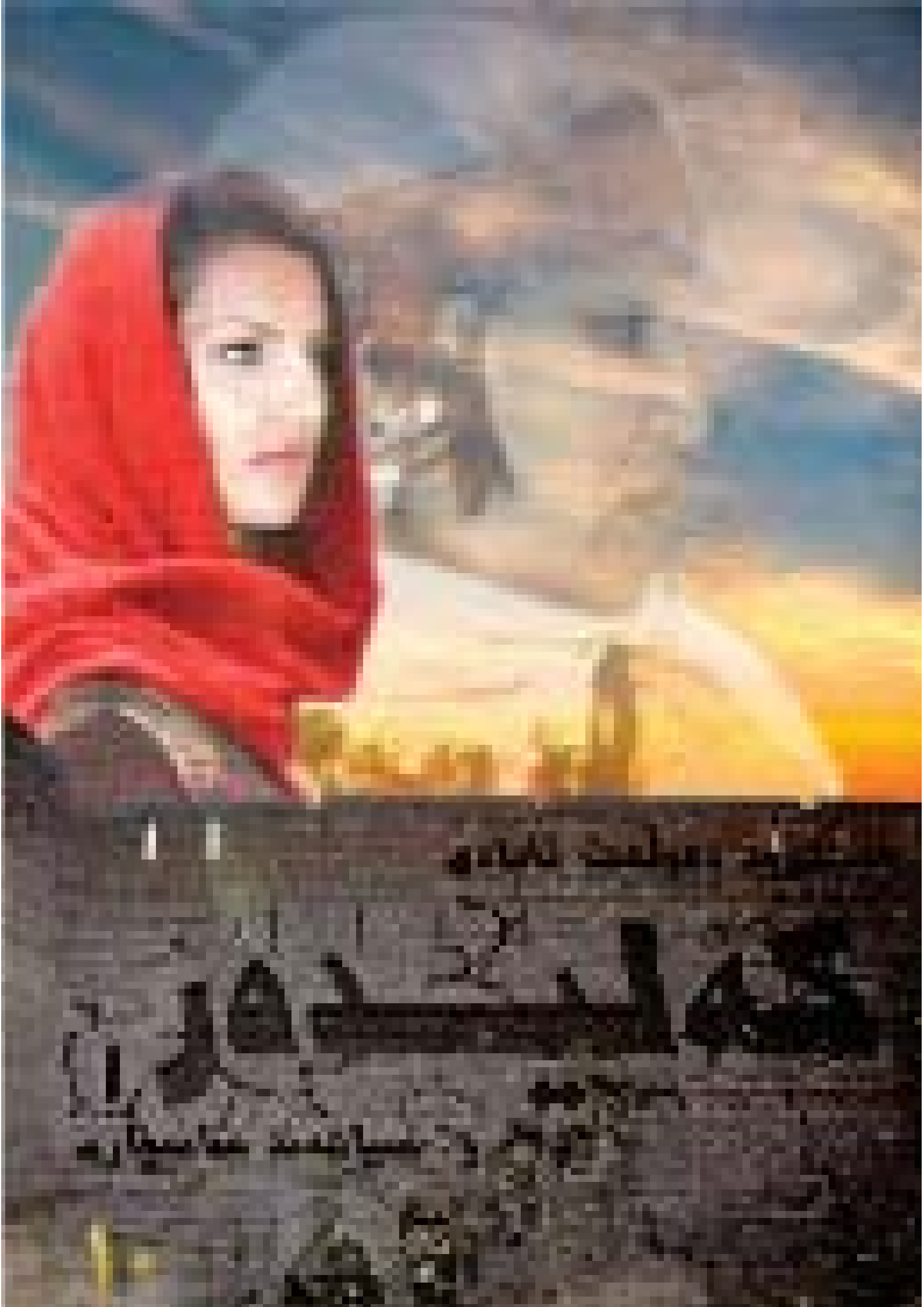

مه حموود
دهولہ ت
نابادی

کہ لیدہر

وہر گپڑانی
سیامہ ند شاسواری

بمرگی
دہیہ م

ناوی کتیب: کەلیدەر (بەرگی ئەکەم)
نووسینی: مەحمودی دەولەت ئابادی
وەرگیڕانی لە فارسییەو: سیامەند شاسواری
بابەت: پۆمان

تایپکار: سەرکەوت فایەق
پێداچوونەوێ زمانەوانی:
مۆنتاژی کۆمپیوتەر: سەیران عەبدولپەحمان فەرەج
دیزاینی بەرگ: ئارام عەلی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانە

نرخ: زنجیرە ۱۰ بەرگی + فەرھەنگۆک دینار
دەزگای چاپ و پەخشی سەردەم
چاپی یەکەم: ساڵی ۲۰۱۲
کوردستان _ سلێمانی

www.serdam.org

بۆ پەيوەندیکردن بە زنجیرە کتیبەو:

kteb@serdam.org

لەبەرپۆوەرایەتی گشتی کتیبخانە گشتیەکان ژمارە (۰۰۰۰) ی ساڵی ۲۰۱۱ ی
پێدراو

مافی لە چاپدانەوێ بۆ دەزگای چاپ و پەخشی سەردەم پارێزراو

کلیپه

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم رۆمانی ده به‌رگی ژماره (۰۰۰ – ۰۰۰)

سهرپه‌رشتیاری گشتی زنجیره

ناراد به‌ررنجی

به‌رگی ده‌یه‌م

۳۰۹۵
که‌یادەر
به‌رگی ده‌یه‌م

هه و النامه ی کتیر

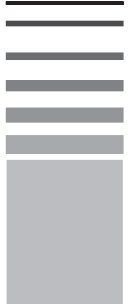
هذه النامه
كثير

به‌شی بیست و هفتم

3.97

که لیدر

بہارگی دہدہم

هه و النامه ی کتیر

به ندى يه كه م

له قوولايى خاموشى بيايان و له نيوان توژ و گهردى گومانايى
نيوه پودا، سوارىك به رهو رهوه ندى كه لميشيه كان لنگارى گرتبوو.
له دوورپا سواره كه له مستيكي قوچاو ئه چوو كه به هر باز
و ئاخيزيكي درشتتر و بهرجهسته تر ئه بوو و ئه هات تا له نيگادا
قه باره بگرى. سوار به سهر يالى ئه سپه كه دا چه مابوو يه وه و
وامه زانه له مهيدان و ههوارگه ي ژيانى گولمه مه مه دى سهردار
نزيك ئه بيته وه. ئه مهيدان و پهريزه ي له غهواره پاوهن بوو و
ئه گهر دهر فته تيشى پيدر ابوو، ئه بوايه پاريز بكات. به لام سواره كه
وه ها داژووت ئه توت خو ي به بيگانه نازانى و گوماني هيچ كو سپ
و له مپه ريكي سهر ريگه، بو مي شكي خو ي ري نادات. جهوان
و جهوان سهر بوو رهنگه، يان بو ئه ركيكي گرنگ راسپيرد رابوو،
كه بهو جوړه بي پهروا و بي باك لنگارى گرتووه و به رهو ههوارگه
داژووى. يان! گوماني په يامي ك له بهرژه وه ندى سهردار، بهو جوړه
سواره كه ي هه ژاندووه، يانيش! هي زيكي بي پهرواي هاندهر بهو
جوړه وره ي خستو ته بهرى...

هه رچى چون و به هر ئاوايه ك، سواره كه وه كوو
گه رده لوول يكي به له ز به شيو و دول و هه له مووتى ريگه دا داژووت
و به مكاره ي نه ك هر نيگاي تيزي گولمه مه مه د، به لكوو سهرنجى
هه موو دانيش توانى رهوه ندى له هه موو سووچ و قوژبن يكه وه بو

لای خوئی و لهز و پهلهی خوئی و، ههروهها، بو ئه و کراسه سپیهی به سهر دهستیوه ئهیشهکاندهوه، راکیشابوو.

وهک تیریکی هاوئژراو بهرهو رهوهند، سوارهکه ئالای سپی به دهستیوه بوو، بهلام هیشتاش پئی لیگیرا! له سهرهولئژی نشیوی زوورانکه، دوو چهکداری پیاده لهپر، له بن دهوهنه تهنگز لیی دهرپهپین و وهک بیانهوی ئهسپهکهی برهمینن، تفهنگهکانیان وهکوو دوو شاخ بهرز کردهوه و لهگهئیدا به ههرا و قووله سواریان دهنگ دا.

لهز و پهلهی دهرپهپینی خافلگیرانهی دوو چهکدار له بن بنچکه گهونهوه، ئهسپ و سواری داچلهکاند و کشاندیهوه. له کیشانهوهی لهپری لهغاوی ئهسپهکهدا، ئهسپ کشایهوه و به ناچار به سهر لاقهکانیدا بهرهو پاش شکایهوه. قچهکانی قورسای خوی و سواری پی رانهگیرا و بهپشتدا تلایهوه. سوار لهغاوی له دهست بهربوو. خوی ههئدا و وهک گوپهک به سهر خاکوخوئل و درکودالدا تلی دا و به ترسهوه - وهک پشیلپهکی کیوی - چوک و بهری دهستی له سهر زهوی، چاو و روخساری خوئلوی له چهکدارهکان بری.

— بزانه کییه!

به ئهماژهی برا، خانمحه مه د خوی ههئدایه سهر ئهسپهکه و وهک ههئوپهکی تیژپه له لای شانی گولمحه مه دهوه که له قولایی دهست و نیگای چهکدارهکاندا تهوق درابوو، فرکهی کرد. گولمحه مه د به تهکانی شانی، چوخهکهی به سهر شانیهوه ریک کرد، کورهکهی به باوهشیهوه بوو، داینا و به زاریکی منالانه، داره داری به کورهکهی کرد:

— ئوخه کی کوری خوم، دهک ئافهرهم! ههنگاوئیکی تر، ئافهرهم

کورهکهم! دهبرۆ بهریدا، داره داره!

بلقیس له ناو دهریزانی رهشمالهکهدا وهستابوو، دهستهکانی بو پیشوازی منالهکه کردهوه و به چاو و نیگایهکی تامهزرۆ،

منالەكەى بانگ كرد بو لای خوئی:

— گولئی من، گولئی من! دەرە دەى گولەكەم! وەرە،

هەنگاویكى دى، دەك ئافەرەم كورپى خۆم، ئۆخەى كورەكەم!

مناللى تازە پىگرتوو ئەوا لە نىوان بلىقس و گولمەمەددا
دارەدارەى ئەكرد و دەستەكانى وەكوو دوو بالى بچكۆلانە بو بەرەو
كردبووئەو بە سەرەتاتكى و لارەلارە هەنگاوى ئەنا. بلىقس لە
ناو دەريزانەكە هەلترووشكاوو و قوئى لە سەر كەشكەى ئەژنۆ،
پەنجەكانى بو بانگکردنى منالەكە رانەووشاند، بە پىكەنينىكى
هۆگرەو لىوى پشكووت. گولمەمەد چاوى لە منالەكەى
هەلنەئەگرت و ئەتوت رى رۆيشتنەكەى ئەو وەكوو ئارەزووئەكى
شیرين و دژوار، پەيگىرى ئەكات. منالەكەش كە لەمەوبەر بە
نىگەرانى و بى باوەريەو هەنگاوى ئەنا، ئەوا لە خۆشى ئەو
كە ئەتوانى پى هەلگى، خەرىك بوو بە تەوقى سەرەو بەر
بىتەو كە پەنجە بچكۆلەكانى لە پەنجە زبەرەكانى بلىقس گىر
بوو و بەجاریك، بە ئاسوودەى خوئى هەلدايە باوەشى دايكانەى
بلىقس. دەنگى پىكەنينى لەرزۆك و تریقانهوئەى منالەكە لەگەل
قاقای پىكەنينى بلىقس و گولمەمەد ئاوتە بوو. بلىقس
منالەكەى گووشا بە سینگىيەو و بە خۆشەو هەلسا.

بە پىكەنين و رابوونى دايك، قاقای شادمانانەى شىرۆ چوو
بە حەوادا. بە خۆشى و هەراو دەستەكانى كوتا بە يەكا و لەو
چەپلەلیدانە پر لە شەوقەدا دلۆپىك خەنە لە نىوان پەنجەكانىو
دەريپەرى و راست پزايە ناوچاوى. شىرۆ چاوى قووچاند و ناخودئاگا
لە سەر لاقيك كەوتە حەلواشەلى و مارال و زيوەرى خستە
پىكەنين. لە هەمان كاتدا دەستە خەناوئەكانى وەكوو لقە
دارى قورپاوى بە گالتهو بەرەو ئەو رادىرا. شىرۆ دەسبەجى غارى
دا بو لای دايكى، دەستە خەناوئەكانى دوور راگرت و چاوەكانى
خوئى لە بەرامبەر چاوى بلىقسدا راگرت بو ئەوئەى دلۆپە خەنەى
لى بسرپتەو. بلىقس منالەكەى دايەو بە گولمەمەد، لوى

سهرپۆشهكهی به سهری پهنجهی گرت، به زمان تهړی کرد و پیلووه داخراوهکانی شیرۆی به قامکی دهستی چهپ کردهوه و ههروا رایگرت.

بهگمحهمه دی کهلمیشی له سهر بهردهکه دانیشتبوو، دهست و پښ و کاکوډی له خهنه گرتبوو. دهفری خهنهکهی له نیوان ههر دوو قولاپهیدی راگرتبوو و به پهنجهی ئهماژه، بن و قهراخی دهفرهکهی خاوښ ئهکردهوه و خهنه کوکراوهکهی ئهتهکانده لهپی دهستی. دهوړ و بنی دهفر خاوښ بوویهوه. بهگمحهمه د سهر و قژه شاخ شاخهکهی بهرهو گولمحهمه د وهرگیږا و ئهماژهی به منالهکه، وتی:

— بیهینه، بیهینه بو لای من. بیهینه با دهستهکانی له خهنه بگرم!

گولمحهمه د کورهکهی بهرهو برای برد و له نزیك دهفره بهتالهکه به سهر پیوه وهستاندی. مهچهکی دهستهکانی منالهکهی گرت و له بهردهمی بهگمحهمه د رایگرت. بهگمحهمه د دم به پیکهنین و به قوشمهی، ئهو خهنه ی له لهپی دهستی دا کووی کردبووه دای له دهست و پهنجهی برازاکهی:

— له خهتهنه سوورانت، له خهتهنه سوورانت دا مامت خهنه بگری، گولهکهی من! گوډی ئاپو. بلل خوا جهز بکات! به یهک دهنگ ژنهکان وتیان:

— به هیوای خوا!! به هیوای خوا!

شیرۆ چاوه ئاو تیزاوهکهی به لوی سهرپۆشهکهی دایکی سرپیهوه و پرووی وهرگیږا. خهنه ی له دهست و پهنجهی پرواند و کورهکهی له باوهشی گولمحهمه د وهرگرتهوه. گووشای به سینگی دا، گوډا و چاوهکانی ماچ کرد:

— خهریک بوو بووت کویر ئهبووم، کویر بم بووت! کویر بم بووت، چاوهکانم، چاوهکانم! چاوهکانم!

گولمحهمه د له قیژه و ههرای ژنهکان و ههروهها له

براکه‌ی به‌گمحه‌مه‌دیش که هه‌روا له سهر به‌رده‌که دانیشتبوو، دوور که‌وته‌وه و لای ئه‌ستونده‌کی ره‌شماله‌که چاوه‌پیی کرد. خانمحه‌مه‌د و سواری غه‌واره ئه‌وا زه‌نگۆ به زه‌نگۆ و به ئارامی ئه‌هاتن. سواره‌که به‌رگی سهر‌بازی له به‌ر بوو به سواری ئه‌سپییکی کویتی چواره‌ه‌نگل، قیت دانیشتبوو و ئالایه سپیه‌که‌ی خوی هه‌روا به ده‌ستیه‌وه راگرتبوو. چاوه‌کانی له بن لیواری "کلاو گه‌رگه‌ری" یه‌که‌ی‌دا، بچووک و پیکه‌وه لکاو خویایان ئه‌کرد. روخساری سووتاو و گۆنای پان و تۆزی ده‌رپه‌ریبوو. چه‌ناگه‌ی ئه‌توت نییه. به‌لام ئه‌و شته‌ی له نیگای یه‌که‌م‌دا به‌رچاو ئه‌که‌وت ئه‌وه بوو، که کابرا له به‌رگه سهر‌بازییه‌که‌ی‌دا غه‌واره‌یه و ئه‌کرا ببینری که پیاوی تازه گه‌یشتوو به تازه‌یی ئه‌و به‌رگه‌ی له به‌ر کردوو.

— مروّقی سه‌ید شه‌رزای توربه‌تیه. په‌یامی هیناوه بۆمان. له لای کاشمه‌رمه‌هه‌هاتوو!

خانمحه‌مه‌د پیی له زه‌نگۆ به‌تال کرد و ده‌سکه‌وساری به به‌رکووی زینه‌که‌وه گرێ دا. ته‌ته‌ره‌که‌ی سه‌ید شه‌رزایش له ئه‌سپه‌که‌ی دابه‌زی و سلّوی له گولمحه‌مه‌د کرد. خانمحه‌مه‌د ده‌سکه‌وساری ئه‌سپه‌که‌ی لیوه‌رگرت و گولمحه‌مه‌د به بی قسه‌کردن شانی وه‌رگێرا و به‌رمه‌وخواری په‌وه‌ند که‌وته ری. پیاوه‌که‌ی سه‌ید شه‌رزایش، به بالّای کورت و چه‌ناگه‌ی وه‌ک بلّی سواو و، ئه‌و چاوانه‌ی که له هه‌ر نیگایه‌ک‌دا سپیاییه‌که‌ی زیاتر ئه‌یدا به چاودا، نه زۆر دل ئاسووده که‌وته دواي گولمحه‌مه‌د. له قه‌راخ ره‌شماله‌که‌ی لای خواره‌وه گولمحه‌مه‌د خاوی کرده‌وه و کابرا یه‌ک دوو هه‌نگاوی به‌مینی، به خامۆشی راوه‌ستا و روانیه فه‌راگه‌ردی خوی. گولمحه‌مه‌د ئاو‌ری له کابرای ده‌شته‌کی دایه‌وه و جاریکی دی له جلوه‌به‌رگه نه‌شیاوه‌که‌ی، که زۆر له‌به‌ری‌دا ناقولّا بوو پرووانی و وتی:

— سه‌ید شه‌رزایش به‌رگی حکوومه‌تی له به‌ر کرد؟! —

له وه لّامدا، تهوسخه نديكي خواروخيچ دهمه زلهكهي كابراي
كردهوه و وتي:

— به لي! سهردار!

گولمحهمه د ئيدن پرسى:

— چه نيكه ئه وه بهرگهي له بهر كردوه؟

— له سهره تاي پايزه وه، سهردار!

گولمحهمه د نيگاي له سهر كابرا گواسته وه و وتي:

— به جي، به جي! دهى! جا په يامه كه تم بو ئه گيرپته وه يان
فراوين ئه كهى.

كابرا كرنوشيكي كرد و وتي:

— به له زم سهردار، تا نويزي ئيواره ئه بي خوم بگه يه نمه وه...

— بو به تاليوني كاشمه ر؟!

له وه لّامى گولمحهمه ددا، كابراي توربه تي توزي راما.
گولمحهمه د وتي:

— نامه وي وه لّامى ئه وه بدهيته وه، ئه وه يان به خوته. دهى!
ئه وا گويم له تويه، بلي!

له وه شوينه وه كه به گمحهمه د له سهر بهرده كه دانىشتبوو
تا ئه وه جيگه يه ي گولمحهمه دى لي وه ستابوو، زور دوور نه بوو
كه دهنگه كان نه بيسرى. به لّام با له روزه لاته وه ئه هات و
گولمحهمه د له لاي ئه ستونده كي دوا په شمالي ره وه ند له بهرى
روژئاوا وه ستابوو و له گه ل كابراي ته تر خه ريكي گفتوگو بوو.
له م رووه وه هه ولداني به گمحهمه د بو بيستنى وتوويزه كهى ئه وه
دوانه بي هووده بوو. به گمحهمه د به لّام نهى ئه توانى و به ده ستى
خوى نه بوو كه نيگاي تيژى به خوارى، له سهر چاو و روخسار
و ليوى براكهى هه لگرى. چونكه ئه يويست له شيواز و داره تي
روخسارى گولمحهمه د وه، چه مكى ئه وه قسانه تي بگات كه نهى
ئه بيست. لانيكه م ئه يويست له خوشى و ناخوشى هه والكه
تي بگات. به لّام هيلي هه نيه و داره تي روخسارى گولمحهمه د

نهئه گۆرا. به لكوو له سه رخۆ و يه كباو بوو و ئه توت به ئه نه قهست
چاوى له خاك برپوه نهك له چاوه كانى كابراى ته ته، بۆ ئه وهى
ته ته ره كه بتوانى به ئاسووده يى قسه ي خۆى بكات.

خانمحه مه د پاش به ستنه وهى ئه سپه كان به ره و به گمحه مه د
و ژنه كان كشا و به گمحه مه د ده ست و پى و كاكوڵ به خه نه وه وهك
بلى شهرم له كاكى بكات، به ده ميه وه پى كه نى. خانمحه مه د،
نه له بىرى ئه وه دا كه براى هه ره گچكه بىرى لى ئه كرده وه، له
لاى داى كه وه له سه ر عه رزه كه دانىشت و ئانىشكى دادايه سه ر
كو رتانه كه و چاوى به ره و لاى خو ا رو و، ئه و شو ي نه ي گو ل محه مه د
و كابراى ته ته ر وه ستا بو و ن، تى ژ كرد.

بلى قىس خزايه نزيك كو ره كه يه وه و به شى رۆى وت:

— بزانه ئه گه ر خه نه ي ده ستى زيوه ر وشكه وه بو وه بلى
پياله يه ك چا مان بۆ به ينى.

شى رۆ رۆ يشت و مارا لىش هه لسا و — وهك به دواى
كا رى كدا — به ره و ره شماله كه لى ان دوور كه وته وه. راسته كه ي
ئه وه بوو كه كهس به خو شى خۆى هه زى له دانىشتن له لاى
خانمحه مه د نه بوو. چونكه چا وانى پر بو و ن له گو مان و زمانى درو و
بوو. ميه ره بان، يان نه بوو يان ئه گه ر بوو نه ئه بينرا. سه ر و زمان
خو ش نه بوو و ئه گه ر يشت بوو، خو ياي نه ئه كرد. مو نى نا وچه وانى
ئى دى ببو و به هه ميشه يى و هه روه ها رى كگو و شرانى كا كيله كانى.
به گمحه مه د جا رى كي تر رو وى كرده وه گو ل محه مه د و لى
و رد بو و يه وه. خانمحه مه د ني گاي له ني گاي گو ل محه مه د وه رگي را
و سه يرى دا يكى كرد. چا وه كانى بلى قىس پر بو و ن له پرسى ار و
خانمحه مه د ئه يتوانى به ئاسانى له وه تى بگات. به لام له

گو تنى ئه و شته ي له ده رو و نى دا بوو و ئه يو يست له وه لامى
ني گاي دا يكى دا ده رى ببى رى دو و دل بوو. چونكه پى و وابو و هه مو و
قسه يه ك بۆ ژنان — ئه گه ر ئه و ژنه بلى قىسىش بى و دا يكىشى بى —
نابى بگو ترى. كه چى له گه ل بر و ابو و ن به و خاله ش، له قو و لا يى

چاوه‌کانی بلقیسه‌وه وزه‌یه‌کی زۆر به توانا بلیسه‌ی ئەکیشا،
که خانمحه‌مه‌د نه‌ی ئەتوانی له به‌رامبه‌ر کیشهری ئەو وزه‌یه‌دا،
خامۆش و بیلایه‌ن بێ.

— ئا، خانمحه‌مه‌د! تۆ تۆ چۆن بیر ئەکه‌یته‌وه؟! من بۆنی
هه‌والی ناخۆش ئەکه‌م. بریار وایه‌ چیتان بێته‌ سه‌ر رێ؟ بۆچی
دلی من ئەم هاتوچۆ کردنانه به‌ تاریک و ره‌ش ئەبینی؟!
به‌ ده‌نگی نه‌رمی بلقیس، به‌گمحه‌مه‌دیش ئاوری دایه‌وه
و گوئی بۆ گوته‌ی شلکرد. خانمحه‌مه‌د بۆ ئەوه‌ی له‌وه‌ زیاتر
ئەندیشه‌ی برا تازه‌ زاواکه‌ی نه‌شه‌مزینی، هه‌لسا و به‌ بیانوی
توند کردنه‌وه‌ی ته‌نگه‌ی زینی ئەسه‌په‌که‌ی، له‌ به‌گمحه‌مه‌د دوور
که‌وته‌وه‌. به‌ دوا‌ی خانمحه‌مه‌ددا، بلقیسیش رابوو، کوره‌که‌ی
گولمحه‌مه‌دی کرده‌ قه‌ڵاندۆشکان و وتی:

— ئەته‌وێ سواری ئەسه‌په‌که‌ی خان ئاپۆت ببی؟ ئا! چه‌زت له
سواریه‌، سواری؟

خانمحه‌مه‌د ته‌نگه‌ی زینه‌که‌ی شه‌ته‌ک دا. ده‌سکه‌وساری
له‌ به‌رکو‌ی زینه‌که‌ ئالقه‌کرد و ئانیشکی له‌ سه‌ر یالی ئەسه‌په‌که‌،
پشت سه‌ری به‌ نینۆک خوراند و کلاوه‌که‌ی تا سه‌ر برۆی خزانده‌.
بلقیس نزیک بوویه‌وه‌ و کوره‌که‌ی گولمحه‌مه‌دی له‌ سه‌ر زینه‌که‌
دانا. ده‌ستیکی به‌ پشتی مناله‌که‌وه‌ و ده‌ستیکی له‌ سه‌ر ئەژنۆی،
به‌ خانمحه‌مه‌دی وت:

— بلێ! پیم بلێ ئەوه‌ی ئەیزانی!
خانمحه‌مه‌د په‌نجه‌ی له‌ پشت سه‌ری لابرد، کلاوه‌که‌ی له
سه‌ر برۆی هه‌لکشانه‌ سه‌ره‌وه‌ و وتی:

— شتیکی وا نازانم، من هیچ نازانم!
پاشان بێده‌نگ بوو و نیگای برییه‌ چرچ و تره‌کاوی پشت
ده‌ستی دایکی و له‌پاش ماوه‌یه‌کی بێده‌نگی، درێژه‌ی دا:
— گومان، منیش ته‌نها به‌ گومان بۆی ئەچم!

— چ گومانیک؟

خانمحه مه د جارِکی دی سهری هه لّینایه وه و له کاتیکا
نیگای له کابرای ته ته ر و براکهی بوو، وتی:

— بووین به درکی چاو ئیمه، درکی چاو! ئهمه مه ترسی بو
ساز کردووین، مه ترسی! ئه بیینی؟ کوره که ت ئه بیینی؟
بلقیس و خانمحه مه د ئه و ئه یانروانیه گولمحه مه د که شان
به شانی ته ته ره که ی سه ید شه رزا پیاسه ی ئه کرد. خانمحه مه د
ئیدن وتیه وه:

— ئه بیینی؟

له وه لّامی کوره که ی و ره نگه له بهر دلّی خو ی، بلقیس وتی:
— چو ن نایبینم، چو ن ناتان بینم؟ چاو و دلّی من جگه له
ئیه کی و چی ئه بیینی؟
خانمحه مه د وتی:

— به بالّا هیچ هه لکشاو نییه، به لّام به خو و خده! به
ناو و ئاوازه! به دلّ و جهر به زه، بی هاوتایه. هه موو چاوه کان
له وه و هه موو زمانه کان باسی ئه و ئه که ن. باسی کوره که ی
تو. بهر پرسی جه نده رمه ی خوراسانی ش چاوی له کاره کانی
گولمحه مه دی که لمیشیه و له کاره کانی گولمحه مه د ئه دو ی.
که چاوی به من که وت، ئه توت هه موو دنیا یان پی داوه. وای زانی بوو
من گولمحه مه دم! وای زانی بوو گولمحه مه د به قاچی خو ی، خو ی
خستو ته داوه وه. وای زانی بوو گولمحه مه د ئه وه تا له ناو دهستی دا!
به لّام! به لّام کاتی که زانی من گولمحه مه د نیم، کاتی که زانی
من برای گولمحه مه دم له سهر جی گه ی خو ی وشک بوو و ئیدی
نه یزانی چی به من بلّی! له وه پاش ته نها یه ک قسه ی کرد؛ بهس
یه ک قسه! تیم ئه گه ی چی ئه لّیم؟ بهس وتی:

— «من داوای گولمحه مه دم کرد بوو!» و! قوتار! ئیتر یه ک

وشه شنی نه گوت. تاقه یه ک وشه ش! تیم ئه گه ی؟!

بلقیس روانیه پشت دهستی خو ی له سهر ئه ژنو ی کوره که ی
گولمحه مه د و وتی:

— چۆن تى ناگهم؛ چۆن تى ناگهم؟ باشيش تى ئهگهم. باشى
باش! زۆر ده ميگهيه لهو شتانه گهيشتووم. ئىسته! ئىسته
بهلام ئه مهوئ هه ندى شتى تر بزانه. ئه مهوئ بزانه چيتان به
سه ر دى؟! ئه مهوئ بزانه به يانى، به يانى چى ڤوو ئه دات؟ ئه مهوئ
بزانه هه ر ئىسته، له م كاته دا خه ريكن چ پيلانيك بو كورپه كاني
من، بو ئيوه دائه ڤيژن؟

خانمه مه د هه روا ئانيشكى له سه ر يالى ئه سپه كه،
ته ويلى نا به له پى ده ستيه وه و وتى:

— سه خته دايه، ژيان دژواره. ژيانى به سه رفرازى! زۆر دژواره.
مروڤ ئه بى وه كوو مشكه كوڤره بژى تا پاريزراو بى، ئه گه ر هات
و جگه له وهى كرد! ئه وسا كارى دژوار ئه بى، دژوار.

خانمه مه د ته ويلى له به رى ده ستي كرده وه و دريژه ي دا:
— به لام! به لام براكه ي من خوت ئه زانى شيوازي شيري
گرتوته به ر، شيوازي شير! هه موو كه سيكيش به بى ئه وهى خوئ
بزاني، له شير ئه ترسي. ته نانه ت ئه وهش كه پاشه روئكى نيچيري
شير ئه خوا له شيره كه ئه ترسي و خوئ ئه پاريزي. گولمه مه دى
ئيمه دايه، بووه به شيري بي شه لاني ئه م مه لبه نده.
بلقيس سه ر ده ستي قوئى كراسى كورپه كه ي به چنگ گرت
و بى ئوقره پرسى:

— ئه يانهوئ له ناوتان به رن. ئه يانهوئ بتانكوژن. ئه يانهوئ!
ئه يانهوئ! ئه يانهوئ...

خانمه مه د شه كان و له رزىنى نا ئارامى په نجه ي بلقيسى
به ده ست هيو ر كرده وه، قوئى كراسه كه ي له ده ستي داىكى
ده ره ينا و وتى:

— دلت نيگه ران مه كه بلقيس. دلت نيگه ران مه كه! ئيمه!
چاوه ڤوانى له وه زياترمان له تو هه يه! تو! مه گه ر ئه وه تو نه بووى
كه ئه توت: «به رخی نيڤ بو سه ر برينه، نهك له بو دوشين و
ڤان؟» ها؟ مه گه ر ئه وه تو نه بووى؟ ئه و په نده م من ته نها له

زمانی خودی تۆ بیستووہ!

منالہکے بہ قامکے گچکےکانی پرچہ زیوینہکےہی بلقیسی
لہ قہراخ سہریوشہکےہی دہرہینا بوو و یاری بہ قژی دایہگہورہی
ئہکرد. بلقیس خاموش و چاوی لہ یالی ئہسپہکے و کھلکھلہی
وہلامی پرسپاری کورہ گہورہکےہی رامابوو. خانمحمہد چاوی
لہ ناوچہوانی گرژی دایکی بوو و ئہتوت دلی نہئہہات جاریکیتر
بہ قسہکانی خوئی نازاری بدات. منالہکےہی بسکی بلقیسی
ہینابوویہ پیش، بوسہر لووت و چاوی. بلقیس بہ میہرہبانی
دہستی منالہکےہی گرت. بسکے خولہمیثیہکےہی کردہوہ بہبن
سہریوشہکےہی دا و منالہکےہی گووشا بہ سینگیہوہ و وتی:

— پهریشانم مہکے بہرخہکھم، پهریشانم مہکے!

خانمحمہد نیگای لہ روخساری دایکی گواستہوہ و پالی لہ

شانی ئہسپہکےہی کردہوہ و وتی:

— لہ بیری زہماوہنی بہگمحمہددا بہ دایہ!

گولمحمہد و تہتہرہکےہی سہید شہرزا بہرہوژوور بوونہوہ.
بلقیس شوپی نیگای خانمحمہدی لہ سہر گولمحمہد گرت
و منالہکےہی لہ سہر زینہکےہی کردہ قہلاندوشکان و کھوتہ
ری. خانمحمہدیش بہ دواي دایکی دا ہہنگاوی ہہلگرت و وتی:
— زہماوہنمان لہ پیشہ دایہ، غم لہ ناوچہوانت بتہرینہ.

بہگمحمہد جارپس مہکے!

بلقیس ئہتوت توانای ناخافتنی نیہ. خانمحمہدیش لہوہ
زیاتر ہیچی نہوت و بہرہو بہگمحمہد کہ ہہروا گیرودہی خہنہی
دہست و سہر و پی، لہ سہر بہردہکےہی دانیشتبوو، رویشٹ و لہ
بلقیس گہرا بہ خوئی و ئہندیثہی خوہوہ خہریک بی.

توربه‌تی له سهر زینه‌که جیی خۆش کرد و به نیشانه‌ی مالاوایی،
کلاوه‌که‌ی داگرت و له‌غاوی راست کرده‌وه. گولمحه‌مه‌د به سهر
وه‌لامی دایه‌وه. شاقه‌لی چۆخه‌که‌ی به په‌نجه‌گرت، شانی دایه
به‌ر باکه و به‌ره‌و دایکی که‌وته پڕی. سوار پشستی له په‌وه‌ند،
دابووێه غار و بلقیس چاوی له شوپی رویشتنه‌که‌ی ئه‌و بریوو.
— شیرۆ ئاو به‌ینه ئه‌م قوره له ده‌ست و پلم بکه‌مه‌وه،
دیقم کرد!

به‌گمحه‌مه‌د جارپس و بی ئوقره له سهر به‌رده‌که هه‌لسا
و به ده‌ستی ئاواله‌وه ملی کیشتا و ئه‌توت قاجی له کو‌ت دایه،
جاریکی‌تر به تو‌سنیه‌وه شیرۆی بانگ کرد:
شیرۆ، شیرۆ!

شیرۆ له لای ئاگره‌که‌وه له وه‌لامی براکه‌ی‌دا وتی:
— خه‌ریکم ئاوه‌که شله‌تین ئه‌که‌م، براگیان. هه‌ر ئیسته،
ئه‌وا هاتم!

گولمحه‌مه‌د ده‌م به پیکه‌نین به به‌رده‌می بلقیس‌دا تیپه‌ری
و لای به‌گمحه‌مه‌ده‌وه وه‌ستا، بسکیک له پرچه شووش
راوه‌ستاوه‌که‌ی به‌گمحه‌مه‌دی به سهری دوو په‌نجه تاقیکرده‌وه،
ئاو‌ری له دایکی دایه‌وه و وتی:
— تو ئه‌لیی قزی په‌نگی گرتووه، دایه؟

بلقیس تووشی خوی و نیگه‌رانی ئه‌ندیشه‌ی خوی، له نیگای
بی ئوقره و پرسینه‌ری به‌گمحه‌مه‌دا که له‌وی ئه‌روانی، وه‌لامی
دایه‌وه:

— خه‌نه چه‌نده زیاتر به‌مینیت‌ه‌وه په‌نگه‌که‌ی گه‌شتر ئه‌بی.
گولمحه‌مه‌د به‌ره‌و ئاسمان سهری هه‌لینا و روانیه‌ خوری
نیوه‌رۆ و ده‌ستی نایه سهرشانی به‌گمحه‌مه‌د و وتی:
— چه‌نده به له‌زی براگیان، جارێ هیشتا زۆرمان ماوه!
لیگه‌رێ با کاکۆلت بیی به په‌نگی هه‌تاو!

به‌گمحه‌مه‌د له بن ده‌ستی براکه‌ی‌دا، شانی چه‌مانده‌وه و

جاریکی دی له سهر بهرده که دانیشته وه. گولمحه مه د ئاورپکی تری له دایکی دایه وه، به لام توانی ده سبه جی چاوه کانی برا گه وره که ی خوئی، خانمحه مه د له پشت سهری بلقیسه وه خافلگیر بکات. گولمحه مه د له نیگای برا که ی دا رانه وه ستا و به ره و کوانو وه که و بو لای شیرۆ چوو. ئه و به یه ک نیگا تیگه یشتبوو که له پشت نیگای خاموشی خانمحه مه د دا کو مه لیک ئه ندیشه ی ئالۆسکا و له خول و تاودایه، به لام ئه وه شی ئه زانی له سهر و به ندی زه ماوه نی به گمحه مه د و راست له و کاته دا که زاوا و هاوه له کانی به ره و خورسوف زین ئه که ن، نابی بیر و ئه ندیشه ی که سه کانی بورو و ژینی. بویه ههر له و شوینه وه که راوه ستابوو به گالته و روو خوشیه وه ده نگی هه لئنا:

— به زاوا بوونیش هه روا ئاسان نیه، کاکه برا! پشووی دریزی ئه وی. ئه و ئاوه ش تا گهرم ئه بی کاتی ئه وی. هیچ ئیشتیای له وه نیه بیته کول!

شیرۆ دانیشتبوو له بهر چوکی گولمحه مه د دا، له په سا دار و چیلکه ی ئه نا به ئاگره که وه. خانمحه مه دیش هات بو لای کوانو وه که و گولمحه مه د که وته ته کی به ره و ره شماله که ی خوئی و به بلقیسی وت:

— خان ئاپویشم هه لسینه!

بلقیس به ره و ره شماله که ی خان ئاپۆ چوو و گولمحه مه د و خانمحه مه د، له بهر ده ریزانی ره شماله که، له سهر به ره یه ک که زیوهر رای خستبوو، دانیشتن. گولمحه مه د چه ند زیخی له سهر عه رزه که هه لگرت و که وته یاریکردن پیان و به خانمحه مه دی وت:

— نیشانه کان لیلن برا، هه موو نیشانه کان تاریک و پیوارن!

— چی ئه وت ته ته ره که ی سه ید شه رزا؟

— سه ید شه رزا په یامی ناردبوو له مه شه ده وه فه رمانیان

بو ناردوو!

— فهرمانی چی؟ بوچی؟
گولمحه مه د پروانیه براكه ی و وتی:
— فهرمان! بو زیندوو یان کوژراوی ئیمه!
خانمحه مه د به تالی بزه یه کی هاتی و وتی:
— ئهمه خو ئیتر لی و تاریک نییه کاکه برا، ئهمه پروون و
ئاشکرایه!

گولمحه مه د زیخیکی له نیوان په نجه کانی دا گووشا و وتی:
— نه خیر، ئه وه ندهش پروون و ئاشکرا نییه. لی و تاریکه،
ناکوکه. به پیچ و په نا و دژبه یه ک ئه دوین. له لایه که وه ئه و بریار
و فهرمانه دهر ئه که ن و له لایه کی تره وه داوا له ئیمه ئه که ن
پاکانه بکهین. له لایه کی تریشه وه سازیکی تر لی ئه دهن!
خانمحه مه د وتی:

— ئه یانه وی تا بو یان ئه کری گیزمان بکه ن، تو پیت وا نییه؟!
— با، منیش وای بو ئه چم!
— که وا بوو، ئیسته ئه بی چی بکهین؟ خو ئه بی بزانی
ئاخره که ی چیان ئه وی؟

گولمحه مه د زیخیکی هه لدا، تاویک راما و پاشان وتی:
— ئه وه ی پروونه که ئاخهره که ی چیان ئه وی، به لام ئه وه ی دایار
نییه که که ی ئه یانه وی دهس پی بکه ن. دهسی دهسی، خه ریکن
دهسی دهسیمان پی ئه که ن. به لام ههر له ئیسته وه ئه توانین له
دوا مه به ستیان تی بگهین و دهسیان بخوینینه وه.
— چیه ئه و دوا مه به سته؟

— خو به دهسته وه دان یان مردن!
ساده و به بی دلهره واکه خانمحه مه د پرسى:
— ئیمه کامه یمان ئه وی؟ خو به دهسته وه دان یان مردن؟!
گولمحه مه د پروانیه روخساری براكه ی و وه کوو منالیکی
ساکار پی که نی و وتی:

— ئیمه هیچ کاممان ناوی، نه خو به دهسته وه دان و نه

مردن!

روخساری چیری خانمحه مه دیش به بزه یه ک پشکووت و
به پرسه وه وتی:

— ئه وه ئه لئی چی؟

گوئمه مه دیش به هه مان پرووگه شییه وه وه لامی دایه وه:

— به راست، نه خو به دهسته وه دان و نه مهرگیش!

— ئاخر ئه وه چۆن ئه بی؟

گوئمه مه د وتی:

— دوو قاپ ژهر ئه خه نه بهرده مت و ئه لئین ئازادی کامیانت

پێخۆشه هه لێگره و بینێ به سه ره وه! دهی! تۆ چی ئه که ی؟ یه ک

له و قاپانه هه لئه گری و ئه یخوئته وه؟!

خانمحه مه د به خاموشتی سه ری داخست و به نینۆک

هیلکی له سه ر به ره که کیشا. ئه توت ئه یه وێ رێگه چاره ی

ئه و گرفته ی که هیچ چاره سه ریکی بۆ نابینی، له بیده نگیدا

بدوژیتته وه. گوئمه مه د بۆ هاودلی له گه ل براکه ی، وتی:

— با بزاین خان ئاپۆ ئه لئی چی؟

به دوا ی بلقیس دا خان ئاپویش له ده ریزانی ره شماله که پئی

نایه ده ره وه. به باویشک ده می هه لپچری، قاچه کانی کرده وه و له

عه رزه که ی چه قاند و مشتی به رز کرده وه و له سه ر یه ک کوتای

به ته ختی سینه ی دا. پاشان ده مه زل و هه راوه که ی به پشتی

ده ست داپوشتا، ئاوی سیله ی چاوه کانی به خه می په نجه ی سه ری،

سیه کانی پر کرد له هه وای فینک و بۆ بینینی برازاکانی سه ر و

چاوی به ملا و ئه ولادا سووراند و کاتیکه ئه وانی له به ر ده رگای

خیوته که ی زیوه ر بینی، ده ستی برد بۆ دوگمه ی کراوه ی یه خه ی

کراسه که ی و به پئی په تی به ره و لایان که وته ری.

بلقیس ئه واه گه یشتبوو و کوپه که ی له نزیک باوکیه وه

له سه ر پئی راگرتبوو و لێگه پرابوو چرنووکی له چۆخه که ی

گوئمه مه د گیر بدات. خان ئاپۆ پزووی شه روا له که ی هه لکیشا،

به گمحه مه د چوار دهست و پى، به سهر و ملی وشكه لاتوو و وهك بلیى له كوټ دایه، چهند ههنگاوېك له سهر پاژنهى پى گاوگولكىى كرد و له سهر بهردچنهكه دانىشت:

– ئه لى كوټى پىنج مه نىان له سهر ملم داناوه و دهست و پىيان به زنجیر بهستوومه تهوه! بیکه به دهسما ئهم بیخواونه بشورهوه! ئاگات له یهخهى کراسه کهم بى شىرو، جوان وهریگیره! زیوهر به قاپه که ئاوى له مهنجه له که هه لئه گوست و ئه یکرده ناو مه سینه. مه سینه به دهست سه مه نه وه بوو و ئاوى ئه کرد به قزى به گمحه مه ددا. شىرو به خیرایى قولی هه لکړدبوو. قزى براکهى هه لئه گلوفى و به خیراییه کی ئاویته به شه و قه وه، گوئ و مل و ژیرچه نهى به گمحه مه دى ئه شورده، به بى ئه وهى بو ساتیکیش زمانى شه و ق و حه ز و خو شه ویستى خوئ رابگری.

بلقیس ئه بوايه چوار چاوى هه بوايه بو ئه وهى بتوانى ژيانى مناله کانی له هر دوو به ره وه سه یر بکات. ههروه ها ئه بوايه چوار گویشى هه بوايه بو ئه وهى بتوانى قسه ی شوخ و پر له خو شه ویستى شىرو و ژنه کانی تر له گه ل به گمحه مه د بیسی؛ هه میش بتوانى به وردبینه کی تی که ل به دله پراوکی گوته ی کورت و هیواش و هه لسه نگی نراوى کوره کانی و خان ئاپو بیسی و تی بگات. ئه وهى له فه را گهر دى به گمحه مه د پرووى ئه دا، هه مووى شیرین زمانى و قسه ی خو ش و خنده و پیکه نینی ناوبه ناو له بهر پروناکی دلپه سه ندی ئاودا بوو. به لام ئه وهى له لایهن پیاوه کانه وه بهرگوئى ئه که وت، هر هه مووى نیشانه ی شه راژوئى و رقه به ری و دزایه تی و شک و گومان بوو.

مارال پاش ئاماده کردنى چا و پیداو یستى، مناله که ی له بهر دهست و پى هه لگرتبوو و بردبوویه ناو ره شما لئه که. بلقیس دهست ئازاد و به بى کاریکی دیار له پشت خان ئاپو، دهستى به کترى چاکه وه دانىشتبوو. رهنگه پیاوانى که لمیشى وایان به باش زانیوو دوور له چاو و گوئى بلقیس وتووژه که یان دريژه پى بدن،

به لّام بلقيس نه وهی نه وهیست. نهو به راشكاويه کی ئاشکرا، له سهر چوکیک دانیشتبوو، دهستهکانی له سهر کهشکهی نهژنوی چهلپا کردبوو و چاوی بریوویه چاو و دهمی پیاوهکان و ههولئ نهدا گهوههری گفتوگوکهیان، ههرچهند به پژدیهوه دهریانئهبری، بیسی و تیبگات.

خان ئاپو له وهلامی بیسراوهکاندا نهیوت:

— خهریکن یاری مشک و پشیلهمان لهگهل نهکهن، وهک بهری دهستم لام پروونه!

خانمحه مه د بوئ سهندهوه:

— منیش پیم وایه. ئیمه نابئ دلی خویمان بهوه خوش بکهین، چونکه ههر دهستهیهکی سهر به حکوومهت قسهیهک نهکات. که وا بوو قسهیان یهک نییه. نهخیر، به هیچ جوړیک! نهوانه زمانیشیان لهگهل یهک جیاوازه. به لّام مه بهست و ویستی ههر هه موویان یهک شته. من لهوه زیاتر بروام به هیچ نییه!

خان ئاپو زیخهکانی ناودهستی گولمحه مه دی لیوه رگرت و نیگاریکی وهکوو سی چوکلهی له سهر بهرکه کیشا و وتی:

— ئیره توربه ته، ئیره مه شه ده، ئهمهش سه بهزه وار. نهوان له سی لاوه! ئیمهش نهو هتا لی رهین، ئالیره! چهقی نیوانی سی گو شه که.

خان ئاپو چهند ته له شقارتهی وهکوو خیهت سهر به سهری یه که وه دانا و جاریکی دی وتی:

— ئیره، ئیمه راست ئالیرهین! لی ره و دهو روبه ره که ی! خانمحه مه د چله پووشیکی له سهر خاکه که هه لگرت، له لای ته له شقارتهکان به ره وخوار هیلیکی راکیشا و وتی:

— نه م ناوانهش نهوانی لین. ته واو نهو شتهیه که تو نهیلیی خان ئاپو. به لّام نهوان نهتوانن دهستیان بهم لایهش رابگات. له خودی سه بهزه وار نهوان چهن لایان به دهسته وهیه، ته نها نه م سی شوینه نییه. نه گهر بمانه وی یه که یه که بیژمیرین، جگه له

به تاليوني جهندهرمه، سي دهستهي مسوگهري تريشيان ههيه. يهكيان لهم نزیکه، له بن گوئي خويمان، نهجهف سهنگردی که ئيمه به خوتوخوړايي بهرهلامان کرد. يهکيش بابقولي بوندار لهگهل ئهو زهغه رانيانهي پشتيان به ئالاجاقیهوه بهنده. يهکيتر له روژاواي کيوي بهران، که ئهگهر بههلهدا نهچم ميرخانيش له ناوياندا ئهبي. له لاي کاشمهريشهوه بهس پشت به سهيد شهرزاي توربهتي نابهستن که خهريکه به تهتر و پهيامهکانيهوه ياريمان لهگهل ئهکات. نهخير، سهيد شهرزا رووگري ئهو پارهيه که داومانه به دهستيهوه! له بهري کاشمهريشهوه، تيپي جهندهرمه يييه و زيده له تيپي جهندهرمه، نهوروز بهگيش لهوييه. پاشان له بهري خوارهوه و پشتکيويش سي لايان به دهستهويه. لانيکه به سي دهستهوه. ئهمنيتهوه مهشهده. باشه ئهگهر مهشهده يارمهتي له قوچان و بجنوورد وهرنگري، تا ئهم کاتهي که ئيمه خهريکين باسي ئهکين دوو دهسته ئهتوانن بينن. دهسته يهک له لهشکري خودي مهشهده و دهسته يهکيش له سهرحده و دارودهستهي جيهنخاني سهرحدهي. که وا بوو! ئهيانهوي دهوراندورمان وهکوو ئالقهي زنجير گهمارو بدن. ئهوسا ئهمنيتهوه تهنها يهک ريگه!

— کامه ريگه؟!

له وهلامي براکهي دا، خانمحه مهده ئهماژهي به باکووري روژاوا کرد و وتي:

— بهري باشتين و پردي ههريشم!

گوئمه مهده تاويک راما و پاشان وتي:

— واته ئهليي دهرووي ههلاتيان بو هيشتووينه تهوه؟!

— بهلي، ريگهي ههلاتن. راستيه کهي جگه له خو به

دهسته وهدان يان مهرگ، ريگه يهکي تريشيان بو هيشتووينه تهوه، ههلاتن!

گوئمه مهده پياله بهتاله کاني يهکه يهکه له نزیک دهستي

دایکيهوه دانا و داواى ليکړد چاىان بو تى بکا و له بهر خوږيهوه وتى:
— هه لاتن....!

خانمحه مه د دسبه جى له وه لام دا وتى:

— من باسى هه لاتن ناکه م!

گولمحه مه د روانيه براکى و وتى:

— نه زانم تو باسى هه لاتن ناکه م، نازانم! به لام! هه ندی جار

ړی نه که وى که هه لاتنیش خو کارىکى سهره کيه. ج....

گولمحه مه د له خان ناپویشى روانى و دريژه دى دا:

— جا نه گهر بى و بريارى له ناو بردنيان داييت، نه بى نه وه

بزاني نه بى ريگه هه لاتنيان بو به جى هيشتووين؟ نه بى بزاني

له هه لاتنى ئيمه چيان دس نه که وى، که ريگه هه لاتنيان بو

چول کردووين، نا؟! نه وه خوشباوه ړى نيه نه گهر وا بير بکهينه وه

که ريگه يه کيان بو به جى هيشتووين که ئيمه خو مان له فهوتان

دهرباز بکهين؟ ها! نه مه خوشباوه ړى نيه؟ يان به پچه وانه،

ئيمه نه بى لي مان مسوگهر بى که مه ترسى راسته قينه، هه مان

نه و ريگه هه دربازبوونه يه. نه و درووه بيوه و هيمنه يه له بهر

پيمان دايانناوه. وانيه؟ چالى سهر ړی! تو بللى نه وهنده دژوار بى

که نه و ريگه يه ش دابخه ن؟! وانيه خان ناپو؟!

— وايه!

بلقيس پيالکاني پر کرد له چا، خان ناپو ههر پيالکاني نايه

به رده ست يه کيک له برازاکاني و خو کلو قهنديکى خسته

دهمى و له و بيدهنگيه دا که که وتبوويه وه وتى:

— نه زه ماوه ن! نه زه ماوه ن چى ليدى؟ گوماني من وايه

نه وان نه يانه وى گوځه نده که مان بکه ن به کوشتارگه مان. ئيوه

راتان چيه؟

خانمحه مه د به و چاوانه وه که به ناشکرا شه له ژابو و روانيه

گولمحه مه د و بى نه فان کاکيله کاني ريک گووشا. بلقيسيس

له په نا شانى خان ناپو وه له گولمحه مه دى نه روانى. گولمحه مه د

دەرفەتى پەرەگرتنى بە دلەراوگەى كەسەكانى نەدا و وتى:
— خۆ ئىمە نامانەوئى بەو جۆرە زەماوەن بگىرىن كە ئەوان
ئەيانەوئى. ئىمە بە شىۋازى خۆمان بووك ئەكەينە پەردەوہ! بەلام!
بابەتى سەرەكى لىرەدا ئەوہىە كە حاجى خورسوفى چۆن كۆلى
دا و قبووللى كرد كچ بە ئىمە بدات؟! ئەوہى كە لام مسوگەرە
ئەوہىە كە لە دلەوہ رازى نەبوو ئەو پەيوەندە سەربگىرىت.
خان ئاپۆ رندانە روانىە گولمەمەد، پاشان رووى لىۋەرگىرا
و وتى:

— هېشتاش! گومانم لەوہ هەيە لە سەر بەلئىنەكەى
مابىتەوہ!

گولمەمەد وەك خان ئاپۆى بە خەنىم دانابى، بىئارام و بە
توورەيىوہ پرسى:

— كە واتە تۆ ئەلئى دوورووى لەگەلمان كردووە؟

خان ئاپۆيش لە سەر هەمان بىروا بە ئارامى وتى:
— زۆرتر وا بىر ئەكەمەوہ!

گولمەمەد بە بى ئەوہى نىگای لە سەر روخسار و لىۋى
مامى هەلگىرى وتى:

— قور بە سەرى، قور بە سەرى ئەگەر درۆى لەگەل كەردبىتن!

خان ئاپۆ نىگای لە چاوەكانى گولمەمەد دزىوہ، سەرى
داخست و وتى:

— ئەگەر جگە لە فريودان هېچ مەبەستىكى ترى نەبووبى
چى؟

گولمەمەد وتى:

— روژگارى ئاگر تىبەر ئەدەم!

خان ئاپۆ بۆ بەرگىرى لە هەلچوونى گولمەمەد و خۆلادان لە
مشتومر، پىالەى چاكەى برد بۆ لىۋى و بە خۆشزمانى وتى:

— ئەمەش زاوا زىرىنە!

بەگمەمەد بۆ لاىان ئەهات. كاكۆلى هېشتا ئاوى لى ئەتكا

و دهسته‌کانی تهر و تازه و به خه‌نه رهن‌گاو و، روخساری سوور
وهک شیلان له شهرمان و له گهرمان. شیرۆ هوماییه‌کی خاوین
به دهسته‌وه به دواي براکه‌ی‌دا رای نه‌کرد و داوای لی نه‌کرد
رېگه‌ی بدات سهر و قژی وشک بکاته‌وه:
— ئهم هه‌تاوه زهرده‌په‌ره، خو متمان‌ه‌ی پی ناکری برای
شیرینم!

به‌گمحه‌مه‌د به شان‌دا وهرگه‌را، هوماییه‌که‌ی دهستی
شیرۆی وهرگرت و خسته‌یه ده‌ور ملی. شیرۆ خاوی کرده‌وه و
به‌گمحه‌مه‌د که‌وته وشک کردنه‌وه‌ی گوی و مل و سهر و قژی.
هاته‌ه نزیکه‌وه، رۆژباشی کرد و له سهر چۆک دانیش‌ت. خان‌نایۆ
به پیکه‌نینه‌وه دای به شانی به‌گمحه‌مه‌ددا و به بلقیسی وت چا
بو زوا تی بکات:

— ده‌ی! ده‌ی! پال‌ه‌وان! ژنه‌کان وهره‌زیان کردوویت؟ به‌لام له‌بری
باش سهر و قژیان بو رهن‌گان‌دوویت، ده‌ک دهستیان نه‌وه‌ریت!
بلقیس به پیاله‌ی چاکه‌وه خوی خزانده پی‌شه‌وه، چاکه‌ی
له به‌رده‌می جه‌وانه‌که‌ی دانا و ده‌ست و چاوی خسته‌ه گهر بو
هه‌ل‌سه‌نگاندنی رهن‌گی خه‌نه‌که. کاری خه‌نه‌به‌ندان به جوانی
کو‌تایی پی هات‌بوو. خه‌نه، له‌به‌ری دهستی به‌گمحه‌مه‌ددا،
ئه‌وپه‌ری رهن‌گی دابوو‌یه‌وه. بلقیس له سهر چۆک راست بوویه‌وه
و په‌نج‌ه‌ی خسته‌ه کاکۆلی به‌گمحه‌مه‌دوه. ئاوی قژی پرژاند و
هوماییه‌که‌ی له قژی کوره‌که‌ی ئالاند و که‌وته وشک‌کردنه‌وه‌ی
سهر و قژی به‌گمحه‌مه‌د.

— لی‌م‌گه‌رئ چاکه‌م بخۆمه‌وه دایه، لی‌م‌گه‌رئ چاکه‌م
بخۆمه‌وه!

خان‌نایۆ ده‌م به پیکه‌نین له مشتوم‌ره‌که‌ی به‌گمحه‌مه‌د و
بلقیس، هه‌ل‌سایه‌ه سهر‌پی، دهستی کرد به گیرفانی ئیله‌که‌که‌ی‌دا
و له هه‌مان کات‌دا پرسى:
— جا ئیمه‌ چی ئه‌که‌ین ئیسته‌ه؟

گولمحه مه دیش رابوو، چۆخه دیه وه به شانی دا و وتی:
 — کاری تو و به گ روونه، خورسوف!
 خان ئاپۆ ئیله که که ی له بهری دا ریک کرد و خانمحه مه د که
 هه لسابوو و له نیوان هه ر دووکیان دا راوه ستابوو، پرسیری کرد:
 — نه ی کاری ئیمه؟
 گولمحه مه د له وه لامی برا که ی دا وتی:
 — من و تو ئه مینینه وه تا ره وه ند ئه بهینه قه لامهیدان. زستان
 له قه لامهیدان نیشته جی ئه بین!
 خان ئاپۆ بهر له وه ی هه نگاو بو خۆ ته یارکردن هه لگیری، له
 گولمحه مه دی پرسی:
 — ئه گه ر خورسوفی له به لینه که ی ژنیوان ببویه وه چی؟
 مه به ستم ئه گه ر هات و وا دهرنه چوو که بریارمان دابوو، ئه وسای
 چی؟ هه زار بیانوو له ته نگزه ی وادا ئه بینریته وه!
 گولمحه مه د شانی به راوه شاندن وه رگیرا و وتی:
 — ئه مه ش خۆی جوړیک مه حه که. ئه گه ر شتیکی وا روو
 بدات، بو ئیمه ش زور شت روون ئه بیته وه. له راستی دا سه رگرتن
 و سه رنه گرتنی زه ماوه نه که ی ئیمه خالیکی بریارده ر ئه بی. جا! با
 بزاین جی دیته پیش!
 خان ئاپۆ ئیتر هیچی نه وت و به ره و ره شماله که ی خۆی که وته
 ری و به به گمحه مه دی وت:
 — ئاماده به، به گ!
 گولمحه مه د چۆخه که ی له خۆیه وه ئالاندبوو و سه ری
 بردبوویه ناو شانیه وه و پشت له وانی دی که وتبوویه ری.
 خانمحه مه د تاو یک روانیه برا که ی و پاشان به و گومانه ی که
 گولمحه مه د به بی مه به سستیکی تایبه ت پیاسه ئه کات، که وته
 ری، که یشته ته کی و وتی:
 — ته نها ییه که شت لی تیگ ئه دم کا که برا، به لام! به لام
 ئاخ ره که ی نه وت چ ریگه یه کی دیکه مان بو ما وه ته وه؟

گولمحه مه د چه ناگه ی له چالۍ سینه ی بهرز کرده وه، له
سیله وه روانیه براهه ی و وتی:

— ریگه ی تر!! هر ئه و ریگه یه، کاکه برا. هه مان ئه و پوژه ی
که یه که م فیشه کمان ته قاند، ریگه ی خو مان دیاری کرد! ریگه ی
سه ره تا و کو تایی هر ئه و ریگه یه، کاکه گیان. ئه و ریگه یه. نه
مه رگ و نه خو به ده سته وه دان و نه داو!

— واته جهنگ؟!

گولمحه مه د راوه ستاو وتی:

— به ئی، جهنگ!

به ندى دووهم

پيښ سوارى توكمه و بهوهج، لاي سهرچاوهى كاريزهكه وهستان.

خورسوف لاي خوارهوه بوو و له بهرجهوهنى سوارهكانهوه رهنګ و نماي خشت و قورې ديوارهكان و تاك و تهرا بالهخانهى ناو گوند ديار بوو. له نيوان تاك و تووكى بالهخانهكانى خورسوفدا، ههورهبانى كون كونى بالهخانهى حاجى سولتانخورد شكوى خوى ئه‌دا به چاودا. خان‌ئاپو له‌پى دهسته پانهكهى هي‌نا به ته‌ويل‌دا و پاشان به پي‌كه‌نيني‌كى شو‌خه‌وه به به‌گمحه‌مه‌دى وت كه له لايه‌وه راوه‌ستابوو:

— شويني بووكه‌كه‌مان، ئه‌و بالهخانه‌يه كه ئه‌ييني! باش چاوت لي‌يه‌تى؟!

به‌گمحه‌مه‌د به بى‌ ئه‌وهى چاو له ههورهبانى بالهخانه‌كه هه‌لگري، له وه‌لام‌دا وتى:

— بهر له‌مه‌ش ديومه! خان‌ئاپو!

خان‌ئاپو ئاورى له به‌گمحه‌مه‌د دايه‌وه و به پرسه‌وه وتى:

— به‌لام ئه‌ليى هي‌ل و نيشانى لى نيه! كي‌شكي‌ك،

شتي‌ك...ها؟

به‌گمحه‌مه‌د تفي ده‌مى قووت دا و به‌س روانيه خان‌ئاپوى.

خان‌ئاپو زه‌نگوى راوه‌شاند و ئه‌سپه‌كه به لي‌زايى نه‌رمى كاريزه‌كه‌دا

بهره‌خوار بوویه‌وه. ئه‌سپه‌که که‌وته سهر پړ و سمدسته‌کانی
 چه و خوځ و کلوی تل کرده‌وه و قه‌راخ ئاوی سهرچاوه‌که شلوی
 بوو. به دواي ئه‌سپه چواره‌نگله‌که‌ی خان‌ئاپودا، به‌گمحه‌مه‌دیش
 له‌غاوی راوه‌شانده و ئه‌سپه‌که‌ی به دواي ئه‌سپه‌که‌ی خان‌ئاپودا
 رویشته. سی سواره‌که‌ی‌تریش به دواي ئه‌وان‌دا به شانی کاریزه‌که‌دا
 ئارووتن و کاروان، به قه‌راخ جوگه و به ئاقاری ئاوه‌که‌دا رویشته.
 جوگه‌ی ئاو، له سهرچاوه‌که‌وه تا ئاوبارهی دوڅاقي ئاشه‌که،
 به‌رزتر له ئاستی ده‌شته‌که چه‌ورپژ کرابوو. ئاراسته‌ی بهره‌خواری
 جوگه‌که به لیژاییه‌کی توژیک تیژ، له لای راسته‌وه ئه‌رژایه
 که‌ردووه‌کانی ده‌شتی لای سهره‌وه‌ی خورسوف و له لای چه‌په‌وه
 به حه‌وشه‌مه‌ری گشتی به‌رخه‌ل‌دا تی ئه‌په‌ری و، ئه‌که‌وته سهر
 پړ. تووره‌که‌ریژ و جوگه و ستیره‌کانی ناو ده‌شت ئه‌مساله و نوی
 بوون و خان‌ئاپو راست له سهر یالی ستیری جوگه‌که ئه‌سپی
 داژووت و سواره‌کانیشی به ریزیک به دواي خو‌ی‌دا ئه‌برد. خان‌ئاپو
 نه‌ک به لنگار، به‌لکوو زور ئارام و به کاوه‌خو داژووت. به‌لام
 سهره‌رای ئه‌وه‌ش تاو نه‌تاویک سمدسته یان لای ولساته‌که‌ی
 له بوشایی نهرمه گله‌که پو ئه‌چوو و، له پی هه‌له‌ینانه‌وه‌دا،
 خاکه‌که‌ی هه‌لئه‌دا و ئاوی زه‌للی جوگه‌که‌ی شلوی ئه‌کرد.

لای شانی راستی جوگه‌که‌وه، زه‌وییه‌کانی ده‌شتی پووسار
 په‌له په‌له ره‌شی ئه‌کرده‌وه و له‌مبه‌ر و ئه‌وبه‌ر په‌له‌ی وشک
 و نه‌کیل‌راو، که‌پروچکه‌یه‌کی لار و پروخوا و دره‌ختی پروت و
 په‌راگه‌نده ئه‌بینرا. له به‌رده‌می سواره‌کان‌دا، ئاشه‌که‌ی خورسوف
 بوو که بانی تهنوره‌که‌ی له کلاو‌خوودیکی کوون و رزاو و خوڅاوي
 ئه‌چوو. ئاوی کاریزه‌که له دوڅاقي جوگه‌که‌دا، تاو له‌گه‌ل تاو
 پی هه‌لئه‌گرت و خیراتر ئه‌بوو و یه‌کسه‌ر ئه‌رژایه ناو دوڅاقي
 ئاشه‌که‌وه و له قوولایی‌دا، چه‌رخ و به‌رداشی ئه‌خسته گه‌ر. ئاو
 له گیره و کی‌شه‌ی به‌رداش و چه‌قنه تی ئه‌په‌ری و جاریکی‌تر
 خو‌ی ئه‌گه‌یانده‌وه پرووناکی و به‌ر خو‌ره‌تاو، له ئه‌ستیره‌که‌ی خوار

ئاشەكەدا سوورپكى ئەدا و لە بن ئاسمانى پان و بەرىندا، خۆى ئەھاویشتەو ناو جوگەكە و، بە بەرزە كوۆلانى خورسوفدا تى ئەپەرى تا لە گوولاه گەورەكەى نزىك مالى حاجى سولتانخورد كوۆ بىتتەو و لەوولاش شوۆر بىتتەو بە دەشتەكانى خوار ناودىدا.

لاى دوولاقى ئاشەكە خان ئاپو لەغاوى كىشايەو و ئەسپەكەى راگرت. لەگەلىدا سوارەكانىش ئەسپيان راگرت بە بى ئەووى رپگە بدن ئەسپانى لەش بە عارەقە، دەم بو ئاوەكە ببەن. خان ئاپو پاش ئەووى سەيرپكى هەموو لای دەشت و دىى كرد، لەغاوى راوەشاندا و خۆى گەياندا تەختايى گومەزى بانهكە، بە دەور گومەزدا سوورا و جارپكىتر بە پامانەو لە خورسوفى خاموش ورد بووئەو. نەخىر، زىندەوهرى تيا نەبوو! خان ئاپو بە بى ئەووى كە توورەپەكەى خۆى لە هاورپكانى بشارپتەو، ئەسپى بە سەربان و جوگە و لىژايىدا تاو دا و خەرمانىك خاك و خوولى لە بن دەست و پىي ئەسپەكەىدا خلور كردهو و بىمىنى بو دەرگای ئاشەكە لەغاوى سوورپاند تا سوارەكانى بە دواىدا، ئەسپيان لە جوگە پەپىننەو. ئەسپەكەى مەدەد بە چوكدا هات و هەلسايەو و خان ئاپو دەستى هەلىنا:

— تۆ لىرە بىنەرەو بەگ، لە سەر تەنوورەى بانهكە. چەخماخيش لەگەل تۆ ئەبى. ئەتوانى لە سەر برجى ئاشەكە دای بنىي بە كىشك. توغروول و مەدەد لەگەل من دىن. من ئاگادارتان ئەكەمەو!

خان ئاپو ئەووى وت و لەغاوى شل كرد. ئەسپەكە لە كاتى تىپەرپىن بە قەراخ دىوارى برجەكەدا، گەيشتە نزىك دەرگای ئاشەكە. دەرگا نيوە بەتاك بوو و دەنگىش - مەگەر دەنگى خەرى بەرد لە سەر بەرد- لە ناو ئاشەكەو نەئەبىسرا. خان ئاپو ئەسپەكەى لە لىوارى ئەستىلەكە راگرت و بە دوودلەو ئاوپى دايەو و لە دەرگای نيوە ئاوەلەى ئاشەكە مۆر بووئەو. مەدەد و توغروول لە بەرامبەر دەرگای ئاشەكە و لە بەرەگەى پروانىنى

خان ئاپۆ پەرىنەو، بەرەو ئەو بوونەو و لە لای ئەستێلێ ئاوەکە،
زەنگۆ بە زەنگۆ راوەستان. خان ئاپۆ نیگای لە سەر دەرگای ئاشەکە
گواستەو و روانیە مەدەد لە شانی راستیەو و وتی:
— بزانە کەسى لێیە؟!

مەدەد لە زینەکە خزایە خوارەو. دەسکەوساری ئەسپەکەى
لە پاشکۆى ئەسپەکەى توغروڵ هەلپێکا. ناوقەدى تەفەنگەکەى
گرت و چالاک، وەکوو کەو بەرەو دەرگای ئاشەکە هەڵات. تاي
دەرگای کردەو و لە ناودالانى ئاشەکەدا ون بوو. چاوە خپ و
پەشەکانى توغروڵ هەروا لە دەرگای ئاشەکەى ئەروانى.
خان ئاپۆیش نیگای چاوەرەوان بوو. دوو پیاو خامۆش و گوێرايەل بوون
و تاونەتاو بە پرسىارەو سەیرىکى يەکیديان ئەکرد. چاوەرەوانيان
زۆرى نەخاياند. مەدەد هاتەو دەرەو و يەکسەر بەرەو خان ئاپۆ
رۆيشت و تۆزى بە حەپەسانەو و وتی:

— کەسى لى نىيە، هيج کەس!

— ئاشەوان چى؟

— هيجکەس! گەرەکەشى هيج چوارپىيەکى تيا نىيە!

— ئاش ئەگەرئى؟

— بەللى، بەلام بە بەتالى ئەگەرئى!

— هەمارەکەى بارى لى نىيە، جو، گەنم، ئارد؟

— بەللى! لىيەتى!

خان ئاپۆ حەپەسانى روخسارى بە پىکەنين رەواندەو و وتی:
— هاتووينەتە ناو قەلاتى بەردەبارانەو!

توغروڵ سەرى لەقاند و خان ئاپۆ بە مەدەدى وت سوار بى.
بە قەراخ جوگەى ئاوەکەدا، کە راستەوخو بو بەرزە کوڤلانى
خورسوف ئەچوو، سى سوار کەوتنە رى. ئارام و بە هەوا، بەرەو
نەرمەباى لە باکوورەو هەلکەردبوو. مەدەد گوێى ئەسپەکەى
لاى کلکى ئەسپەکەى خان ئاپۆ داژووت و توغروڵ لە بەرى راستى
جوگەکە و سىبەر بە سىبەرى ئەوان. هيج گوت و بىژىک نەبوو.

تیریزی خۆر که گه‌واله‌کانی کون ئەکرد، له‌په‌سا جیگۆرکیی ئەکرد. سیبهری زه‌به‌لاحی گه‌واله‌ هه‌وری سه‌رگه‌ردان به‌ نه‌رمی سه‌روه‌ سینه‌یان له‌ خاک ئەساوی و به‌ سه‌ر ده‌شت و دیمه‌کالدا تئ ئەپه‌رین. له‌گه‌ل هه‌ور و هه‌تاو و پئ به‌ پئی ئاو، سواره‌کان چوونه‌ ناو خورسوفه‌وه. به‌رزه‌ کۆلان، کۆلانیکی نه‌ شا‌کۆلان، ئەوه‌نده‌ی سی سوار شان به‌ شان پئی‌دا برۆن.

کۆلان نامۆ بوو و ئەوه‌ی هه‌بوو خامۆشی بوو. خامۆشیه‌کی سه‌یر. ته‌نانه‌ت ئەگه‌ر سواریک له‌ سه‌ر دیواره‌وه‌ سه‌ری ئەکی‌شایه‌ ناو مایک‌ه‌وه‌، بی‌ه‌ووده‌ به‌ دوا‌ی گیانه‌له‌به‌ریک‌دا ئەگه‌را. له‌ دانیشتوان که‌سی لئ نه‌بوو و زینه‌وه‌ری که‌ش مه‌گه‌ر مریشک، سه‌گ یان کاریک. دووکه‌ل له‌ ته‌نووری هیچ مایک‌ه‌وه‌ نه‌ئه‌چوو به‌ هه‌وادا و ده‌نگی پئ، یان ته‌نانه‌ت هه‌ناسه‌ی هیچ ئاده‌میزادیک به‌ر گوئ نه‌ئه‌که‌وت. چوار پی‌ه‌که‌ش ئەگه‌ر له‌ ئاغه‌ل و گه‌ورپ‌ک‌دا هه‌بوو قه‌پۆزی له‌ ئالیک‌ی ناو ئاخو‌ره‌که‌ی‌دا بوو. گوند چۆل و خامۆش. به‌س گومان و به‌س بی‌ده‌نگی. ده‌نگی زبری وشکه‌ با و هه‌تاوی گزنگ براو و زه‌رده‌په‌ر، سیبهری گه‌واله‌ هه‌وری به‌تال، دیواری وشک و کۆنه‌، تا ده‌رگای نیوه‌ ئاواله‌ی ناو چوارچیوه‌ی نزم و نه‌وی که‌ وه‌کوو چاوانی به‌دگومان له‌ غه‌واره‌کانیان ئەپروانی. هه‌یوانی تاریک له‌ قوولایی ئەم و ئەو مال‌دا، دالانی ره‌ش و بی‌ده‌نگ، با و جیره‌ی وشکی ده‌رگا له‌ سه‌ر گرێجه‌نه‌، ئاو و تاک و ته‌را دره‌ختیک‌ی بئ بار و گه‌لا لی‌ره‌ و له‌وی، ته‌نانه‌ت قالاویکی‌ش به‌ لقیک‌ه‌وه‌ نه‌بوو و جگه‌ له‌مانه‌! گۆلاوی گه‌وره‌ی ناو مه‌یدانه‌که‌ و چه‌ند مریشک له‌ قه‌راخ گۆلاوه‌که‌ و شه‌له‌ژانی ئەندیشه‌.

هه‌رچی چۆن بئ، و‌ترا:

– ئیره‌! خۆ! که‌سی لئ نییه‌؟ ئەم کاولبووه‌ خۆ که‌سی لئ

نییه‌؟! مردوون، هه‌ر هه‌موویان مردوون؟! مردوون؟!

تیپه‌رینی سیبهری هه‌وره‌کان، له‌ سه‌ر گۆلاوی مه‌ند. ده‌نگی

گر و به‌ زایه‌له‌ی خان‌ئاپۆ به‌ ده‌نگدانه‌وه‌یه‌کی نامۆ، له‌ مه‌یدانه‌وه‌

گوڤیکانی سمی و ئیدن خاموۆشی. جاریکی دی، چهند ههنگاوی دی، دهنگی سمی ئهسپهکان له سهر خاکهکه، ئارام و وریا، به زایهلهی وهکوو هاویشتنی زیخ بو ناو کوولهکهی وشک. دهنگی لهسهرخووی ههموو ههنگاویکی ئهسپهکان، به ههواي ترپهی دلی سوارهکهی. بیدهنگی ئهتوت تهنیکی بهرجهسته بوو، راوهستابوو و به خیسسه و ملوۆزی دهنگی ههناسهی سوارهکان ئهداتهوه به پرویاندا.

— هوی! ئه هو و و ی...!

زایهله، دهنگدانهوه، رهوانهوهی دهنگدانهوهی هاوارهکه. مهنداوهکه به ختووکهی با ئهلهرییهوه و له بن ساباتی بیدهوامی ههوری ریبواردا، رهنگ و باریکی سهمههرهی ههبوو. له سهر ئاوهکه بهس سی مرای راوهستابوون. جیپی چوارپیکانیش له قهراخ گۆلاوهکه تازه نهبوو. پهزی خورسوف ئهتوت دوینی درهنگان، بو دوا جار هاتبوونه سهرئاو، چونکه جی سمی چوارپیکان به توژیکی تۆزوخۆل داپۆشراوو.

سواران جاریکیتریش راوهستان. نهویست و نهخواز. له ههوایهکی خاو و نامۆ و یهک باودا. دهوریک به دهور گۆلاوهکهدا سوورابوونهوه و ئهوا له شوینی پیشوویان گرسابوونهوه. نهک له ترس و خوفا، بهلکوو له چهپهسان و ناباوهردی دا رهنگی گۆنا و ههنیهی خان ئاپۆ پهپیوو و ئهم تاسان و ناباوهرییه ورده ورده خهریک بوو ئهبوو به رق و توورپهی.

«کهواته! خهلکی رهویان کردوو؟ یهکجی و یهک مال؟! له

ترسی ئیمه؟!»

نه! ناشی وابی. تۆ بلیی خهلکی له ترسی گۆلمحهمهدهکان مال و گوندیان بهجی هیشتبی و کوچیان کردبی. نه! ئهوهش بهجی نییه ئهگهر بوتری خهلکی ههر ههموو خهریکی شی وهرده و له دهشت و بیابان بن. کاریکی بهو جوړه ئهویش لهم وهرزهدا نهئهگونجا. رووداویکی سهیریش پرووی نهدابوو تا ههموو خهلکی

بۆ تاوتوئیکردنی راپیچ کراییتن. ئەهی ئەم رازە؟ چۆن بتوانن سەر
لەو رازە دەربەھێنن؟

— نەخێر، ئەم یارییە بە دڵخواز نییە! ئەم یارییە پێشەیی لە
هەندی شوێن هەیە!

خان ئاپۆ ئەمەیی وت و بە ڕقەوێ پازنەیی لە خالایی ئەسپەکە
کوتا و بەرەو مائی حاجی سولتانیخورد ئەسپی خستە چوارنالا.
هەر لەو شوێنەوێ کە لێی وەستابوو، دیوار و هەورەبانی بالەخانە
و بەشیکی لە بانیجەیی بەر دیوێخانێ سولتانیخورد بە ڕوونی ئەبێنرا
و خان ئاپۆ لێی ڕوانیبوو. بەلام ئەو تاقە شتەیی نەیی بینیبوو،
ئادەمیزاد بوو و نیشانەیی ئادەمیزاد.

دەرگای مائی خورسوفی لە بنی کۆلانە داخراوەکەدا تاپۆی
تایبەتی خودی ئەو بوو. دەرگا بکرایەتەوێ، دالان بوو و پاشان
حەوشەیی دەرەکی کە بە سینەیی دیوارەکەییەوێ دەرگای ئاغەل بۆ
مەیدانی فرەوانی بەھارەبەندەکە ئەکرایەوێ. مەیدانی بەھارەبەندیش
بۆ خۆی دابەش کرابوو بە چەند سەرگێڕ و حەوشەمەر، بە
گوێرەیی ئەو ئازەلانەیی لێی ئەبوو؛ زستانە و ھاوینە.

دەرگای حەوشەیی ژوورەوێ لە لای چەپ و بەرەو ڕووی دەرگای
ئاغەلەکە بوو و لە دوو لاوێ ڕێگە هەبوو بۆ بالەخانەیی ئەربابی.
ڕێگەییەکی لە حەوشەیی ژوورەوێ و لە پلیکانەکانی بەرەو یوانەوێ
و، ڕێگەییەکییش لە حەوشەیی دەرەکیەوێ، بە جوړیک کە بتوانی
میوانی غەوارە — بە بێ ئەوێ حەوشەیی ژوورەوێ ببینی — ببری بۆ
دیواخان. بالەخانەیی سولتانیخورد گەورە و بەرەو ڕۆژ بوو و یەکیک
لە دەرگاکانی هەورەبانەکە بەرەو باشوور ئەکرایەوێ و بانیجەکەیی
لەبەری ڕۆژھەلات و ئەیروانی بە سەر حەوشەیی دەرەکی دا. لە

بەری ڕۆژئاواوێ بە سەر باخی سیو و بلالووک و لە بەری باشوورەوێ
حەوشەیی ژوورەوێ لێوێ دیار بوو. حەوشەیی ژوورەوێ بۆ خۆی
زۆر لە حەوشەیی دەرەکی بەرینتر بوو بە ئەستێل و کەردووی
چوارینە، سەر تەنوور، برجیک و ڕیزیکی هەماری دانەوێلە. هەماری

دانه‌وێله‌ی باشووری چه‌وشه‌ی ژووره‌وه بوو و ده‌رگای هه‌ماره‌کان به‌ره‌و چه‌وشه ئه‌کرانه‌وه و ئه‌ دیواره‌ی که ماله‌که‌ی له مه‌یدانی گۆلاه‌که‌ی خورسوف جیا ئه‌کرده‌وه، له‌مسه‌ر بو ئه‌وسه‌ر دیواری هه‌ماره‌کانی حاجی سولتانخورد بوو.

که‌س وه‌لامی کوتانی چه‌کوشی ده‌رگا‌که‌ی نه‌دایه‌وه. ده‌رگا له ناوه‌وه داخرا‌بوو. بۆیه، یان ئه‌بوایه ده‌رگا‌که بشکێنرێ، یان له گرێچه‌نه ده‌ربه‌یئنرێ. ده‌رگا له گرێچه‌نه ده‌ره‌ینرا و له پێشه‌وه، خان‌ئاپۆ پێی نایه ژووره‌وه. ماله‌که‌یش وه‌کوو خورسوف خامۆش و چۆل بوو. خامۆش بوو و له چۆل ئه‌چوو.

— ئیره‌ش که‌سی لێ نییه؟! —

نه‌! هه‌یچه‌س له ماله‌که‌دا نه‌بوو. به‌س مریشکی‌کی زیره‌ی تۆقاو و بال فاش کردوو، له‌گه‌ڵ جووچه‌کانی له ناو ده‌ست و پێی ئه‌سه‌په‌کانه‌وه به‌ره‌و که‌له‌به‌ری ده‌رگای ئاغه‌له‌که هه‌لئه‌هاتن و ئیتر سیبه‌ری په‌وانی هه‌ور و ئیتر هه‌یچ!

— بکه‌ره سه‌ر بان و چاو بگێره! —

توغرول له‌غاوی ئه‌سه‌په‌که‌ی له قولفه‌ی ده‌رگای ئاغه‌ل هه‌لپێکا، قایشی تفه‌نگه‌که‌ی له سه‌رشان و سینه‌ی توند کرد، پێی له ئاوزه‌نگی نا و له دیواری به‌هاربه‌نده‌که‌وه سه‌رکه‌وت. به سه‌ر دیواری به‌هاربه‌نده‌که‌دا رۆیشیت و خۆی گه‌یانده سه‌ریان و تاوێکی دی له سه‌ر بانی باله‌خانه ده‌رکه‌وت. تفه‌نگی له شانی کرده‌وه و که‌وته چاوگێران.

— ئا! هه‌یچت لێوه دیاره؟ —

توغرول هاته به‌ر سوانه‌ی بانه‌که و له وه‌لامدا وتی:

— مه‌لیش به‌حه‌وادا نافری!

خان‌ئاپۆ پرسى:

— به‌گمه‌مه‌د چی، ئه‌و ئه‌بینی؟ —

توغرول شانی راست کرده‌وه، جاریکی‌تر روانیه ئاشه‌که و له

هه‌مان کاتدا وتی:

— يال و گوڤي ئەسپەكەي ئەبينم. چەخماخيش ئەبينم لە
 سەر برجى ئاشەكە.
 خان ئاپۆ وتى:
 — چاكە، وەرە خوارەو! —
 — ژنيك! ژنيكەم بينى!
 توغرول لەپر لە بەر سوانەي بانەكە سەر و شانى چەماندەو
 و جاريكى تر بە دەنگيكي كپ وتى:
 — ژنيك، پيريژنيك!
 — لەسەر بان وەستاو؟
 — نە، لە ناو ھەورەبانەكەيە. وەكوو شتى نايەوئى بينرئ.
 راوہستى!
 توغرول جاريكى تر راست بوويەو و سەيرى كرد و لە بەر
 گوڤيسوانەي بانەكە چۆكى دادا و وتى:
 — ئەماژە ئەدا. وابزانم خەريكە ئەماژە ئەدات. سەريۆشيكي
 سىپى بە سەرەوہيە. سى جار، سى جار لۆي سەريۆشەكەي
 راوہشانە، بەم جۆرە!
 توغرول لفكەي ميژەرەكەي خۆي كە بەبەر سينەي دا شوڤرەو
 ببوو گرت بە دەستەو و لە بەر نيگاي پرسينەري خان ئاپۆدا سى
 جار رايوہشانە و ديسان وتيەو:
 — بەم جۆرە، ئەمە...
 — مائەكەت نيشانە كرد؟
 — وابزانم ئەكەويته پشت گۆلاوہكە. ئەو شوينەي لىي
 وەستابووين. ريك پشتى ئەو شوينە.
 خان ئاپۆ وتى:

— شوينەكەت لەگەل مەدەد بگۆرەو! مەدەد! تۆ سەرکەو! ٣١٣١
 خان ئاپۆ ئەسپەكەي بە دواي خۆي دا برد بۆ كۆلان. پىي لە
 زەنگۆ نا و لە سەر زینەكە دانىشت. زۆرى پىي نەچوو توغروليش
 ئەسپەكەي ھيئاىە كۆلان. سوار بوو و شان بە شانى خان ئاپۆ

ئاژووت و وتى:

— ليرموه، خان ئاپۆ!

به بى غاردان و پهله كردن به لاي گۆلاوهكهدا به ههورازى
كۆلانهكهدا سهرهوژوور بوونهوه. له دالانىكى شكاو و كۆن
تيپهرين و له كویرهكۆلانىكى چۆل و تهنګدا وهستان. تاويكى
ترسيّنه و نيگايهكى پرسينهر. خان ئاپۆ ئهسپهكهى وهرگيپا بوو
و ئهسپهكان سهر به سهر و پياوهكان روو به روو. توغرول له
نيگاي پرسينهرى خان ئاپۆدا، روخسارى چير و چهناگهى پانى بهرز
كردهوه. پشت برۆى پان و پهيوهستى به هيليكى درشت رازايهوه
و بهدگومان و دوودل وتى:

— ئائيره بوو، ئيره! ئهم بالهخانهيه، خودى ئهم بالهخانهيه!
خان ئاپۆ ههروا چاوى له دهركا و بانى مالهكه بوو و ئهتوت
له چاوهروانى مووزاتى نيگا يان دهنگى ئادهميزادىكا چاو و گوپى
راديپراوه. توغرول كه ههستى ئهكرد تووش بووه، بى ئوقره و به
بى ئهوهى دهرفهت له خان ئاپۆ بخوازي، دهنگى ههليئا:
— كهس له مالهوهيه؟!

بيدهنگى جاريكى دى كۆلانهكهى داگرت. توغرول كه ئوقرهى
له بهر برابوو، روانيه چاوه توورپهكانى خان ئاپۆ و ئهماژهى له
دهرگاي مالهكه، وتى:
— بيشكيّنم؟!

خان ئاپۆ به تهكانيك توغرولى له نزيك دهركاكه دوور خستهوه
و خۆى به سهر زينهكهدا چهماندهوه. دهستى نا له دهركا كورت
و رزيوهكهوه. بالشمهى پووتى دهركا جيپهيهكى ليوههات و به
پاليكى هيواش، دووتاي دهركاكه ليك ترازو و -بو ئهوهى بتوانى
بروانيته قوولايى ههوشهكه- زياتر خۆى دانهواند و دهستى به
كلاوهكهيهوه گرت. ئهمه بهلام دادى نهدا. ئاوزهنگى بهتال كرد.
دابهزى و له بهر دهركاكه كهوته تهماشا.

ههوشهى مالهكه زۆر تهنگه بهر و داگيراو ئهينواند و له

سەر خۆلی پر له شیاکهی چهوشه، کهلهشیژیکی لهر و لاواز خولهی نههات. خان ئاپۆ ههوساری دایه دهست توغروول و -بۆ ئهوهی لوولهی تفهنگهکهی له چوارچیوهی دهرگا که گیر نهکات- دهستی گرت به قوناغه کهیهوه و سهر و شانی دانهواند و چووه ناو دالانه که. به بهر دهرگایه کی کورت و دوو که لگرتوودا تیپه پری و له ناو چهوشه، لای چالی خۆله می شه که وهستا. دهستی نایه لاکه له کهی و سه ری به ره و بانیجه هه لئنا و گوراندی:

— خاوهن مال، خاوهن مال! هو ی خاوهن مال!

وه لام نه بوو. ده رگای بن بانیجه قفلی لی درابوو و چهوشه ی بچووک و تهنگه بهر که سی لی نه بوو. خان ئاپۆ جاریکی دی خاوهن ماله کهی بانگ کرد. وه لام ی که نه هاته وه. خان ئاپۆ فرکه ی کرد بۆ سووچی چهوشه که و پلیکانه سواو هکانی به په له بری، خوی گه یانده بانیجه و له سهر بانیجه -وه ک خووی پیوه گرتی- له سهر پی سوو پرا و دهو روبه ری سه یر کرد و پاشان له ده رگای دیواخان نزیک بوویه وه و پاش پامانیکی کورت، دهستی نا له ده رگا که وه. ده رگای دیواخان به بی گوشاری دهستی خان ئاپۆ کرایه وه و ژنیکی نه زۆر به ته مه ن به لام شکا وه، له ناو چوارچیوهی ده رگا که دا خویا بوو. ژنه که ئه توت چاوه پروانی هاتنی کابرای که لمیشی بووه، به بی گورانیکی له داره ت و روخساری دا روانیه خان ئاپۆ و ئه وی له شوینی خوی راگرت. خان ئاپۆ وه ک بللی له بینینی چاوه کانی ژنه شه رمیکی لهر پر دایگرتبی، وه رگه پرا و وتی:

— گومانی خراپ مه که خوشکی، ئیمه نه دزین و نه بۆ تالان

هاتووین. ئیمه...

— ئه زانم!

سارد و وشک به لام دلنیا و پروا به خو، ژنه وای وت و خان ئاپۆ چالاک و بی باوه ر، سه ری وه رگی پرا و خیسه ی له چاوه ئارامه کانی ژنه، پرسیا ری کرد:

— چی ئه زانی؟!

— که هاتوون بو خوازینی لهیلی!
 — باشه، باشه، ئیسته که ئەزانی ئیمه بو چ کاریک
 هاتوون، که وا بوو پیم بلی بزانه ئیمه چ داب و نه‌ریتیکه که...
 پیکه‌نینیکی وشک و پر له هاوده‌ردی لیوی ناسک و تۆزی
 چرچی ژنه‌ی لیك هه‌لبیری و درێژه‌ی دا:
 — حاجی سولتانخورد وای ئه‌ویست. ئه‌وه‌ش که حاجی
 ئه‌ویست، لوا. تا ئیره ئه‌و به‌ مرازی خۆی گه‌یشتووه!
 خان‌نایۆ بێ ئوقره‌ پرسپاری کرد:
 — خۆی له‌ کوپیه، حاجی سولتانخورد؟
 — له‌ مه‌شه‌هه‌د.
 — مه‌شه‌هه‌د؟ ئه‌وی بو؟!
 — رویشتووه‌ بو ئه‌وی و مانی گرتووه!
 — مانی گرتووه؟!
 — به‌لی، بو دادخوازی! له‌ فه‌رمانگه‌ی گشتی مه‌شه‌هه‌د!
 ته‌ویلی پانی خان‌نایۆ پر بوو له‌ چین و چاوه‌کانی ئه‌توت
 دووکه‌لیکی ره‌شی لی به‌رز بوویه‌وه. به‌لام بو ئه‌وه‌ی ئه‌و گره‌ی له‌
 ده‌روونی‌دا بلیسه‌ی کی‌شابه‌و ئاشکرا نه‌بی، به‌ نیوسوو‌پیک رووی
 له‌ ژنه‌ وه‌رگی‌را و له‌ سه‌ر ته‌خته‌به‌ندی بانیجه‌ دانیشت. قونداخی
 تفه‌نگه‌که‌ی کوتا به‌عه‌رزدا و لووله‌که‌ی پال دا به‌ چالی شانیه‌وه،
 به‌ری ده‌سته‌ پانه‌که‌ی هی‌نا به‌ روخساری‌دا و وتی:
 — زه‌رکیک ئاوم پی ئه‌ده‌ی بیخۆمه‌وه؟
 — بو پی‌ت ناده‌م براگیان، خۆ شمیری نیم!
 خان‌نایۆ روانیه‌ مه‌ده‌د له‌ سه‌ربانی باله‌خانه‌ی مالی حاجی
 سولتانخورد و له‌ به‌ر خۆیه‌وه‌ وتی:
 — ره‌نگیشه‌ له‌ ماله‌وه‌ بی، کی‌ چووزانی!
 ژنه‌ زه‌رک و جه‌ره‌ به‌ ده‌سته‌یه‌وه‌ هاته‌ به‌ره‌وه‌، لای خان‌نایۆوه
 چۆکی دادا، زه‌رکه‌که‌ی پر کرد له‌ ئاو و له‌ به‌رده‌می خان‌نایۆ
 رایگرت و وتی:

— ئاوى دويشەوہ!

خان ئاپۆ تەشەرى گوتەى ژنەى وەرنەگرت. زەرکەكەى وەرگرت
و بە سەرپەنجەى ھەر دوو دەستى گرتى و بە ئارامى بردى بۆ
ليوى. تا دوا تنۆك خواردیەوہ و زەرکەكەى دایەوہ بە ژنە. ژنە
پرسى بۆى تىكاتەوہ؟ خان ئاپۆ سەرى راوہشاندى و بە توغروى كە
لەكوڭلان، لای چوارچىوہى دەرگاكە راوہستابوو، وتى:

— ئەگەر ئاوى ئەخۆیتەوہ وەرە جەرپەكە ببە!

توغروى ھەنگاويك ھاتە ژوورەوہ، خان ئاپۆ جەرپەى ئاوەكەى
لە بانيجەوہ دایە دەستى و خۆى تەپرايى دەور دەمى بە سينەى
دەست سەپپەوہ و پرووى لە ژنە كە ھەلسابوو و لە قەراخ
ديوارەكە وەستابوو، وتى:

— كە حاجى سولتانخورد پويشتووہ بۆ مەشھەد مان بگرى،
ئەرى؟ باشە! بۆ چ سكالايەك؟!

— بە گومانى من خوتان زانيوتانە!

خان ئاپۆ وتى:

— لە توشى ببيسين خراپ نىيە!

ژنە زەرکە بەتالەكەى دانايە زەوى و خۆى لە بەرامبەر
خان ئاپۆ، لە بن ديوارەكە راوہستا و وتى:

— بە سكالاي ئەوہى كە گيان و مالى لە مەترسيدايە و
ھەميش ئەوہى كە گوڭمەمەدەكان ئەيانەوى كچەكەى بە زورى
تفەنگ لى ببيين! بە خەلكەكەشى وا وتووہ!

— بەراست، ئەى خەلكەكە لە كوین؟!

— خەلكەكە؟! ھەھ! نين!

— ئەى لە كوین ئاخر؟

ژنە بە ساردى و تەوسەوہ بزیەكى ھاتى و وتى:

— حاجى چەن كەسى لەگەل خۆى بردووہ، زورى لە
وەرزیڕەكانيش كردووہ ئەمرو و ئەمشەو لە بيابان بميننەوہ.
بەوانى تريشى وتووہ خويان لە مالەكانيان كر بكن و دەرگا لە

سەر خۆيان داخەن!

— ئاژەل و پاتال چى؟ ئىمە تەنھا چوارپىيەكىشمان لە خورسوف نەبىنى!

— ئەوھى ھى حاجى سولتانخورد بوو لە خورسوف برانە دەرەو، پرووت و نەدارىشى ناچار کردوو، كەر و بزنىكيان ئەگەر ھەبى بىكەنە گەور و دەرگايان لە سەر داخەن!

خان ئاپو رابوو و بو سەيرکردنى بانە چۆلەكان لە بانيجەكە كەوتە پياسە كردن. يەك دوو جار پويشت و ھات و پاشان لە نزىكى پليكانەكان راوہستا. جاريكى كەش لە دەرۋانى خاموشي خورسوفى روانى، لىۋى خۆى گەست و سەرى بە نامۆى لەقاند و ۋەكوو ئەسپ، دەنگىكى ھىۋاش و تاساو لە دەم و لووتیەو ھات. بە ئاشكرا دامابوو و خويشى نەى ئەزانی ئەبى چ بكات و چى بو ئەكرى؟ خان ئاپو يەكەم كەس بوو گومانى بو دوورووى و فيلەبازى حاجى خورسوفى چووبوو. بەلام ئەوھى كە ئىستە و بە چاۋى خۆى ئەبىنى، ھىچ لەو شيۋە و شيۋازە نەئەچوو، سەبارەت بە فيلەبازى خورسوفى بىرى لىكردبوو ھەو. بۆيە خۆى لە دۆخىكى پيشبىنى نەكراۋدا ئەبىنى و راستىەكەى ئەو ھەستى ئەكرد تواناي بىركردنەو و چارەسەر كردنى نىيە و نەى ئەزانی ئەبى چى بكات! جاريكى تريس رووى لە ژنە كرد. بەژنى داتەكاو و روخسارى ئارامى ئەوى بە نىگايەكى سەينەر و گوماناۋى ھەلسەنگاند و ھەروا لىي راما. ژنە لە شوينى خۆى لای ديوارەكە راوہستابوو و قژە خۆلەميشىەكەى بەر تەۋىلى بە دوو كەرت رەقەلەى كردبوو و، چاۋەكانى لە بن برۆ كەمپرەنگەكانىدا لە رەنگى كەزى ئەچوو. روخسارى داتەكاو و، لىۋەكانى ناسك و چەناگەى تىژ بوو و ئەم ھەموو لە ئەندىشەى پەريشانى خان ئاپودا، ژنەى بە خاپىنۆك و رازاۋى ئەنۋاندەو.

— «ئەگەر ھەموو خەلكى - ھەر كەسە و بە ھۆيەكەو -

رووى داشاردى، ئەى ئەو...»

— تۆ له هه وره بانه كه وه خۆت پيشانى هه قاله كه ي ئيمه دا!
بوچى؟ بو؟

ژنه به رهو خان ئاپۆ هات، له به رده مى وهستا و وتى:
— چونكه ئه مويست ئيوه بىن بو ئيره، بو مالى ئيمه!
— ئه ي كاتيكه هاتين بو وه لامت نه داينه وه؟ بو ده رگات لى
نه كردينه وه؟

— بو ئه وه ي ئيوه خۆتان ده رگا بكه نه وه، بو ئه وه ي خۆتان بىنه
سه ر و خۆتان ده رگا بكه نه وه.
— بو؟ مه گه ر ده ستى تۆيان به ستبوو؟! كاره كانى ئيوه ي
گوندى زۆر سه ير و سه مه ريه!

ژنه هيچى نه وت. سه رى داخست و خامۆش له پليكانه كان
چووه خواره وه. خان ئاپۆيش به دواى دا له پليكانه كان دابه زى. ژنه
له به ر ده رگاي ژووره كه ي بن بانيجه، له نزيك قفله كه وهستا.
خان ئاپۆ هه روا به حه په ساوييه وه له ژنه ي ئه پروانى. ژنه په نجه
له ر و باريكه له كه ي به رز كرده وه، ئه ماژهى به قفله داخراوه كه
كرد و وتى:

— كوره كه م! كوره كه م ليّره يه!
— ليّره؟ له پشت ئه م ده رگايه! بو ده رگات له سه ر داخستووّه؟!
— من ليّم دانه خستووّه!
— ئه ي كى ئه و كارهى كرده وه؟
— ئه وان، پياوه كانى حاجى خورسوفى!
— باشه، ده ي! ئيسته تۆ بو ده رگاي لى ناكه يته وه؟
— تۆ! تۆ ئه توانى ده رگاكه بكه يته وه؟!

— چۆن ناتوانم! ئه توانم هه ر ئيسته له گرّيجه نه ده رى به يّنم،
هه م ئه شتوانم به له قه يه ك بيشكيّنم! خويشت ئه توانى ئه و
كاره بكه يت. كوره كه شت ئه يتوانى ده رگاكه له ناوه وه بشكيّنى!
— نا، نا! تۆ ئه گه ر به وى بيه يته وه، پيويست ناكه ده رگاكه
بشكيّنى، كليله كه ي هه يه.

— کلیلەكەى ھەيە؟! کلیلەكەى ھەيە؟! ئەوان کلیلەكەيان
لەگەل خۆيان نەبردووہ؟! مەبەستت چيە؟ من خەريکە گيژ
ئەبەم! کليلی ئەم قفلە ھەيە و تۆ دەرگا لە کورەكەت ناکەيتەوہ؟!
— ئەوہ تا کيلەكە، بەو بزمارەوہ. ئەگەر ئەتەوئ کليلەكە
ھەلگرە و دەرگا بکەرەوہ.

— تۆ خۆت، خۆت بۆ کليلەكە ھەلناگری و دەرگا کە ناکەيتەوہ؟
خۆ دەستەكانت گۆچ نين! بۆ تا ئیستە کليلەكەت ھەلنەگرتووہ
دەرگا کە بکەيتەوہ؟!

— ئەوان! ئەوان وتیان نابئ بیکەمەوہ. ئەوان بە خۆشميان وت
نابی لە بالەخانە بچمە دەرەوہ. وتیان ئەبئ ئاوی شەو و پۆژيکەم
بەينمە ژوورەوہ و دايينيم. منيش فەرمانم بەجئ ھيئاون.
— ئەى بۆ نيشانەت بە ئيمە دا کە بيين بۆ ئيرە؟ چۆن ويّرات؟
— من ئەماژەم بۆ نەکردن. من بەس حەزم کرد کە ئيوە بە
بوونی من بزائن و بيين بۆ ئيرە! ئەگەر، ئەگەر ئەماژەيەکيشم
کردبئ، بە دەس خۆم نەبووہ. پەنگە بۆ ساتيک ميّشکم کاری
نەکردبئ!

خان ئاپۆ کليلەكەى لە بزماری ديوارەكە کردەوہ و لە بەرچاوی
ژنە رايگرت و وتی:

— بيگرە و دەرگا کە بکەرەوہ!

ژنە دەستی بە واتای نا راتلەکاند و وتی:

— نەء. نابئ!

— من فەرمانت پئ ئەدەم، بە فەرمانی من ئەو قفلە بکەرەوہ!
کليکەكە وەرەگرە و ئەو قفلە بکەرەوہ. ياللا، دەى! بە فەرمانی
من!

— تۆ! تۆ! چاکە، چاکە. بە فەرمانی تۆ، بە فەرمانی تۆ!
ژنە قفلەكەى لە قولفەكە دەرھيئا و خان ئاپۆ بە رقەوہ
لەقەيەكى لە دەرگا کە دا. ھەر دوو تاي دەرگا کە بە توندی دای بە
ديوارەكە دا و جاريکی دی داخرايەوہ. خان ئاپۆ ئاورپی لە ژنە دايەوہ و

کراہی؟

لاوہکھ، ماندوو و بیزار وتی:

— کہم!

— چہن کہس پیٹ وایہ؟

— چوار پینجیک!

خان ئاپو له بهر نیگای نیگهرانی ژنهدا، به گهنجهکھی وت:
— ئەمەوئ ئەوانه له مالهکانیان دهرکیشتیه دهرهوه و له
مهیدانی گوڵاوہکھ کویان بکهیتهوه. ئەمکاره ئەکھیت؟

گهنجهکھ به بی ئەوهی پروانیته چاوہکانی خان ئاپو، سهری
پاوہشانند. خان ئاپو ئەماژهی بو دهرگای هوشه، توغرولی پیشان
دا و به گهنجهکھی وت:

— ئەم ههقالهی من یارمهتیت ئەدات. ئەتوانی ههئسی؟

— بهئێ، بهئێ! بهس پارووه نانیک، دایه!

دایک به پلیکانهکاندا سهرکهوت و خان ئاپو له قهراخ دیوارهکھ
کهوته هاتوچو. ژنه گهراپهوه. لهتیک نانی پی بوو. جهوان لهته
نانی له دهستی دایکی وهرگرت و فهرمووی له خان ئاپو کرد. خان ئاپو
له بهرامبهر جهوانهکهدا پاوہستا، ریزقالتیک نانی - به نیشانهی
هاونمهک بوون - لیکردهوه، خستیه بن ددانی و وتی:

— پاش ئەوهی بهندکراوهکانت له مالهکانیان هیئایه دهرهوه
ئەمەوئ یهکیان بچیته سهربانی ماله سولتانخورد و جار بدات
که ئەمرو گهنمی نهزرکراو ئەبهخشنهوه. خو تيم ئەگهی؟
— ئا بهئێ!

جهوان بهرهو دهرگای بالهخانه کهوتبوویه ری و دهسته پان
و قورسهکھی خان ئاپوی به سهر شانیهوه ههست پی ئەکرد.
خان ئاپو، جهوانهکھی نزیک دهرگای دیوهخان پراگرت و لیی پرسى:
— تو! ناوت چییه؟

— وههاب، سهردار! من هاتبووم بو دادخوازی بو قهلامهیدان،
بهلام...

داخراوه‌کان وهرنه دهره‌وه. وهرنه بهر به‌رپوژ. خوټان دهرخه‌ن! های! های! ئه‌های! ههر ههمووتان وهرنه مه‌یدانی گۆلاوه‌که. ههمووتان وهرن بو مه‌یدانی گۆلاوه‌که! سهردار، خان‌نایوی سهردار! به فهرمانی خان‌نایوی سهردار له خانوه‌کانتان وهرنه دهره‌وه و خرپنه‌وه له ناو مه‌یدان، لای ئه‌ستیره‌که! های! ئه‌های خه‌لکی خورسوف، خان‌نایوی سهردار ئه‌یه‌وی له‌گه‌ل ئیوه‌ی دانیش‌توانی خورسوف! گفتوگو بکات، های! ئه‌های...

دهنگی وه‌هاب، دهنگی وه‌هاب.

زهمزه‌مه، چرپه، غه‌لبه‌غه‌لب.

دهنگی پیی در‌دو‌نگ له ناو کو‌لان، له کو‌لان‌ه‌کان.

سهر، سهر و شانی ناو هه‌وره‌بان.

ناوبه‌ناو ژنان، پیران، منالان.

یه‌کیک دیت، یه‌کیک ئه‌روات. که‌سانیک دین، که‌سانیک

ئه‌پو‌ن.

ترس، ترس و دوودلی. بئ‌ پروایی و خو‌ف. ناب‌ه‌دلی و به‌دگومانی. ناچاری. ناچاری و زوره‌ملی. ئه‌پو‌ن. که‌وتوونه‌ته ری و ئه‌پو‌ن. به‌لام نه‌ک له به‌ر ریزگرتن له بانگه‌یشتن و ویستی خان‌نایوی که‌لمیشی، به‌لکوو له ترسی وروژاندنی رق و توورپی سهردار که‌وتوونه‌ته ری. به‌ره‌و گۆلاوه‌که ئه‌چن. چونکه ترسی ئه‌وان له سهرداری که‌لمیشی، نه که‌متره له ههراسی ئه‌وان له حاجی سو‌لتان‌خوردی خورسوفی. ترس، ئه‌وه ترسه که فهرمان پایی ئه‌کات. چونکه به خو‌فه‌وه بارهاتوون و به ترسه‌وه ته‌نراون و له‌گه‌ل پو‌-وه‌شاردن خوویان گرتوون. بو‌یه ناتوان به‌دل راس‌تگۆ بن و سهر‌پاست و رپوار هه‌لسوکه‌وت بکه‌ن. ناتوان به چاوی خو‌یان بروانن، به می‌شکی خو‌یان بیر بکه‌نه‌وه و به زمانی خو‌یان بدوین. له ههموو ژانیان‌دا ئه‌و فهرمانه‌یان پی نه‌دراوه. ئه‌وه‌ی به سهریان‌دا باریوه، زمه‌هریری سته‌م بووه. بو‌یه بو‌ دال‌ده و په‌نایه‌ک ئه‌گه‌رین تا که‌متر سته‌میان لی بباری و له که‌سیک ئه‌گه‌رین

که متر سته میان لی بکات. کو تاییه کهی، گهران بو سته مگه ریگ که سته می که متریان پی رهوا بینی. دهر فته تیگ، دهر فته تیگی نه وهنده که بتوانن ژیان به کو تاییه بگه یه نن. رازی به که مترین نان و حهز و خواست. قه ناعهت، نهوپه ری قه ناعهت. مانه وه به نرخیکی زور گران.

نه، چاو و زمان و بیرکردنه وه، درو نییه و بینین و بیرکردنه وه و گوتنیش. نه مانه هه مووی بارمته ی رویشتن بوون. له بهر چاوی خو یان دا، به زمانی خو یان درو یان نه کرد و نه م درو کردنه می شک و نه ندیشه یانی دارشتبوو. به راده یه که، به درو بیرکردنه وه ببوو به خوو. به درو بینین و به درو گوتن و به درو بیرکردنه وه. نیسته ش نه ک راستگو یانه و به پروا و سووربوونه وه، به لکوو له ترسان بانگه یشتنه که ی خان ئاپوی که لمیشیان وه لام دابوو یه وه. ته نانهت بو رزگار بوونیش نه نه چوون. چونکه پروایان به رزگاری خو شیان نه بوو. بویه له بهر بهرگری له توو شبوون له گیژنه نیکی تازه دا به رهو گولا وه که که وتبوونه ری. پی شگیری کردنی نهو شته ی که بوی هه بوو خراپتری به دوا وه بی. بویه ترس و درو له چاوه کانیان دا فره ی نه هات. دردو نگی و ترس چو کی سست نه کردن و دوا روژی نامو، دلی له سینه یان دا نه له رزاند. نه رویشتن و به نا چاری نه رویشتن. راستیه که ی نه وه بوو که به نا چاری له ماله کانی شیان هاتبوونه دهر وه. فرمان بوو! نهویان فرمانی دابوو خو وه شیرن؛ خو یان وه شار دبوو. نه میان فرمانی دا وه خو ئاشکرا کهن؛ نهوا خو یان دهر نه خست. نه نهویان پی خو ش بوو و نه نه میان به دل بوو. نه زموونی ئازادیان به لام له کوئی له بیر بوو که بتوانن پیوهریکیان بو کردار و رهفتاری خو یان - لانی کهم له نه ندیشه دا - هه بی؟!

توغرول، دوا پیای خورسوفی له مال کی شابوو یه دهر وه و له گه ل وه هاب به رهو مهیدانی گولا وه که نه رویشتن. نهوانه ی له ژووره کانی ماله کانی خو یان چه پس کرابوون، وه هابیشی نه گهر له گه ل دابنری - له پیر و جهوان - ژماره یان نه نه گه یشته

ده كهس. يهكيان شوو-خوشكى وههاب. يهكيان مامى وههاب. ئهويكهيان پوورزاي وههاب! و ئهوانى كهش جووتيارى پهككهوته و رهشايى بوون. ئهوپيرهميردهى كه ههر ئيستته لهگهڵ وههاب و توغروول بهرهو مهيدان بهرپوه بوو، له ههموو نمووديك زياتر وا دهرئهكهوت كه بيزاره. ئهوپه-خوجه- نه به هوى بهرهنگار بوونهوهى سولتانهورد، بهلكوو له داخا له خورسوف مابووويهوه، به بى ئهوهى دهرگاي له سهر داخرابى. ئيستتهش تهنانهت كهمتر ترساو و زياتر بيزار بوو.

توغروول دهسكهوسار به شانیهوه و تفهنگ به دهستیهوه، گهيشته مهيدانى گوللاهكه و خوجهى رينموونى كرد بو لای پياوهكانى دى. خوجه به بى دهربرينى بى ئارامى، ئامادهى چارهنووسى لهپيشهوه نووسراو، له تهنيشت مامى وههابهوه وهستا و پيلووى چاوى چهپى هينايهوه يهك و روانيه لای سهروى گوللاهكه. ئهوپه كه ديار بوو سوڤماي چاوى كز بووه يان نهماوه، تهنانهت له هاوپيشهكهى خوى، مامى وههابى نهپرسى به چ مهبهستىك و بو چ كاريك بو ئهوى بانگ كراون. بويه خاموش و وهرز له تهنيشت ئهوانى ترهوه له بن ديوارهكه راوهستا.

له پياوهكان زياتر، ژنان بوون كه لای ديوارهكهى ئهوبهر وهستا بوون. پيرژنان و ئهوانهى منالى شيرهخورهيان به باوهشهوه بوو له بن ديوارهكه دانيشتبوون و چاوهروان بوون. به ئاشكرا نهئهدوان و ئهوهى ههبوو چهپچ بوو و نيگاي پرسينه. گوتهيهكى ئهوتوش نهبوو. ئهگهريش ههبوو ئهبا له زمانى ئهوپهسهوه بگوترى كه ئهوانى بانگ كردبوو. بويه ئهمان چاو بوون و گووى بوون و بيدهنگ بوون؛ ههر بهو جوړه پيشتتر و پيشتتر و پيشتتر له ئيستتهش. يهك ئهدوى و ههزار گوڤگره!

— «بيكوژه»

— «بيبره!»

— «بيبهخشه!»

— «بیکره!»

— «بیخنکینه!»

— «بیخو!»

تهلار. بریار له لووتکهی تهلارهوه دابهزیوه و کوومه لانی جهماوه ر بیستوو یانه و باری قورسیان وهئستو گرتووه. بو بیستن، بهس ئهوهندهیان ماف و بوار ههیه که بیسن و بهس بیسن و ئاماده بن بو راپهراندنی. باوکان و باوکان و باوکانی کهش وهها بوون و گوتهیان له یهک زمان، گوتهیان له یهک سهر بیستوووه. سهریک له لووتکهی تهلار. بویه راهاتوون، بهناچار: پادشایه ئهوهی که ئهیلئ، فرماندهره، خانه، کهلانتیره، ئاغهیه، دهستهک به دهسته، وتاریژه؛ یهکیکه که ئهیلئ؛ یهکیک. یهکیک له تروپکی تهلارهکه. بیدهنگ به و گوپرایه ل. که زمان، ئهگهر ریگهی پینه درا بو وهلامدانهوه، وا باشتیه نهیه ته گو! چونکه سهری تو ههماراویکه به تال و ئهرکه له سهری زایه لهی دهنگ له خویدا تاو بداتهوه. بیدهنگ و گوئ قولاخ به، که زمانت ئهگهر ئازاد نه بوو، چاتر وایه نهیه ته گو.

— هاتن، هاتن!

له لیژایی نه رمی به رزه کوولانهوه، سی سوار به ره و گوولاهه که ئه هاتن. خان ئاپو، به گمحه مه د و عه لیخان چه خماخ. ئه سپهکان له بن گوشاری کیشتانه وهی له غاودا، سینهیان ده رپه راندبوو و مل و یالیان وه پاش دابوو. هیواش به لام به گور و گوژم ههنگاویان هه لئه هیئا. سواره کانی ش نهک شه له ژاو، به لام مو، ناوچاو گرژ و ته ویلیان گنج، ئه هاتن و به به دگومانیه وه ئه یانروانیه کوومه لهی ژنان که له لاه وه ستابوون. له ریزی پیاوهکان نزیک کهوتنه وه و له شوینیک له نیوان ههر دوو دهسته دا له غاویان راکیشا و وهستان؛ له بهر یاریکردنی به کاوه خوئی سیبهری هه ورهکان دا، پشت له گوولاهه که و به رامبه ر به جهماوه ره که.

ئه سپهکان به لام ئهتوت ئوقره ناگرن. سمدهستهکانیان له

خاک ئەکوتا، ئاسنى لەغاویان بە ددان ئەتەقاند و سەر و یالێان
 ڕائەوهشانە. لە نیوان سوارەکاندا بەگمەمەد لە هەموان توورەتر
 و گرژتر بوو. گۆنای خڕ و خۆشباوی وەک سیوی پاش گەلاوێژ، لە
 توورەیی دا سوور هەلگەرابوو. بە ئاشکرا لیو و سمیلی ئەگەست
 و دیار بوو ئەگەر خان ئاپۆ لەگەڵ نەبواوەت، ئەو ئەبواوە بوو
 خەلکە بەدووی و ئاخۆ چی لە زار و زمانی دەرئەپەرێ. بوونی
 خان ئاپۆ بەلام، کاردانەوهی بەگمەمەدی ئەبەستەوه بە کاتی
 تۆلەسەندنەوه و ئەو تا ئەو دەمە ئەبواوە ددان بە خۆی دا بگرێ و
 گیانی خۆی لە ناوێ بخواوەوه و بیگومان حەزی لەوەش هەبوو
 کە گوتارەکە کورت و چڕ بێ.

توغرول کە تا بەر زەنگۆی خان ئاپۆ هاتبووێ بەرەوه، وتی:
 — جگە لەمانە کەسی کەمان دەسنەکەوت. جەوانەکان
 بەس وەها بە و زاواکە و پوورزاکە.

خان ئاپۆ بیستی و سەیری مەدەدی کرد لە سەر بانی
 بالەخانە سولتانخورد. دەوروبەر هیمن بوو. خان ئاپۆ ڕوانیە
 توغرول. توغرول ویستی شتییک بە گوێی خان ئاپۆدا بچرینی.
 خان ئاپۆ شانی دانەواند و گوێی لە چەدووی توغرول ڕاداشت.
 توغرول لە گوێی خان ئاپۆدا سرتەیی باخ و زاوای سولتانخوردی کرد.
 خان ئاپۆ شانی ڕاست کردەوه و پرسى:

— دلێان؟

— پێیان وایە.

— چەکی پێیە؟

— رەنگە، بەلام ئەگەر تیر و تفەنگی هەبواوە مائەکە چۆل

نەئەکرد و هەلنەئەهات!

بەگمەمەد ناارام و بێ ئوقرە پرسىاری کرد:

— باسی کى ئەکەن؟

— زاواکە سولتانخورد!

خان ئاپۆ ئەمە و ت و بەرەو پیاوانی خورسوف چوو و

له بهرده میان راوهستا. جا ئه‌بوايه پياوانی خورسوفی بتوانن خوڤيان له بهر بليّسه‌ی ئاگرى نيگای خان‌ئاپۆ و هيرشى پرسينه‌رى به‌گمحه‌مه‌دا رابگرن. خان‌ئاپۆ به‌لام پرسيارىكى نه‌بوو. خيسه‌ى برييه ناوچه‌وانى پوورزاكه‌ى وه‌هاب و وتى:

— سوارىكت له‌گه‌ل ئه‌نيرم، بيه بو لاي باخه‌كه!

به‌گمحه‌مه‌د به‌لام ده‌رفه‌تى هه‌لبژاردنى به‌ خان‌ئاپۆ نه‌دا، ئاوزه‌نگى راوه‌شاند و له بهر سينه‌ى پوورزاكه‌ى وه‌هابدا له‌غاوى كيّشايه‌وه و ده‌ستى بو راديرا و وتى:

— پى له سهر پى من دابنى و خۆت هه‌لده سهر ئه‌سپه‌كه! كابرا له سهر سمتى ئه‌سپه‌كه‌ى به‌گمحه‌مه‌د سوار بوو، به‌گمحه‌مه‌د له‌غاوى شل كرد و له چاو‌ترووكانى‌كا دايه غار و به‌ره‌و كوّلانى خواره‌وه له‌چاو ون بوو. خان‌ئاپۆ پرووى له شوپى ئه‌سپه‌كه وه‌رگي‌را و نيگای له چاوانى چاوهروانى پياوه‌كاندا، زمانى هه‌لبىرى:

— ئيمه‌ى بو ميوانى بانگه‌يشتن كردبوو حاجى سولتانخوردى ئيوه، به‌لام ئه‌وا خۆتان ئه‌بينن چ شارى شامىكى بو‌مان دروست كردوو ليره! حاجى سولتانخورد بو‌ى ده‌رچوو و وه‌كوو رپوى خوى شاردۆته‌وه. به‌ فيل و ده‌هوى خوى و به‌ بيانوى ترس له ئيمه، له ماله‌كانى خۆتاندا زيندانى كردوون و به‌مكاره‌ى ئه‌يه‌وى واى پيشان بدات كه ئيمه پياوخورين! به‌لام! من ئه‌توانم به هه‌ق و راستى سويندتان بو بخۆم كه تا ئه‌مرو ئازارمان به هيج ده‌رمه‌نده و ئاتاجىك نه‌گه‌يشتوو. له قسه‌م تيبگه‌ن. به‌لام! به‌لام ئه‌وه‌ش بزانن كه له رپوى بازيه‌كه‌ى حاجى سولتانخورديش خۆش نابين. بو‌يه‌شه ناهيّل بكه‌ويته به‌يانى. هه‌ر ئيستته! چهن پاچ و چهن دانه‌يه‌كيش خاكه‌ناز به‌يّنن. له ئاغه‌لى خان، له مالى خودى سولتانخورد! رپگه‌كه نزيك بكه‌نه‌وه!

فه‌رمان ئه‌بوايه راپه‌رپيرى و راپه‌رپيرى. بيل و پاچ هيّنرا. خان‌ئاپۆ له لاي گوّلاره‌كه‌وه به‌ره‌و ديوارى هه‌ماره‌كانى خورسوفى

چوو، له ئهسپهكهى دابهزى، مستهكوڤلهى له يهكهم دهربهند
كوټا و پرووى له خهلكهكه پرسىارى كرد:

— ههمارى دانهوڤلهى خورسوفيه، وايه؟

وهلام له كهس نه بيسرا. خان ئاپو جاريكى دى مستى كوټا به
دهربهندهكهدا و به بى ئهوهى پروانيته كهس، وتى:

— ئائيره ديوارى ههمارى دانهوڤلهى خورسوفيه؟!

وهلام نه هاتهوه. خان ئاپو لهقهى له دهربهندهكه دا و وهك
لهگهډ خوى بى وتى:

— ئيرهيه، ئا، ئيرهيه؟!

قهراخ دهربهندهكه به زهبرى لهقهى خان ئاپو لهرييهوه. خان ئاپو
دهستى راكيشا و وتى:

— زهنگن، زهنگنيكم بهنى!

خان ئاپو نه پروانيه خاوهنى ئهو دهستهى پاچهكهى دابوويه
دهستى. پاچى وهرگرت، تفى له بهرى دهستى كرد، دهسكى
پاچهكهى به ههر دوو دهست گرت، پاچى ههڻينا و به ههموو
هيزى خوى كوټاى به تيفهى دهربهندهكهدا. ئهسپهكه سهرى
راوهشاند و به پاشدا چوو. به زهبرىكى دى خان ئاپو ديوارى كون
كرد و پاچهكهى به رهو ئهو پياوانهى له شوينى خويان وشك ببوون
راگرت و وتى:
— بگرن!

ههموو پياويك ههزى ئهكرد خان ئاپو لهگهډ ئهوى نه بووبى.
بوئه ههر كهسه و هيواي ئهوهى ئهخواست يهكهم كهس نه بى
زهنگن له ديوارى مالى حاجى سوډتانهورد ئهدات. بهلام ئهو
بوچوون و گومانه خو نهى ئهتوانى بى كوټايى بى. له بهر ئهوهى
كه لهوه زياتر نهيان ئهتوانى خويان له بن گوژمى نيگاي ئاگراوى
خان ئاپودا رابگرن. ههروهها ئهو شهلهژانهى كه خوى لهو ناوهدا
رئهوهشاند، له تواناي كهسدا نه بوو. بوئه بو دوزينهوهى ريگه
چارهيهك، پياوهكان له بهر چاوى نيگه رانى ژنهكاندا پروانيانه

یه کدی. وه لāmیشیان به لām جگه له نامۆی و بێدهنگی نه بوو. توخ و توژالیک ترس و دردۆنگی و خو خافلاندن که مه گهر به هیزی یه کیکی دی و له دهره وه، ئەگینا تیک نه ئەشکینرا. خان ئاپۆ به رهو روویان چوو، پاچه کهی خسته ناودهستی وه هاب و به یه کی دی وت پاچه کهی بن دیواره که هه لگرت. سه ریچی کردن نهی ئەخوارد. کابرا شانی خه واند و پاچه کهی هه لگرت. خان ئاپۆ خو ی پیمه رهکانی له قهراخ دیواره که هه لگرت و ههر کامه ی دا به دهست یه کی که وه که وزه یه کی له پیلدا شک ئەبرد و تیانی خوری:

— بیرووخینن دهی؛ به فه رمانی من و له ئەستۆی من!

پیاوان ئەبوا یه دهس پی بکه ن، دوان به پاچ و سیان به پیمه ره. ههر که سه ش له گه ل ترس و ئەندیشه ی خو ی و له گه ل دله راوکی و شه له ژانی خو ی دا له کی شه دا بوو. ههر که سه و بو بیانوویه ک ئەگه را ناچار یه که ی خو ی چاره بکات. به بی ئەوه ی خوشیان ئاگیان لی بی، چاویان له ژنه کان بوو و به رهو دهر به ندی هه ماره که ی سو لتان خورد رییان ئەکرد. ژنه کان ئەتوت شایه تی ئاگای ئەو شته ن به سه ر خور سو فدا هاتو وه. شایه تی ئاگا و ویزدانی وریای ههر که س. به لām خامۆش بوون ژنه کان. خامۆش بوون و بهس سه یریان ئەکرد. ههر ژنه و شتی ک جگه له نیگای خو ی نه بوو. سه یریان ئەکرد و خامۆش بوون. خامۆش له شوینی خو یان وشک ببوون. ئەتوت هه ناسه ش ناده ن. شتیکی نه لواو خه ریک بوو له بهر چاویان دا ئەقه و ما. کاریکی نه گونجاو ئەکرا؛ کرا. ده می پاچه که ی وه هاب، له سه ر خشتی دیواری حاجی سو لتان خوردی خور سو فی. چاوانی دایکی وه هاب نه ئەترو و کان.

— ئەم تیغه یه هی هه ماری کایه خان ئاپۆ، هه ماری گهنم

ئوه یانه!

خان ئاپۆ له خوشی ئەوه ی کاره که که ووتۆته ری، پاچی له

دهستی وه هاب وه رگرت و به دوو زه بر تیغه ی هه ماری گهنمی کون

کرد. جا پاچهكهي دايهوه به وههاب و وتي:

— بيرووخيئن! ههر بهو جوړهي خوټان خشت له سهر خشت
داتان ناوه، بيرووخيئن. بکوتن!

پاچهكان كهوتنه كار و پيمهړهكانيش. خان‌نابو له پياوهكان
دوور كهوتهوه. بيميني بو دهستهي ژنان راوهستا و ناوړي له
باله‌خانهي خورسوفي دايهوه و له مه‌دهدي پرسى چ نيشانيك له
به‌گمحه‌مه‌د ئه‌بينى. مه‌دهد وه‌لامى دايهوه:

— تا پيچى چه‌مه‌كه لي‌م ديار بوو، به‌لام كه باي دايهوه بو
ناو نزاره‌كه له چاو ون بوو.

خان‌نابو به جه‌خت‌كردنه‌وه پرسى:

— خو ئاگات له ريگهي شار هه‌يه؟

— تا ئيستته ميرووله‌شم له سهر ريگه‌كه نه‌بينوه.

خان‌نابو له وه‌لامى مه‌ده‌دا، به‌لام پرووى زمانى له ژنه‌كان به
ته‌وسه‌وه وتي:

— ئه‌وهم لا پروونه! چونكه حاجى سولتانخورد بو ماوه‌يه‌كى
دووردرېژ په‌نابه‌رى بهر ده‌رگاي حكوومه‌ت ئه‌بى!

ديواري ده‌ربه‌ند دارووخا و خان‌نابو گه‌رايه‌وه، به‌په‌له چوو بو
لايان و به گالته و به مايه‌يه‌كى ته‌شهره‌وه وتي:

— ئه‌مه‌ش ئه‌مه! هه‌موو كاريك خراپ‌كردنى ئاسانتره!

ده‌ربه‌ندى هه‌ماره‌كه ده‌مى كردبووه و پينج پياوى خورسوفي
خويان له ناو توژ و خو‌له‌كه ئه‌كشاندوه. خان‌نابو چووه ناو ته‌پ
و دوومانه‌كه، سهرى كرد به ناو هه‌ماره‌كه‌دا و وه‌ك ديمه‌نيكى
ناا ساىي گرتبىتى، پيى نايه ناو هه‌مارى خه‌له‌كه‌وه. چهند
ساتيكي شينهيى، خان‌نابو له بهر چاو و نيگاي حه‌شاماته‌كه
ون بوو. پاشان به تويزيكي توژه‌وه كه له سهر و شان و قزى
ده‌ور كلاوه‌كه‌ي نيشتبوو، له ده‌ربه‌نده دارووخاوه‌كه هاته ده‌ره‌وه.
روانيه خه‌لكه‌كه و ئه‌ماژه‌ي بو ناو هه‌ماره‌كه، به ناباوهرى و
توژيكيش به سه‌رسوورمانه‌وه، وتي:

— ئېرە! ئېرە خۆ پېرە! پېرە لە دەخڵ، لە ھەموو جوړيکی!
 ھەمارەکان تووناوتوونن. بېروانە چى دروست کردووہ ئەو مالکاولە!
 دەخڵ و زۆر شتى تريت! چەندەش مس و تاسى ليیە! کەموون
 و جو و پەموانە و گەنەم و دەنکە شووتى و! چووزانەم ئيوە خوټان
 باشتەر ئەزانن چیتان چاندووہ! ئالوو! ئالوو بوخارا! دەى! جا ئەمە
 ھەمار و ئەمەش دانەويڵەى ناو ھەمارەکە.

لە حەپەسانى خەلکەکە ھىچ کەم نەبوویەوہ. خان ئاپۆ تۆزى
 لە سەر و شان و کلأوہکەى تەکاند. خوۋى گەياندە لای گۆلأوہکە و
 رۋانپە خەلکەکە. پياوان کشتابوونەوہ بو لای گۆلأوہکە، ژنەکانپش
 ھەروا لە سەر جيۋى خوۋيان بوون. خوۋجە لە لای مامى وەھابەوہ
 لە بن دیوارەکە راوہستابوو. پيلوۋى چاۋى ھينابوویەوہ يەک و
 دەستەکانى لە سەر يەک، لە سەر دار-گۆچانەکەى دانابوو و
 ئەپروانپە خان ئاپۆ. خان ئاپۆ سينەى لە تۆز و خۆل خاۋين کردوہ و
 جاريکی دى - ئېرە و ئەوۋى - رۋانپە حەشاماتەکە و وتى:

— ھى خوټانە، ئەم دانەويڵەى ھى خوټانە. مس و تاس و
 شتومەکى تريت ھەر ھى خوټانە. ئەگەر خوشتان لە بارمتەى
 پينچ مەن گەنەم داتان نەنابى، باوکانى ئيوە ئەو کارەى کردووہ.
 کە وا بوو ھەموو ئەو شتانەى لەم ھەمارانەدايە ھى ئيوەيە،
 ھى خوټانە! دانەويڵەش ھى ئيوەيە. ئيوە چاندووتانە و وەبەرتان
 ھيناوہ، يان برا-باوکانى ئيوە ئەو کارەيان کردووہ. کە وا بوو!
 ديسانەوہش ھەر ھى خوټانە. حاجى سولتانخورد مەگەر چەن
 کەسە؟ مەگەر چەن دەستى ھەيە کە توانيبيتى ئەو ھەموو
 بەروبوومە کو بکاتەوہ؟ بۆيە! ئەم بەروبوومە ھى خوټانە. جا ھەر
 کەسە و بەشى خوۋى بباتەوہ بو مالەوہ، وەرن!! ئا؟ کەسيک
 شتيكى وت؟!

نەء! ئەنديشەى خاو. ئاو جوولآ، ئاپۆرە نەجوولآ. بە روالەت
 تەنانەت لەوہش مەندتر و وشکتر و حەپەساوتر ئەھاتنە بەرچاو.
 گيژ و مەنگ بوون و واقيان زياتر وږ مابوو و ھەموو ھەستيان

به جاريك ببوو به نيگا. نيگايان ببوو به يهك و ئهويش وهك
پرسياركي شاراوه، وهك گوئميخيڪ بهرهو چاوهكاني خان ئاپو
ئاراسته كرابوو.

خان ئاپو نيگاي له نيگاي پولي ژنان و دوو پيرهميرد وهرگيرا
و روانيه ئه پياوانه دهرهبندهكيان رووخاندبوو. پياوهكان پاچ و
پيمهريان دانابوو و لاي ستيري ئهستيرهكه بهريز راوهستابوون.
خان ئاپو ههنگاوي پيش كرد و نهپراندی:

— لهگهئ ئيوهمه! ئهم دانهويلهيه هي خوټانه. وهرن بيبهن و
له ناو خوټاندا بهشي بکهن!

پياوهكان سهريان داخرابوو و تواناي هيچ وهلاميكيان نهبوو.
خان ئاپو لهوان دوور كهوتهوه و بهرامبهر دوو پيرهميردهكه راوهستا.
مامي وههاب چاوي برييه خاكهكه و خوچه به تهنها چاوهكه
روانيه خان ئاپو. خان ئاپو تاويك له بهرامبهریاندا راما، پاشان
بهزيوي چاوهبركي لهگهئ پيرهميرد، سهر و شاني بادا و بهرهو
ژنهكان روويشت و وتی:

— دايكاني من، خوشكاني من! ئهم دانهويلهيه هي ئيوهيه،
بو ههروا واقتان وړ ماوه؟ سهيري كوي ئهكهن ئيوه؟
حهپهسان و مهندي و خاموشي نهئشكا. خان ئاپو جاريكيتر
وهرگهرا، به لاي شاني چهخماخدا تيپهري و پرسى:
— ئا؟!

بهس چاوه بيناكهي خوچه تيي ئهرواني. خان ئاپو ههستي كرد
كه وهكوو تاوانباركي رهبن، له بهر چاو و نيگاي ساردی دادگادا
بهتاق كهوتوو. تاق و بي ئوقره و دوشداماو. ههستي ناموي بيگانه
بوون! لهپر ههستکردن به غهوارهيي. خان ئاپو ههستي ئهكرد
خهريكه له پي ئهكهوي. تاويك له چهقي نيگا خاموشهكاندا راما
و پاشان بهر لهوهي ههموو برواي خوي بدورپيني، بو دوزينهوهي
ئاشنايهك بهرهو ژنهكان ههنگاوي نا و بهرامبهری دايكي وههاب
راوهستا. ههولي دا خوي هيور بكاتهوه و دهنگ و رهنگي لهسهرخو

بی. تامی وشکی زمان و دەمی قووت دا و وتی:

— دایکی من، دایکەكەم! ئاخر ئیوہ مەگەر چیتان بە سەر هاتووہ؟! پیتان وایە ئیمە بۆ دزی هاتووین؟ واتان زانی ئیمە هاتووین هەمارەكە سولتانخورد تالان بكەین؟ گومانتان وابوو ئیمە ئەو دیوارە خاوەن مردووہمان بۆ تالانکردن، بۆ تالانکردنی خۆمان پروو خاند؟ نە وەللا، نا! ئیمە گولمەحمەدەدەكان ئاتاجی سەلكە پیازیکی سولتانخوردیش نین! ئیمە نەهاتووین ئەو هەمارە بپرین بۆ خۆمان. هەمار و ئەوہی لە هەماردایە هی ئیوہیە! ئەی بۆ هەروا راوہستاوین؟ بۆ بەو جوړە راوہستاوین و زەق زەق لە من ئەروانن؟! بۆ نایەنە پێشەوہ؟ بۆ نایەن هەقی قوربە سەری خۆتان وەرەبگرنەوہ و بیبەنەوہ بۆ مائەکانی خۆتان!؟

دایکی وەهاب وەلامی نەدایەوہ. خان ئاپۆ لە بەردەم ئەودا نەمایەوہ. پرووی وەرگێرا و هاتەوہ بۆ لای دوو پیرەمیژد و بە گومانی ئەوہی کە وەلامی خۆی ئەبێ لە ردین سپیەکان بیسی، لە بەرامبەر ئەواندا راوہستا و چاوی لە تاقە چاوہ بیناکە خۆجە بری و گورانیدی:

— دە وەلامم بەرەوہ، لانیکەم تۆ وەلامم بەرەوہ!

خۆجە نە لە وەلامدا، بەلکوو بە پرسیار پرسى:

— پاشان چی؟

— چی پاش چی؟

— بەیانی؟ بەیانی کە تۆ لیڤرە نیت؟ بەیانی کى وەلام ئەداتەوہ؟

خان ئاپۆ هەستی کرد تەوێلی ئارەقەى کردووہ. بەری دەستی

بە توورەییەوہ هیئا بە هەنیەیدا و دیسانەوہ پرووی وەرگێرا و

لە سەر پاژنەى سووڤا. بەلام دوور نەکەوتەوہ. جاریکیتر ئاوڤی

دایەوہ و وتی:

— ئەترسن؟ ئەتەوێ ئەمە بلیی؟!؟

— بەلێ، ئەشترسن!

— لە کى؟ لە حاجی سولتانخورد؟!؟

— له هه مووان، له حاجی سولتانخورد، له تۆ، له خۆیان،
له خۆمان!

— نابى، نابى مامه گيان! ئيمه خو مروفخوور نين. ئهوه تا
خوتان چاوتان لييه! سولتانخورديش؛ له لايهن سولتانخورديشهوه
من به لىنتان پى ئهدهم نهوئى دهس له كهس بهرز بكا تهوه. من
ئامادهم ههر لىره سويندتان بو بخوم. له خوتان، ئهگهر له خوشتان
ئەترسن! ئهگهر لهوه ئەترسن يهكدى بئين و يهكدى بناسن،
دهى باشه، رىگه يهكى بو ئەدوژينهوه. بو ئەمكاره فەرمان ئەدهم
خه لكه كه به جامانه يان هه ورى سه روچاوى خۆيان هه لى به ستن،
بىن به شى خۆيان بهن و برۆن. دهى! ئەلى چى؟ ئه مه چۆن
رىگه يه كه؟ يه كديتان نه ناسيوه و به شى خوشتان هه لگرتوه و
بردووتانه تهوه ماله وه، باشه؟ ئىتر گرتى كار كه له چى دايه؟!
خوجه ته وسخه ندىكى كرد و وتى:

— ماله كانمان، ماله كانمان! باشه! گريمان خه له مان برده وه
بو ماله وه! ئه ي ماله كانمان ببهين بو كوى؟!
خان ئاپو وهكوو ئەسپ له قه ي كوتا به زهوى دا، دهسته كانى
له حه وادا كرد به مست و نه راندى:

— ئه مه ئىتر برو بيا نووه، بيا نووى پرو پووچه! درۆ ئەكه ن،
درۆ! ههر كامه تان سه د كون و قوژبنتان هه يه. كى ئەتوانى
ماله كانى ههر هه مووتان يه كه يه كه بگه رى؟ ئەتوانن له بن
خاك بيا نشار نه وه، وهكوو ساله كانى جهنگ! هه زار رىگه ئەزانن،
هه زار فىل و گزى شاره زان، به لام ئەترسن و درۆ ئەكه ن. ترس و
درۆ! دل له ناو ئەو سينا نه ي ئيوه دا نيه! ئەترسن، ئەترسن و
وهكوو بزن ترسه نوكن!

پيره مي رد وتى:

— ئەترسم، به لى ئەترسم. له هه موو كهس و هه موو
شت ئەترسين، له يه كدى ئەترسين، له خۆمان ئەترسين. له
حاجى سولتانخورد ئەترسين، له ماله كانمان ئەترسين، له ئيوه

ئەترسین، لە جەندەرمە ئەترسین، لە دار و دیوار و لە بای
 بیابانیش ئەترسین! ترس وا لە دلماندا و ئەترسین ئاپۆ گیان!
 خان ئاپۆ هەلچوو و لە رقا ددانی لە چیرەووە هیئا و لەگەل
 دەنگی چیربوونەووەی ددانەکانیشیدا وەک شتیکی بە جنیووەوە
 وتی:

— دروش ئەکەن، درۆ!

پیرەمێرد وتی:

— بەلێ درۆیش ئەکەین، درۆ!

خان ئاپۆ جاریکی دی لەقەوی لە زەوی کوتا و مستەکوڵە
 لە بەری دەستی خۆی دا، هەنگاوێک چوووە دواوە و بە شیوەیەک
 کە زال بێ بە سەر هەر سێ لاکەدا کە خەلکی خورسوفی
 لیوێستابوو، چوووە سەر بەرزایی دیواری ئەستێرەکە. خان ئاپۆ
 جاریکی دی هاتبوویەووە بە خۆیدا و -باشترە بوتری- خۆی
 دۆزیبوویەووە. ئێستە هەستی بە ناچاری و دامایی نەئەکرد.
 کارەکە یەک لایەنە کرابوویەووە و پێگەی کرداری ئەویش پوون
 ببوویەووە. تێگەیشتبوو جەماوەر چیان ئەوێ و چیان ناوێ. بۆی
 دەرکەوتبوو چین و چۆن خۆیان پیشان ئەدەن. ئەوسا لیبراو و
 راشکاو وتی:

— ئەتاناسم، وەکوو کەسی نزیکی خۆم ئەتاناسم.
 ترسەنۆک، درۆزن و دزن. خاپینۆکن و ئەتانەوێ لە شوینیکی
 بخەون ئاو نەچیته ژێرتان. ئەتانەوێ لە ئاو بدەن و ئالتان تەر
 نەبێ. ئەتانەوێ بکەون بە سەر شتی مەفتەدا و هەلێلووشن.
 ناتانەوێ لە خۆتان دەسمایە دابنێن. بەس بیر لە بەرژمەوێندی
 خۆتان ئەکەنەو؛ بۆیەشە هەمیشەیی خوا زەرەد ئەکەن! ئەزانم،
 ئەبینم و ئەزانم، لە پۆژی خواش لەلام پوونترە ئەتانەوێ لە ئاو
 بدەن و ئالتان تەر نەبێ! ئێستە کە وایە من فەرمانتان پێ ئەدەم!
 بە برپاری من ئەبێ هەر هەمووتان لەو هەمارە، فەردەکانی خەلە
 و دانەوێلە -هەر هەموو فەردەکان- یەکە یەکە بەیئەنە دەرەووە.

هه موو فهرده و شه لته و خه رار بهيئنه دهره وه و به كوئل بيهن
بو لاي ئاشه كه. ئيوه شياوي زهبر و زهنگن، شياوي زهبر و زهنگ!
ياللا، ژن و پياو. هه ر ئيسته، ياللا!

خان ئاپو له غاوي ئه سپهكاني له دهست چه خماخ و توغرول
وه رگرت و وتي:

— يارمه تيان بدهن، ئيوه ش يارمه تيان بدهن! ئه مه وي
هه ماره كه به تال بكرئ، به تالئ به تال!

چه خماخ و توغرول پياوهكانيان به ره وه هه مار خسته ري و
خان ئاپو پرووي ده مي له ژنه كان كه به ره وه هه مار ئه چوون، وتي:

— غار دهن! هه ر كهس به پيي تواناي! ئيوه بو كويله تي باشن.
خوا ئيوه ي بو ئه و كاره دروست كردوه، ياللا!

پياوان له ناو هه ماره كه له چاو ون بوون و ژنه كانيش به ريز
به ره وه دهره بنده شكاهه كه ئه روشتن تا به هه ره وه ز فهردهكاني
دانه ويلاه له هه مار بهيئنه دهره وه. خان ئاپو دهسكه وساري
ئه سپهكاني له پشته وه راگرتبوو و له رهفتاري هه شاماته كه ي
ئه پرواني. خويسي نه ي ئه زاني چ ههست و نهستيكي ئه بي. ئه وه ي
له م ساته و له ئه نديشه ي خويدا ئه يدي بهس ستار بوو و يادي
ستار:

— «برو پينه چيه تي خوئ بكه پياوي ساويلكه! تو كه ي سهر
له كاري ئه م خه لكه دهرئه كه ي؟!»

دهسته ي يه كه م به شه لته ي دانه ويلاه وه له دهره بنده شكاه
هاتنه دهره وه و تيپر و هوپيان لاي ديواره كه ريز كرد و چوونه وه
ژووره وه. خان ئاپو به رده وام له كرداري خه لكه كه ي ئه نواري و له
كرداري خويسي:

— «سواري بده، سواري بده، سواري بده! ئه وه بنده سواري
بده تا سينه ت ئه ته قئ! منيش وه كوو تو م ئه گهر له سهر ملت
سوار نه بم!»

ژن و پياو له كاردا بوون. خرابوونه بهر كار. ئه وان به گويره ي

پوڙانی دروینه و خەرمان، بهس تۆزیک توندتر کاریان ئەکرد. بهس
ئەگەکیان گۆرابوو و گزیریکی پرووترشاوتر به سەریانەوه دانرابوو.
دوو به دوو تیڤه گەنمیان ئەهینایه دەرەوه. لای تیڤهکانی ترەوه
دایانئەنا و ئەگەرانیەوه بۆ ناو هەمارەکه بۆ ئەوهی فەردەتری
بهیننه دەرەوه. له سەر رێگهی کار و هاتوچۆیاندا، وهلامی گزیره
تازەکهی خۆیان ئەدایهوه:

— «ئەوهندهی نهماوه خان!»

— «کاریکی نییه سەردار، بهر له خۆراوا تهواو ئەبی!»
خان ئاپۆ وههابی بانگ کرد. دایکی وههاب دەستی له کار
هه‌لگرت و به‌رهو خان ئاپۆ هات و وهستا. خان ئاپۆ ساتیک له
ناوچهوانی ژنه‌ی روانی و پرسى:
— ئەو پیره‌مێرده کییه؟
ژنه وهلامی دایهوه:

— خۆجه، به خۆجه بانگی ئەکه‌ن!

خان ئاپۆ وتی:

— ئەوه ئەزانم. به‌لام شتیکی‌تر! لهو بیرهدام که ئەو
کابرا ئەگەر ملی به سولتانخورد بدایه‌ت، نه ئەبوا له ناو
گوند بمینیت‌هوه. یان ئەبوا له‌گه‌ڵی برۆیشتایه‌ت، یان لانیکه‌م
له خورسوف دهر‌بچوايه‌ت. به‌لام له ناو گوندیش ماوه‌ته‌وه و
دەرگاشیان له سەری دانه‌خستوه. ئەوه‌تا وهلامی منیش به‌و
جۆره ئەداته‌وه! چۆن پیاویکه؟ من سەرم لیی سوور‌ماوه!
دایکی وههاب وتی:

— ئەو هیچکات ملی بۆ سولتانخورد دانه‌نه‌واندوه هیچ،
به‌لکوو دوژمنی خۆینه‌خۆریشن.

— ئەی بۆ ئەوه‌نده به ره‌قی وهلامی منی ئەدایه‌وه؟

دایک له وه‌لامدا وتی:

— هه‌ق بوو قسه‌کانی، راستیه‌که‌ی ئەوه بوو که ئەو وتی!
خان ئاپۆ بێده‌نگ بوو و دایکی وههاب، بهر له‌وه‌ی بگه‌ریت‌هوه

بۆ سەر کار پرسى:

— ئەم دانەوئەلەيە چى لى ئەكەي؟! —

خان ئاپۇ بە بى گويدان بەو نىگەرانيە شاراۋەي لە پرسىياري

ژنەدا ھەبوو، بىدەنگى شكاند و ھاۋارى كرد:

— تىر و خەرار ئەبەين بۆ ئاش! ھەر كەس چوارپى ھەيە

بيھينى و باركات، خەلە ئەبى بىرى بۆ ئاش!

— ئەتەۋى چى لەم دانەوئەلەيە بكەي، خان؟! —

— زۆرى ماۋە؟! —

— نەخىر خان. تىر و خەرار تەۋاۋ بوۋە، ماۋەتەۋە كەنوۋەكان.

خان ئاپۇ وتى:

— باركەن بەرەو ئاش، ياللا!

لە چوارپى ئەۋەي لە خورسوف مابوۋىيەۋە ھينرا. چەند كەر

و پالانىيەك. سەر جەم لە دە سەر كەمتر بوون! رۋوت و كورتان

لەبەر. فەردەي خەلە بە ھەرەۋەز لە سەر پىشتى چوارپى باركرا.

ھۆرپىك لە سەر چالى پىشتى ھەر چوارپىيەكى رۋوت و تىرپىكىش

لە سەر پىشتى چوارپى كورتاندار. ئەۋانەش كە بۆيان ئەكرا ھەر

كامە و فەردەيەكى بچوۋكى دا بە كۆلىدا و لەگەل چوارپىكان

كەۋتنە رى. ئەۋانەش كە تواناي ھەلگرتنى جەۋال و ھۆريان

نەبوو، توۋرەكەيەك، چارشىۋىك يان مەنجەل و قاپىكى نابوو بە

سەرەۋە و بەرەو ئاش بىۋونەۋە.

كار ۋەرى كەۋتبوو و خورسوف لە رۆژانى كۆتايى دەشت و

خەرمان ئەچوو. بەلام ئەمجارەيان، بە پىچەۋانە بوو. چوارپى و

جووتيار نە لە دەشتەۋە بۆ خورسوف، بەلكوۋ لە خورسوفەۋە بەرەو

دەرەۋەي ئاۋايى كىشەيان ئەكرد. بۆيە ئەو شىۋازەي رەخسابوو لە

ھىچ بارودۆخىكى ئاسايى نەئەچوو. بەلكوۋ تازە و نامۆ بوو. ژن

و پياۋى خورسوفى — ئەو بەشەي كە مابوۋىيەۋە و خرابوۋىيە بەر

كار. لە ھەمانكاتدا كە بەو كارەۋە بۆيان داتاشىبوون خەرىك

ببوون، لە ھەناۋى خۆياندا لەو شىۋەكارىيەي لە خورسوف ۋەرى

کهوتبوو سهريان سوورمابوو. ئەو کاره‌ی که شیوه‌کاری و پ‌واله‌تی
 شانۆیه‌که‌ی له‌خودی دیارده‌که زه‌قتر و ئاشکراتر بوو.
 خان‌ئاپۆی سه‌ردار بی‌گومان نه‌ی ئەویست ئەو دانه‌ویل‌یه‌ تالان
 بکات. له‌ ناو‌بردنی خه‌له‌ش پ‌یویستی به‌و هه‌موو خۆ مان‌دوو‌کردنه
 نه‌بوو. ئەیتوانی هه‌ر له‌وئ بی‌سووت‌ینن یان بیکاته ناو ئەستیره‌که.
 ئەوه له‌ خه‌لکی خورسوف مسو‌گه‌ر بوو که خانی که‌لمیشی نیازی
 ئەوه‌یه دانه‌ویل‌یه‌ هه‌ماری سو‌لتان‌خورد له‌ ناو به‌رئ و بی‌فه‌وت‌ینن.
 به‌لام له‌ واتای ئەم بی‌گارییه‌ی خۆیان تی نه‌ئه‌گه‌یشتن. مه‌گه‌ر
 ئەوه‌ی که خان‌ئاپۆ به‌ ره‌تاندن و مان‌دوو‌کردنی ئەوان توو‌ره‌یه‌که‌ی
 دابهرکی‌نن‌ته‌وه و سو‌کنایی بی‌ت.

— ئە‌ی چۆن، ئەوه‌ش پاداشتی ترسه‌نۆکیه‌که‌ی ئیمه‌یه!
 خان‌ئاپۆ له‌ سه‌ر ئەسپه‌ چواره‌نگه‌ کو‌یت‌ه‌که‌ی دانیشتبوو،
 سمی ئەسپی له‌گه‌ل سمی هی‌سری جله‌وکیش، ئارام و
 به‌کاوه‌خۆ دا‌ژووت. کاروانی بارکی‌شان گه‌یشتبوو‌یه هه‌ورازی
 نه‌رمی به‌رزه‌ کو‌لان. خان‌ئاپۆ جار‌جاره ئاو‌رپکی ئەدایه‌وه و خه‌لک
 و چوارپ‌یکانی سه‌یر ئەکرد و نه‌ک به‌ هه‌ست‌یک‌ی ئاسووده و
 ره‌زامه‌ند، به‌لکوو شه‌مزاو و غه‌زریو در‌یژه‌ی به‌ ر‌ئ ئەدا. عه‌لی
 چه‌خماخ لای دهر‌به‌نده‌که‌ی هه‌ماری سو‌لتان‌خورد بۆ چاو‌د‌یری کردن
 مابوو‌یه‌وه. مه‌ده‌د هه‌روا له‌ سه‌ریان بوو و توغ‌رو‌ل‌یش له‌گه‌ل...
 بی‌ده‌نگی کاروانی کی‌شه، هه‌رای مه‌ده‌د له‌ سه‌ریانی مائی
 سو‌لتان‌خورد‌ه‌وه و له‌گه‌ل‌دا سم‌کو‌تی ئەسپه‌که‌ی به‌گمه‌مه‌د
 تیکی دا. به‌گمه‌مه‌د له‌ لای خواره‌وه، به‌ره‌و خورسوف دابوو‌یه
 غار و یه‌کسه‌ر هاتبوو بۆ مه‌یدانی گۆ‌لاوه‌که و ئەوا شان به‌ شانی
 کاروانه‌که دا‌ژووت تا خۆی بگه‌یه‌ن‌یت‌ه‌وه به‌ خان‌ئاپۆی، که چاو‌ه‌ر‌پی
 ئەو، لای دیواره‌که رای‌گرتبوو.

پسپ‌و‌ری هاوته‌رکی به‌گمه‌مه‌د له‌ پشت ئەسپه‌که دابه‌زیبوو
 و چه‌خماخ بانگی کردبوو بۆ بارکی‌شان. به‌ دوا‌ی ئەسپه‌که‌ی
 به‌گمه‌مه‌ده‌وه، زاواکه‌ی خورسوفی له‌ هه‌ر هه‌نگاو‌یک‌دا

سهرسهمی ئەدا و دیسانهوهش په لکیش ئەکرا. زاوای خورسوفی به گوریس به سترابوویهوه و سهری گوریسهکه له پاشکوی زینی ئەسپهکهی به گمحه مه د گری درابوو. کابرا شکاو و شهکهت و شیواو بوو. خلتانی عارهقه و تۆز و خۆل. بیهیز و بی دهسهلات به دواي ئەسپهکهدا سهرگهردان بوو و به گویرهی خاوی یان خیرایی ههنگاوی ئەسپهکه، ههنگاوهکانی توند و خاو ئەبوونهوه. بهلام له ههموو دارهتیکدا وا پێ ئەچوو چاوهکانی شوین و کهسان به رۆشنی نابینی. پێ پهتی و بی کلاو بوو و به هووی په لکیش کرانی به دواي ئەسپهکهدا و ههله و داخه ی ریکهکه، روالهتی شیتانی پهیدا کردبوو.

خان ئاپۆ بار و بارکیشانی بۆ توغروول به جی هیشت و خوی چوو به پیری به گمحه مه دهوه. به گمحه مه د له بهردهم مامی له غاوی کیشتایهوه و عارهقهی تهویل و دهوور ملی سرپیهوه. خان ئاپۆ له زاواکهی خورسوفی مۆر بوویهوه و به ناو بانگی کرد:

— تاهیر!

تاهیر سهری ههلینا و روانیه خان ئاپۆ. سهری قورس بوو و نیگای به دژواری ئوقرهی ئەگرت. بهلام چاره ی نه بوو جگه لهوهی بروانیت و گوئی رابگریت. سهرهپای ئەو ههموو تهکان و شهکانه ی به دواي ئەسپهکهدا پێ درابوو، هیشتاش ئەوهندهی ئاوهز له بهردا مابوو که بزانی له بهر سینهی ئەسپهکهی خان ئاپۆی که لمیشی و له بهرامبه ر چاوهکانی ئەودا راوهستاوه.

خان ئاپۆ بۆ گرتنی گوریسهکه دهستی راکیشا. به گمحه مه د سهری گوریسهکهی له پاشکوی زینی ئەسپهکهی کردهوه و دای به خان ئاپۆی. خان ئاپۆ شوپی بارکیشهکانی پیشانی به گمحه مه د دا و وتی به کارهکان رابگات. به گمحه مه د زهنگوی راوهشاند و خان ئاپۆ به دوايدا هاواری کرد و وتی:

— بارهکان به ریز له سهر جوگه که دابنن!
تاهیر ئەوا له گه ل خان ئاپۆ به رهو ئاشه که ئهرویشته. ههروا

گوريس پيچ و وهک لهيستۆکيک وابوو داره‌داره و سهره‌تاتکي
 ئەکات. له کوڵانه‌وه کردiane پانتاي دهشته‌که. خه‌لکي
 گه‌يشتبوونه سهر جوگه‌که، باره‌کانيان دانابوو و يه‌که يه‌که
 ئەگه‌رانه‌وه. خان‌ئاپۆ به قه‌راخ جوگه‌که‌دا به‌رهو ئاشه‌که ئازووت.
 نزیک ده‌رگای ئاشه‌که دابه‌زی و تاهيري له ريبازی بارکيشانه‌که‌دا
 راگرت. قورقوراپچه‌ی گرت و به‌و لیو و ددانه‌ی که نه‌فره‌تی لی
 ئەباري، له چاوه‌ گيژ و وره‌که‌ی تاهيردا نه‌راندی:
 — ههر لی‌ره بتکوژم، يان لی‌ت بگه‌ریم خۆت ديق بکه‌یت و
 دلت بتوقیت؟

توو‌ره‌یه‌که‌ی خان‌ئاپۆ وه‌لامی نه‌بوو و تاهيريش توانای
 وه‌لامدانه‌وه‌ی نه‌بوو. بۆیه له‌بری وه‌لام، سهر و ملی به لایه‌که‌دا
 خوارکرد و چاوی داخست. خان‌ئاپۆيش به هه‌مان غه‌زراوی و
 توو‌ره‌یه‌وه گوريسه‌که‌ی راکی‌شا، جاريکی دی تاهيري خسته‌وه
 ری و وتی:

— ترسنۆکانه، ترسنۆکانه‌ی خو‌پ‌ريانه! هه‌ژار کوژی بی دهمار!
 هه‌مووتان گوويه‌کن! شيرمشکن ئیوه. هه‌مووتان، هه‌مووتانم
 له مه‌حه‌ک داوه، ئەتاناسم! چه‌نده لی‌تان بی‌زارم هيچوپووچانه.
 چه‌نده له بينيتان رقم هه‌لئه‌سی!! جا تو به من بلی، بلی
 ئەمه داب و نه‌ریتی چ نه‌ته‌وه‌یه‌که میوان بانگ بکات و ده‌رگای
 ماله‌که‌ی قه‌پات بکات و وه‌ک رپوی بۆی ده‌ربچی؟ له کو‌ی بينیوته
 له لایه‌که‌وه میوان بانگ بکه‌ن و له لایه‌کیشه‌وه خویان هه‌لبین
 و بچن له مه‌شه‌هد بین به په‌نابه‌ر؟ وه‌ک تو، وه‌ک خه‌زووری تو،
 وه‌ک ئیوه! ها؟! ئاخ‌ر تو؟ بۆ خه‌لکتان له ماله‌ خویان هه‌پس
 کردووه؟ بۆ ده‌رگای مالانتان له خه‌لکی داخستووه. ها؟ ئەمه‌کارانه،

ئهم فیلبازیانه بۆچی؟! که ئیمه بخه‌نه ته‌نگ‌زه‌وه؟ که ئیمه توو‌ره
 بکه‌ن؟ باشه، چ سوودیکی هه‌یه بۆتان؟! ئەوه‌تا ئەنجامه‌که‌ی
 خۆت ئەیبینی! ئەیبینی؟ خه‌له‌ی هه‌ماره‌کانی خه‌زوورت ئەیبینی؟
 ئەو جه‌والانه‌ی له سهر ستیری جوگه‌که ریز کراوه ئەیبینی؟

ئەو خەلە نازەننەى كە تاوئىكىتر ئەبى بە دووكلە و ئەچى بە حەوادا؟ ئەبى بە ئا و پۆ ئەچى بە زەوىدا! بەرەنجامەكەى ئەمەيە. بەرەنجامى پۆوى بازىيەكانى حاجى سولتانخورد! گزى و فيلەبازى، زۆرى هات و نەهاتى ھەيە!

— چى لە خەلەكە ئەكەى خان ئاپۆ؟!

تاهير پووى لە پىزى فەردەكان وەرگىرا و نىگاي گىژ و داماوى لە خان ئاپۆ بربوو. خان ئاپۆ تاهيرى بۆ لاي ئاشەكە پاكىشا و وتى: — حاجى سولتانخورد ئەبى بە ھايەكى قورس بدات لە پىناوى ناجوامىريەكەىدا، بە ھايەكى زۆر گران!

تاهير وەك ھىچى لە خان ئاپۆ نەبىستى، وتىەو:

— دانەوئلەكە! خۆ ناتەوئى بيانفەوتىنى خان ئاپۆ؟! خان ئاپۆ، بە

راستى! خەلەكان! خان ئاپۆ!

لەبەر دەرگاي ئاشەكە، خان ئاپۆ دەسكەوسارى لە قولفەى سەر دەرگاكة ھەلپىكا. تەفەنگەكەى لە شانى داخزاند و تاهيرى بە لىژايى دالانى ئاسياوہكەدا پال پۆو نا. دەرگاي ھەر دوو گەورەكەى بەرامبەر بەيەك كە ئەكرانەوہ بۆ دالانەكە، سەير كرد و يەكسەر بەرەو ھەشتى بارەندازى ئاشەكە كەوتە پرى و تاهيرى لە بن تىريژى كونەپۆچنى گومەزى بنمىچەكەدا پراگرت. تاهير جاريكى دى واقى ورمابوو و لە خان ئاپۆى ئەروانى كە گورىسەكەى بە دەستەوہ بوو. خان ئاپۆ لە سەر لىوارى سەكوكة ھەلترووشكا و گورىسەكەى بە نەرمى راوہشانى و ئەماژەى بە قوولايى گەرووى ئاشەكە، بە تاهيرى وت:

— ئاشەوانەكەشيان لە ئىمە ترساندووە و واين لىكردووە

ھەلئى. ئەوہتا بەردەكانىش بە بەتالى ئەگەرپن. بەتال و ھەتال!! ئەى! بىويژدانانە، بى بەزەييانە! كاتىكە ئىوہ دوژمنايەتى لەگەل كەسىك ئەكەن ئىتر پىبەندى ھىچ جوړە چاكە و خراپەيەك نين، ئەدەن لە پىشەى.

خان ئاپۆ بى ئوقرە رابوو و تاهيرى بە دواى خوئىدا بەرەو ھارە

گەرۆكهكانى ئاشهكه راكيش ئهکرد:

— ئاخىر ئهم بهردانه ئهگهر ههروا به بهتالى بگهريڻ، تا شهو يهكدى ئهخۆن، هيچيان لى نامينيتهوه! ئيوه ئيتىر چ جوړه جانهوهريكن، چ جوړ؟! باشه بوچى؟ بو ئهوهى حاجى سولتانخورد نايهوى كچ بدات به كهلميشيهكان. ئهري؟! بهس له بهر ئهمه؟! نه. بهلام نه! بهس له بهر ئهوه نيه، نهخير! له بن ئهم رووكهشهوه من بوڻى ههندى شتى تريش ئهكهم. جا!...

خان ئاپو لهپر رووبهرووى تاهير وهستا. خاچ له چاوهكانى زهق بوويهوه و وتى:

— جا له تۆم ئهوى پيمى بلي! له تۆم ئهوى سهروبنى ئهم فيلهبازيهه پى پيشان بدهى! خو تيم ئهگهى چى ئهليم، خو قسهكانم ئهبيسى؟! ئهمهوى بزانه ئهم فيل و پيلانه له كوئوه سهرچاوه ئهگرى؟! ئهمهوى بزانه پهنجهى كى لهم يارييهدا له كاردايه؟ ئهزانه ئهوهنده ميشتكت كار ئهكات كه بزاني من چيم ئهوى!

تاهير لال بوو و خوى گيژتريش پيشان ئهدا. خان ئاپو دهرفتهى راوهستانى نهبوو. چرئووكى له قولى دا و بهرهو بهرداشى گهروك بردى و بهرز و بهگور وتى:

— دياره ئهوهش ئهزاني كه مروف كوشتن تهنها يهكهمجارهكهى دژواره. بهلام كاتيكه ئادهميزادت كوشت و بوٽ دهركهوت ديسانهوهش ناچارى هتر بكوژى، ئهوسا ئيتىر هيچ سهخت نيه. راستيهكهى پاش يهكهمجار ئيتىر زور ئاسان ئهبى. چونكه مروف كوشتن بوٽ ئهبى به كاريك. راستيهكهى من پيشتريش مروقم زور كوشتووه. جا توش خوت ئهزاني! ئهوهيان به دهس خوته كه بهتوى به دهستى من بكوژيى يان نهكوژيى. جا ئهگهر ناتهى بى به بكوژى خوت، ئهبى رازى ئهم پيلانه بو من ئاشكرا بكهى. خو تيم ئهگهى!...

لهبهر پى خان ئاپو و له بهر نيگاي تاهيرى خورسوفىدا،

بەرد لە سەر بەرد ئەسوورا. تاهیر ھەروا خامۆش بوو و خان ئاپۆ
لە ناو زایەلەى لێک ھارانی بەرداش لە سەر بەرداش، بە دەنگى
بەرز وتى:

— تێم ئەگەى؟! ئەمەوى بزانم ئیو چ جوړه داویکتان بو
ئیمە ناوئەتەو؟ کەللەى کەلانتەرەكانتان چى تیدایە و ئەم رپوى
بازیانە واتای چییە؟!

لە ناو زایەلەى خەرەخرى بەردەکاندا، تاهیر وتى:
— نازانم، نازانم!

دەنگى ھیواش و لەرزۆكى تاهیر، خان ئاپۆ نەى بیست؛ لە بەر
ئەوێ کە زاواى حاجى سولتانخورد زەبریكى لە سەر دەمارى ملی
ھەست پێکرد. سەرى لە گێژەو ھات. سەرسمى دا و تا ویستى
خۆى بگریتەو، ھەستى کرد کەوتۆتە سەر بەرداشە گەرۆکە
و خەریکە ئەخولیتەو. خولانەو ھەیکى یەکباو لە روانگەى دیوار
و گومەز و زۆرخاخى ئاشەکەدا کە ئەوانیش کەوتبوونە سووران.
خان ئاپۆ کەلمیشى وەکوو سیبەرێكى گەرۆک ئەبینى، چونکە
دلى لە سینەىدا، میشكى لە کاژرەىدا، جەرگ و رپخۆلەى
لە ورگىدا و خۆى لە زەوى و ھەوادا کەوتبوو ھە سووران و بە
خۆرپسک چرنووکی لە بەردەکە گیر داوو و ئەیوت -یان خۆى پى
وابوو- ئەلى:

— «ئەمرم! ئەمرم!»

دەنگى بانگى خان ئاپۆ -ئەگەر خان ئاپۆ شتیكى بوتایەت-
بە بى ئەوێ توانای تیگەیشتنى وشەکانى ھەبى، ئەبیست.
چونکە لە ھاوارەکەى خان ئاپۆ، جگە لە لافاوێک بەرگوێ تاهیر
نەئەکەوت. بەلام لەو دارەتەى تاهیری تیدا بوو، خان ئاپۆ چى
لەگەل بوتایەت؟ رەنگە جنىو، جنىو و دژمین! بەلام! بەلام
ئیدی دەرفەتى بیرکردنەو ھەش نەبوو. گێژى و دل تیکەلاتن.
رپشانەو. نەعرەتەى ئەو رپخۆلانەى خەریک بوو لە گەروویەو
ئەھاتنە دەرەو. لاوازی، سستى، بپھۆشى و ھەستى مەرگ.

د ګرګر د دهه

— دهی، بلّی بزانه!

تاهیر بیّهووده ههولّی ئەدا به سهر هیلنج دانی لهپهسای
ریخوۆلهکانی دا زالّ بیی. بۆیه دهوور دهمی سرپییهوه و به دژواری
وتی:

— ئالاجاقی، سهردار. پهنجهی ئالاجاقی. له ههموو شتیکیدا
به دواي جیّ پهنجهی ئالاجاقی دا بگهړی. له ههموو کارهکان دا.
خهریکن له ریشهی سهرۆکی جهندهرمههش ئەدهن. خهریکن
پیلان بۆ ئیوهش ساز ئەکه. برۆن! بۆ ماوهیهک لهم مهلبهنده
برۆن. خهریکن دهورتان ئەگرن. ئەیانهوێ تهنگتان پیّ ههڵچن.
ئەیانهوێ لهوهش زیاتر تهنگتان پیّ ههڵچن! خان ئاپۆ، خان ئاپۆ
خهلهکه له ناو مهبه! خهلهکه مهفهوتینه! مهکه!

لهوه زیاتر تاهیر نهیتوانی قسه بکات. براو و لاواز پانیهی سهری
نا به فهردهی ئاردهکهوه، پیلّوهکانی بهست و ئەتوت ههناسهی
له بهر برا. خان ئاپۆ گوریسهکهی کردهوه، تاویک له بهرامبه
روخساری لاوازی دا راوهستا. پاشان رووی وهگێرا و ههورازی
ناودالانهکهی بری. بهلام دهنگی لهرزۆکی زاوی سولتانخورد، له
ناو دهرگای ئاشهکه رایگرت:

— خهلهکان! خهلهکان مهفهوتینه خان ئاپۆ!

خان ئاپۆ پیی نایه دهروهه و لای دهرگای ئاشهکه وهستا. جاریکی
دی یاری ههور و ههتاو. سیبهری تیپهپی ههورهکان له سهر
پانتایی دهشت و دهرگاوبانی خورسوف. خان ئاپۆ به لای کهلوّتی
ئەسپهکهی دا تیپهپی. له بن تهنورهی ئاشهکهوه سهرکهوت و
چوو ه سهر ستیری جوگهکه و کهوته سهیرکردن.

کاری کیشه وا پیّ ئەچوو کوّتایی هاتبوو. خهلکی خورسوف
له خوار جوگهکه، له بن ستیرهکه وهستابوون. چوارپیکان بهرهللا
کرابوون. پیاوان لهگهڵ مهدهد، توغروول و چهخماخ دههلنگیان
ههڵکردبوو و له ناو جوگهکهدا له کاردا بوون. له بهر چاوی
خهلهکه بهگمحه مه دابووی له سهری. تیغی خهنجهرهکهی

ئەدرەوشايەو و تېر و خەرارى خەلەى لەمبەر و ئەوبەرى
 جۆگەكە هەلئەدرى. بەگمەمەد لە بەردەم سى پياووەكەو
 لە ناو جۆگەكەدا ئەسوورا و تېرى ئەدرى و سى پياووەكەش بە
 دواىدا فەردەكانيان قەم ئەكرەو بو ناو ئاوەكە و ئەهاتنە بەرەو.
 دانەوێلە لە ناو ئاوەكەدا تێكەل ئەبوون. بەشىكى گوشارى ئاو
 ئەبىرد بو ناو تەنوورى ئاشەكە و بەشىكى لە بن جۆگەكەدا
 ئەنیشەت و ئەمە دەرووى تەنوورەى ئاشەكەى داخستبوو. ئاوى
 تەنوورەى ئاشەكە گەرابووێو و ئاوى جۆگەكە سەرپر ببوو و بە
 سىنەى ستێرەكەدا سەرکەوتبوو و بەرەو دەروەى جۆگەكە و بە
 لاړىدا كەوتبووێو رى. ئاو لە لایەكەو بەرەو بەيار و لە لایەكى
 تریشەو لە سەر رى پەچەى ران بە خەسار ئەچوو.
 «خەلەكان مەفەوتینە، خان ئاپۆ!»

خەلە فەوتینرابوو و ئەمە جى بەجێکردنى فەرمانى خان ئاپۆ
 بوو. هەرچەند بەگمەمەد هەندى پەلەى كردبوو و لەو دۆخەدا
 كە ئەوى تىابوو، نەئەكرا رێگەى لى بگىرى و تازە درەنگیش ببوو.
 كار لە كار ترازابوو و هیچیش نەئەكرا. زیرە و جۆ و گەنم و هەرزن
 و گارس تێكەل ببوو و ئەمەش خواست و ویستى خودى خان ئاپۆ
 بوو. خان ئاپۆ بو خۆى جگە لەو بەرىكى لە سەردا نەبوو. ئەو
 ویستبووى وابكرى و پياووەكانى وایان كردبوو. وایان ئەكرد. بەلام
 ئیستە، ئیستە كە ئەبىنى فەردەى دانەوێلەى جۆراوجۆر بەو
 جۆرە هەلئەپرژیتە ناو جۆگەكە، دەرۆنگى داگرتبوو و نەى ئەزانى
 ئەبى چى بكات. راستەكەى ئەو بوو نەى ئەزانى ئەبى بیر لە
 چى بكاتەو!

بەستینى ئاوەكە دەم بە دەم زیاتر پر ئەبوو لە دانەوێلە.
 ئاوەكە ئەهاتە سەر و لە دیوارى جۆگەكەو ئەپرژایە خوارەو.
 ئاوەكە ئەوا بە تەواوەتى بە فێرۆ ئەچوو. ئیتر جگە لە چەن تېر
 و فەردە لە سەر قەراخى جۆگەكە نەمابووێو. خان ئاپۆ لەبرى
 هەموو شتێك خۆف گرتى. خۆف و هەراس.

— ئهوه چى ئهكهي، ئهوه چى ئهكهي كوپى مامى؟!
 خان ئاپۆ ناخودئاگا ئاخيزى كردبوو و چنگى له شانى
 بهگمحه مه د وهردابوو و وهكوو شتيك راي ئهوه شاندى.
 بهگمحه مه د عارهقه به تهويليهوه، خه مى شانى راست كردهوه
 و به حه په ساوى و پرسيارهوه له چاوه كانى خان ئاپۆى زهق بوويهوه.
 خان ئاپۆ وهك بليى هاتبيتهوه به خویدا، دهستى له سهر شانى
 برازاكهي هه لگرت و ههر بهو سهرسوورمانهوه راوهستا. تاويك
 — له ناو جوگه كه دا كه تا سهر چوك ئه هات. راما و پاشان قاچى
 له ئاوهكه كي شايه دهرهوه و له سهر ستيرى جوگهكه وهستا.
 تراويلكه، دهشت و بيابان تراويلكه بوو و يارى هه ور و هه تاو و
 سيپه رى گه روكيش ترس و ئهنديشه ي هه موو ئه و شتانه ي له
 پيش چاوى خان ئاپۆدا بوون، زياتر ئه كرد.

— پاشان چى؟ پاشان چى خان ئاپۆى سهردار؟!
 خان ئاپۆ وهكوو كه سيكه له خه و رابوو، موچر كه ي پياها ت
 و چاوى ترووكا ند. ژنيك له بهرامبه رى دا راوه ستابوو؛ دا يكي
 وه هاب. خان ئاپۆ به خاموشي له چاوه كانى ژنه ي روانى. خان ئاپۆ
 ئه توت تا ئه م كا ته دهموچاوى ژنه ي خورسوفى نه بينيبوو. ژنه له
 بهرامبه رى دا راوه ستابوو و ههر وشه يه كى، له دوو كه ليك ئه چوو
 له دره ختيكى سووتا و بهرز ئه بوويهوه:

— پاشان چى؟ خه له كان تياچوون، به ره كه تى خوا فهوتا!
 پاشان چى؟! هه مارى خورسوفى به تال كرا، به لام كه نووه كانى
 ماله كانى ئيمه وهكوو دويني به تال. دلى ئيمه بهم دانه ويله يه،
 هه رچه ند هى ئيمه نه بوو و له هه مارى خورسوفى دا بوو، گه رم
 بوو. ئيسته خه ريكم تى ئه گه م دلى ئيمه گه رم بووه به بوونى
 هه ر ئه م دانه ويله يه. به لام! ئيسته چى؟

خان ئاپۆ، به پيلاوى قوراوييهوه به ستيرى جوگه كه دا چوو
 خواره وه و بوغز له گه رووى دا وتى:

— هه قتانه واتان به سهر بى، هه قى ترسنوكه كان هه ر

ئەمەيە!

دايىكى وەھاب لەگەللى كەوتىبوويە رى. بىمىنى بۆ دىواری
ئاشەكە، خان ئاپۆ وەستا و لە ژنە ھەلگەرايەو. ژنە وتيەو:

— پاشان چى؟ پاشان؟

— مەبەستت چيە «پاشان چى»؟!

— قازانچ، قازانچى ئەمكارە چى بوو؟

— ئەمەي لە خۆتان بېرسن، لە خۆتان! ئىو ەستى منتان
خستە خەنەو. ئىو ەشتى ئىمەتان نەگرت. من پىم وابوو
يەكتان پىش ئەكەوئ بۆ چوار دەنك دانەوئلە بۆ خوى بەرى.
لانىكەم چاوەروانى ئەو ەم لە تۆ و كۆرەكەت ەبوو. لە قسەكانى
تۆ، لەو بەلایەي بە سەريان ەينابوون وا تىگەيشتبوو!

ژنە سەرى داخست، ساتىك لە ژىر تىرئىزى نىگای بوغزاوى و
مۆنى خان ئاپۆدا بىدەنگ بوو، پاشان سەرى ەلئنا و پرسى:

— شوئىنەكانى تر چى، برا شىرىنەكەم؟ خورسوفەكانى تر چى؟
خان ئاپۆ سەردار، لە يەك كاتدا مەگەر ئەتوانئ لە چەن خورسوف
بئ؟ چەن ەمارت پئ ئەشكىئىرى و بەتال ئەكرئ؟ خورسوفەكانى تر
چى؟ خورسوفەكانى تر؟! تۆ دەرگای ەمار ئەشكىئى و لەگەل
پياو ەكانت لىرە ئەرۆي، بەلام ئىمە ئەمىنەو. ئىمە ناتوانىن
مالەكانمان بەجئ بەيلىن. بۆ چاوەروانى ئەو ەت لە ئىمە ەيە،
بۆ؟ ئىمە ئەگەر ەر كام شىرئىكىش بىن بۆ خۆمان، ناتوانىن لە
بەرامبەر سولتانخورد و لەشكرى حكومەتدا خۆمان رابگرىن.
يەك بە يەكىن ئىمە. خورسوفىش يەكئە سەردار، تاك و
تەنھا. تاك و تەنھا. گورگى تەنھاش ئەترسى خان ئاپۆ، چ بگات
بە مروؤفى تەنھا؛ خورسوفى تەنھا.

خان ئاپۆ رۆيشتبوو. ئەوا بۆ كردنەو ەي دەسكەوسارى
ئەسپەكەي لە قولفەي دەرگای ئاشەكە دەستى درئژ كردبوو.
ەوسارى ئەسپەكەي گرت، پئى لە ئاوزونگى نا، دەنگى ماندووى
تاهىر بەلام ئەوى راگرت. خان ئاپۆ پئى لە ئاوزەنگى و دەستى

به بهرکۆی زینهکهوه، ئاوری له ده‌رگای ئاشه‌که دایه‌وه. تاهیر خورسوفی له قوولایی تاریکی ده‌ریزانه‌که‌دا، ده‌ستی به دیواره‌که‌وه راوه‌ستابوو و له چاوه‌کانی خان‌ئاپۆی ئه‌روانی. خان‌ئاپۆ رانه‌وه‌ستا. له سه‌ر زینه‌که دانیشت، له‌غاوی وه‌رگێرا و زه‌نگۆی راوه‌شان‌د.

— خان‌ئاپۆ، خان‌ئاپۆ!

خان‌ئاپۆ جاریکی دی به ناچاری له‌غاوی راکیشتا و ئاوری دایه‌وه. تاهیر خورسوفی په‌ریشان و شپ‌رزه‌ خۆی گه‌یانده به‌ر رۆشنایی ده‌ره‌وه‌ی ئاشه‌که و پارایه‌وه:

— خه‌له‌کان! خه‌له‌کان تیا مه‌به‌ خان‌ئاپۆ!

خان‌ئاپۆ خۆی له به‌ر نیگای تاهیردا پێ رانه‌گیرا. ر‌ووی وه‌رگێرا. ر‌ووی وه‌رگێرا و له‌غاوی شل کرد. دایکی وه‌هاب له به‌ر سینه‌ی ئه‌سه‌په‌که‌دا راوه‌ستابوو و سه‌یری خان‌ئاپۆی ئه‌کرد. خان‌ئاپۆ له به‌ر نیگای دایکی وه‌هابیش‌دا نه‌یتوانی خۆی را‌بگری، زه‌نگۆی راوه‌شان‌د و تیپه‌ری. له سه‌ر ستیری جو‌گه‌که ئیتر تیپ و فه‌رده‌ی لی نه‌مابوو. پیاوان قۆل و ده‌ره‌لنگیان ته‌ر له جو‌گه‌که ئه‌هاتنه ده‌ره‌وه و ئاماده‌ی سواری‌بوون ئه‌بوون. ئاوی جو‌گه‌که به‌جاریک به‌ خه‌سار ئه‌چوو. خان‌ئاپۆ هه‌ی کرد و به هه‌ورازی جو‌گه‌که‌دا سه‌رکه‌وت. خه‌لکی خورسوف لای دیواری جو‌گه‌که‌وه به‌ریز وه‌ستابوون و سه‌یری خان‌ئاپۆیان ئه‌کرد. خان‌ئاپۆ به سه‌ر یالی ستیره‌که‌دا ئازووت. خه‌لکی خامۆش، هه‌نگاوێک به‌ره‌و دواوه، له سه‌ر ر‌یی ئه‌سه‌په‌که لاچوون. خان‌ئاپۆ ر‌ووی له نیگای خامۆشی خه‌لک بو‌ خوار جو‌گه‌که سووراند، یاری هه‌ور و هه‌تاو کۆتایی پێ هات‌بوو و بیابان سه‌ربه سه‌ر سی‌به‌ر دایپۆشی‌بوو.

به ندى سینه

سه ركه و تنى نامراد، ناکام. تال، تاللى کارىكى بى سه رهنجام.
نامرادی و دلتهنگى. ناکامى و پهریشانى. دل ئیشان له ئیشى
دگهر. نه كه مترين ههستى شادی له پاش کارهكه. نارهبزایی له
خو. توورهبیهكى دانه مرکاوى رازی نهکراو، تیرنهکراو. به دفره و
بى توانا له دهربرینی رهخنه له خو. بى توانا ته نانهت له ههستى
سه ركه و نه کردنى خو. نارهبزا و به بى جهرهبزهى به خراپ دانانى
کردارى ناپهسه ند. ناپهسه ندی خو. رق و دیسانه وهش رق.
توورهبی له وهلامى توورهبیهكى ناکام؛ توورهبیهک له جورىكى
دى. مست له با کوتان. مست له با. دژوار، کارىكى دژوار. دوخىكى
دژوار، ههستىكى دژوار. گیرودهى خو و تاوان. گیرودهى داوى
بوغز. ناتوانى بللى سه ركه و تووه، ناشتوانى شهرم وه خو بگرى.
ململانییهكى گیانکیش، تووشبووى کارىكى بهد سه رهنجام، بى
ناکام!

جوگه له گهنم و دانه ویلهى تیکه ل ئاوسا و سه رپر بوو و
ئاو به لاری دا ئه رویشیت. رپسای ئاو و خاک و ئاش، رپسای دهشت
و کیلگه و بهروبوم تیک شکینرا. چاوانى خه لکی حه په ساو
ور بوو. دهروونى جه ماوهر هه ژا. بیدهنگى خورسوف هه لبرا و
ئه نجامى کار، جارىكى دى بیدهنگى زال بوویه وه و، ئه مجارهبان
بیدهنگیهک له جورىكى دى، بیدهنگیهكى رهش و ویران. جه ماوهر

بۆ سەیرکردن مانەو. شەلەژانی خۆیان بە ترس لەغاو کرد و ساتەکانی خۆف لە چاوەکانیاندا سەرگەردان بوو. ناچار و بێدەسەلات لە دەسخەرپۆیی خۆیاندا وشک ببوون بە دەستە کراوەکانیانەو و بە ئەندێشەیهکی ئالۆزەووە کە گەردی بێگەمی و بێگەنەبوونی لى نیشتبوو. خەلە، ئەو خەلەى لە بەر چاویان ئەفەوتینرا، هی ئەوان بوو. هی ئەوان نەبوو. تا ئەو خەلەیه لە هەمارەکانی سولتانخورددا کۆما کرابوون، خەلکی باوەریان بە نزیکى لەگەلى نەبوو. بەلام کاتیکی پیاوانى کەلمیشى کەوتنە تیابردنى خەلەکە، باوەرى غەوارەیی خەلکەکە دابەزی. ساتیک - ئەگەر بۆ ساتیکیش بوو - پەيوەندى دەست و دانه، پەيوەندى دەستەکان و دەنکەکانیان هاتەووە بیر. برۆای ئەوێ کە لە وەبەرھێنانى خەلەکەدا -لانیكەم- بەشدار بوون، ئەگەرچی بەوانیش نەبراو. ئەیانتوانى لە تیابردنیشىدا خۆیان بە بەشدار بزانن و ئەیانتوانى بە تیاچوونى هەر دەنکیک خۆیان بە تیاچوو و تاوانکار بزانن.

«پاشان چی، پاش ئەوێ ئیوہ رویشتن؟!»

سوارانى سەردار جەماوەریان بەجى هیشت و کەوتنە رى. بەرەنجامیکى زۆر ناکام.

- «گولمەمەد ئەگەر خۆی لەگەلمان بوایە چی ئەکرد؟

ئایە ئەویش وای ئەکرد؟ ئایە ئەو وای نەئەکرد؟!»

وروژانى با، دلەراوکیى سوارەکان و لە هەموان زیاتر دلەراوکیى خان ئاپۆی پەرە پى ئەدا ئەکرد. هیچکام لە پیاوەکان روخسارى جەنگاوەریکی سەرکەوتووین پىوہ دیار نەبوو. خامۆش و مۆن بوون. تەوێلیان نەک بە باى لەخۆبایی بوون، بەلکوو بە هۆی گرژى و شەلەژاوى هەناویانەووە گرژ ببوو. تەنگ بوونەوہی چاوەکانیان نەک بە هۆی دووربینى و روانینی ئایندەوہ، کە لە پامان و وردبوونەوہ تێپەریبوو. ئەو کاتەى لە خورسوف دوور کەوتبوونەوہ، ئەگەر توانای ئاوردانەوہیان هەبوایە، ئەیانتوانى

خه لکی خورسوف ببینن ههروا راوهستاو و دوش داماو. دۆش داماو،
ناچار و هیشتاش چه په ساو له سهر ستیری جوگه که به نیگایه کی
پرسا و سمینه رهوه چاو له دووی سواره کان. به لام راستیه که ی
کهس جهر به زهی ئاوردانه وهی نه بوو، ئه و کهسه ته نانه ت ئه گهر
به گمحه مه دیش بووبی.

کلکی ئه سپه کان، ئه و ئه سپانه ی له غاویان بو شل کرابوو،
له بهر بادا شیتال ئه کران.

— گولمحه مه د ئه گهر ببوایه، گولمحه مه د ئه گهر له گه ل
بوایه، کاریکی تری ئه کرد.

خان ئاپو سهره نجام بیده نگی شکاندبوو و ئه توت له گه ل خو ی
ئه دو ی. به گمحه مه د خو ی له بهرام بهر گوته ی خان ئاپو ی دا ئه بین ی.
به لام سهر ی هه ل نه هی نا پروانی ته نیوروخ ی خشت ئاسای مام ی.
بو یه — بوغزی نه که متر له خان ئاپو — پرس ی:

— چی ئه کرد ئه و؟ گولمحه مه د، چ کاریکی تری جگه له مه ی
پی ئه کرا؟

— نازانم، نازانم! به لام لام مسوگه ره کاریکی تری ئه کرد،
دل نیام له وه!

وتوو یژه که زوری نه خایاند. با، قسه یانی پی بر ی.
خان ئاپو خویشی نه ی ئه زانی چونی بو جه وانه که ی شی بکاته وه
که ئه گهر گولمحه مه د بوایه، ریگه یه کی دیکه ی ئه دوزیه وه. ئه و
توانای دهر برینی پروون و رهوانی گومانه که ی خو ی نه بوو. بهس
ئه وهنده ی لا پروون بوو و دلنیا بوو گولمحه مه د ئه گهر ببوایه،
رهفتاریکی دیکه ی ئه کرد. رهفتاریکی شیاوی شوین و شیاوی
کهسان. پیاوی ماندوو، زیاتر له وه ی که وتبووی دل و دهر وونی
ئاخافتنی نه بوو. له م نیوانه دا، ته نها یه ک خال مایه ی دلخویشی
خان ئاپو بوو بو خو دهر باز کردن له بن قورسای ی و گوشاری باره که،
ئهویش ئه و خاله ی به سهر زمانی ئهویش و گولمحه مه دیش دا
رأبرد بوو:

«ئەگەر جگە لە فیل و پەیمان شکینی لە کاریدا نەبوو
چی؟»

«سەر و مائی ئاگر تیڤەر ئەدەم!»

فیلێش لە کاردا ببوو و پەیمانیش شکینرابوو و خان ئاپۆیش
ئەوێ کردبوو کە ئەبوايە بکری. واتە خورسوفی تەفروتوونا کردبوو.
بۆچی؟ چونکە خورسوف بریتی بوو لە هەمارەکانی سولتانخورد و
هیچی تر. ئەمە پڕۆلەتیکی کارەکە بوو. بەلام پڕۆلەت و نموودەکانی
تری کار و کردارەکە بوو کە خان ئاپۆی هەژاندبوو. دەنکی گەنم،
دەنکەکانی گەنم، دانەوێلە!

— «خان ئاپۆ، دەخلەکان مەفەوتینە! خان ئاپۆ، دەخلەکان...»
کارێک بوو و کرابوو. پراوەشانندی شمشیر لە بای حەوادا،
شانەکانی ماندوو کردبوو. نەک هەر شانی، کە خۆزگە هەر ئەمە
بوايەت. نە، نە ئەکرا چاو لەو دەنکانە هەلبگیرێ کە لە ئاوەکادا
پێکدا ئەهاتن. دانەوی هەرزن و گەنم و کپن، دەنکی زیرە و پەموو
و جۆ، دەنکە شووتی! لە بەر چاوی خان ئاپۆ کال ئەبوونەوه و لە
ئەنجامدا جگە لە بێهوودەییان دەسنەکەوتبوو.

— زۆر بیرى خۆتى پێوه خەریک مەکە سەردار! ئەگەر زاواکەى
سولتانخورد نەبوايەت، ئەو خەلکە ئەمشەو تێى بەر ئەبوون و
ئەویکەشیان تالان ئەکرد و ئەیانخستە ئەستۆی ئێمە! چاو لە
زاری قوروقەپ و چروچاوی هەژارانەیان مەکە. خەلکی یەک ڕوو و
یەک ڕەنگیان نییە سەردار، ئوقرە بگرە!

لە کوێ ئەیتوانی ئوقرە بگرێ؟ نەک پیت وابی خان ئاپۆ گوێی
لە گوتهی داوهری سەختی توغرولی تەفەنگدار ڕاگرێ. نە؛
گوتهی توغرول با بردبووی. ژانی تیاچوونی دانەوێلە ئەو کەسە
بە گیان ئەیکرێ و هەستی پێ ئەکات کە دەستی لە کاردا بوو
و دەستی بە ئامیری کیلان و وەرد و چاندن و هەلگرتنەوه بوو.
ئەمە راست و بەجێ، بەلام ئایە خان ئاپۆی کەلمیشی ئەوەندە
لەگەڵ نان بێگانه بوو کە بتوانی فەوتانی ئەو دانەوێلە پاکیزەیه

به ئاسانى له بىر بکات؟ دەستى ئەگەر لەگەڵ کارى کشتوکاڵ و دروینە بێگانه بوو، خو لەگەڵ زار و ددانى خو بێگانه نەبوو. له کارى نان دا خو له دووريشهوه بووبى دەستىكى به سەر هالاوى ئاگرهكهوه هەر هه‌بووه. گۆل و گەنم و خەرمان و شەن و كهو، ئاش و ئارد و تەنووڕ و! پاشان نان. نانى سەر سفره. خان ئاپۆ نانى سفره‌ى دابوو به ئاودا. دابووى به ئاودا و ئەمە کارىكى كەم نەبوو. نه به كردار و نه به بىرلىكردنهوه و نه به هه‌وال و راپورتدان له كۆل نه‌هه‌بوويهوه. نه ميشتكى خان ئاپۆ ئاسووده بوو له دەستى و نه ميشتكى گۆلمحه‌مه‌د كه هه‌واله‌كه‌ى ئەبيست و، نه بىر و هۆشى دانىشتوانى خورسوف كه به زمانى به‌ستراو و چاوى داچه‌قاوه‌وه، نان و ئازۆى سفره و ئاخوڤيان به كۆل كيشتابوو بۆ تيا‌بردن.

— «خان ئاپۆ دەخڵه‌كه مه‌فه‌وتی‌نه! خان ئاپۆ...»

خان ئاپۆ له هيرشى دیرینه و بى پەرواى هه‌موو ته‌مه‌نى پوخت و به ئەزموونى خو دا ئەمە يه‌كه‌مجار بوو هه‌ستى نه‌توانين و ژيان بوونه‌وه‌ى خو به دژوارى و به ئازاره‌وه تاقى ئەكرده‌وه. نه‌ى ئەتوانى ديمه‌نى تىكه‌لبوونى دانه‌ويله له ناو ئاودا بۆ ساتي‌كيش له بىرى خو بباته‌وه و، هه‌رواها تاودانه‌وه‌ى جه‌خاراوى بيه‌ووده‌ى كرداره‌كه‌ى خویشى.

— له‌ملاوه خان ئاپۆ، له‌م پيچه‌وه، رېگه‌كه لي‌ره‌وه‌يه!

له پيچى به‌ستينى وشكى چه‌مه‌كه‌دا، خان ئاپۆ له‌غاوى سووراند و تىكه‌لى سواره‌كان بوويه‌وه. سوار بۆ ئەوه‌ى خويان له ورووژمى خۆل و با بپاريژن، به په‌نا ديوارى قه‌راخ چه‌مه‌كه‌دا رپيان ئەكرد. چه‌خماخ و توغرول له پشت ئەسپه‌كانى به‌گمه‌مه‌د و خان ئاپۆ داژووتن و مه‌ده‌ديش به دوايان دا.

به‌گمه‌مه‌د، له خان ئاپۆ باشت‌ر نه‌بوو. ناوچه‌وانى گرژ و ليوى به‌ستراو، له مسته‌كو‌له‌يه‌كى ئاماده‌ى هيرش‌بردن ئەچوو به‌لام نه ديوارىكى ئەدۆزيه‌وه تا ئەو مشته‌ى پيا بکيشتى و نه خه‌نيمىک

که ئەم بەرانبە سەر و شاخەوێ خۆی پیا بدات. بۆیە با و با و
 با. توورە بوونی بەگمەمەد بەلام نەلەوێ بوو و نە لەو کارە
 ئەنجامی دابوو. ئەو هیچ لەو توورە نەبوو کە دانەوێڵە تیاچوو و
 فەوتینراو. بەگمەمەد هیچ بەوێوە سەرقال نەبوو کە کرابوو.
 ناکامی جەوان لە کەمی ئەو وێرانگەرییە بوو کە کردبوویان. خۆی
 بە زۆر و تۆڵە سەنراوی بەکەم ئەزانی. ئەوەندە بە فەرپۆی
 دابوو بە هاوشانی هیز و توانای خۆی نەئەزانی. ئەتوت بە کاریکی
 بچووک و بایە هەلساوە. ئەو هەرچەند لە بەر چاو و نیگای
 خەلکی خورسوفدا دەخەلە کە فەوتاندبوو، بەلام ساتیکیش
 نە ئەتوانی خەلکی خورسوف بەوێ دابنێ کە زیانیان لیکەوتوو.
 بەگمەمەد، کالای بە خاوەنەکە یەوێ ئەناسی و خاوەنی کالای
 حاجی سولتانخورد بوو و کالاش - بە رێکەوت - دانەوێڵەبوو. ئەو
 دانەوێڵە یەش ئەتوانی شتیکی تر بێ. هەر شتیکی تری وەکوو
 سەماوێ و پەڵاس و جیوبان، یان مەر و ماین و هەر شەمەکیکی تر
 کە هی سولتانخورد بوایەت. چونکە بەگمەمەد لە هەر
 گەردیلە یەکی ئەو شتانەدا، خاوەنی ئەو شتە ی دیوو و خەنجەری
 لی هەلکێشابوو. ئەگەر لەم کاتەشدا مۆن و داگیراو بوو بە هۆی
 هەستی ناکامی خۆیەوێ بوو. نامرادی ئەوێ نەیتوانیبوو رقی و
 توورەیی خۆی بە تەواوەتی بە سەر سولتانخورددا دابارینێ. بۆیە
 تیابردنی دانەوێڵە لای ئەو بەس نەبوو و بە هەر شە یەکی ئەزانی
 لە حاجی خورسوفی کرابوو و نە لەوێ زیاتر. چونکە ددانەکانی
 جەوانی کە لەمیشی قورقورچاکی حاجی سولتانخوردی ئەویست.
 بەرانی نامراد، نەیتوانیبوو هیز و توانای خۆی بەکار بهێنێ
 و لەم هەرپەتی داماوێیەدا، درەوشانەوێ رەنگ بە دەست و پل
 و کاکۆلیەوێ چەندە بێهوودە بوو لە چاوەکانی دا؛ بێهوودە، زێدە
 و تەنانت شەرم و شوورەیی. بە رادە یەکی کە ئارەزووی ئەکرد
 خۆزگە بتوانی بە شیوێ یەکی بیانشتواتوێ:
 - بڕوام پێ بکە ئەیکوژم، خان ئاپۆ!

— کى ئەكوژى مامە گيان، حاجى سولتانخورد؟
 — بەلى، سولتانخورد ئەيكوژم. بەم نماي ئىوارمە ئەيكوژم!
 خان ئاپۆ ئاوپرى لى دايەو و بەو چاوانەو كە ئەتوت رى لە
 قوولايى بە تەپ و دوومان دەرئاكات، پروانە بەگمەمەد و بە
 شەكەتى وتى:
 — ئا! بەلى ئى.

لە دەنگە ماندوو و پىچراو كەى خان ئاپۆدا، زۆر گوتە
 شاردرابوويەو. بەلام بەگمەمەدى جەوان تواناي ئەوئى نەبوو
 لەو لافاوە تىبگات كە لە دەروونى مامىدا شەپۆلى ئەدا. شۆينە
 بەتالەكەى سولتانخورد، خان ئاپۆ وەكوو بەگمەمەد لىكى
 نەئەدايەو. لە گومانى خان ئاپۆدا كارەكە رەنگ و مايەيەكى
 دىكەى بە خۆو گرتبوو و نەئەكرا سنوورەكەى تا رادەى خەوتنى
 كچەكەى لەگەل گەنجىكى سەرەرپۆ، بەرتەنگ بكاتەو. نەخىر،
 ھەرگىز وانەبوو. خان ئاپۆ كەسايەتى وەكوو سولتانخوردى زۆر
 بىنىبوو و تاقىيانى كردبوويەو و ئەشى زانى، ئەو كەسانە ئەگەر
 بەرژەوئەندىيەك لە كارەكەدا ببىنن، لە ھاوسەرەكەى خۆشيان
 خۆش ئەبن.

بەلام ئەم جارە و ئەم قوناغە، وا دياربوو بەرژەوئەندىيەكە
 بە شىوازىكى ترە. پى ئەچوو بەرژەوئەندى لەوئەدا بى كە حاجى
 سولتانخوردى خورسوفى، خانوو و زادگە و دار و نەدارى بەجى
 بەيلى و بروت. بەرژەوئەندى لەوئەدا بوو بە گەيشتنى تەتەرەكەى
 سەيد شەرزاي توربەتى بۆ ھەوارگەى گولمەمەدى سەردار،
 حاجى سولتانخورد مەزل چۆل بكات. بچى بۆ مەشھەد و لەوئە
 مان بگرى. بەرژەوئەندى لەوئەدا بوو كە پىشتەر ھەر ھەموان لە
 زەماوئەنى كورەكەى بوندار كۆ بىنەو بۆ ئەوئەى گولمەمەد
 بخەنە ناو پروودەربايسىيەو و بە زمانلووسى نەجەف ئەربابى
 لەدەس دەرەيىنن. ھەمىش سەرتىپ فەربەخش لەگەل
 گولمەمەد رىكەوتى چاوپىكەوتن ديارى بكات و! تەتەرى سەيد

شهرزای توربه تی، له کاتی کهوتنه پئی خان ئاپۆ و سوارهکان بهرەو خورسوف، به پهله بگات و، خه لکی خورسوف له مائهکانی خویاندا چهپس کرابیتن و خان ئاپۆ له رقا خوی بخواتهوه و، بهگمحه مه د شیت و هار بی و! له م پرووهوه هه رچه ند غه می ناکامیه که ی بهگمحه مه د زۆر قورس و نائومی دانه بوو، به لام بو خان ئاپۆ یارییه کی منالانه زیاتر نه بوو. هه رچه ند ئه گهر سه د سالی ش تی په رپایه ت خان ئاپۆ به دل رازی نه ئه بوو غه می داوا که ی بهگمحه مه د به سووک و بچووک بژمی ری و ئه و بچووک بوونه ی چه ز و ویسته که ی ئه و، بداته وه به رووی گه نه چه که ی خوی دا.

— به س پێگه م پئی بده خان ئاپۆ، به س تو بلی باش. من به لینت پئی ئه ده م، حاجی خورسوفی ئه گهر له لووتکه ی کیوی قافیش بی به شه ویک بگه مه سه ری و سه ری لی بکه مه وه!

خان ئاپۆ — وه ک بلی نه له وه لامی بهگمحه مه ددا — بی ئه قان وتی:

— حاجی خورسوفی؟ تا کاره که ته واو نه بی ناگه ریته وه بو خورسوف!

— کامه کار، خان ئاپۆ؟

خان ئاپۆ به سینه کی شنی چه مه که دا ئه سپه که ی سه رخست و وتی:

— هه تا دوورو نه به غار ئه پوین، کات خه ریکه درهنگ ئه بی!

چاو له چاوی خاموشی ئیواره و یال و بالیان له بهر وروژمی بادا، سوارهکان به هه ورازی چه مه که دا سه رکه وتن. ئه وا دهشت و گرد و زووران له بهر سینه ی ئه سپه کان پراکشابوون و سوارهکان له غاویان شل کړدبوو. به لیژی ی پرووکاری ده ره وه ی دیواری چه مه که دا به لوقه چوونه خواره وه و پاشان لنگاریان گرت. به جوړیک که هه ر سواره له بنه گه ونیک ئه چوو له خاک هه لکه نراو به ده م باوه و ده سته ی سوارانی ش له گه رده لوولیک ئه چوون به خول و پیچ و ته نووره کی شان به به ره برینی ریک و

نارېكې بيا بان دا داژووتن.

تا دووروونه ئاژووتن و له دووروونه شه وه، يه كسهر و به
ئەشتاو، خاموش و گوځ له هه ناسه ي ئەسپ و با، له ناو تۆز
و دووماني پاش ئيواره دا. دووكه ل؛ دووكه لي بليند و ره شايي
ره وهند. بادي و ره شمالان، پاشان شاقه لي به دم باي چوخه كه ي
گولمحه مه د و ئەوساش سپيني بهر سينه ي كراسه كه ي و
كاكو لي به دهره وه ي له بن كلاوه كه يه وه. پاش ئەوه شه وديز كه له
بهر بادا ملي رانه وه شاندا و ورده ورده نموودي بالا و به ژني بلقيس
و چاوه كاني كه به تيكرا نيگه راني بوون و ئەوسا ئيتر ئاگر. ئاگر
و تهنووه ي دووكه ل.

محهمه د رهزاي گولخانم بو وهرگرتني دهسكه وساري
ئەسپه كان به رهو پيريان چوو. خان ئاپو لاقى به سهر بهر كو ي
زينه كه دا ئاوه ديو كرد و دابه زي. له غاوي دا به كوري گولخانم
و خو ي به رهو سهر دار چوو، وهك سهر دار يكي ناسه ركه وتوو له
ئاستانه ي پادشايه كدا. بلقيس به دواي خان ئاپودا، تامه زرؤي
زانيني هه وال، كه وته ري و له گه لي دا زيهر و شيرؤش به
حه زه وه له گه ل كه وتن. به گمحه مه د هيش تاش گرژ و مون،
نزيك نه ئەكه وته وه و به بيانووي گه راني ئەسپه كه يه وه خو ي
خهريك كرد. چه خماخ له غاوي ئەسپه كه ي دا به محهمه د رهزاي
گولخانم و ئەو دوانه كه ي تريش دهسكه وساري ئەسپه كه ي خو يان
له پاشكو ي زيني ئەسپه كه ي خان ئاپو گري دا بو ئەوه ي هه موو
ئەسپه كان بگه ري و عاره قه ي له شيان ورده ورده وشك بيته وه.
— خوزگه خوشت له گه ل بوايه تي!

— گريمان منيش له گه ل بووبام!

له ناو ره شماله كه ي مارال، به دوور له وژه ي با له سهر
به ره كه دانيشتبوون و تا شيرؤ كتری و پياله كان به يني، خان ئاپو
بو رزگار كردني خو ي، ئەوه ي له خورسوف پروي دابوو به كورتي
بو گولمحه مه دي گيرابوويه وه و ئيسته ش گو ي له گولمحه مه د

بوو به لک وو بیده نگیه کهی خوئی بشکینئی. بلقیسیش وابوو و ژنه کانی تریش. زیوهر و شیرۆ که له ره وهند مابوونه وه - ههر کهسه و به گویره ی دهر وونی خوئی- چاوه پروان بوون. خان ئاپۆ ئه یویست به داگیرانی سیگار یک دله راوکه ی خوئی بشاریته وه و له م کاته دا نیگای پهروای به هه موو لایه ک و به سه ر هه موو که سیکا دا ئه گه ران و چاوه پروانی وشه یه کی رۆشن بوو له سه ر زمان ی گو لمه مه د. وشه یه ک، جا هه رچی بی. گه ر ته نانته به تووره یی و تۆسنیش شتیک بلئی. به لام گو لمه مه د کلۆ قه ندیکی به سه ری په نجه ی راگرتبوو، یاری پی ئه کرد و له بیردا بوو. خان ئاپۆ دوو که لی سیگار ه که ی له کونه لووتیه وه دایه دهر وه و به راشکاوییه وه وتی:

— ئه گه ر خۆت له وئ بوایه تی ره نگه جوړیکی تر ته و او بوایه ت. گو لمه مه د بۆ تیروانین له خان ئاپۆ، سه ری هه لئنا و وتی:
— پیم وانییه! کی چووزانی ئه گه ر من بوایه تم خراپتريش نه ئه بوو؟

— نه، نه! دلنایم له وه خراپتر نه ئه بوو. خویشته ئه زانی که خراپتر نه ئه بوو. تۆ ناتهوئ دلی من بشکینئی، خۆم ئه زانم. من کاریکی دزیوم کردوو و وه کوو رۆژ لیم پروونه. تۆ ناتهوئ من زیز بکه ی.

— چاکه ت بخۆ ئاپۆ گیان، چاکه ت بخۆ!
خان ئاپۆ کلۆ قه ندیکی له چاکه هه لژه ند و وتی:
— گه نم، ئه و ده نکه جوانانه ی گه نم! وه کوو گه وهه ر، وه کوو گه وهه ر بوون. له حنه ت له من، له حنه تی خوا له من بی. کاری له مه دزیوتريش مه گه ر ئه بی، کاری له مه دزیوتريش مه گه ر ئه کری؟ چۆن وه لامی خۆم بده مه وه؟ هه تا ماوم، تا دوا هه ناسه م ناتوانم! ناتوانم ئه م ئه شکه نجه یه له خۆم دوور بکه مه وه! نه! نه!

— خان ئاپۆ!

خان ئاپۆ روانیه گولمحه مه د. چاوه كانى به بى شاردنه وه
فرميسك دايپوشيبوو. گولمحه مه د روانيه ژنه كان. ژنان، جگه
له بلقيس چوونه دهره وه. گولمحه مه د پيالهي چاكهي له سهر
به ركه هه لگرت و داي به دهست ماميه وه. خان ئاپۆ به بهري
زبري دهسته كانى گوناي سري و لووتى سري. گولمحه مه د روانيه
دايكى و هه والى به گمحه مه دى پرسى:

— ئه و چى ليها، كاكه برا؟

بلقيس وه لامى دايه وه:

— نه هاته ناو ره شماله كان. وا بزانه ئه سپه كه ي برد بۆ سهر

ئاوه كه.

خان ئاپۆ پيالهي له سهر به ركه دانايه وه و وتى:

— هه رگيز پي وانه بوو به و جوړه فريوى بدن. كاتيكه بينى
ژوانگه چوله، باوه رى نه كرد. ميشكى خهريك بوو بته قى. نه ي
ئه توانى باوه ر بكات به و جوړه گالته يان پيكر دى. ئه وه تا ئيستته
ته ريق ئه بيتته وه خو پيشان بدات، ئه ويش به و سهر و قژه
خه ناوييه وه!

گولمحه مه د وهك له گه ل خو بى وتى:

— هه قيه تى، هه قى خو يه تى!

خان ئاپۆ ديساننه وه سهرى داخست و وتى:

— جه وانى، جه وانى!

شيرو وهك بۆ كارىك پي نايه ناو كوڤنه كه و له گولمحه مه دى

روانى. لي پرسرا چى بووه و شيرو وتى:

— براكه م! به گمحه مه د!

— باشه! چى بووه؟

سهره مه زنه كه ي خان ئاپۆ هه روا داخرا بوو. شيرو له نيگاي

كه ئيدير

به رگى ده وه م

گولمحه مه د و بلقيس دا وتى:

— له سهر ليواري بيركه دانيشتووه! له سهر ئاوه كه

دانيشتووه و خه ريكه به به رد و ئه سپون دهست و لاقى ئه سويتته وه.

ئەيەوئ پەنگى خەنە لە دەست و پىي بتاشى و پاكى بكاتەو! بلقيس يەك بە خوى هەلبەزىەو، بەلام گولمەمەد دەرفەتى نەدايى پروات. سووچى كراسەكەى دايكى گرت، رايوەشانەد و وتى:

— كارت پىي نەبى، لىي گەرى.
بلقيس پەنجەى لە پەنجەى ئالاند و، وەك ئەسپەندەرىك بە سەر ئاگرەو، مايەو. گولمەمەد لە شىروى پرسى:
— كى لە نزيك بەگمەمەدەو؟

شىرو وەلامى دايەو:
— كەس لە نزيكەو نىيە. بەلام مەمەد رەزاي گولخانەم لەو دەورو بەرە خەرىكە ئەسپەكان ئەگەرىنى. لەو دوورانە رانى غەوارەش پەيدا بوو.

خان ئاپو بو ئەوەى وتوويزەكە دابخات، سەرى هەلينا و بە بى ئەوەى سەيرى شىرو بكات، وتى:
— زۆر چاكە!

شىرو بيانوويەكى بو نەما. ئەبوايە بچىتە دەرەو و چوو. خان ئاپو هەوالى خانمەمەدى پرسى. گولمەمەد وتى كە خانمەمەد لەگەل مارال و سەمەن و تەموور بەرەو قەلامەيدان رويشتوو:

— لە سەر رى هەوالى رانەكەش ئەزانى. ئەمسال مەرەكان ئەبەين بو قەلامەيدان تا زستان تەواو ئەبى. خانمەمەد رويشت مزگىنى هەيقوش بدات بە سەبرخان.

خان ئاپو روانيە بلقيس. بلقيس هەرچەندە لە خوى دا نەبوو و ئوقرەى لە بەر هەلگىرابوو، بەلام هەوالى دووگيانى كچەكەى خان ئاپوى پى راگەيانەد:

— ئەى نازانى هەيقو بو ديار نىيە؟
— بو لە كوئيە؟! لە قەلامەيدان؟
لەبرى بلقيس گولمەمەد وەلامى خان ئاپوى دايەو:

— رهنګه ئه‌مشهو ئيمه‌ش هه‌لکشاین بۆ قه‌لامه‌يدان.
 هه‌رچهنده به ويست و فهرمانی گولمه‌مه‌د، بلقيس ئه‌بوايه
 نه‌چوايه‌ته سهر بيري ئاوه‌که و له به‌گمه‌مه‌د بگه‌رايه‌ت، به‌لام
 له بن خيوته و له يه‌ک شوين مانه‌وه بۆ بلقيس دژوار بوو. بويه
 به‌ره‌و دهره‌وه که‌وته پي و وتی:
 — من له دهره‌وه ئه‌بم!

گولمه‌مه‌د کارگه‌ريتي جه‌خاراوی داره‌تی دايکی له چاوه‌کانی
 خان‌ئاپۆدا بينی و بۆ ئه‌وه‌ی دهرفه‌تی غه‌م خواردنی پي نه‌دا، وتی:
 — تۆ چۆن بير ئه‌که‌يته‌وه خان‌ئاپۆ؟ پي‌ت وایه حاجی سولتانخورد
 هه‌روا سه‌ربه‌خۆ هه‌لسايي‌ت و چووبي‌ت بۆ مه‌شه‌ه‌د؟ واته ئه‌و
 ته‌نها له به‌ر کچه‌که‌ی ئه‌و کاره‌ی کردووه؟
 ده‌سه‌به‌جی و بي بيرکردنه‌وه، خان‌ئاپۆ وتی:
 — نه‌ء!

— ئا، ئه‌ی چی؟
 — تووشيان کردووه. ناچاران کردووه سکا‌لای خو‌ی له ئيمه
 ببات بۆ لای حکوومه‌ت.

— کي تووشی کردووه، کي ناچاری کردووه؟
 — هاو‌پيش و هاوشانه‌کانی خو‌ی. هه‌ر ئه‌وانه‌ی که هه‌ميشه
 ده‌ستيان پي‌که‌وه بۆ قاپيک ئه‌چي‌ت. هی وه‌ک خو‌ی.
 — ئاشکراتر بيلی خان‌ئاپۆ، روونتر!

— بۆ ناته‌وی تي‌بگه‌ی؟ هی وه‌کوو نه‌جه‌ف ئه‌رباب...
 — نا خان‌ئاپۆ، ري‌ويه‌کی وه‌کوو سولتانخورد به قسه‌ی
 گه‌نجي‌کی بي ئه‌زموونی وه‌کوو نه‌جه‌ف ئه‌رباب هه‌لناخه‌له‌تی.
 ئه‌مکاره ئه‌بي ده‌ستی که‌سانی پسپۆرتري تيا بدۆزيته‌وه. نه‌ء.
 ئه‌مکاره حه‌سابه‌که‌ی نابي به‌م ساده‌يانه بي.

خان‌ئاپۆ وتی:

— نه‌ک به ته‌نها ئه‌و. نه‌ک به‌س نه‌جه‌ف ئه‌رباب. من وتم
 ئه‌ویش ده‌ستی له کاردا هه‌يه. به‌لام هه‌ر هه‌موويان به سهر

په نجهی ئالاجاقی ئه ربابه وه ئه خولینه وه، هه ر هه موویان. جا با
دوا گوته ی خوّم وتبی!

گوّلّمحه مه د پیرانه سه ر وتی:

— من له قسه که ی تو تّ ئه گهم خان ئاپۆ. دلی منیش هه ر
وام پی ئه لّی. هه لّبه ت! ئالاجاقی ئه رباب! ئه گه ر دهستی ئه و
له کاره دا نه بی، ئه مانه خو یان نه ئاوه زی ئه وه یان هه یه و نه
جه ربه زه ی ئه و کارانه. به لّام! من چه نده بیر ئه که مه وه ئه بینم
ئیمه بوّ ئالاجاقی خراپ نه بووین له م مه لّبه نده. نه، خراپه مان
له دژی ئه و نه کردووه. ئیمه له م مه لّبه نده زه بری خوّمان له زۆر
مشه خوّر وه شان دووه، به لّام ئالاجاقی! ئیمه زۆر قازانجیشمان
بوّی هه بووه. که چی! خه ریکه هه ندی شت ئاشکرا ئه بی، هه ندی
شت خه ریکه ئاشکرا ئه بی. ئالاجاقی راست و پۆشن خه ریکه
لایه نی دوژمنه کانی ئیمه ئه گری! که سیکی وه کوو ئالاجاقی
کاتیکه ده ست له دوو رووی هه لّئه گری، ئه بی شتیکی رووی دابی.
مسوگه ر، مسوگه ر ئه بی هه ندی شتی گرنگ رووی دابی. شتی
گرنگی تریش ئه بی روو بدات، له بهر ئه وه ی که یه کی وه کوو
ئالاجاقی ئه رباب...

— هه رگیز له سه ر دوّراو گریو ناکات!

خان ئاپۆ قسه که ی له گوّلّمحه مه د وه رگرتبوو و ئه و دوو پیاو
له یه کدیان ئه پروانی:

— چۆن؟!

خان ئاپۆ وتی:

— هه ر ئه وه ی که وتم. ئالاجاقی ئه رباب هه میشه له پشت
دهستی براوه رائه وهستی. من هیشتاش له وه دلّیام ئه و پاره یه ی
که بوّ کوشتنی تو به من درا، ئالاجاقی ئاگای لی بووه. به قه د
سه ره ده رزیه کیش گومانم نیه!

له دهره وه ده نگیک هات. ده نگ بوو به غه لّبه غه لّب:

— یه کیکی دیت، سواریک! سواریک!

خان ئاپۆ يەك بە خۆی راست بوویهوه، تفهنگی دهست دایۆ و دهرپه‌ریه دهرهوه. گولمحه‌مه‌د رابوو، چۆخه‌ی دا به شانیدا و وهك بلیی به بی ئاگا جوولاییتهوه، هاتهوه به خۆی دا و له سهر شوینی خۆی مایهوه. تاویک راما و پاشان به دهور خۆی دا سوورا و له ئه‌نجام دا لای دهریزانی ره‌شماله‌که راوله‌ستا. سهری به‌رز کردهوه و روانیه دهشت و ئاسمانی تۆزای ئیواره درهنگان. به‌ره‌گهی روانینی گولمحه‌مه‌د پروون نه‌بوو. هیچ شتیکی پروون و زه‌لّ نه‌بوو. نه ئاسمان به باشی دیار بوو و نه دهشت و بیابان. کات و هه‌نگاویش لیّ و شلوی بوو.

روژه و روژ نییه. شهو نییه و روژیش نییه. نه روژنایی روژ دیاره و نه تاریکی شهو ئاشکرا بووه. نه ئاسمان به روخسار دیاره و نه ههور و نه با. هه‌موو شت هه‌یه و هه‌چیش نییه. هیچ شتیکی پروون نییه. یه‌ك شت، به‌س یه‌ك شت نکوولی لیّ ناکری. ئه‌وه‌ی که هیچ شتیکی له سهر جیی خۆی دا نییه، هیچ شتیکی به پیوه نییه. هه‌ژان له ناخی گهر دیله‌کان، شه‌له‌ژانی خود، له درکه‌وه تا بیبیلهی چاوی ئه‌سپ. هه‌موو شت ئارام، به‌لام هه‌ژاو. ناخی هه‌موو شت و هه‌رچی، ئاوسه. بزوتنیکی خاموش و رازاوی له هه‌موو دیارده و دهرکه‌وته‌یه‌ک دا. غزغزی یه‌ك هه‌وای ئه‌ستونده‌کی ره‌شماله‌که‌ی گولمحه‌مه‌د به ده‌س باوه.

— قوربان به‌لووچی خۆمان!

به دهنگی خۆشمایه و شیرینی خان ئاپۆ، گولمحه‌مه‌د به تامه‌زرۆیی‌هوه هه‌نگاوی نایه دهرهوه و دهستی خسته ناو دهسته گه‌وره‌کانی قوربان به‌لووچ، وه‌ك برایه‌ك له ئامیزی گرت و به سوژه‌وه دواندی:

— ده‌ی، ده‌ی، ئاخه‌که‌ی هاتی. زۆر به‌خیر هاتی قوربان. به‌خیر و به‌جی. وه‌ره! وه‌ره بن ره‌شماله‌که! وه‌ره! تۆیش ئه‌گه‌ر نه‌هاتبای بروامان ئه‌کرد لیّک نامۆ بووین! ده‌ی! لی‌ره، لی‌ره دابنیشه و پال بده به جیوبانه‌که‌وه. چا ئاماده بکه‌ن، چا. پاشانیش نان ئه‌خوین.

سهيركه چ فهرويهكى له بهر دايه، له كهولپوسه ئهنتيكهكانه!
قوربان، بهر لهوهى دابنيشئى، فهروهكهى له سهر باولكه
دانا و وتى:

— پيشكهشيه بو جهنابت، سهردار!
— نا، نا! شتى وا نابى. پيروزي خوت بى، له خوت جوانه!
— بهلام خاوهنهكهى پيشكهشى بهريزتى كردوه!
— خاوهنهكهى؟ ئاخو كى بى، كى لهم كاته دا كه...
— تالاوايى ئهرباب!
بهلووچ له سهر بهرپهكه دانىشت و دريژهى به گوتهكهى دا:
— ئهمه ئهو فهرويه شهوى زهماوهنهكهى ئهسلان دابووى
به شانى دا.

— دهى دهى! وايه نهخش و نيگارهكهى بهچاوم ئاشنايه!
قوربان وتى:
— سلاوى ليكردى و ويستى كهولپوسهكهى به يادگارى له
لاى تو بى.

— سپاس! سپاس بو تالاوايى ئهرباب!
قوربان روانيه خان ئاپو كه ههروا راوهستابوو و گولمههمه
پرسيارى كرد:
— ئيتير چ دهنگوباسيكت له لايه قوربان، بلئى بزائم دنيا به
دهس كيويه؟

خان ئاپوئيش دانىشت. قوربان وتى:
— پهياميكم له لايه جهنابي فهربهخشهوه هيئاوه!
— دهى!! چ پهياميكم؟!
— ئهيهوئى چاوى پيت بكهوى، ئهويش ههر ئهمشهوه!
— بو وا به پهله؟!
— كارهكهى پهلهيه! وتى به ناوونيشانى ئهو شهوهى له
زهماوهن بريارتان دابوو.
— ئا، بهلئى، له بيرمه. بهلام شوينى ديدار كوئيه؟

به‌لووچ وتی:

— وتی هەر کوئیەک سەردار دیاری بکات.

— چۆن؟!

گوڵمەحمەد پوانیە مامی. خان ئاپۆ پرووی لە قوربان به‌لووچ

کرد و وتی:

— چی پرووی داوه قوربان؟!

قوربان لە وه‌لام دا وتی:

— بۆنی خووش ناکەم، خان ئاپۆ!

— باشە دەی! بۆمان باس بکە!

قوربان وتی:

— وا بۆن ئەکەم بۆ دوژمنایەتی لەگەڵ ئێوه یەکیان گرتووه!

گوڵمەحمەد پرسى:

— کى؟ ئەزانى کى و کى یەکیان گرتووه؟

به‌لووچ وتی:

— ئاڤه‌کان، تا ئەو جیڤه‌ی دەرئەکەوێ ئاڤه‌کان.

— به‌س ئاڤه‌کان؟

— ئاڤه‌کان و! حکوومه‌ت!

— باشە! ئەى فەرهبەخش ئیتر چ کاریکی به‌ من هه‌یه‌؟!

— نازانم، نازانم!

— داو و ته‌له‌یه‌؟!

— نازانم!

گوڵمەحمەد چاوی برییه‌ چاوه‌ رەشه‌کانی به‌لووچ و وتی:

— لە تۆ ئەپرسم قوربان! فەرهبەخش داوی بۆ ناوینه‌ته‌وه‌؟!

به‌لووچ خوێ لە به‌رامبەر نیگای گومان‌ناوی گوڵمەحمەددا

راگرت و وتی:

— خودی فەرهبەخش! پیم وانییه‌، به‌لام به‌و جوهری من

تیڤه‌یشتوووم شیرازه‌ی کاره‌کان خه‌ریکه‌ لە ده‌س فەرهبەخش

دەرئەچى! ئەگەر داو و ته‌له‌یه‌ک لە ئارادا بوایه‌ت شوینی دیداری

نه ئه دايه دهس سهردار. يه كي ديش ئه وهى كه فهر به خش به بى
چه ك ديت. تهنها و به بى چهك!
گولمحه مه د وتى:

— ئه مه وى تويش له گه ل بى له وى!

به لووچ بو بهر په رچدانه وهى به دگومانىه كهى گولمحه مه د
هيچى دهر نه خست. نوو كى سميلى له سووچى ليوى سهره وهى
سوو و بيدهنگ بوو. بيدهنگى بو تاويك ئه و ناوهى داگرت. خان ئاپو
روانيه به لووچ و گولمحه مه د. ههر دوو ك سهرىيان داخستبوو و ديار
بوو تووشى داره تيكى دژوار بوون. گولمحه مه د تووشى تاودانه وهى
به دگومانى خوى له به لووچ و، به لووچ تووشى كارگه ريتى
به دگومانىه كهى گولمحه مه د له سهر خوى. خان ئاپو هه قى به
ههر دوو لايان ئه دا. ههم هه قى به گولمحه مه د ئه دا به دگومان بى
و ههم هه قى به به لووچ ئه دا دلى برهنجى. ههر چه ند كه به لووچ
له شك و گومانه كهى گولمحه مه د زوير ببوو و دلى ئيشابوو،
به لام گولمحه مه ديش نهى ئه توانى به دگومان نه بى. به لووچيش
— به بوچوونى خان ئاپو — ئه بوايه له وه تيبگات و مسوگر تيش
ئه گه يشت. ئه م به دگومانىه ش نه ئه بوايه به لووچ زيز بكات و
— ديسان به گومانى خان ئاپو — ئه مه شتيك بوو كه خودى به لووچ
ئه يتوانى و ئه بوايه تى بگات. جا بو ئه وهى ئه و ئه گه رى دليشانه
تيك بشكيى، خان ئاپو پرووى كرده به لووچ و پرسى:

— له سهر رى رهنكه به خورسوفدا تپه ريت، ئه رى؟

به لووچ روانيه خان ئاپو، به كاوه خو سهرى له قاند و وتى:

— له ويوه تپه ريم، به لى!

به لووچ له وه زياترى نهوت. بلقيس كترى و پيالنه كانى هينا.
خان ئاپو كترى به كهى له بلقيس وهرگرت و ليگه را ئه و خوى پيالنه كان
ريز بكات. بلقيس پيالنه كانى ريز كرد. سفره ي قهنده كهى كرده وه
و خستيه ناوه راست. گولمحه مه د سهرى هه لينا و جاريكى دى،
به ههمان مايه له نامويى به به لووچى وت:

— شهو له قهلامهيدان! خۆت و فهر بهخش! بئ چهك،
تيگه يشتي؟!

دهنگي گولله. ديسانه وهش دهنگي گولله يهكي دي به دهم
باوه گهرا. پياوهكان پاسان و له رهشمال دهريه پينه دهره وه. شيرو
له لاي بيري ناوه كه وه به هه لاتن به رهو پرويان هات. به چه پوك
داي به پروومه تي خو دا و هاواري كرد:
— رانهكه! رانه غهوارهكه، له ناو رانهكه وه!

تفهنگهكان دهستاوده ستيان كرد. پياواني چهكدار، مهگه
ئهوانهي كه له گه ل خانمحه مه د و هه قالاني روشتبوون،
دهسبه جي خويان ساز كرد و ناماده بوون. گولمحه مه د چوخه
به لايه كدا هه لدا. شويني تيگ هه لچوون ون و پيوار نه بوو. له
دهور بهري بيري ناوه كه بوو. پياواني چهكدار سينه يان به سينه
باوه له هه موو لاهه فركه يان كرد. ئه و ئه سپانه ي محمه د رهزاي
گولخانم بر دبووني بو گه ران، سليان كردبوو و به رهو ره وهند
ئه هاتنه وه. به گمحه مه د ديار نه بوو و هه روه ها محمه د رهزاي
گولخانميش. فره ته نه ي با له ناكاتي پاشماوه ي خو له ميشتي
ئيواره دا به ره گهي روانيني ته نيبوو. جاريكي دي هي رش.

چهكدارهكان له دوو لاهه هي رشيان ئه برد بو ئه وه ي وهكوو
بازنه گه ماروي بيرهكه بدهن. له نيوان دوو دهسته ي چهكداردا،
گولمحه مه د و خان ئاپو له گه ل چه خماخ و شيرو، راست به رهو
بيرهكه ئه روشتن. زيهر، بلقيس و قوربان به لووچيش به دوايان دا.
جاريكي دي بيدهنگي بالي كي شابوو و با هيچ دهنگيكي له گه ل
خوي نه ئه هيئا. تهقه. جاريكي تريش. قوربان به لووچ هه لاته
پيشه وه، قولي گولمحه مه دي گرت و رايوه شاندا:

— من! من با برؤم، گولمحه مه د!

راني بيگانه رهمي كردبوو و به دهم باوه بلاو ببويه وه.
دهور بهري بيرهكه چول بوو. محمه د رهزاي گولخانم له خاك
و خول گه وزابوو و ئه ي نه راند. خان ئاپو هه لات بو لاي و هه وائي

به گمحه مه دی پرسى. محمه د رهزای گولخانم دهستی بو لای
رانه که راداشت و وتی:

— له ویوه، له ویوه سهریان هه لدا. له پر دهرپژیان لیگردین.
به گمحه مه د یه کیانی پیکا. خوم بینیم کهوت. له سهر ورگی
گرده که. ران! رانه که...

خان ئاپو چوکی له سهر خاکه که هه لگرت و له ناو وژهی بادا
هاواری کرد:

— رانه که بلاوه پی بکه ن، په زه کان بته رینن! زیندوو، به
زیندووی ئه مه وی! پشت گرده که، پشت گرده که!

پی په تی به گمحه مه د هیشتاش ئاوی لی ئه تکا و په نگی
زه قی خه نه به قاچیه وه رهشی ئه کرده وه. گولمحه مه د تیژ
دهرپه ری و خو ی گه یانده لای براکه ی له لیژی خوله کلۆ، به
سینه دا راکشابوو. دهستی به شان و کاکو لی براکه ی دا هیئا و
رایشه کاند:

— ئا، به گمحه مه د، چی بوو؟

به گمحه مه د چاو و نیگای له به رامبه ره که ی نه ئه گواسته وه.
له سهر لیژی خوله کلۆ به سینه دا راکشابوو و چاوی به سیپه ی
برنه وه که یه وه بوو. گولمحه مه د جاریکی تر، بی ئارام و بی ئوقره
چنگی له کاکو لی خه نه یی براکه ی وهردا و نه راندی:

— قسه بکه بی پیر، خو نیوه گیانت کردم!

— تیریان به فیرو چوو، کاکه گیان! تیریان به دم باوه
که وانه ی کرد. په له یان کرد له ته قه کردندا! بهخت یارم بوو.
دهسبه جی یه کیانم خست. ناوچه وانیم هه لدا به حه وادا! به لام
یه کیان هه لات. شوان بوون.

— بهس دووان بوون؟

— من بهس ئه دووانهم بینى، مه گهر لهو په نا و په سیرانه
خویان حه شار دابی.

خان ئاپو دهره لنگی ته رمیک، که پی ئه چوو هیشتا گیانی

تيامابی گرتبوو و به سهر درک و دالّه کهدا رای ئه کيشا:
— دهستت نه پزئی مامه گيان. دهست و په نجهت نه وه ری،
دهس خوښ، دهس خوښ!

گوّلّمحه مه د له لای براکيه وه هه لسا و چوو به پیری
ماميه وه. خان ئاپو که لاکه که ی هه لدايه به ریی گوّلّمحه مه د و
وتی:

— خوښه تی، نه ورؤز به گی زوّلزا! خو ی وه کوو شوانه کان
لیکړدوه!

گوّلّمحه مه د بو ئه وه ی بتوانی نه ورؤز به گ بناسیته وه، له
لای سینه یه وه چوکی دادا و تی پوانی. لای راستی پوخساری
نه ورؤز به گ هه لگیرابوو. گوّلّمحه مه د هه لسا و وتی:
— بلّی رانه که کو بکه نه وه!

خان ئاپو هاواری کرد:

— رانه که خر بکه نه وه!

چهند چه کدار رانه که یان قاودا، کو یان کردنه وه و دایانه
به ر. له پشت توّز و خوّلّی سمی په زه کانه وه، دووهمی ئه هیئرا.
تفه نگه که ی به دهست قوربان به لووچه وه بوو و شیرؤ گری ئه و
شالّهی به دهسته وه بوو، که دهستی کابرای پی به سترابوو. با
و لیلا یی ئه وه نده خهست بوو له چهند گه زه وه پوخساری کابرا
نه ئه ناسرایه وه. بهس ئه وه نده دیار بوو چوځه یه کی کوّنه ی له بهر
دایه و کلاویکی شرؤلّهی تابن گو ی و سهر برؤکانی داکیشاوه. به
هه ورازی خا که کلؤ کهدا هاتنه سهر، گوّلّمحه مه د توانی دلاوهر
بناسیته وه.

بلقیس بهس ئه وه نده ی به دلاوهر وت:

— دهک نمه کی دهستم کو یرت کا، جهوان!

نه نه فرینی بلقیس و نه کاردانه وه ی ناباوه رانه ی گوّلّمحه مه د
و نه خیسه و ددانه چیره ی تووړه ی خان ئاپو، هیچ کامیان نه یتوانی
تاودانه وه یه ک له نیگای دلاوهر دا به دی به یئی. چاوه مه ریپه کانی

دلاوهر ئهتوت رچاوه. هيچ ههستيكي له خوځي دهرنه ئه پري.
به گمحه مه د به ئاخيزيک يه خه ي دلاوهر ي گرت، به لام قوځي بهر
پلي براکهي کهوت و گيردرايه وه. دلاوهر هه روا راوه ستابوو و وه کوو
مناليکي حه په ساو، زهق و سارد له گولمحه مه دي ئه پرواني.
— ئيتر کي تان له گهل بوو؟

دلاوهر وه لام ي گولمحه مه دي نه دايه وه. گولمحه مه د به رهو
ره وه ند کهوته ري و به خان ئاپوي وت:

— له بن زماني دهر بهينه كي ناردوويه تي؟
پاشان ههنگاي سست کرد و وه ستا. به رهو که لاکه که ي
نه ورؤز به گ چوو. دانهويه وه، ده مانچه که ي له بهر پشتينه که ي
دهره ي نا و وتي:

— ئه م سه گه ش بنيژن!! تو له گهل من وه ره قوربان!
قوربان به لووچ له شاني گولمحه مه ده وه کهوته ري.
گولمحه مه د جاريکي دي خاوي کرده وه و به که سه کاني وت:
— له هه موو لايه که وه کيشک دابني، ئه مانه پاشه روکيان
هه يه!

گولمحه مه د و به لووچ کهوته ري. بلقيس و شيرؤش.
به لووچ خامؤش بوو و گوځي راډيراوو گولمحه مه د چي پي ئه لي.
به لام گولمحه مه د تا لاي چله به نان هيچي نه وت. چوونه ژووره وه
و دانيشتن. گولمحه مه د له شويني پيشووي و به لووچيش لاي
باوله که وه. گولمحه مه د به بي ئه وه ي راسته وخو له چاوه کاني
به لووچ پرواني، پرسيا ري کرد:

— به دهستي به تال! بو چووي به رهو سينه ي تفهنگي گهرم!
به لووچ به و جوړه ي وهک بلي پيشتر بيري له پرسيا ره که ي
گولمحه مه د کرد بيته وه، وتي:

— ئه گهر نه روځ شت بام هه تا مردن ئاسووده نه ئه بووم!

— بو، له بهر چي؟!

به لووچ به پيکه نينيکي پر له خا که را يي وتي:

— ئەزانىت و ئەپرسى سەردار! ئەم بېغىرەتانه راست ئەو كاتەى من گەيشتمە رەوهند و لەگەل تۆ گەفتوگۆم ئەكرد، هيرشيان هينا. خافلگير و لەنكاو. ئەبى برۆم و خيريك بكەم وا بە باشى كۆتايى هات. ئەگەر شتيك بقمومايەت، نازانم چيم بە سەر خۆم ئەهينا. نازانم چى ئەبوو؟ نازانم چۆن ئەمتوانى بەدگومانى تۆ برەوينمەو. راستەكەى چۆن ئەمتوانى بە ئيوەى بسەلمينم هاتنى من بۆ رەوهند، پەيوەندى بە كارى نەورۆزبەگى زۆلەزاو نەبوو؟

گولمەمەد روانيە بەلووچ و وتى:

— هيشتاش باوهر ناكەم! هيشتاش ناتوانم باوهر بكەم كە هاتنى تۆ و ئەو خەنجەرەى نەورۆزبەگ ئەيويست لە پشتەو ه ليمان بدات، پەيوەندى پيکەو نەبووبى!

هەزار و هەلچوو، بەلووچ وتى:

— ئەلئى چى سەردار، چيم پى ئەلئى؟ چاوەكانم بە بارمەتە دائەنيەم! دەستەكانم ئەبرمەو، سويندت بۆ ئەخۆم! سويندت بۆ ئەخۆم نامەرد و ناپياو نيم! گوناخە بەو جۆرە لە سەر من بير بكەيتەو! لە ژيانەدا دژى دوژمنەكەشم ناجواميرانە دەستم بەرز نەكردۆتەو. منت چۆن ناسيوە تۆ، سەردار؟ منت چۆن ناسيوە؟! بەلووچ بە ئاشكرا توورە ببوو. رەنگى روخسارى گۆرَابوو و هيورى خۆى لەدەس دابوو:

— خەرىكى جنيوم پى ئەدەى سەردار، جنيو! هيچ ئاگات لە گوتەكەى خۆت هەيە؟ سەد سالى تريس نابى بەو جۆرە لە سەر من بير بكەيتەو، نە، هەرگيز! من نانى سفرەى تۆم خواردوو. تۆ متمانەت بە من كردوو و بەلئىنى هاوړپيەتيت لە من وەرگرتوو. بەلام! ئەوەتا! ئەبينم بە لاواز سەيرم ئەكەى، گولمەمەد. سەيرى ئانيشكە دراوەكەم ئەكەيت و بە بى سەروپا دام ئەنييت و جنيوم پى ئەدەى! نە، ئەمە رەوا نيه. جنيو و بوختان لە من ناوەشيتهو! ئەمە نادادگەريه، رەوا

نییه. تۆ منت به چۆخه ی کی پیاووه، منت له جیی کی داناوه، گولمحه مه ده؟! تۆ پیّت وایه من له م دنیایه دا بهس مشکه کویره م، هه روا به ره لّلا و سه رگه ردان به م؟ بیکه س و ناکه سم؟ نه خیر سه ردار! به و جوړه سه یری من مه که، نارهاویه. خویشنت نه وه نه زانی. خویشنت من نه ناسی و پیشتیش منت ناسیوه. بهس تۆ خویشنت منت ناسیوه، خودی تۆ! نه خیر گولمحه مه ده، قوربان قوچ هیشتا نه بووه به بزن! نه بووه به ریوی و که ریش نه بووه! من تا ئیستاش له سه ر پیی خۆم نه پۆم به ریگه دا و به چاوی خۆم سه یر نه که م! نه بینم و نه زانم. نه زانم گولمحه مه دی که لمیشی کییه و چی نه کات له م مه لبه نه ده دا! تۆیش نه زانی قوربان به لووچ چی کردووه هه ر له م مه لبه نه ده دا. لانیکه م هه واله که ی، ناو و ناوبانگت بیستوو! پینج دانه سالی ره به ق من به شاخه وه بووم، له شاخ خه وتم و خه وم له سته مکار هه رام کردبوو. ئیسته ش! ئیسته ش ناتوانم ریگه به دم گولمحه مه ده من و نوکه ریکی سپله به داریک لی بخورپی! نه خیر، ناتوانم نه وه قبول بکه م. چی پرووی داوه که به و جوړه سه یرم نه که ی؟ چی بووه؟ بهس له بهر نه وه ی من مروقیکی مل به کوینم و خۆم هه لئاکیشم؟ نه ری؟ یان پیّت وایه که من ره مه کی له م دنیایه دا نه ژیم و هیچ مه به ستیکم نییه؟ چۆن بیر نه که یته وه گولمحه مه ده؟ به گومانی تۆ من له م دنیایه به دوا ی چی دا نه گه رییم، به دوا ی هیچ و پووچ دا؟ من کی م گولمحه مه ده؟ گه ده یه ک؟ نوکه ریکی بهر ده رگای مالی بوندار؟ نای! چۆن دلی خۆمت بو هه لپیژم، چۆن، سه ردار؟

به لووچ هه لسا بوو و لای ده ریزانی ره شما له که را وه ستا بوو و دهستی به نه ستونده کی ره شما له که وه گرتبوو، چاوه گرگرتوو هه کانی له تاریکی بیابانی بهرده م بریوو. بلقیس به فانۆسی هه لکرا وه هات. به لووچ هه روا را وه ستاو له ناو ده ریزانه که دا، فانۆسه که ی له بلقیس وه رگرت. بلقیس پرکیشی نه کرد بجیته ژوو ره وه. وه رگه را و دوور که وته وه. به لووچ پرووی له گولمحه مه ده

کرد، فانۆسهكهی دانا، سهر و شانی راتهكاند و لای باولهكهوه دانیششت.

گولمههمهده سهرپهنبهكانی ههر دوو دهستی نابوو به یهكهوه، سهری داخستبوو و، خیسهی له بهرپهكه، خامۆش بوو. بهلووچ نیگای له ناوچهوانی گولمههمهده و رهگی شاولی و دهپهپوی پیاوهكه بریبوو و ئهویست دهروونی شهلهژاوی خوی هیور بکاتهوه. گولمههمهده نیگای له سهر بهرپهكه ههلهگرت و زهق له رۆشنایی فانۆسهكهی روانی و لهسهرخۆ وتی:

— من تۆ ئهناسم، پیاو. من تۆ ئهناسم. ئهو رۆژگارهی كه تۆ شهو و رۆژت له چیاى شیروان بووی، من پهنگه تهنها ناوی تۆم بیستبوو و قهتیش پیم وانهوو رۆژیک دابی كه خۆیشم له دۆخی ئهو رۆژانهی تۆدا بینم. ئهو سهردهمه و ئهو سالانه میرمنداڵکی شوانکاره بووم و پاشانیش بووم به سهرباز. سهربازیکی ساویلکه كه برۆای به درۆی ههموو درۆزنهكان ئهکرد. بهلام ئیسته! ئهوهتا خۆت ئهبینی و ئهزانی به چ شیوهیهك خهریکن تهنگم پی ههلهچنن. خهریکن وام لی ئهكهن به براكهشم، به چاوهكانی خۆشم برۆا نهكهم. خهریکن له ههموو شت و ههموو كهس بهدگومانم ئهكهن. ئهیانهوێ بهو بهدگومانیه ی خۆم كهولم بکهن. ههلهمهچۆ قوربان، ههلهمهچۆ! بۆ ساتیک بیرى لی بکهرهوه، بیرى لی بکهرهوه! تۆ دئی بۆ ههوارگهی ئیمه و ئهكهوێته گهتوگۆ لهگهڵ من دهبارهی سهرۆکی جهندهرمه. هاوکات لهگهڵ ئهوهشدا دوو دانه شوان له زهوی ههلهقهوڵن و تهقه له براكهم ئهكهن. یهکیك لهو دوو شوانه دهرئهكهوێ نهورۆزبهگه و ئهویتريشیان دلاوه! دلاوهر کییه؟ دلاوهر ئهو كهسهیه كه شان به شانی تۆ له مالى بابقولی بوندار گهدهیی و بیگاری ئهکات. جا بۆ ساتیک خۆت بخهره جیی من! دوو كهس له پیاوهكانی مالى بوندار دین بۆ رهوهندهكه ی ئیمه. یهکیان پهيامی ئاستی بۆ گولمههمهده هینى و ئهویتریان له ههمانکاتدا تهقه

له براكه‌ی گولمحه‌مه‌د ئه‌كات! تۆ قوربان به‌لووچ، ئه‌گه‌ر له شوینی گولمحه‌مه‌دی كه‌لمیشی بوایه‌تی چۆن بیرت ئه‌كرده‌وه؟ چۆن بیرت ئه‌كرده‌وه و گومان‌ت بۆ ئه‌وه نه‌ئەچوو كه كه‌وتوویته‌ته ناو داوه‌وه؟! من ئیدی به‌ كۆ و به‌ چی بڕوا بكه‌م له كاتیكا كه ئه‌بینم به ده‌ستیك كاكۆلم نه‌وازش ئه‌كه‌ن و به ده‌ستیکی دی خه‌نجر ئه‌خه‌نه سه‌ر گه‌رووم؟! ئه‌وه نییه كاتیكه ئه‌یانه‌وی مه‌رێك بكه‌ن به قوربانی به ده‌ستیك ئاو ئه‌كه‌ن به ده‌میه‌وه و به ده‌ستیکی‌تر قورقورچاچه‌ی ئه‌بڕن؟ كه‌ممان بینیه كه ئه‌مكاره به یه‌ك ده‌ست كرابی؟ تۆ خۆت كه‌م له‌و ده‌ستانه‌ت بینیه؟...

پرسیاری راست وه‌لامی نه‌بوو. به‌ دوا‌ی گوته‌دا، بی‌ده‌نگی بوو. گولمحه‌مه‌د بانگی كرد و داوا‌ی ئاوی كرد. شیرو ئاوی هی‌نا. گولمحه‌مه‌د ئاوه‌كه‌ی خوارد‌وه و زه‌ركه‌كه‌ی دایه‌وه به‌ شیرو و بی‌ده‌نگ بوو تا خوشكه‌كه‌ی بچیته‌ ده‌ره‌وه. شیرو له‌ كۆنه‌كه‌ چوو ده‌ره‌وه و گولمحه‌مه‌د له‌ درێژه‌ی گوته‌كه‌ی خۆی‌دا وتی:

— گومانم له‌ تۆ نه‌كرد‌وه قوربان، وا بیر مه‌كه‌ره‌وه! نه‌ه! من قوربان به‌لووچ ئه‌ناسم و سه‌ربرده‌شت ئه‌زانم. هه‌سابی قوربان به‌لووچ له‌ درنده‌ی وه‌كوو نه‌ورۆزبه‌گ جیا‌یه. هی وه‌ك نه‌ورۆزبه‌گ ئه‌و سالانه‌ش كه‌ دژی حكوومه‌ت بوون، به‌س بۆ پرکردنی گیرفانی خۆیان بووه و كاتیكیش ته‌نگیان پێ هه‌لچنراوه، پاكانه‌یان كرد‌وه و بوون به‌ نۆكه‌ری سته‌م و بی‌داد. من قوربان به‌لووچ ناخه‌مه‌ پرزی ئه‌وانه‌وه. هه‌ز ناكه‌م شانی تۆ بگرێ كاتیكه‌ من خه‌ریكم به‌ دوا‌ی گرێی كاره‌كه‌ی خۆم‌دا ئه‌گه‌رێم و ئه‌مه‌وی بیه‌مه‌وه. تۆ خۆراگر و دلفراوان بوویت قوربان، دیسانه‌وه‌ش خۆراگر به‌. من ئه‌توانم له‌وه تی‌بگه‌م كه‌ چوار دیواره‌كه‌ی با‌بقولی بون‌دار بۆ قوربان قوچ زۆر ته‌نگ و تاریكه‌. ئه‌توانم له‌وه بگه‌م كه‌ دنیا‌ی قوربان قوچ ئه‌توانی زۆر هی‌ل و هه‌راوتر بی. به‌لام! وه‌ره‌ با هه‌ردوو‌كمان بیرمان بخه‌ینه سه‌ر یه‌ك. هۆش و ئاوه‌زی من وام پێ ئه‌لی كه‌ ئه‌وان، ئه‌و كه‌سانه‌ی ویستوو‌یانه به‌ پله‌زێقان بچن به‌ به‌ره‌وپیری سه‌ری

برای منوه، هم ناگایان له هاتنی تۆ هه‌بووه بۆ ره‌ه‌ندی ئیمه
و، هه‌میش ناگایان له هاوشانی دلاوه‌ری شوان و نه‌ورۆزبه‌گی
دز هه‌بووه! بۆیه دنیام که هم خاوی تۆیان به‌ستوه و هم
ویستووiane منیش له رێگه‌ی تۆوه سه‌رقال بکه‌ن. جا می‌شکی
تۆ وه‌لامی چیه؟

گولمه‌مه‌د به‌ کو‌تایی هینانی قسه‌که‌ی چاوی له‌ ده‌می
به‌لووچ بری و چاوه‌روان بوو. به‌لووچ هیچی نه‌ئوت. خامۆش بوو
و قانع ببوو و ئه‌مه‌ بۆ گولمه‌مه‌د به‌س بوو. بۆیه له‌وه زیاتر
چاوه‌رپی نه‌کرد و نیگای گواسته‌وه. له‌م کاته‌دا شیرۆ له‌ ناو
ده‌رگای ره‌شماله‌که‌دا ده‌رکه‌وت و نیگای بۆ لای سه‌ره‌وه، وتی:
— هینایان!

به‌لووچ و گولمه‌مه‌د چاویان برییه‌ ده‌رگا‌که. دلاوه‌ری شوان
به‌ زه‌بری قوناخه‌ تفه‌نگی خان‌نایۆ فری درایه‌ ژووره‌وه. خان‌نایۆ به
دوای دلاوه‌ردا پی‌ی نایه‌ ژووره‌وه و دلاوه‌ر که به‌ سه‌ره‌وه رو‌یشتبوو،
هه‌لسایه‌وه. خان‌نایۆ بۆ سه‌رینه‌وه‌ی ته‌پ و تۆز له‌ سه‌روچاوی
ده‌ستی هینا به‌ روومه‌تی‌دا، داوای ناوی کرد و وتی:
— چ بایه‌کی دژ و ناحه‌زه!

شیرۆ بۆ هینانی ناو رو‌یشت و خان‌نایۆ له‌ سه‌ر لیواری
باوله‌که‌ دانیشت. ده‌ستی گرت به‌ کو‌تره‌ی ره‌شماله‌که‌وه و له
دلاوه‌ر مۆر بوویه‌وه. دلاوه‌ر نزیکي ئه‌ستونده‌که‌که به‌رامبه‌ری
وه‌ستابوو و سه‌ریه‌که‌ی پی‌شووی چروچاوی گو‌رابوو به‌ شه‌له‌ژان
و په‌ریشانی. راست وه‌کوو تاوانکاران په‌نگ و رووی په‌ریبوو و
تیکشکابوو و وا دیار بوو له‌ باوه‌ری په‌ریشانی‌دا نیگای به‌ هه‌موو
لایه‌که‌دا ئه‌سوورپینی.

خان‌نایۆ زه‌رکی ناوه‌که‌ی له‌ شیرۆ وه‌رگرت و وتی:

— له‌ به‌ری کاشمه‌ره‌وه هاتوون. نه‌ورۆزبه‌گ خۆی داوای
کردوه و سه‌روانیکی جه‌نده‌رمه‌ش له‌گه‌ل رانه‌که‌ بووه که
هه‌لاتوه. جه‌نده‌رمه‌شیان له‌گه‌ل بووه. دیاره‌ وایان داناوه ئه‌وان

پاشتر تیځه ل ببن، که بوځان نه چوو ته سهر و گه راونه ته وه.
خان ناپو زهرکی ئاوه که ی برد بو دهمی، ئاوی خوارده وه،
زهرکه که ی دایه وه به شیرو و وتی:

— سهر وانه که ش جلی شوانی له بهر کردو وه. جهنده رمه کانی
سهر وان و تفه نگداره کانی نه ورؤز به گ لهو بهر چه مه که خوځان
حه شار داوه که به ئه ماژهی سهرده سته کانیان هیرش بهینن.
گولمحه مه د ئه ماژهی بو دلاوهر، له خان ناپوی پرسى:

— ئه مه له کاشمه ر چ کاریکی هه بو وه؟

خان ناپو له وه لامدا وتی:

— پسپوړیان بو وه. نه ورؤز به گ داوای شاره زای له بوندار
کردو وه و ئه ویش دلاوهری له گه ل خستو وه. پاش ئه م خزمه ته شی
برپار و ابو وه بیکه ن به شوانی رانه که ی ئالا جاقی. له سهر ری،
شوانه کانی رانی چه کنه مه یان گرتو وه، پروتیا ن کردو ونه ته وه،
دهست و ده میان به ستوون و هه لیاندا ونه ته ناو چه مه که!
نه خشه ی نه ورؤز به گ بو وه که سهر وانی جهنده رمه ش جلی شوان
له بهر بکات.

گولمحه مه د روانیه دلاوهر و به ته وسه وه پئی وت:

— به راستی! به راستی ئه بی له زیړت بگرن، خو ش غیره ت!
خان ناپو وتی:

— سووره له سهر ئه وه ی که ته قه ی نه کردو وه!

دلاوهر ناخودئاگا، زمانى پڑا و وتی:

— نه متوانی، به تیشکی ئه و چرايه نه متوانی. ئه گینا من
یه که مجار به گمه مدم بینى. بینیم که سواری ئه سپه که
ئه بوو. من نه متوانی، به خواوه ندی خوا نه متوانی. من له پیش
نه ورؤز به گه وه بووم، به لام نه متوانی. له سهر جیگه ی خو مدا سر
ببووم که دهنگی تفه نگه که ی نه ورؤز به گ رای شه کاندم. به لام!
به لام دهسبه جی بینیم که به گمه مدم له سهر ئه سپه که وه
به ربوویه وه. سهره تا وامزانی پیکراوه، به لام له پر له بن ورگی

ئەسپەكەو تەقە كرا و بىنىم نەوروزبەگ فرى درا بە دواڧا.
من بەس توانىم خۆم ھەلڧەمە ناو قوولكەكە. سەروان ھەللات،
بەلام من! من ھەر لەوئ مامەوہ. بەخوا لە خۆم بىزار بووم و
نەمويست رابكەم. قوربان و شىروشم كە بىنى خۆم تەفەنگەكەم
ھەلڧايە بەردەمیان. قوربان ئەزانى. خوشكىشت ئەتوانى شايەتى
بدات. من! من خۆيشم نازانم چكارەم و لەم شەر و قرەيەدا چىم
ئەوئ. خۆيشم نازانم بە من چى و چ پەيوەنديەكى بە منەوہ
ھەيە!

دلاوەر بەھەر كلوجىك بوو سەروبنى قسەكەى ھىنايەوہ
يەك و لە كاتىكا چاوہ خر و وردەكەى وەكوو دوو پوولەكەى
تەنەكە پرتە پرتيان بوو، چاوەرئ مایەوہ. گولمەمەد روانيە
بەلووچ و وتى:

— پسپوڧر! بابقولى بوندار ئەوئ لەگەل شەيدا ناردبوو بو
رەوہند! پسپوڧر!
خان ئاپو لە سەر باولەكە ھەلسا و بە گولمەمەدى وت:
— ئىستە چى لى بكەم. ھەر ئىستە قوتارى كەم يان دايىم
بو دوايى؟

لە وەلامى خان ئاپوڧا گولمەمەدى وتى:
— مەرە! بىبە دەرەوہ و بەرەللای كە با بروات!
خان ئاپو بەرەو دلاوەر چوو، چنگى لە شانى وەردا و بەر لەوہى
بيخاتە رى رووى لە قوربان بەلووچ وتى:

— ئىستە خەريكين تى ئەگەين كە ھەق بە خانمەمەد
بوو. خانمەمەد ھەميشەى خوا ئىمەى لە تىكەلبوون لەگەل
بوندار وشتيار ئەكردەوہ. خانمەمەد بە قەدەر سەرە دەرزيەكيش
گومانى لەوہدا نەبوو كە بابقولى بوندار شياوى دۆستايەتى نيە.
خانمەمەد توورە و تۆسنە، بەلام كەس ناسە و زوويش بوئى
مەترسى ئەكات! وەكوو سەگ، وەكوو ئەسپ بوئى مەترسى
ئەكات و ئەى بيسى. ئەمجار كامەمان ئەتوانى گومان لە دوژمن

بوونی بونداری بی نینۆکی بی ئەمەگ بکات؟!
 خان ئاپۆ لەو بێدەنگیەکی کە کەوتبوویەوه، دلاوهری برده
 دەرەوه. لە هەمان کاتدا بڵقیسیش هاته ژوورەوه و وهستا.
 گۆلمحەمەد پوانیە دایکی و بە بەلووچی وت:
 — کە وا بوو! ئیمە لە هەموو لایەکەوه گەمارۆ دراوین.
 هەم لە لایەن دۆستانی دوینیۆه و هەم لە لایەن دۆژمانانی
 هەمیشەمانەوه! دەی! قوربان، تۆ جەنابی فەرەخەش چۆن ئەبینی،
 ئەو چ باریکی پییه؟!!

بەلووچ وتی:

— تۆ خۆت ئەبی لەگەڵی دابنیشی بو ئەوهی بزانی!
 گۆلمحەمەد سهری راوهشاند و وتی:
 — ئەبینم، ئەمشەو ئەبینم!

شەوی قەلامەیدان.

خۆف و تارمایی بێدەنگ. بی چرکە. هەر بەرزایی و سەربانیکی،
 جی جی و ناوبەناو پیاویک بە تەفەنگەوه وهستاوو. پڕی بەندان لە
 سەر هەر پیچ و بواریک، لە چەقی هەر پێگەیه کدا. پرسگە و ناوی
 شەو، گەرپان و پەرپینەوه. لە ناو راستە کوڵانەکە خانمەمەد
 راوهستاوه. لە سەر بانی قەراخ مەیدانی ئەستێرەکە بەگمەمەد
 و لە حەوشە سەراش، خان ئاپۆ.

دەرگای سەرا کرایەوه و خان ئاپۆ لە سەر سەکۆی
 بەرەهەیانەکە هەلسا. فەرەخەش و بەلووچ لە دالانەکەوه
 هاتنە ژوورەوه و خان ئاپۆ چوو بە پیشوازیانەوه. بەس چاک و
 چۆنی، وەک بلی گوت و بیژ قەدەغە کرابی. پیاوهکان تەنانت
 پوخساری یەکیدیشیان بە باشی نەئەناسیەوه. هەر ئەوهەندە دیار
 بوو کە فەرەخەش پالتاوی درێژی سەربازی لە بەر دایە و چەناگە
 و بەشیکی لە پروومەتی لە پەنای یەخە پالتاوهکەیدا لە کزە
 سەرما پاراستوو.

٣٢٠٠
 کەیسەر
 بەرگی دەهه

خان ئاپۆ به بى ئوهى هيچ بلى له ههشتيهكه پهرهوه و چوووه كوۆلان. ههر بهو خاموشيهش، فهربهخش و بهلووچ به دواى دا كهوتنه رى. هيچ دهنگيک، مهگهر دهنگى ليک خشانى ئاتهكهكانى پالتاوه سهربازيهكهى فهربهخش له گيپهرهى پوستانهكانى نهئيبسرا. بهلووچ و خان ئاپۆ ههر دووک كلاشيان له پىدا بوو و به پى نهرىتى پيشهى خويان، نهرم و چالاك ههنگاويان نهنا. كاتى پهرينهوه لاي نهستيرهكه، له نيوان بهگمحهمههه و خان ئاپۆدا گوتهيهكى خيرا ئالوگور كرا كه بهلووچ توانى شتيكى تيبگات.

با ئاتهكهكانى پالتاوه دريژهكهى فهربهخشی رائهشهكاند و نهيكوتا به گيپهرهى پوستانهكانى دا. چهناگه و بهشيک له روومهتى فهربهخش له پهناى يهخهى پالتاوهكهى دا شارابوويهوه و ون بوو. كلاوه سهربازيهكهى تا سهر برۆكانى دابهزاندهبوو. راستيهكهى فهربهخش ههتا ئيسته بهو جوړه نهبينرابوو. به بوچوونى خان ئاپۆ فهربهخش نهمجاره له ههميشه جياواز بوو و به جوړيكي دى خويای نهکرد. به جوړيک كه خان ئاپۆى كهلميشى نهك ههر بوون و ههنگاوانان و بيدهنگيهكهى به ئاشكرا ههست پى نهکرد، نهخوازه ههستى بوونى فهربهخشی له بهر گران بوو. راستيهكهى فهربهخش له چاوى خان ئاپۆدا، هيژ و دهسهلاتى سهربازيكي له رهفتارى خویدا نهواندهوه.

له پهناى كهلاههكهودا، سى نهسپى سپى ناماده راگيرابوو. محهمههه رهزاي گولخانم لهغاوى نهسپهكانى راگرتبوو و لاي خوئهميمشهكه راههستابوو. نهسپيک بو فهربهخش، نهسپيک بو بهلووچ و نهسپيکيش بو خان ئاپۆ. خان ئاپۆ ههوسارى وهرگرت و پى له زهنگو نا و دووانهكهى تريش واين کرد و داينه غار.

نهوا بيابانى خاموشي شهوانه و لاري و با. شهپولى يال و كلكى نهسپان. توژ و خولى سمكوتى نهسپهكان له تاريكى شهو و بياباندا ون نهبوو. نهوسا قوولكه و چال و بهرز، بهردهلان و درك و

دالی په پراگه‌نده. با و بیډه‌نگی و سمکوټی ناهه‌ماه‌نگی ئه‌سپان
و لوورهی ترسیڼه‌ری له دوورمویه، لوورهی چه‌قل و گورگان. هه‌رای
زستان. ئه‌و زستانه‌ی هه‌رچه‌ند -هیشتاش- وشک بوو. هه‌وای
زستانه، چونکه رانه‌کان ورده ورده ئه‌کرانه بن گه‌واشه و کوولی
ته‌په‌ساران یان گهوړ و ئاغه‌لی مالان.

بلیسه‌ی ئه‌رخه‌وانی ئاگر له بنی ناوه‌وه‌ی ئاودړی چه‌مه
وشک. ئه‌بی زوړی نه‌مابی. به‌ره‌وخواری به‌روه‌وخواری گرده‌که،
ئاودړیکی وشک و پاشان زیکه. با، حیلې شه‌وه‌ی ئه‌هینا. ئه‌سپ
بو بونکردنی بونی ئه‌سپ سهر و یالیان رانه‌وه‌شاند و سمیان له
به‌رد ئه‌کوتا. با له قوولایی چه‌م و به‌ستیڼه‌که‌دا زوړ به‌ به‌و نییه.
ئه‌وه‌نده‌ی مه‌گهر پاره کاکوولی ره‌شی گولمحه‌مه‌د بله‌رینیته‌وه
که موړه‌ی له ئاگره‌که له سهر به‌ردیک دانیشتبوو.

— خو‌مانین!

— دابه‌زن!

شه‌وه حیلې خاو کردوته‌وه. ئاشنای بینیه. ده‌نگیکی وه‌کوو
نالین له کامیه‌وه دپته‌وه‌وه.

ده‌نگی قورسی دابه‌زین:

— جه‌نابی فه‌ربه‌خشه، ئاپو گیان!! خو‌مانین!

— ئه‌زانم، دانیشتن!

به‌رامبه‌ر گولمحه‌مه‌د و له‌و به‌ر ئاگره‌که‌وه فه‌ربه‌خش له
سهر به‌ردیک دانیشت و دوگمه‌ی زه‌ردی لای خواره‌وه‌ی پالتاوه‌که‌ی
کرده‌وه. گولمحه‌مه‌د به‌ چیلکه‌یه‌ک ئاگره‌که‌ی ټیک وه‌رئ‌دا و
خیسه‌ی هه‌روا له یاری ره‌نگین و سه‌مه‌ره‌ی بلیسه و کلپه
بوو. فه‌ربه‌خش ده‌ستی برد بو باخه‌لی پالتاوه‌که‌ی، قوتوه
سیگاره زیوه‌که‌ی له گیرفانی ده‌ره‌ینا و به‌ر له‌وه‌ی سیگار بو
خوی داگیرینی، لای ئاگره‌که‌وه، له‌ نزیک ده‌ستی گولمحه‌مه‌ده‌وه
رایگرت و بو کردنه‌وه‌ی سهری گفتوگو‌وتی:

— له‌ ماندوو ئه‌چی، سه‌ردار!

گوڤمحه مه د نىگای له سهر ئاگره كه هه لگرت و وتى:
— دلم ماندووه برا گيان!

فهر به خش هه روا قوتوه سىگار هكهى بو گوڤمحه مه د راگرتبوو.
گوڤمحه مه د — بو روا له تيش بووبى — سىگار يكي هه لگرت و ليگه را
فهر به خش سىگار يک بو خو داگيرينى. فهر به خش سىگار هكهى
هه لکرد و تامه زرو و به دل مژى ليدا، هه رچهن د نىگای چاوه كانى
گوڤمحه مه دى وه كوو دوو پووله كهى ئاگراوى له سهر پيلووه كانى
خوى هه ست پى نه كرد.

— چيتان له من نهوى ئيوه؟!
— ئيمه؟! —

فهر به خش به وشهى "ئيمه" وه لامه كهى كو تاى پى هينا
و له برى به رسقييكي پروونتر و كراوه تر، سهرى بو لای به لووچ و
خان ئاپو خوار كرد و تاويكيش به و جوړه مايه وه. قوربان به لووچ و
خان ئاپو، به نهقه ست دوورتر له وان و لای به ستينى چه مه كه
خويان له با پاراستبوو. پاشان فهر به خش روانيه وه گوڤمحه مه د
و وتى:

— من بو ئيره، بو مالاواى هاتووم بو لای تو!
— مالاواى؟! —

— با بى په رده بيليم. خهريكن ليره دهرم نه كهن. گواستنه وه؛
به لام له راستى، گه سكم نه دن! هاتم نه مه ت پى بليم.
بتبينم، مالاواى بكه م و برؤم.

گوڤمحه مه د هيچى نه نه زانى و وه ها وړ ببوو، نه توت چاوه رپى
هه موو هه واليكي له لايهن فهر به خشه وه نه كرد، نه مه نه بى.
فهر به خش له بيدهنگى گوڤمحه مه ددا به ناچارى شوين قسه كهى
خوى گرت و وتى:

— به دگومانى، نه زانم. گومان ت ته نانه ت له منيش هه يه.
هه تى، هه قته. به لام من هاتووم سويندت بو بخوم دژى تو و
به دخوازى تو نه بووم. هه رگيز! نه ك هه ر دژت نه بووم، به لكوو

لایه‌نگریشت بووم. ئه‌وه‌یان به خۆته برّوا بکه‌ی یان برّوا نه‌که‌ی.
به‌لام به‌م پرووناکیه‌ی خوا سویندت بۆ ئه‌خۆم فهربه‌خش نه‌یار و
ناحه‌زی گولمه‌مه‌د نه‌بووه.

گولمه‌مه‌د چاوی له ئاگره‌که بوو و خامۆش بوو. وا
ده‌رئه‌که‌وت نایه‌وئ به تیروانین له چاوه‌کانی فهربه‌خش ره‌وانبێژی
گوته‌که‌ی تووشی له‌نگی بکات. له هه‌مانکات دا له‌وه‌ش خافل
نه‌بوو که خامۆشیه‌که‌ی ئه‌و ئه‌یتوانی ئه‌و گومانه له لای
سه‌روکی جه‌نده‌رمه دروست بکات که برّوای به قسه‌کانی نییه
و گرنگی پێ نادات. سه‌ره‌پای ئه‌مه‌ش فهربه‌خش -ئه‌توت- بۆ
وتنه‌وه‌ی هه‌ندئ قسه هاتبوو و له هه‌ر دۆخ و باریکدا ئه‌بوا
قسه‌کانی خۆی بلێ:

— ئه‌گه‌ر نه‌هاتبام و له‌گه‌لت قسه‌م نه‌کردبا، ئاسووده
نه‌ئه‌بووم. چونکه د‌ل‌نیام د‌لت لێم ره‌ش ئه‌بوو و هه‌روا ئه‌مايته‌وه.
بۆیه‌ش هاتم. هه‌رچه‌ند به بیانووی ئه‌وه‌ی بۆ دوا‌جار سه‌رنجی
تۆ رابکێشتم، به‌لام هیشتاش د‌ل‌نیا نیم که به گران له‌سه‌رم
نه‌که‌وئ. گیرام به گرانی‌ش ته‌واو ببی، به جاری جه‌هه‌نهم.
کاتی‌که لی‌ره برۆم لانی‌که‌م ویزدانم ئاسووده ئه‌بی. ره‌نگه قورسی
باری ویزدان ئازارم نه‌دات. لانی‌که‌م! لانی‌که‌م به‌هیل‌ه د‌لم به‌م
خوف‌ریودانه خۆش بی!

گولمه‌مه‌د سه‌ری به‌رزکرده‌وه و له به‌ر پرووناکی وازی
بلێسه‌کان دا له روخساری هه‌لچووی فهربه‌خشی پروانی.
فهربه‌خش له سه‌ر شانی گولمه‌مه‌ده‌وه، ئه‌پروانیه بیابانی
نووته‌ک و کیسی بن چاوه‌کانی جار‌جاره به شی‌وه‌یه‌کی نه‌ئاشکرا
ئه‌په‌رین. ساتیک به بی‌ده‌نگی رابرد. پاشان وه‌ک له‌گه‌ل یه‌کیکی
نه‌دیو و پێ‌وار بدوئ، فهربه‌خش وتی:

— ئاخر! منیش سه‌رده‌مایه‌ک! پیاوکی ئاره‌زوومه‌ند بووم،
سه‌رده‌مایه‌ک! نه‌زۆریش دوور!
— ئه‌یانه‌وئ به‌کووژن، وایه؟!!

فهربهخش به چهکوشی پرسیارهکهی گولمحه مه د هاته وه
به خویدا و ناخودئاگا قنچکه سیگار هکهی هه لدایه ناو ئاگره که
و به بی ئه وهی پروانیته چاوهکانی، وتی:

— به لئی، ئه یانهوئ بته کوژن!

— تویش! تویش بویه خوت له قهره که دوور ئه خه یته وه؟ بو
ئه وهی له و پیلانه چه په لدا به شداری نه کهی؟!

— به لئی، له بهر ئه مه! ته نها کاریک که ئه توانم بیکه م.

ته نها کاریک که تا ئیسته توانیومه بیکه م ههر ئه مه بووه!

گولمحه مه د ئیتر گفتوگو کهی به و شیوه یه درێژه پی نه دا،
ناخودئاگا دهستی به ناو بلیسهی ئاگره که دا گیړا و وهک له گه ل

کهسی نه بی، وتی:

— خو من بو ئه م خه لکه خراپ نه بووم!

دهرفه تی به ئه گه ری کاردانه وهی فهربهخش نه دا و وهک بلیی
بو ساتیک خه ریک بووه خوئی له بیر بکات، هاته وه به خویدا و
خاچ له چاوهکانی فهربهخشی روانی و وتی:

— به گمحه مه دی ئیمه - دهستی نه وه ری- ئه مپرو ئیواره

نه ورۆزه گی سه گ ره وشتی نارد بو دۆزه خ! نه ورۆزه گ ویستبووی
ده سپیشخه ری بکات بو ئه وهی به لکوو خوینبایی سه ری براوی
ئیمه له میری وه ربگری. ئه مهوئ بزانه تۆ ئاگات له م پیلانه
هه بووه؟!

— من ئاگام له و کاره نه بووه!

فهربهخش له وه لامی گولمحه مه د دا دهسبه جی ئه مهی وت
و پاشانیش به شیوازیکی تر درێژه ی به گوته کهی دا:

— به لام! ئاگام له وه هه یه که ئه یانهوئ گولمحه مه دی

سه ردار بکوژن! ئه م فه رمانه ده میکه یه به من دراوه! به لام من

— به رای ئه وان- لیوه شاوه نه بووم یان که مه ته رخه میم کردووه!

هه رچی چۆن بی، سه رتیپ فهربهخش له بهر ئه وهی نه یه توانیوه ئه و
فه رمانه جی به جی بکات، ئه گوازیته وه. ره نگه ئه م گواسته نه وه یه،

تړېوون و پله دابه زانديشي به دواوه بې. به لام نه وه يان بابه تيكي تره. نه وه ي که گرنگه بو تري نه مه يه که سهره هنگيكي شارها و جهنگ ديد ه شويني سهرتيب فهر به خشي بي که لک دانه نري. جا ئيتر نازانم چيم هه يه بو تي بلیم يان چ کاریک هه يه که من بتوانم بو تي نه جام بدهم!

— نه ته وي باسه که ببه يته وه بو پاکانه و بوورين؟!

— نه خير!

له وه لامی پرسياره کتوپره که ي گولمحه مه ددا، فهر به خشي چاو تروو کانيکيش رانه وه ستا. وتي "نه خير" و هه رواش چاوي له چاوي کابري ده شته کی بوو. گولمحه مه د پرسيار ي کرد:

— له بهر چی؟!

فهر به خشي وتي:

— چونکه ده مي که يه له وه تيگه يشتووم که باسي پاکانه کردن له گهل تو کاريکی بي هووده يه. سهره تاش وتم من به و بيانووه هاتووم بو لای تو. به لام نه وه ته نها بيانوويه ک بوو بو هاتن! من لهم ماو هيه دا توانيو مه به نه دازه ي هو شي خو م تو بناسم. هه لبت من نه متوانيوه دزي نه و پيشنياره راوه ستم و دزايه تيشم نه کردووه. ته نانه ت له گهل پيلانی کوشتنی تو به ده ستي ماميش ت نه يار نه بووم. به لام پيشنياري پاکانه کردن له لای من هه ميشه نه گونجاو بووه و له لای خو م پروون بووه و پروونيشه. له بهر چی؟ چه نکه نه و گولمحه مه ده ي من ديومه و ناسيو مه پياوي نه وه نييه بي به تفه نگداری ميري. ناتواني بي به شتيکی وه کوو نه ورؤز به گ، سه يد شهرزا يان ته نانه ت سهر دار جيه هن!

گولمحه مه د چند خوله کيک به بيده نگی له چاو و

روخساري سهرتيب فهر به خشي راما و پاشان پرس ي:

— گولمحه مه دت به و جوړه بينيوه يا ئاره زووت کردووه و دلّت

پيوه بووه گولمحه مه د به و جوړه بيني؟!

— هه ر دوو کيان!

وه لامي فهر به خش خيرا و چالاك بوو و رهميوي شيوازي
گفتوگو که چیلکه یه کی هه لگرت و ناخودئاگا که و ته تیکوهر دانی
ئاگره که. گولمحه مه دیش له وه زیاتر زوری بو نه هیئا، هیور
بوویه وه و وتی:

— نرخت ئەزانم. بروام به وه ههیه لهم ماوهیه دا هاوړی
من بوویت. هاوړییه تی و له گهل هه لکردن. سه ره تا بروام به و
فیشه کانه نه بوو بوت ئەناردم. به لام ئیسته! نرخیان ئەزانم.
نرخي تو و هه قاله تی توش ئەزانم. هه لسه با بروین نانیک پیکه وه
بخوین. ئەروینه وه بو مالی ئیمه، له قه لامهیدان!

هه لسان و راوهستان، فهر به خش قوچه کانی خواره وهی
پالتاوه کهی داخست و پرسى:

— ئیسته! ئەتهوئ چى بکهى گولمحه مه د؟

گولمحه مه د نیگای له سهر ئاگره که هه لگرت، به دهم
فهر به خشه وه پیکه نی، به ره و شه وه رویشیت و سواری ئەسپه کهی
بوو. قوربان به لووچ دهسکه و ساری ئەسپه کهی فهر به خشى دا به
دهستیه وه و خوئ به ره و ئاگره که رویشیت و وتی:

— بیکوژینه وه؟!

خان ئاپو وهک بلئی له زمانى گولمحه مه ده وه به به لووچى

وت:

— بابگرئ!

قوربان به لووچ له نیوان ئاگره که و ئەو ئەسپه ی ئەبوايه

سواری ببی، پاما و وتی:

— ئەترسم گر بهرداته ده وه نی بیابان!

گولمحه مه د له غاوى شه وه ی سووړاند. پرووى له به لووچ

پیکه نی و به مایه یه کی ته وسه وه وتی:

— ئەم بیابانه ده وه نیکی هینده زوړیشى لئ نه پرواوه، پیاوی

خودا!

بهشی بیست و هه‌شته‌م

۳۲۰۹

که‌ئیدەر

به‌رگی ده‌هه‌م

بەندى يەكەم

— ئەيكوژن، گولمەمەد ئەكوژن!

— بەللى ئەيكوژن، ئەيكوژن! ھەموويان ئەكوژن، كوشتن! بەللى، كوشتن و خوین. بەللام تۆ مەگەر منالیت و تازە لە فیڤرگە دەرکەوتوویت کە بەو جوړە دلت بۆی ئەسووتی؟! كوشتن و كوشتار و خوینپرشتن مەگەر نۆبەرەيە بۆ تۆ؟ بەللى ئەيكوژن! چەن ھەزار ساللە ئەكوژن. ئەم سەرزەمینە لەو قوربانیانەى کەم بە خوێهوە نەبینیوە! بەللام تۆ ستار، بۆ فرمیسک لە چاوەكانتدا ئالقەى بەستووە؟ تۆ چیتە، چیت لى بە سەر ھاتووە؟ ئەو تاوانەى لە ئازەربایجانى تۆ پرووى داوە ھىشتاش تازەن! تۆ لە ناو ئە تاوانكارى و ئەو خوینانەو ھاتوویتە دەر ستار. من لەم دلناسکیەى تۆ تیناگەم! تۆ! جادووت لیکراوە!

ستار سەرى ھەلینا، بى پەروا چاوە پر لە گر و فرمیسکەكەى

لە فەربود برى و وتى:

— دەرفەتم بەدە با برۆم. رېگەيەك بدۆزمەو ھە بۆ ئەو ھى بتوانم

برۆم! ئەزانم، ئەزانم ھەك رۆژ لام پروونە ھەموو كەرەسەيەك

ئامادە كراوە كە گولمەمەد بكوژن! گولمەمەد ئەكوژن،

ئەزانم. بەللام من! پاش كوژرانى گولمەمەد ئەگەر بشمىنم،

ئيتەر ناتوانم بژىم!

نىگای ناباوەر و ھەپەساوى فەربود، لە بیدەنگیەكى سارد و

دژواردا، له سهر ستار چه قى بهستبوو. ستار جارېكى كesh وتى:
— نه كار و نه ژيان، فهربود!

فهربود به پېكه نينېكى دژواره وه، شانې هه لته كاند و وتى:
— تو كييت و چى نه لېي؟! گولمحه مه د نه كوژن و توپش له وه
دلنبايت كه نه كوژن و نه شته وې من رېگه بدهم برؤيت و له گهل
نهو بكوژرئيت؟ تو كييت و چون بير نه كه يته وه؟
ستار وتى:

— رېگه يه ك بو نهو كار به دژوره وه. نه مه گرنگ ترين تكايه له
توى نه كه م! من نامه وې خه يانه ت له گولمحه مه د بكرى!
فهربود هيچى نه وت. خاموش و شكاه له بهر هه تاوى رهنك
په رپوى ئيواره ي دهمه و زستان دا كه وته رې. دهستى له گيرفانى
پالټاوه توخه كه ي دا، توژى كؤم ببوويه وه و ئارام بوو. ستار يه ك
دوو ههنگاو به دواى فهربودا رپويشت و خوازيارى وه لام، تېي
نه روانى. فهربود كوڅى. ستار چاوه رپوانى كوڅه ي بهرده وام، خاوى
كرده وه. ستار نه يزاني فهربود كاتى هه لچوون و دهمارگرژى كوڅه
نه گري و بهرده وام نه بى تا رېش و شين هه لته گه رې. سهره راي
نه وهش، ستار خوى به تاوانبارى دهمارگرژيه كه ي فهربود نه نه زانى.
هه رچه ند جگه له خوښى كه سيكه ي به هوڅارى ورووژاندنى
نه خوښيه كه ي نه نه زانى. فهربود، نه م پياوه داته كاو و قيرسيچمه
و گوشت تاله، به دواى نهو زهره ي جهنده رمه كاني رهاخان، له
نه شكه وته بهردينه ي مه شهه د لې دان و كوڅوونه وه ي هه شتا
كه سيانى تېك دا و زوربه ي هاورپكانى تيره باران كرد، نيوه گيانېكى
درباز كرد و له زيندانه نيوه ته واوه كه ي رهاخان له مه شهه د،
به ته واوى فه وتابوو و پاش پينج سالان نه شكه نجه -دوو چل
ئيسقان- هاتبوويه دهره وه و نه خوښى سيه كاني يه كيك بوو لهو
هه موو دهره د و گرفتانه ي هيشتاش له گهلې مابوو.

فهربود، نه وا دهستى له گيرفانى دهره ي نابوو، نابوويه سهر
چوڅى و كردبووى به كوڅه كه ي شانې و بهرده وام نه كوڅى. ستار

له قهراخ رېگه که وهستاوو و ئه پروانیه فهربود. سیبهری فهربود چوار دهست و پی که وتبوویه سهر خاکی شیداری ری نویژگه و کابرا - مشتیک ئیسقان له ناو پالتاوه که ی دا - له بهر چاوی ستار به هوئی نازاره وه جارپس ببوو. شه پقه که ی به ههر تهکانیک که به هوئی کوکه وه سهر و شانی رانه وه شانده، به سهر سهریه وه ئه له قایه وه و مله باریکه که ی باریکتر ئه ببوو. بهرده وامی کوشنده ی قرخه و کوکه ستاریشی وهره ز کردبوو. چووه پیشه وه و دهستی نایه سهر پشتی و به دهسته که ی تری قوئی گووشتی. کوکینه که خهریک بوو هیور ئه بوویه وه. به لام پشت و قوئی کابرا ههروا رانه شهکا و ئه لهرزی. ههرچی چوون بوو پشتی راست کرده وه، دهوور دهم و ته رایی گوناکانی به دهسره سپی و خاوینه که ی سرپییه وه و هه ناسه ی نازاد کرد. روخساری به ته واره تی شین هه لگه رابوو. ره گیژهکانی ناوچاوی سوور دایسابوو و دلی به توندی لی ئه دا. ستار ههروا قوئی راگرتبوو و خوئی له بیر بردبوویه وه و به نیگه رانیه وه له نیوروخه داگیرساوه که ی کابرای ئه پروانی. فهربود ئاوری لی دایه وه و وهک دریزه دان به گفتوگوئی که ی نیوه چل وتی:

— ئیمه له پیناوی زیان و ئه وینی زیان دا ئه کوژرین، نهک به ئه وینی کوژرانه وه بژین! به لام تو! خویشت ئاگات لی نییه که هه له ینجانی پیچه وانه ت له رپساکان وه رگرتوو. ئه وینی خو به کوشت دان، ئه وینی مهرگ، نه! ئهم داره ته ی له تو دا سهری هه لداوه، عیرفانیه! رهنگه له بهر ئه وه ی له بیابانه وشک و به تالهکان دا زور به ته نها سوو راویده ته وه! به لام نه من مه نسووری هه للاحم و نه ئه هیلم تویش بی به برایمی ئه دههم! من هونه رم و تویش پینه چی! من و ئه وانیت، ته نانه ت خودی تو، هه سه نی سه باحیش نین! نه خیر! بویه من رېگه ناده م که هاوړیکانم به و جوړه خویان تیا ببهن، نه خیر! من ناتوانم وه کوو گه و جان راوه ستم و ببینم که نازیزه که ی من به ئه وینی

مەرگ و تیاچوونەو بەرەو مەرگ و فەوتان ئەروات! نەخێر، ئەمە
شیوازیکی ڕەسەنی نیهیلیزمە!

فەربود هەناسەى هاتبوویەو بەر و لە کاتی ئاخفتندا، بە بى
ئەوێ ڕاستەوخۆ لە ستار ڕوانی، پشت لە سەیرانگەى نوێژگە،
بەرەو گوندیک کە لە دەرەوێ دیوارە ڕووخاوی شار بوو، ئەرویشت.
ئاشکرا بوو کە فەربود، پێى وایە گفتوگۆکە ڕاوەتەو. بۆیەش
بوو لە هیچ دارەتیکەو دەرەئەکەوت چاوەڕوانی گوتەیهک بى
لە لایەن ستارەو. سەرەپای ئەمەش، ستار هەرچەند پێى وابوو
قسەکەى کارگەریتیهکی ئەوتۆى نابى. بەلام وەک بە پێى خوو و
بە ئەنقەست وتی:

— بۆ من ئەمکارە ژيانە، بۆ من! ڕێگەیهکم بۆ بدۆزەرەو!
من ناتوانم خەيانەت لە گۆلمحەمەد بکەم!

فەربود، بە ئاوردانەوێ لەپری، قسەکەى بە ستار برى و بە
شیوێیهکی وشک و فورمال پێى وت:

— تۆ نەخۆشى. ئاگات لە خۆت نییە. تا شەو لەم ناوہ بۆ
خۆت بگەرێ و بیرى لى بکەرەو. شوینىکی چۆلە، شەو لى
ئەدوین!! بەلام شتیکت پى بلیم! کە هیچکاممان بە دەسەلاتى
خۆمان نین. هیچکاممان!

فەربود ڕویشت و ستار مایەو. فەربود ستارى لە دۆخىکی
داماوی و بى هیواىدا بەجى هیشتبوو. ستار هەستى ئەکرد
دوومانى ڕەشى ڕق و توورەى لە ناخى سینەىدا کەلەکە
ئەبى. دلێشان و نەفرەت لەو پیاوێ کە تا ئەمڕۆ ئەوێ وەکوو
ئارەزووەکانى خۆى خۆش ویستبوو. ئەو نەفرەتەى، نەفرەت کردن
لە خۆیشى بە دواوە بوو. چونکە نەفرەت لەو شتەى خۆشى
ئەوێ، ئاویتەیه لەگەڵ نەفرەتکردن لەخۆ. دلێشى ستاریش
لەم ڕووەو بوو. لەوێ کە ڕق و نەفرەتەکەى بەر لە هەموو
شتیک و پێش هەموو کەسیک لە خۆى بوو. بەتایبەت لە
کاتیکا کە پیاویکی وەکوو فەربود، هاوڕێیهکی وەکوو فەربود،

بۆ ئەو نەئەبوو بە جارى پووى لى وەرگىرى و لى بىزار بى. ئەوئىش كەمتر لە ھاوپرى راستەقىنەكانى خۆى تامى داخكردن و درەوشى نەچەشتبوو. كەمتر رەنجى نەكىشا بوو و كەمترئىش تىنەكوئشابوو. بۆيە نەفرەتكردن لە فەربود، نەفرەت لەخۆ كەردنى لە ستاردا دووجاران بەهيزتر ئەكرد. يەكەم ئەوئى كە فەربودى بە ھاوسروشتى خۆى ئەزانى. دووهم ئەوئى كە ھەستى نەفرەت لە فەربود، لە قەبارەى يەكىكى تردا كە بەرپز بوو، نەفرەت لەخۆ كەردنى لە ستاردا بەهيز ئەكرد. ئەنجامەكەى ئەو نەو كە فەربود بە رۆيشتنەكەى خۆى، گرى پووچكەيەكى بوغز و رق و كىنەى لە ستاردا بەجى ھيشتبوو و لەم مەملانى بە ئازارەدا، مېشك و ھەناوى ستار بۆ لای ئەو خال و زەمىنانە راکيئش ئەكران كە بىر ليكردنەوھيان دەرەتەى بە كيئەركيى دەرەون ئەدا. ئەو خال و زەمىنانەى كە مېشكى ستار ھەولئى ئەدا لایەنە ھاوبەشەكانى لەگەل ھەلومەرجى ئەم كاتەدا بدۆزيتەو و؛ بۆچوون و ئەزموونەكانى ستار -لانىكەم- لایەنى ئاشكرا و نموونەى زورى تىدا بوو. چونكە ستار شكست خواردنى بە رەگ و ئيسكى خۆى، بە گيان و بە خوئنى خۆى تاقي كەردبووئەو. شكست بە ھەموو لایەن و قوژبنەكانىەو؛ ئازەربايجان.

– «چەكەكانتان دانين، چەكەكانتان دانين!»

– «بۆ ئەبى چەكەكانمان دابنيين؟ چۆن ئەتوانين متمانە بە شا و جەنابى خاوەن شكۆى بكەين؟! كۆنەپەرستى چ بەرپرسراوئەكى لە بەرامبەر ئيمەدا ھەيە؟ ئەمانە دەھۆيە، ئەمانە ھەر ھەمووى دەھۆيە، ئەمانە ھەر ھەمووى فيلە! نەخير، ئيمە جگە لە تەنەنگەكانمان بروامان بە ھىچىتر نىيە! ئيمە چەك نادەين بە دەست دوژمنەو؛ نە چەك دائەنيين و نە شار ئەدەين بە دەستەو!»

– «چەكەكانتان دانين و شار بەجى بهيلن! ئەمە فەرمانە، فەرمانە و لە سەرەو ھاتوو! چەكەكانتان دانين و شار بەدەن بە

دهستهوه، شارهكه بهجی بهیلن! جیگهی نافهرمانی کردن نییه،
ئهمه فهرمانه!»

گهنجهكان گریا بوون و چهكهكان له سهر یهك كهلهكه
ببوون.

شار له قولپهی گریانی خویدا چهكرا و كاتیكه چهك
نهما، سووكایهتی گهیشته. رۆژی پاش چهكبوون، رۆژی دواي
چهككران لهشكری تا بیناقاا چهكدار كراو گهیشته. لهشكر
به نهینی هات. فارگۆنهكانی شههمهندهفر لهبری بژیو، تۆپ و
تانك و تیرباریان هیئا بۆ شار. لهشكر تا بن ددانهكانی چهكدار
بوو. لات و لووتی له شار ههلاتوو، پتههری و تاوانكاران له پهناي
لهشكردا هیرشیان هیئا بۆ شار و گهرهك و كوڵان و شهقام و
راستهبازاریان له بن سیبهری سهرهنیزهی لهشكردا خسته بهر
تهراتین و راوهرووت. دهستدریژی و تالانکردن دهستی پيكرد. شاریان
به نیر و ئامووری ستهم شهقار شهقار كرد. قهमेكیش و قاحبه،
چهقۆكیش و ئاغه و هاوكورتانهكانیان به یارمهتی دهسكهلاكانی
خاوهن شكۆ دهستیان گرت به سهر شارێكدا كه خوێ دابوو به
دهستهوه. چهقۆی دهم تیژ و خوشدهستی زهنگان، كهوتنهوه گهر.
كونکردنی سینهی خهلك، ههلدپانی خالایی، ههلدپانی دلی شار.
— «ههموو دهوۆ بوو براكان، ههمووی درۆ! رپكهوتنی
دهسدریژی نهکردنیشیان فیل بوو، فیل! دیسانهوهش قوربانی...»
ستار گهراوویهوه، ماوهی تا سهیرانگهی نوێژگهی به
خامۆشی بریبوو و ئیستهش وهكوو ههموو غهوارهكان له بن
بههرهییوانی نوێژگهدا راوهستاوو:

«منالیکیان سهربري، ئهو مناله جگهرگۆشهی من بوو.
ژنیکیان بی پوومهت كرد، ئهو ژنه دایکی من بوو. پیرهمیرددیک له
داخان مرد، ئهو پیرهمیرده باوکی من بوو. لات و لووت کیژیکیان به
پووتی به كوڵانهكاندا ئهگیرا، كهزیه دریژهكهیان له دهور دهسته
گلاوهكهیان ئالاندبوو، له ههر پێ ههلكهوتنیكدا خهنجهریکیان

له لهشی ئەچەقاند و لەشە نیوہ گیانەکەیان بە سەر بەردچنی
کوڵانەکەدا پەلکێش ئەکرد. ئەو کچە بووکی من بوو. بە خوا
بووکی پاکیزەیی من بوو کە تالان کرا.»

— «تۆ بو ژن ناھێنی، ستار؟!»

«براکانمیان تا ناو کێلگە و پەزەکان راونا. من دوینی
دیوویمان تەنەکانیان ماچ کردبوو و تەنەکانیان دابوو بە
دوژمن. من گریام و مامم ئەگیا کاتیکی بە بێ چەک بە لای
خەرمانی تەنەکانماندا گەراپنەوہ. براکانم ئەبینی لە ناو پەزە
پەر لە بەفرەکەدا پایان ھەڵئەکەوت و ھەر کامەیان خەنجەرێک بە
تەختی ناو پەشتیەوہ بوو، بە خواپەتی خوا ئەوہ خودی من بووم،
خودی خۆم بوو کە لەبری یەک بە یەکی ئەوانە ئەکوژرام. ئاخ!
مۆغەرەیی پەشتەم!»

— «رێگەمان بدەن بەرگری لە شارەکەمان بکەین. چۆن ئێوہ

بپروا بە رێوہەکی وەکوو خاوەن شکۆ ئەکەن؟!»

«ئەبواپە، ئەبواپە بەرگریمان بکەدایەت. وتراوو: مەرگ
ھەپە، بەلام گەراپنەوہ نییە! گوتراوو و بیستبوومان. بیستبوومان
و باوەرمان کردبوو. مەرگ ھەپە، بەلام گەراپنەوہ نییە! بەلام
ئێستە بەس مەرگ ھەبوو، مەرگیکی سووک و چرووک. ئێمەش
وەکوو ژمارە ئەمەردین! نە! پێم وانییە پیاویکی وەکوو فەربود لە
جەنگ بترسی، نە! لە ناو ژووری زیندانەکەت تا قولاپە ئاوی تۆ
بکەن و لێت بگەرێن شەوی درێژی زستان بکەیی بە پۆژ! زستانی
مەشھەدیش کەم سارد نییە، خوین ئەمرینی! راستە، خوین لە
لەشی خوراسان جوگەلەیی نەبەستووہ، بەلام گوشت و پێست
و ئێسقانی لە بن زەبری پۆستالدا خوینی تێزاوہ. فەربود نیوہ
گیان ببوو و ھێشتاش زیندووہ. نە! ھەرگیز بپروا ناکەم کە ئەو
ترسنۆک بێ. ئەوہ منم کە تاوی توورە بوون و میھرەبانی خۆمم
نییە! چی بکەم؟ ئەلێن «ژیان دووپات نابیتەوہ» ئەمە پەنگە راست
بێ، بەلام زۆر جارێک بابەتی ویکچوو دروست ئەبێ. بەس قەبارەیی

کارهساته که ئەگۆرێ و ناو و نیشانی مروّقه‌کانی ناو کارهساته که جیاوازه، به‌لام گه‌وه‌ری کارهساته‌کان هاوسروشت و هاوچۆرن. کارهسات، کارهساتی قوربانی بوون و به قوربانیی کارهسات بوون. ئێمه ئەبوايه ئەو مافه‌مان هه‌بوايه له شاره‌که‌مان به‌رگری بکه‌ین. ئەم داخه، ئەم داخ و نیشانه‌ی قوربانی بوونه ناتوانم له سهر دلم پاک بکه‌مه‌وه. گیانی من برینداره، خاپێراوم و دلم به سوّیه. گله‌ییم هه‌یه، گله‌مه‌ندم. گله‌یی و نه‌فره‌ت. گله‌یی له خۆمان و نه‌فره‌ت له خۆمان و له دوژمنه‌کانمان. چۆن وه‌ک کوتر له ناو گه‌رووی بیره‌که‌دا گرتیانین! بنه‌ماله‌که‌م چیان به سهر هات؟ دوژمن، دوژمن! نه‌، من نامی‌نمه‌وه تا کارهسات دووپات بپیته‌وه. نامی‌نمه‌وه به‌س سه‌یر بکه‌م. به‌س سه‌یر بکه‌م و ببینم کارهساته‌که چۆن ڕوو ئەدا! کارهسات، کارهساته و من گولمه‌مه‌د به‌جی ناهیلّم. هه‌ر ناویکم لی ئەنێن با بینین. هه‌رجۆر ئەیان‌ه‌وێ با داوه‌ریم له سهر بکه‌ن. مه‌رگ هه‌یه، به‌لام گه‌رانه‌وه نییه! مروّف ناتوانی له جاریک زیاتر له به‌رامبه‌ر کارهسات‌دا تاو به‌یئنی. منیش ئەو یه‌که‌جاره خۆم ڕاگرتووه. جه‌نگ، جه‌نگه! به‌س قه‌باره‌ی جه‌نگه‌کان جیاوازن. به‌لام خودی جه‌نگ، جه‌نگه! جه‌نگ!

جه‌نگ و پیکادان ناوه‌ڕۆک و سروشتیکی هه‌یه که پێوه‌ره‌کانی ڕۆژانه تیک ئەدات و گۆڕانکاری خێرا به سهر تایبه‌تمه‌ندییه ئایدیۆلۆژیکه‌کانی می‌شکی مروّف‌دا ئەهێنی. هه‌رچه‌ند له مله‌لانی و کیشه‌ی جه‌نگ‌دا، مروّف له پێوه‌ری خۆی‌دا، تا ڕاده‌ی ژماره‌ دائه‌به‌زی. هه‌رچه‌ند له مه‌یدانی بی به‌زه‌یی جه‌نگ‌دا ئاده‌میزاد له هه‌موو کاتیکی زیاتر تا ڕاده‌ی ژماره‌ و می‌گه‌ل دائه‌به‌زی، به‌لام هیوای زالبوون به سهر دوژمن‌دا - به‌تایبه‌تی که ئامانجی جه‌نگه‌که ئازادی و دادگه‌ری بیته - ئەو دۆخه ئینسانیه، مروّف له ئامانجی گه‌ش و جوانی ژیان‌دا ئەژیه‌نیته‌وه. له‌م ڕووه‌وه ئینسانی بوونی ئامانجی مروّف وای لی ئەکا سووکایه‌تی «به ژماره‌بوون» قبوول

بکات. که وا بوو له‌وپه‌ری سووکایه‌تی کردن به «به ژماره‌بوون»،
 ئینسان به هیوای شکۆمه‌ندی خو، په‌نجی ئه‌و سووکایه‌تیه
 قبول ئه‌کات. به‌لام سووکایه‌تی و سهرشو‌ری کاتیک له‌ سنووری
 توانای مرو‌ف تیئه‌په‌ری که به‌ دوور له‌ لوجیکی جه‌نگ، ده‌سته
 ده‌سته‌ی ئینسانه‌کان وه‌کوو ژماره و نمره‌ی بیگیان له‌ سهر
 لاپه‌ریه‌کی بی‌بایه‌خ په‌ش بکه‌نه‌وه. له‌ فهرته‌نه‌یه‌کی وه‌هادا،
 ئه‌و مرو‌قه‌ی له‌ جه‌نگدا به‌شداره، ئیتر ئه‌و خوده ئافرینراوه
 نییه که بتوانی سووکایه‌تی "به ژماره‌بوون" به بیانووی ئامانجی
 به‌شکو، قبول بکات و له‌گه‌لی پروات. له‌و فهرته‌نه‌دایه، مرو‌ف
 ژماره‌یه‌کی زی‌ده‌یه که په‌ش ئه‌کریتته‌وه. ئاده‌میزاد بوونه‌وه‌ریکه،
 شتی‌که که فری ئه‌دری. بویه سووکایه‌تی په‌ها؛ سووکایه‌تی په‌ها!
 «مه‌رگ هه‌یه، به‌لام گه‌رانه‌وه نییه!»

به‌لام وا نه‌بوو. مه‌رگیش هه‌بوو و گه‌رانه‌وه‌ش. هه‌م مه‌رگ
 و هه‌م گه‌رانه‌وه. هاوار که له‌پر هه‌موو شتی‌ک ئاوه‌ژوو ببوو.
 راستیه‌که‌شی هه‌لومه‌رج وه‌رگه‌را. مه‌رگ و گه‌رانه‌وه پی‌که‌وه
 هاتن و پی‌کیشه‌وه سووکایه‌تی و پروخان له‌ ناخه‌وه نادادگه‌رانه
 ده‌ستی پیکرد. که وا بوو سهرشو‌ری سهرشو‌رکردن ده‌ستی پیکرد.
 سهرشو‌ری خۆبه ده‌سته‌وه‌دانی سهرشو‌رانه. سووک و بی که‌س
 و بی یار له‌ بن چرنووک و ددانی گورگی هاردا. ده‌ست به‌ستراوی
 خۆبه ده‌سته‌وه‌دان. سهرگه‌ردانی زستانی‌کی کوشنده. به‌ بی
 ده‌رفه‌تی خه‌بات له‌ مه‌یدانی جه‌نگدا. به‌ فهرمانی ئاشبه‌تال،
 مرو‌ف - به‌گومان - بوو به‌ ژماره. ژماره و نمره. ژماره‌ی تی‌که‌ل
 و پی‌که‌ل له‌ سهر لاپه‌ریه‌ی ده‌سکاری‌کراوی می‌ژوو. ژماره په‌ش
 کرایه‌وه، پینووس وه‌رگیرایه‌وه. پینووس له‌ سهر هی‌لی خه‌یانه‌ت.
 به‌لام مرو‌ف که‌ی ئه‌توانی بیی به‌ژماره؟

— «لیم‌انگه‌رین با داکۆکی بکه‌ین؟ ریگه‌مان بدن به‌رگری له‌

شار و له‌ شو‌رشه‌که‌مان بکه‌ین!»

— «نه‌ه! چه‌که‌کانتان بدن به‌ ده‌ست دوژمنه‌وه و خۆتان

پاشه‌کشه بکه‌ن. ویلايه‌تی خه‌مسه له دابه‌شکردنی جوگرافيايي
ولا‌ت‌دا له سهر نازهربايجان نييه!»

— «ویلايه‌تی خه‌مسه خو هی ئیرانه! ئیمه بو ئه‌بی دهرواجهی
ویلايه‌تی خه‌مسه بدهین به ده‌ست دوژمنه‌وه!»

— «ده‌رفه‌تی مشتومر نييه. ئیمه ته‌وقه‌مان له‌گه‌ل ئاشتی
کردوه هاورپیان! نازادی بو ئیران، بو هه‌موو ئیران!»

— «به‌لام نه‌ک به نرخی مهرگی نازهربايجان! ئیمه‌ش
به‌شیکین له نازادی، بلا داکوکی له نازادی بکه‌ین!»

— «نازادی دابه‌ش ناکرئ هاورپیان! ئیمه به‌ئینی نازادیمان
وه‌رگرتوه. ئیمه ده‌ستی ئاشتیمان گوشیه!»

— «ته‌وقه له‌گه‌ل شه‌یتانیش مه‌گه‌ر ئه‌کرئ!»

— «به‌لئ! کاتیکه پيوست بی، به‌لئ! ریگه بدن میشتکتان
قسه بکات! ئیوه دلتان له‌بری میشتکتان ئه‌نه‌رپنی. رامیاریه
ئه‌مه. هه‌لبژاردنی سه‌رانسه‌ری ئه‌کرئ! گفتوگو و مشتومر
برایه‌وه. بریاره‌که وادراوه!»

به‌س! به‌لام مروّف کوا ئه‌توانی بی به ژماره‌؟!

«بیست هه‌زار که‌س!»

به‌س چوار سفر له به‌رده‌می ژماره‌ی دوودا، بیست هه‌زار
که‌س! ئه‌مانه ژماره نه‌بوون. جه‌ماوه‌ریک بوون، جه‌ماوه‌ر. به‌س
راپه‌رین و به‌س بزوتنه‌وه نه‌بوون. نازادی بوون. ئالای داد و
پزیسکه‌ی رزگاریی. نه‌مودی ئاره‌زووه‌کانی هه‌زاره‌کان. دلی خاکیک
بوون که خرابوویه سهر ئاگر. دلی سه‌رزه‌مینیک له ده‌سته
دلو کردووه‌کانی ئه‌و خه‌لکه‌دا که پروایان وابوو خو‌ری سووری
پوژه‌ه‌لات له خاکی ده‌سته‌کانی ئه‌وانه‌وه خه‌ریکی گه‌سکدان
و رامالینه. که دلی ئاگراوی ئه‌وان خه‌ریک بوو که‌نووی پر له
سه‌رقالی سیاسه‌تکاران به بلایسه‌ی خو‌ی بسووتینی و به‌ته‌قینی.
به‌لام وا وه‌رگه‌را که دلی خویناوی خاک به ته‌لاشه‌ی خه‌نجه‌ریک،
پوخساری شینباوی ئاسمانی گر‌تی‌به‌ردا. وا وه‌رگه‌را که ئاگر باری

و زهوی به جاریک دوومان دایوۆشی و بوو به خوڵه میّش.
شکست؟!

نه، ئەمه شکست نه بوو. ئەمه شان نه بوو، مهرگ بوو و بهس، مهرگیک له تیره ی خوڵه میّش. شان نه بوو چونکه شان قرچه ی شان هیه. دهنگی سەلمینهری وهستان. دهنگی شان واته وهستان. وهستانی راوهستاو و پاشان شان و، ئەمه شان نه بوو. بیروومەت بوون بوو. تهزین بوو. بهرهمه کهشی نه خوینی شان که خوڵه میّشی مردن بوو؛ سووتان. له کاره دا، کار بهراوه ژوو ببوو و سروشتی کار، پیچه وانه. بهرهنجام، شکست بوو! سروشتی جهنگ هه میشه وایه. کاتی که شکست خواردنی که روو ئەدا، له پاش ئەو شان خۆبه دهسته وهدان ئەگات و به خۆبه دهسته وهدان، سه رشووری و ملکه چی و بوختان و نه گبه تی شالو ئەهینن و توونابوون دهس پی ئەکات. به لام کاری ئەم جهنگه به گویره ی سروشت و رپسا نه قه و ما بوو. بهراوه ژوو. سه ره تا توونا بوون سه ری هه لدا بوو و نه گبه تی خو ی پیشان دابوو. رۆژی شووم و نگریس، نه گبه تی و توونا بوون، توانه وه له خۆبه دهسته وه دانه وه دهستی پیکردبوو و، شان له خۆبه دهسته وه دان و توونا بوونه وه هات. خۆبه دهسته وه دان، ته فروتوونا بوونی له گه ل خو ی هی نا و توونابوون، نه گبه تی و سه رشووری و؛ ئەمانه هه ره هه مووی بهرهنجامی شان بوو. تیگه یشتن له شان. بروای ناموی شان. کار، بهراوه ژوو!

— «چه که کانتان بدن به دوژمن و خۆتان شار به جی بهیّلن!»
دهره تانی مشتومر نه بوو. خانوو له خود و خو ی به تال کرا، بو ئەوه ی دوژمنی خود و خانوو تییدا جیگیر بی. دوژمنان هاتن، به قه مه کیّش و ده لال و بهرده ماوخوّر و قاحبه و به ره لال و خان و ناغه و سه ره نیزه و گولله و توپ و پوستان و...

«! ئای! ئای ی! ئاده میزاد چی به سه ره خۆت ئەهینی؟! نه، ئیتر رپگه ی مشتومر نه بوو، ده رفه تی ئاخافتن نه بوو! ته نانه ت ئیتر

زمانی ئاخافتن نه‌بوو. به‌س هی‌رش بوو و په‌لامار بوو به‌ فره‌وانی خو‌به ده‌سته‌وه‌دان داژووت. من ئیتر، من نه‌بووم. ئیدی من نه‌ ئه‌و قزلباشه‌ بووم و نه‌ ئه‌وه‌ی دی که‌ پشتم به‌ تفه‌نگه‌که‌م به‌ستبێ؛ به‌لکوو ئه‌و ژماره‌یه‌ بووم که‌ وه‌کوو گیله‌کان به‌ چاوه‌ حه‌پۆله‌که‌ی خو‌مه‌وه‌ چاوپروانی به‌شی ئازادیی خو‌م بووم له‌ سه‌ره‌په‌نجه‌ قه‌له‌وه‌کانی خاوه‌ن شکۆوه‌ پیم بدری! من ئیتر ئه‌و وه‌رزیره‌ نه‌بووم که‌ گاسنی شو‌رش له‌ خاکی سه‌ره‌زه‌مینیی خو‌م بچه‌قیئم. به‌لکوو ئه‌و په‌شاییه‌ پیره‌ گیل و حه‌په‌ساوه‌ بووم که‌ خو‌یشم نه‌م ئه‌زانی له‌ گه‌رانه‌وه‌ی ئاغه‌ ده‌رکراوه‌که‌ی پارچه‌ زه‌وییه‌که‌م، په‌ز بکه‌م به‌ قوربانی یان ئه‌سه‌په‌نده‌ر بسووتیئم؟! من ئیتر پیره‌می‌ردی‌کی داماو و په‌ه‌ن بووم که‌ به‌ر له‌وه‌ی چه‌قۆ له‌ مله‌م بنین، بیرم له‌ داب و نه‌ریتی به‌پیره‌وه‌ چوون و به‌خیر هی‌نانه‌وه‌ی ئاغه‌که‌ی پاره‌که‌م ئه‌کرده‌وه‌. به‌کری‌گی‌راوانی سو‌لتان مه‌حموودی زو‌لفه‌قاری مریشک و که‌له‌شیر و گو‌یریز و که‌که‌میان به‌ تالان ئه‌برد و من به‌ چاوی داچه‌قاو و ناباوه‌رمه‌وه‌ بازه‌قه‌ی خو‌ینی گه‌رووی خو‌م له‌ قورقو‌راچه‌که‌مه‌وه‌ سه‌یر ئه‌کرد و هی‌شتاش دل‌یا نه‌بووم ئه‌وه‌ ده‌می ساردی چه‌قویه‌ کپ‌کراکه‌ی گه‌رووم ئه‌برێ! من ئیتر، من نه‌بووم که‌ ئه‌مو‌یست ئازادی تا سنووری هی‌ندوو‌کوش به‌م. من ئیتر ئه‌و کری‌کاره‌ ئاسنتو‌ینه‌ بووم که‌ به‌س توانیم به‌ سه‌ر داره‌وه‌ هاوار بکه‌م: «من هه‌ر زیندووم، مردن بۆ ئیوه‌ی دارزاوان!» ئیتر من، من نه‌بووم! من ئه‌و خاوه‌ن بیره‌ بووم که‌ هی‌وادار و به‌ چاوی کراوه‌وه‌ به‌ره‌و ئاینده‌ توانیم سه‌ری خو‌م بده‌مه‌ ده‌س جه‌للاد و له‌و کاته‌دا که‌ سه‌ری براومیان به‌ سه‌ره‌نیزه‌ به‌رز ئه‌کرده‌وه‌ و چلکاوخۆران به‌ ده‌ورم‌دا که‌وتنه‌ هه‌له‌که‌سه‌ما، توانیم یه‌کجاری دی راسته‌قینه‌ ده‌ربیرم و به‌س بلییم: «تۆپیوه‌کان!» ئیتر من، من نه‌بووم، به‌لکوو من ئه‌و خاتوونه‌ بێ وینه‌یه‌ بووم که‌ له‌ سه‌رمای نیگای چاوه‌ بێ شه‌رم و برسیه‌که‌ی تالانکه‌ران‌دا، پرووت و قووت له‌ قه‌راخ شه‌قام و له‌ به‌ر ده‌رگای ئاسایش راگیرابووم و

ژيوان ببوويه و گه رابوويه وه. به لام ئيسته كه گه رابوويه وه، خاموشيه كه ستر ئه وهنده قورس هاتبوويه بهرچاوي كه نهى ئه توانى هيچ وشهيهك بو گوتن بدوزيته وه. ته نانهت وه لامى ئه و پرسياره ي ناخى خوشى پى نه ئه درايه وه كه بوچى له رويشتن پاشگهز بوته وه و گه راوه ته وه بو نويزگه؟ به لام ههرچى چون بى ئه وا هه بو و مابوويه وه و ههرچه ند مانه وه كه خوى به بى هو ئه زانى، به لام نه شى ئه توانى بر و و به جيى بهيلى. بويه - تا بزاني چى ئه بى - نيگاي له سهر ستر گواسته وه و رووى كرده روژئاوا. له پشت گه وال هه وه ره شه سارده كان دا، خوړيكى كز و لاواز راوه ستابوو. فهر بود چوو پيشه وه و نزيكتر له به ره هيوانه كهى نويزگه، له به رامبه ر ستر دا راوه ستا. به جوړيك كه پيلاو و ده لينگى پانتول ه كهى له به ر نيگاي ستر دا بوون. هه لبه ت به و مه رجهى چاوه كانى ستر نيگاي ئه فسوونكراوى خوى له سهر رابردو هه لگرتبى:

«بو پيشوازي له شكر ئه چوون، پيشوازي له شكر! سهر كرده كانمان ئه چوون به پيشوازي له شكره وه! تهرمه كان له قه راخ شه قامه كان كه وتبوون. سهر كرده كان، نوكران پيان له تهرمه كان ئه نا و ئه چوون به پيشوازي له شكره وه. به لام له شكر، خوى هاتبوو. تهرمه كان شايه ت بوون له قه راخ مزگه وتى شين. تهرمه كان ئه خرا نه سهر عه ره بانه و ئه بران تا له ده ره وه ي شار له گوړى به كو مه ل دا بشارد رينه وه. به سهر تهرمه كان دا، هه نگا وه كانى دوو پياو - خو به ده سته وه دان و خه يانه ت - به پيشوازه وه ئه چوون تا كليلى شوړش بده ن به ده ست له شكره وه. چه نده قيژه ون، چه نده بيژراو! له هه مان كات دا لات و لوو ته كانى شار خه ريكي هه لكه ندى قيرتاوى كو لا ن و شه قامى شار بوون پاش ئه وهى كه سينه ي شار يان ناگر دابوو. له نيوان خو ين و وي رانى دا، له نيوان مه رگ و ناگر و سه هو لبه ندان دا هه نگا وه كانى خه يانه ت ئه چوون به پيشوازه وه. هه له هه لى به ره لا، هه له كه سه ماي لات و لوو ت!

ئاخ...!»

— «مەرگ ھەيە، بەلام گەرانبەھ نىيە!»

— مردوۋە، ئەرئى؟! ئەۋەي كە ئەيوت «مەرگ ھەيە، بەلام

گەرانبەھ نىيە!» خۆي مردوۋە، وايە؟ ئەبىي مردىي؛ نەمردوۋە؟
ئەبىي دلى تەقىبى!

— زۆر بىر لە رابردوۋ ئەكەيتەۋە ستار، زۆر!

— رابردوۋ لە من جيا نابىتەۋە ھاورى فەربود. رابردوۋ

لەگەلمايە!

— تۆ ئەبىي يەك دوو ھەفتە پىشوو بەدەيت و ھەسەيتەۋە!

— پىۋىست ناكە، باشم!

فەربود بە گالتە و راست وتى:

— من باش نىم!

ئەۋا سىبەرى لىل و رەنگ تۆراۋى دوو پىۋا بە سەر زۆپ و
زەۋىيەكەدا ئەكشا و خەرىك بوو لىك ئەپچرا، چونكە ئىۋارە خەرىك
بوو كۆتايى ئەھات. خامۆش و مۆن گەيشتنە گوندى سالىھاۋا.
ئەستىلەكە لە بەردەمياندا و دارتوۋە روۋتە وشكەلاتوۋەكە بە
دەم باۋە ئەلەرزى. پروكارى قەۋزاۋى ئەستىلەكە با ئەي لەراندەۋە
و قەۋزەي شىنى سەر ئاۋەكە بۆ لاي خوارەۋە خزابوون و لە گۆشە
و كەناردا كۆ بىۋونەۋە. دوو پىۋا لە قەراخ ئەستىلەكە ۋەستان.
ھاۋبالا بوون، مەگەر ئەۋەي كە ستار تۆزى زياتر خۆي كۆمەۋە
كردبوو. فەربود بە خوارى پروانىيە ستار. ستار، نىگاي لە ئاۋى
لەرزۆكى ئەستىلەكەدا، وتى:

— من پىۋىستم بە پىشۋودان نىيە ھاورى فەربود؛ من ئەچم

بۆ لاي گولمەھمەد! چونكە گومانم لە ھەموو ئەۋا يارىانەي ئىۋە
ھەيە.

فەربود كە دەستەكانى بە سەرماي ئىۋارە لە گۆ كەۋتبوو،

سىگارىكى دەرھىنا و داىگىراند. تاۋىك بىدەنگ بوو و پاشان لە

كاتىكا نىگاي بۆ ئەۋبەرى ئەستىلەكە فرىبوو، وتى:

— لهوه دښام که ناتهوئ سهر بخه ټه سهر من، به لام زورم
پئ سهره که بهو جوړه پټ لئ چه قاندوه!
ستار وتی:

— من گه یشته و مه ته نهو ناکامه ی که نه بی برؤم. ئیمه نابئ
گولمه مه د به ته نه به جئ بهی لین!
فهر بود وتی:

— من لهو بیره دام که ئیمه نه بی لهو شکسته ی که
تاقیمان کردو ته وه و به سهرمان دا سه پئ نراوه شتیک فی ر بین!
ستار وتی:

— من نه گهر تاقه شتیک له نه زموونی رابردو فی ر بوو بیتم،
هر نه مه یه: یان په یمان مه به سته، نه گهر به ستت پی
نه مه گدار به!

رېگه به ناو گوندا تی نه پهری و له پشت دیواره کو نه ی
شاره وه نه گه یشته دهر وازه ی نه یشاپوور. فهر بود پی له سهر
ستیری نه ستیله که نایه خواره وه و چند مریشک و که له شیر
له سهر ری به په لکوتان دوور که وتنه وه. به ناو گوندا تی پهرین.
فهر بود هیشتاش خاموش بوو و مژی له قنچه سیگاره که ی
نه دا. ستار وتی:

— تو نه توانی رېگه یه ک بدو زیته وه، دښام!
فهر بود قنچه سیگاره که ی هه لدا و وتی:
— خو زگه نه متوانی، خو زگه به متوانی با! تو له راده به دهر
له سهری سووری! کو نه په رستی به دوا ی بیان ودا نه گهری بو
ده سوه شانندن. باش گویم لئ بگره، بزانه چی نه لیم. له شاره کانی
باکوور که وتوونه ته گرتن و تهره کردنی هاوړیان. له شوینانی
تریش ده ستیان پیکردوه. پولیس له هر شاریک شوینیکی
دروست کردوه به ناوی "لیژنه ی ئاسایش" که نه رکی رانان و
ناسین و گرتنی هاوړیکانی ئیمه یه. له هر لایه ک به گویره ی
هه لومه رچی ناوچه که، به دوا ی به هانه یه کدا نه گهرین تا بکه ونه

گرتن. به لām تۆ! تۆ له هه لومه رجيکی ئاوا به ره هه ستدا داوا له من ئەکەي رېگه يه ک بدۆزمه وه که هه م پشتگيري راسته وخۆ له خه باتي چه کداری بکه ين و هه م بيانووش نه ده ين به ده ست دوژمنه وه؟! ئەمه له کاتيک دايه که هه م نوينه ري قانونيمان له پارلمان هه يه و هه م که وتووينه ته به ر زه بری دوژمن! ئاخ ر من چ رېگه يه کم بۆ ئەدۆزريته وه؟! تۆ خۆت بخه ره جيگه ي من و - به هه ستی به رپر س راوييه وه- رېگه يه ک بدۆزه ره وه! به لām! به س يه ک شتت له بير نه چي که ئيمه ناتوانين و نابي دوولايه نه کار بکه ين؛ مه به ستم هه قی ئەوه مان نييه. ئەمه لانی که می پاراستنی ديسيپلینه بۆ پاراستنی يه کيتی ريزه کانه مان. ده ی، جا خۆت بخه ره شويني من و خۆمان بخه ره جيگه ي ئەوانی دی!

ستار ديسان هه وش له به ر خۆيه وه وتی:

- ئەبی رېگه يه ک هه بی! مه گه ر ئەمه خۆی ناتوانی پيلانيک

بی؟!

- بۆچی نا، هه يه. ته نها يه ک رېگه! ئيمه ئەتوانين گولمه مه د له م مه لبه نده دوور بخه ينه وه و بيشارينه وه. ئايه ئەو ئەو کاره ئەکات؟!

فه ربود راوه ستابوو و به راشکاوی ئەيروانيه روخساری ستار. ستار وه لām يکی نه بوو. ئەوه راست بوو که به به لگه و لوجیک قانيع ببوو، به لām به دل هيشتا گرفتار بوو. له هه مانکاتدا له خويشي رانه ئەبينی راستی گوته که ي فه ربود به ئاشکرا بسه لميني. له م پرووه وه وه کوو مناليکی گرۆز و سه ره رۆ - به بی ئەوه ی برۆای به ره وایي بۆچوونه که ي خۆی هه بی- خامۆش بوو و له خاکه که مۆره وه ببوو. بۆيه فه ربود ئەمجاره يان به مايه يه کی توورهي و جه ختکردنيکی زياتر، وتی:

- به لām ئەگه ر ئەوه قبوول نه کات، ئەگه ر قبوولی ئەوه

نه کات که خۆی له قه ره که دوور بخاته وه و بۆ ماوه يه ک خۆی بشاريته وه، روون و ئاشکرا پیتی ئەليم که ئيمه ناتوانين و بۆمان

نییه رِیکخستن و گیانی کهسانی خوْمان بکهین به قوربانی را و
بوْچوونی گولْمحه مهْد؛ قوتار!

— ئیوه هه موو شتیکتان کردووه به قوربانی! جه نابی سهرۆک!
سه رماوه زی سالی بیست و پینج دوینی بوو، دوینی!

— «هه موو دهر و دنیا ئاگادار بوون جه نابی سهرۆک! ئیوه
چۆن ئاگاتان لی نییه؟! ئه مرۆ پاش نیوه رۆ له زانکۆ بهر گولله یان
داوه، له زانکۆی تاران!»

فایتوونچیه که وای به فهربود وتبوو. فهربود سهیری ستاری
کردبوو و له فایتوونچیه کهی پرسیبوو:
— «مردووه؟ شا کوژراوه؟!»

نه خیر، شا نه کوژرابوو. فایتووننه که راوه ستابوو و فهربود و
ستار له یه کدی جیا ببووننه وه و ئهوا، ستار له ناو دووکانی
پاسکیل خانه کهی چلچهرخ دانیشتبوو و گوئی نابوو به رادیو
ئاندریا ی مه هدییه وه:

— قسه ی زل زۆر ئه کری ئه مشه و، کاتژمیر چه نده؟
مه هدی چلچهرخه کاتژمیره چه ور و چلکنه کهی له بهر
رووناکی لامپا که دا راگرت و وتی:

— هیشتا ماویه تی بو هه شت، خه ریکه مارش بلاو ئه کاته وه!
ستار سه ر و پشستی برده دواوه و، له سه ر چوار پایه که جیی
خۆش کرد و وتی:

— ئه مشه ویش زه برمان بهر ئه که وئ. ئه مکاره زۆر کتوپر بوو.
ته نها شتی که بیریشمان لی نه ئه کرده وه؛ ئافه رین!

مه هدی چلچهرخ کاتی که، پاش کاری رۆژانه ده ست و رووی
به نه وت و پاشان به ئه سپۆن ئه شوْرد، پیستی روومه تی، رهنگی
ره شتاله کهی خۆی وهر ئه گرته وه. به لام ئه گهر وهک ئه مشه و نه ی
شوْردایه ت، نهک ههر روومه تی وهک قیر ئه چوو، په له په له ی
ئاو له ی روومه تیشی به خۆل و چه وریه وه ئه مایه وه. به م پییه

نهخشی پړوخسار و بیچمی مههدی چلچهرخ به قژی لوول و
تهوئلی وهک هیلکه دهرپه‌پړیو و چاوه پښه‌کانی که له په‌شاییشدا
ئهربرقانه‌وه، به یهک نیگا له میټشکی بینهدا ئه‌چه‌سپا. مههدی
به له‌ش له‌ر بوو و باریکه‌له. ملی دریژ و لاواز، دوگمه‌ی یه‌خه‌ی
هه‌لکه‌نرابوو و چه‌له‌مه‌ی سینه‌ی دهرپه‌پړیوو و تیژ خو‌یای ئه‌کرد.
— گوئ بگره، گوئ بگره! قه‌ده‌خه‌ی هاتوچو! به شیوه‌ی کاتی
له تاران!

به‌یاننامه‌ی قه‌ده‌خه‌ی هاتوچو خو‌ینرایه‌وه، مههدی چاوی
برپیه ستار و وتی:

— پانزه‌ی رپ‌بهندان! راست پوژی گیانبه‌ختکردنی دکتور!*

ستار هه‌روا له ناو بیردا و له بهر خو‌یه‌وه وتی:

— کاری خو‌یان باش ئه‌زانن. شانوگه‌رییه‌که‌یان باش
رپ‌کخستوو! ئه‌وه ئیمه‌ومانانین هه‌میشه له‌م یاریانه‌دا ئه‌بین
به قوربانی.

مههدی ددانی له کیره‌وه هی‌نا و وتی:

— لانیکه‌م بتو‌پایه‌تیش قه‌ی نه‌ئه‌کرد!

ستار روانیه مههدی و وتی:

— یاریه‌کی مه‌ترسیداره؛ زور پر مه‌ترسیه!! دیسانه‌وه‌ش
قوربانی! قوربانی کردنی جه‌ماوهر.

مههدی وتی:

— له نیوان خودی حکوومه‌تیشدا قره‌که په‌ره‌ی سه‌ندوو، له
راستی‌دا قره‌ی نیوان ئینگلیزه‌کان و ئه‌وانیتر.

ستار وتی:

— ئه‌وانه له سهر به‌شی خو‌یان شه‌ریانه. شه‌ری ئه‌وان

شه‌ری براکانه. شه‌ری براکان، به‌س که‌ره‌کان! بروای پی ئه‌که‌ن!
شه‌ره‌که له سهر لی‌فه‌ی مه‌لایه؛ له سهر من و تو‌یه. ئه‌یانه‌وو
کاره‌ساتی ئازهر‌بایجان به جو‌ریکی دی دووپات بکه‌نه‌وه. ئه‌مه
خولی دووه‌می یاریه‌که‌یانه. له‌ویش ئینگلیز و ئه‌مریکا پیکه‌وه

- به پړواله- بهرژه وهنديان ناووک بوو! به لام له کاتي کوشتني
جه ماوهردا هم شای ئینگليز و هم خاوهن شکوی ئه مرکايي و
-خيرى قهورى دايكى- ديموکراتيش هيچ ناوکیان له بوچووندا
نه بوو! ئه مينيتته وه ئه پتهى خراوته ئه ستوی ئيمه و تاو
نه تاویک پامان ئه کيشی بو کوشتارگه. ئه پته ئايه له ناو
خوماندا نيه؟!

مه هدى، به شيويه کي پرسينه روتى:
- بوى هيه ويستبيتيان کودتا بکن؟
ستار وه لامى دايه وه:

- به رهنجامه کهي بو ئيمه و ولاتى ئيمه يه کيکه. ئه م بيگانه
په رسته ش ئه گهر بنيردرايه ت بو دوزه خ، ئه مشه و هر ئه کرا به
قه ده خه ي هاتوچو و کونه په رستى هيرشى هر ئه کرد. ئيستته ش
که هيشتا هيچ نه بووه کونه په رستى په لامار ئه دا. ئامانج، ليفه ي
مه لايه و قوتار! ئيتر ئه م ئازاديه هه ناسه پراوه ش فاتيحاي بو
خوينرا. له ئيستته به ملاوه ئيمه سر و کارمان له گهل ره زاخاني
دووه مه. رهنکه له ویش خراپتر! ئافه رين، دهک ئافه رين!
- ئافه رين له کي؟!

- له دوژمن! ئافه رين له زيره کي و وشياري دوژمن!! و! ئاخ
له پته دوست!

بيدهنگي كهوته وه. مه هدى چاي تيکرد. ستار به دواي
قسه كه ي دا وهك له گهل خوي بي، وتى:

- وه رزي تازه، وه رزيكي تازه دهس پي ئه كا. وه رزيكي دژوار!
خوايه گيان! من خو حسابه كاني خوم هه لسه نگان دووه!

مه هدى پرسى:

- به رهنگاري؟!

ستار هه لسا بوو و خه ريک بوو له هه ويشخانه كه ئه چووه
دهره وه. په رده دراو و چه ره كه ي هه لدايه پشت شاني و چووه
ناو دووكانه كه. به لاي پاسکيله کريکاندا که به ريز چنرابوو،

پیی نایه پشت دەرگای دووکانهکه. ساتیک راوهستا. درزیک دەرگای دووکانهکهی کردهوه و به نهرمی روانیه سهر شهقامهکه. کزهی سهرما گفهی ئەکرد و پهله تیشکی ناوبهناوی قهراخ شهقامهکهی روون ئەکردهوه. شهقام بهتال و چۆل بوو. بهس تارمایی دوو قۆلچی له پیادهرهوهکهی ئەو بهرهوه به ئارامی له گهردا بوو. قۆلچیهکان له خوارهوه ئەچوون بۆ سهرهوه. دهنگی فیکهی یهکیان خامۆشیهکهی زپاند. ستار تای دەرگاکی پال پیوهنا و دهسبهجی دهنگی فیکهیتر له وهلامدا، له دوورهوه بیسرا. ستار زنجیری پشت دەرگای داخست. گهراپهوه پاشخانه و وتی:

— لیڕهش قهدهغهی هاتوچۆی نارهمسی دامهزراوه، زۆریش به نهینی و گومانای.

مههدی پیاله بهتالهکهی نایه سهر رادیۆکه و پیکهینیکی شاراه به سهر لیویهوه، وتی:

— تۆ چۆن بیر ئەکهیتهوه!! تۆ خو مملانیّت پی ناخۆش نیه؟!

ستار روانیه بریسکهی چاوهکانی مههدی و وتی:

— من هیشتاش بروام وایه که «ئازادی له لوولهی تۆپهوه دیته دهرهوه!» بهلام ئیسته که له ههویشخانی دووکانهکهی تۆدا به دهستی بهتال دانیشتووم و چاوهپیم ئیسته نا ئیسته ئەو دوو پۆلیسه دەرگای دووکانهکه بکهنهوه، بروام وایه که بۆ راپه‌راندنی ئەو بۆچوونه یهک دوو سال درهنگ بووه. له‌مه‌و پاشیش رهنگه چهن سالیکی پی بجی تا دیسانه‌وه کاتی بیته‌وه. چونکه خه‌لکی به هه‌وه‌س گریان تی‌به‌ر نابێ. له کاتی خۆی‌دا، ئەگەر شقارته‌ت لیدان ئەوه باشه، به‌لام کاتی‌که کات به سهر چوو، کارت ئەبیته‌وه به کو‌کردنه‌وه‌ی دار و په‌ردوو و ئاورودوو. ئەبێ دیسانه‌وه‌ش له سهرمای سالان و سالان‌دا ئیزنگ و سووته‌مه‌نی خر بکه‌ینه‌وه! به‌لام نازانم بۆچی که کاتیشی ئەگاته‌وه، پاساودانه‌وه و لی‌کو‌لینه‌وه‌ی تازه ئەگاته به‌ره‌وه!

دەنگى راگرتنى ترۆمبىلېك گەفتوگۆكەى ستار و مەھدى
 برى. دەنگى وەستانەكە خىرا و توند و لەپر بوو. ھەناسە لە
 ناو سىنەى ستار و مەھدى چلچەرخدا خنكا. يەكپارچە بوون بە
 گوئى و رەنگيان پەرى و بۆ ساتىك خىسەيان كەوتە سەر يەك.
 دەنگى كرانبەھى دەرگای ترۆمبىل و دەنگى پىي پياويك بە سەر
 بەردچنى قەراخ شەقامەكەدا. ھەنگاوەكان پەريەو ھە پيادەپەو و
 يەكراست بەرەو دەرگای دووكانەكە ھات و راوەستا. وەستان، لە
 پشت دەرگای دووكانەكە. ئەمان ھەناسەيان چنرابوو. تەقەيەك
 لە دەرگاكة. دەنگى ترپەى دلان. بىدەنگى و! ديسانەوھش
 تەقەيەكى تر.

مەھدى لەپر و ناارام لە سەر كورسىيەكە ھەلسا. ستار
 چالاكانە مەچەكى دەستى گرت و لە سەر جيى خۆى راىگرت. پلى
 مەھدى لە ناو دەستى ستاردا بە خىرايى لىي ئەدا. ستار مەچەكى
 دەستى مەھدى بەردا و پىلاوھەكانى خۆى داكەند، ھەلسا و لە
 پىش مەھديەو پىي نايە ناو دووكانەكە. خۆى گەياندە پشت
 دەرگاكة و گوئى نا بە دەرگاكةو. چاوەكانى مەھدى لە تاريك و
 پروونى ناو دووكانەكەدا ئەبريسكايەو. جاريكى دى تەقە لە دەرگا
 درا. ستار بە خىرايى با دەرگاكةى كردهو و نەرم و چالاك كابرەى
 پشت دەرگاكةى كىشايە ژوورەو و دەرگای داخستەو.

فەربود ھىچ لاى سەير نەبوو. يەخەى پالتاوەكەى رىك
 كردهو، قنچكە سىگارەكەى لە بن پيدا كوژاندەو و ھەولى دا
 بىتەو سەرخۆ. دەرەتەى كات بەفەرۆدان نەبوو. فەربود لە كاتىكا
 كە ھەولى ئەدا ھەلچوونەكەى خۆى بشارىتەو، وتى:
 — ئەرۆين!

ستار بۆ لە پىكرەنى پىلاوھەكانى ھەلات بۆ پاشخان. فەربود
 دەرگای دووكانەكەى نيوە بەتاك راگرت و بە مەھدى وت:

— تۆيش دووكانەكەت خاوين بكەرەو و برۆ بۆ شوينىكى تر!
 ستار ھات و لاى درزى دەرگاكة راوەستا و كەوتە سەيركردنى

دەرډوه. له ناو جيبهكهى جهنډهړمه و له بهر پرووناكى ئهو ته له شقارتهيهى خهريك بوو سيگارېك داگيرئنى، ستار توانى نموودئكى نيوروخى سهرتپ فهربهخش بناسيټهوه. فهربود دهستى مههدى گووشى و وتى:

— ههموومان شوئنى خومان ئهگورين، جارى ههر ئهوهنده.

من بانگراوم بو ناوهند. جارى خواحافيز!

درزى دهرگاكه توزيرى تریش كرايهوه و ستار تهوقهى لهگهل مههدى كرد و پئى نايه سهر شوستهكه. فهربوديش چووه دهرډوه. مههدى تا ئهو كاتهى فهربود سوارى جيبهكه بوو و ماشينهكه كهوته پئ، له درزى دهرگاكهوه سهيرى دهرهوهى كرد. كه جيبهكه دوور كهوتهوه، دهرگاكهى بهست. جلى له بهر كرد و ئاماده بوو تا يهكئى له پاسكيله خوښ پئكانى بهيئټه دهرهوه. به شهو ئهباويه له شار دهرېچئ. ستار ههروا راوهستابوو و تهوسخنديك له سهر ليوى بوو:

— «ترحيو! له كاتى خوئدا! كه گورگ ئهدا له رانهكه،

سهگهكهى ئيمه ئهو كاته گوى دئ!»

به ندى دووهم

پازدهى رېبه ندى سالى ههزار و سېسهه و بيست و
حهوت بهرام بهر به شه شى جانيقهري ههزار و نو سهه و چل
و نو زايى، لاي نيوه شهو "ليژنهى ئاسايش" له ته لارى باخى
فه رماندارى شارى سه به زه وار كو بوويه وه. جيبى جه نده رمه له بهر
ده روازه گه وره كهى باخه كه دا وه ستا و سه رتيپ فه ربه خش له ناو
جيبه كه وه وه لامي سلاوى سه ربازى دوو پوليسه چه كداره كهى
دايه وه. ده رگا كرايه وه و فه ربه خش جيبه كهى ليخورى بو ژووره وه.
چه ند ترؤم بيل كه زور به يان نيشانى ريخراوه ده وله تيه كانيان
پيوه بوو به ريز راگيرابوون و له سووچى باخه كه دا چه ند شو فير
ئاگريكيان هه لكرد بوو و له ده ور ئاگره كه دانيش تبوون.

فه ربه خش له جيبه كه دابه زى و له پليكانه كانى كو شكه كه
سه ركه وت. پاسه وانىك كه له ده ره وهى ده رگاي ته لاره كه
راوه ستابوو، سلاوى له سه رتيپ كرد و ده رگاي بو كرده وه.
سه رخزمه تكارى تالار له ژووره وه وه ستابوو و به هاتنى سه رتيپ
سلاوى ليكرد و سه رتيپى بو لاي پليكانه كان رينموونى كرد. سه رتيپ
به ره و پليكانه كان كه وته ري، به لام هيشتا پي نه خستبوويه سه ر
يه كه مين پي پليكان، ده نكي ئه وه هه نكاوانه ي به پيستر كه كه دا
ئه هاتنه خواره وه، ئه وى راگرت و ئالاجاقى ئه رباب، شه مه لى
ياخووت و حه بيب مشه خوړ له پيچى پيستر كه كه وه ده ركه وتن.

ئالاجاقى لە نىۋان ئەو دوۋانەدا بە لەشە قورسەكەيەو بە
ئەسپايى لە بەردەميانەو ئەھاتە خوارەو. شەمەل لە تەنیش
ئالاجاقىەو، ھەنگاۋىك لە دوايەو ئەھات و ھەبىب مەشەخۆرىش
پلىكانىك دواتر. ئالاجاقى دەستى بە سەر دارى محاجەرەي قەراخ
پىستىرەكەدا ئەخزاند و ئەپروانىە بەر پىي خۆي، بۆيەش بوو
ھىشتا سەرتىپ فەربەخشی نەبىنبوو.

سەرتىپ فەربەخش پالتاۋە درىژە سەربازىيەكەي لە بەر بوو،
شەپقەي "پەھلەوي" تا سەر برۆي ھىنابوو و تاى دەسكىشەكەي
دەستى راستى دابوو بە دەستى چەپەو و لە لاۋە ۋەستابوو.
شەمەلى ياخووت ۋەك بلىي ئەيەۋى ئالاجاقى لە بوۋنى سەرتىپ
ئاگادار بکاتەو، دەستى تا لاي تەۋىلى بەرز كەردەو و بە دەنگىكى
بەرز سلاۋى لە سەرتىپ كرد. ئالاجاقى مابوۋى بگاتە دوا پلىكان
سەرى ھەلينا و سلاۋى لە سەرتىپ فەربەخش كرد. سەرتىپ
دەستى لە ناو دەستە قەلەۋەكەي ئالاجاقى نا و لەگەل چاك و
چۆنى و بەخىر ھىنان، وتى:

— چاۋەرپىتن سەرتىپ، فەرموو بچۆ سەر! مەنیش ئىستە
ئەگەرپەمەو. شوكرى خوا بە خىر رابرد؛ خوايە زۆر شوكر!
سەرتىپ فەربەخش بەس چاك و چۆنى كرد و پىي نايە سەر
پىپلىكانە و سەركەوت. فەربەخش كاتىكە ئالاجاقى بىنبوو
نەيتوانىبوو گرىي ناۋچەۋانى بکاتەو و ئىستەش كە خەرىك بوو
بچىتە ناو ھۆلەكەو، روخسارى گەش و كراۋە نەبوو. ھەر بۆيەش
بوو كاتىكە لە دەرەۋەي ھۆلەكە، دەرگاۋان و بەرپىسى جلكەنەكە
دەستى بۆ ۋەرگرتنى كلاۋ و پالتاۋەكەي سەرتىپ رادىرا، ئەو گوۋى
نەدائى، دەرگاۋەي كەردەو و كە چوۋە ناو ھۆلەكە بىرى كەوتەو
ئەبىي كلاۋەكەي داگرى.

— فەرموون بەرپىزان، تەكەتان لى ئەكەم، فەرموون!
ئەو دەرگاۋانەي كلاۋەكەي لە سەرتىپ ۋەرگرتبوو و دابوۋى
بە بەرپىسى جلكەنەكە، كورسىيەكى بۆ سەرتىپ ئامادە كردبوو

و سهرتپ فهربهخش دانیشت. ئەو میژەمی که هەموو بەرپرسە دەولەتیهکان و نوینەرانی ناپرسەمی شار لە دەوری دانیشتبوون، تا رادەیهک گەوره و لاکیشە بوو. سەر میژەکه بە ماووتی سەوز داپۆشراوو و لیڤە و لەوێ چەرەس و گلاس دانرابوو. سهرتپ فهربهخش بۆ ئەوێ وتووێژکەمی نەبڕیبی بە سەر لەقاندن و لیو بزواندن چاک و چۆنی لەگەڵ دانیشتوان کرد که لە لای راستی سەرۆکی شارەوانی و لە لای چەپی تاج سولتانی جۆینیەوێ دانیشتبوون. فرماندار لای سەرەوێ دانیشتبوو و -وەک بلیی- سەروانی نەوونەمی لای خۆیەوێ دانابوو. بەرامبەر فهربهخش حاجی مەلیکی لۆکەفرۆش دانیشتبوو و تەزبێحی ئەگێرا. حاجی مەلیک بن ریشی تاشیبوو و هیلی دانابوو، پروومەتی پیر و سوورهای، گۆنای چرچ و داشۆراو، میژەری خەلیخانی و دەور ملی چرچ، بە قسەمی خۆش و نوکتەزانی ناوبانگی هەبوو. سهرتپ فهربهخش جگە لەمشەو، دوو جاری تریش بینیبوو. پێش ئێستە و لە چاوپێکەوتنی پرسەمی دا که حاجی مەلیک وەکوو نوینەری بازرگانان بەو ناسینراوو. کورسیەکەمی تەنیشت حاجی مەلیک بەتال بوو و کشابوویە پاشەوێ. فهربهخش وای دانا پێشتر ئالاجاقی لە سەر ئەو کورسیە بووبی.

– جەنابی سهرتپ بفهرموون!

سهرتپ فهربهخش لەپرزانی خزمەتکارەکە تاوێکە سینی بە دەست لای شانیهوێ وەستاوێ، بۆیە وەرگهرا و گلاسەکەمی خۆی لە سەر سینیەکە هەلگرت و پێشخزمەتەکەمی بەرێ کرد. پێشخزمەت دەوری میژەکەمی دایەوێ، نزیکي حاجی مەلیک وەستا و پرسى:

– حاجی ئاغە چاتان بۆ بهینمەوێ؟

فهربهخش وەلامەکەمی حاجی نەبیست که بوویە هۆی پێکەنینی خەلکەکە. جەنابی فرمانداریش دەرفەتی بە فهربهخش نەدا زۆری بیر لی بکاتەوێ و بە دواي پێکەنینەکەدا که زۆریشی

نه‌خایاند، وتی:

— راستیه‌که‌ی چهنده پی بکه‌نین و شادی بکه‌ین هیشتاش
که‌مه. راستیه‌که‌ی ئه‌بی شوکری خوا بکه‌ین که شاهه‌نشای
نازیزمان له به‌لای ئه‌و په‌لاماره دزیوه‌ی له لایه‌ن ده‌سته‌یه‌ک له
خوا نه‌ناسه‌وه ری‌ک خرابوو، خوی گه‌وره پاراستی و به سه‌لامه‌تی
و بیوه‌ی رزگاری بوو. راسته‌که‌ی من گوته‌که‌ی خۆم جاری‌کی‌تریش
دوو‌پات ئه‌که‌مه‌وه، هه‌رچه‌ند جه‌نابی سه‌رتیپ له ورده‌کاریه‌کان
ئاگادار کراوه‌ته‌وه، به‌لام بو ئه‌وه‌ی هه‌موان به ره‌سمی وه‌ری بگرن
به پیوستی ئه‌زانم. راستیه‌که‌ی به شوکرانه‌ی بیوه‌ی بوون و
دهربازبوونی خاوه‌ن شکۆ هوما‌یوونی بریارمان وابوو به‌یانی جه‌ژن
بگرین و شار بکه‌ین به چراخان. هه‌لبه‌ت ئه‌م پيشنیه‌اره له کاتی
خۆیدا له لایه‌ن حاجی ئاغه مه‌لیکه‌وه کراوه که زۆریش به‌جیه.
ئه‌و پيشنیه‌اری کرد که ئه‌یه‌وی بازار چراخان بکات و کو‌ری دۆعا
کردن بو گیانی خاوه‌ن شکۆ بیا به‌ریوه. من بو خۆم له دله‌وه
ئه‌و پيشنیه‌اره‌م پی باشه و راستیه‌که‌ی پیم وانییه که‌سی‌تریش
پيشنیه‌اریکی دیکه‌ی هه‌بی. خالی گرنه‌گ لی‌رده ئه‌وه‌یه به‌رنامه‌که
به جو‌ریک ری بخه‌ین که چهنده بو‌مان ئه‌کری به‌شکو‌تر بیه‌ین
به‌ریوه. هه‌لبه‌ت ئه‌وه‌ش بلیم که له لایه‌ن سه‌روان غه‌زه‌نه‌وه
هه‌ندی هه‌والمان پی‌گه‌یشته‌وه. راستی ئه‌م هه‌والانه، که له
سه‌رانسه‌ری ولات‌دا بلاو بوته‌وه، ئه‌وه‌یه که گوايه ئا‌زاوه‌گی‌ره
نیشته‌مانفرۆشه‌کان ئه‌یانه‌وی له سه‌رانسه‌ری ئیران هه‌موو ئه‌و
به‌رنامه و خۆپيشاندانه‌ی بو شوکرانه بژیری ساخ و سه‌لامه‌تی
خاوه‌ن شکۆ به‌ریا ئه‌بی، تی‌ک بده‌ن و بیشی‌وین و خه‌لکی بیتاوان
له خوین بگه‌وزینن. راستیه‌که‌ی پاش گه‌یشته‌نی هه‌والی گرتنی
سه‌رکرده خه‌یانه‌تکاره‌کانی ئا‌زاوه‌گی‌ران له پایته‌خت، من دل‌نیام
که ئه‌وان بی‌کار دانایشن. هه‌لبه‌ت راستیه‌که‌ی به‌ریزان تاج
سو‌لتان و ئالاجاقی رایان وایه که ئه‌توانین به ده‌ستی خودی
خه‌لکه‌که به‌ر به‌و ئا‌زاوه‌گی‌رانه بگرین و، پيشنیه‌ازیان ئه‌وه‌یه

كه ئه‌توان لايه‌نگران و داژدارانی خاوه‌ن شكۆی خو‌شه‌ويست له
 گوند و شارۆچكه و ته‌نانه‌ت خي‌له‌كانيشه‌وه به‌ي‌نين بۆ شار بۆ
 ئه‌وه‌ی به‌ر به‌و گرووپه ئا‌ژاوه‌گي‌رانه بگرن. من بۆ خۆم له‌گه‌ڵ
 ئه‌و بۆچوونه‌م. راستيه‌كه‌ی پي‌م خو‌شه‌، چونكه خه‌لكی هه‌قی
 خۆيانه هه‌ستی خۆيان به‌رامبه‌ر به شاهه‌نشا ده‌ربهرن و وابزانم
 جه‌نابی سه‌رۆکی شاره‌وانی و ئاسايش له‌گه‌ڵ من رايان يه‌ك
 بي‌ت. هه‌لبه‌ت راي سه‌رۆکی دادگا‌ش -به‌ل‌ی جه‌نابی كاردانی؟!
 به‌ل‌ی، راي جه‌نابی كاردانی‌ش هه‌ر ئه‌مه‌يه. بۆ ئه‌م مه‌به‌سته‌ش
 فه‌رمانم داوه كه پاسه‌كان به‌یانی كار نه‌كه‌ن و به ر‌ينموونی
 پياوه‌كانی تاج سو‌لتان و ئالاجاقی -فه‌رموون دانیشن جه‌نابی
 ئالاجاقی!- بچن بۆ گوند و ئاوايه‌كان، بۆ ئه‌وه‌ی جه‌ماوه‌ر له
 لايه‌ن كه‌ره‌سه‌ی هاتوچۆوه كه‌موكوورپیان نه‌بی. پي‌شنيازیکی‌تر
 له لايه‌ن جه‌نابی سه‌روان غه‌زه‌نه‌وه -كه خو‌يشی پریشكه‌ی ئه‌و
 ئا‌ژاوه‌گه‌رييانه‌ی به‌ركه‌وتوو- كراوه كه به راستی داهي‌نه‌رانه و
 سه‌رنج راكي‌شه. جه‌نابی سه‌روان غه‌زه‌نه پي‌شنيازیان ئه‌وه‌يه كه
 كۆمه‌لي‌ك له كه‌تنكه‌ران و ته‌نانه‌ت ده‌سته‌يه‌ك له تاوانكارانی‌ش
 به لي‌پرسراوی خۆی بۆ به‌یانی له زیندان ئازاد بكات و له‌گه‌ڵ قو‌ل‌چی
 و پو‌لیس -هه‌لبه‌ت به به‌رگی سی‌فيله‌وه- بنی‌ری بۆ به‌شداري‌کردن
 له خو‌پيشانندان و ده‌ربهرینی هه‌ستی ر‌یز و خو‌شه‌ويستیان. ئه‌م
 پلانه داهي‌نه‌رانه‌يه ئه‌وه‌نده سه‌رنج راكي‌شه، راستيه‌كه‌ی من
 خۆم ئه‌وه‌نده‌ی كه بیستم، په‌سه‌ندم كرد و وابزانم، ئی‌وه‌ش
 ئافه‌رين له هۆش و زیره‌کی سه‌روان غه‌زه‌نه ئه‌كه‌ن! بۆ ئه‌مكاره
 هه‌لبه‌ت هاوكاری جه‌نده‌رمه و فه‌رمانبه‌رانی جه‌نابی سه‌رتیپ
 فه‌ربه‌خش -هه‌لبه‌ت له به‌رگی سی‌فیل‌دا- راستيه‌كه‌ی زۆر گرنگ
 و كاریگه‌ره، چونكه جه‌نابی سه‌رتیپ به هۆش و بر‌وای خو‌پرسکی
 خو‌یه‌وه ئا‌گای له ناسکی هه‌لومه‌رجه‌كه هه‌يه. بۆیه، سه‌ره‌رای
 پیلانی ئا‌ژاوه‌گي‌رانی بی‌گانه و ئاماژه‌ی هه‌ول‌دانی پو‌وچه‌لی ئه‌وان،
 ئی‌مه كاری خۆمان به‌م جو‌ره در‌یژه پی ئه‌ده‌ین!

فهرماندار عارهقهی تهوئلی ساف و سپی به دهسر سړپیهوه. پهرداخی ئاوهکهی هه لگرت، دهمی تهر کرد، مله ئهستوورهکهی له ناو ملیوانی بلووزه خوریهکهی دا لهقاند، پارچه کاغذی یاداشتی بهردهمی هیڼایه بهرهوه، چاوی به سهر دپړهکانی یاداشتهکه دا گیرا و پاش سهیرکردنی روخساری دانیشتون، وتی:

— یهکهه مهوی که کاترمیر چواری بهیانی پاس و ترپومبیلهکانی هاتوچو که له ناو شار هیه ئهکهونه ری بهرهو گوندهکانی دهوروبهر بو ئهوهی خه لکی تامه زرو بو کاژیری ههشت و نوی بهیانی بگه نه ناوشار. دووهم، کاژیری نو و نیوی بهیانی زیندانیهکانی جهنابی غه زنه له دهروازهی فهرمانگهی پولیسسهوه دینه دهرهوه و له ههمان کات دا که خه لکی له بهردهم پولیس کو ئه بنهوه، یه کی و تاریان بو ئه دا و پهرده له سهر پیلانی خاینهکان هه لئه داتهوه. هه لبت - هر بهو جوړهی پیشتر برپار درا - باشتتر وایه ئه و یه کهسه له خه لکه که خوین بی. راستیه کهی ئه مه باشتتر و، هر بهو جوړهش که ئه زانین جهماوه ری شاپه رست له ناو شار له لایه ن جهنابی ئالاجاقی و خه لکی دلنیاوه رپنموونی ئه کری و دئه مه زین. بازار - به گویره ی پیشنیازی زور له باری حاجی مه لیک - ئه کری به چراخان و تا پاش نیوه پړوش دئه خری. بهرنامه ی دوعا کردن - که ئه ویش هر پیشنیازی حاجی ئاغه مه لیکه - پاش نیوه پړو به پړوه ئه بری؛ چونکه تا پاش نیوه پړو دهرفته ی ئه وه هیه که راستیه کهی، پیلانی ئاژاوه گیران له لایه ن خودی جهماوه رهوه پووجه ل بکریته وه. بهم بونه یه وه بهرنامه ی دوعا کردن بو گیانی خاوه ن شکوی هومايوونی بریتی ئه بی له رزگار بوون له شه ری ئه و بیگانانه ی که ئارامی و ئاسایشی شاره که یان تی که داوه. هه لبت و راستیه کهی چاره ی رووداوه که ئه بی بهر له روودانی بکری. هر بویه شه لیژنه ی ئاسایش وای به باش ئه زانی بو بهرگری له هر چه شنه پیلانیک - هر وه که له به یان نامه ی فهرمانداری سه ربازی تاران دا به راشکاوی وتراوه - هر ئه مشه و

سهرانی خاينی ئەم ئاژاوه‌گيرانه بگيرين و له‌بری ئەو زيندانپانهی که به‌يانی ئازاد ئەکړين، بخړينه زيندانه‌وه. بۆ ئەمکاره گ‌رنگه‌ش که ئەبێ به‌ر له‌ پ‌ۆژبوونه‌وه جی‌به‌جی بکړی، پای لیژنه‌ی ئاسایش ئەوه‌یه که ج‌ه‌نده‌رمه‌کانی ج‌ه‌نابی سهرتپ ف‌ه‌ربه‌خش له‌گ‌ه‌ل پ‌وليسه‌کانی ج‌ه‌نابی س‌ه‌روان غ‌ه‌زه‌نه پ‌یکه‌وه هاوک‌اری بک‌ه‌ن. لیسته‌ی ئەو که‌سانه‌ی که ئەبێ بگيرين، لی‌ره له به‌ر ده‌ستی من دایه. برپ‌اری گ‌رتنی ئەم که‌سانه ه‌م له لایه‌ن دادپارمه‌وه واژ‌و ک‌راوه و ه‌م له لایه‌ن ئەندامانی لیژنه‌وه. ئەمه‌ش شوینی واژ‌وی ج‌ه‌نابی سهرتپ ف‌ه‌ربه‌خش، ج‌ه‌نابی سهرتپ! ف‌ه‌رموو واژ‌وی ف‌ه‌رموون!

س‌ه‌رۆکی شاره‌وانی به‌لگ‌ه‌که‌ی له ده‌ست ج‌ه‌نابی ف‌ه‌رماندار وه‌رگ‌رت، پ‌ه‌ندانه‌که‌ی له گ‌یرفانی خ‌وی ده‌ره‌ینا و له س‌ه‌ر له‌پ‌ه‌ره‌که له به‌رده‌م سهرتپ ف‌ه‌ربه‌خش داینا. ف‌ه‌ربه‌خش س‌ه‌یریک‌ی لیسته‌ی ناوه‌کانی کرد و لای ناوه‌که‌ی خ‌ویه‌وه واژ‌وی کرد.

ج‌ه‌نابی ف‌ه‌رماندار، به‌لگ‌ه‌که‌ی له ده‌ست ج‌ه‌نابی شاره‌وان وه‌رگ‌رت‌ه‌وه و وتی:

— ز‌ۆر چاکه، سپاسی ه‌موو ئاماده بووان و د‌و‌عا بۆ گیانی خاوه‌ن شک‌و ه‌ومايوونی، ک‌وتایی ک‌ۆبوونه‌وه‌که ر‌ائه‌گ‌ه‌یه‌نم و پ‌اش پ‌ینج خ‌ووله‌ک پ‌شوودان ئەکه‌وینه دابه‌شکردنی به‌رپ‌رسی‌تی ئە‌رک و لایه‌نه‌کانی ر‌اپه‌راندنی کاره‌کان. به‌داخه‌وه له لایه‌که‌وه و به‌وپ‌ه‌ری خ‌ۆشی و س‌ه‌ربه‌رزیه‌وه له لایه‌کی تره‌وه، ئەبێ پ‌یتان ر‌ابگ‌ه‌یه‌نم که ئەمه‌شه‌و خ‌ه‌و بێ خ‌ه‌و! ه‌مووتان س‌ه‌رکه‌وتووبن و هیوادارم س‌ه‌یزووشه‌ویش بۆ ش‌ی‌و ه‌ه‌ر لی‌ره به ده‌وری یه‌که‌وه بین. ه‌ه‌لب‌ه‌ت -به‌داخه‌وه- ر‌استیه‌که‌ی به‌داخه‌وه، ئەبێ ب‌ل‌یم که ش‌ی‌وی س‌ه‌یزووشه‌ومان به ب‌ۆنه‌ی به‌رپ‌کردنی ج‌ه‌نابی سهرتپ ف‌ه‌ربه‌خش و به‌خ‌یره‌ینانی جی‌نشینه‌که‌ی ئەو، ج‌ه‌نابی س‌ه‌ره‌نگ به‌کتاش ئەبێ. ر‌استیه‌که‌ی ئە‌ل‌یم ز‌ۆر به‌داخه‌وه‌م

جه نابی سهر تیپ فهر به خش!

جه نابی فهرماندار که به کو تایی هاتنی وتاره کهی له سهر کورسیه که هه لسابوو، دهستی به ئانیشکی سهروان غه زنه وه هات بو لای فهر به خش و له گه لی - که له سهر کورسیه کهی هه لسابوو - ته و قه ی کرد و وتی:

- راستیه کهی جه نابی فهر به خش، راستیه کهی له دل وه ئاره زووم ئه وه یه لهم دواړو ژانه ی بوونت لیږه بهم گيرو گرافتانه وه گيرو ده نه بی؛ راستیه کهی!! با بچینه لای سو په که وه و به یه ک دوو گلاس خو مان گهرم بکهینه وه، راستیه کهی که ماندووین؛ به تایبته به پزیت.

ئاژاوه، ئاژاوه چهند به ئاشکرا!

بوونی شوومی ئاژاوه به شارددا بلاو ئه بیته وه. شاریش له یه کهم ساته کانی به یانیه وه په رنگ و پواله تیکی تری هه یه. بیدهنگی و دردو نگی، بیدهنگی و گومان، بیدهنگی و ناهیمنی له نیگاکان دا خوله ی ئه هات. نیگا و روخساری خاموشی پربواران ئه ندیشه ی رووداو یکی شووم پای ئه ژه ند که ئه یتوانی ههر پواله تیکی هه بی. خو شیان په نگه نه یان ئه زانی چی روو ئه دات، به لام ئه یان زانی شتی که له پی شه. نیشانه نامو کانی نه زانین و زانین له دهمه و به یانی سارد و خو له می شیدا له چاو و روخساری خه لکه که دا به سهر گهر دانی خوله ی ئه هات. زانینی ئه وه ی شتی که ئه بی و نه زانینی ئه وه ی که چی ئه بی؟! لهم روو وه وه، ئه و پییه ی که ئه نرایه سهر به رد چنی شه قامه که دردو نگیه کی نه ناسراوی له خو ی دا ئه نوانده وه و، ئه و دهسته ی بو کردنه وه ی تای دهرگا ته خته کانی دوو کانه کان ئه چوو به ترس و دل په راو کییه کی نه ناسراوه وه ئه لهرزی.

ئاژاوه خه ریکه له شار به رپا ئه بی و، به و جوړه یه که کاتی فهرته نه نیشانه کانی ئاژاوه، ته نانه ت پی ش روودانی، له داره ت و

روخسار و ههستی خه لکه کهدا ئاشکرا ئه بی. بهردچن و دیوار و رهنگی ئاسمان، به شیوهیهکی دی دیته بهرچاو. شیوازی هاتوچوی ریبواران ئه گۆرێ. پیوهی دیاره که شار، بهر له ئهمرۆ ئاههنگ و ههوایهکی تری ههبووه. ئه بینرێ که ئهمرۆ ههموو شت نهواختیکێ تری ههیه، نهواختیکێ ناهه ماههنگ. شوینیک جوولاه و شتیک له ناخی ژیاندا بزاوتووه. خه لکی ئه لێی به دواى کارى رۆژانه یانه وه نین. گوپرایه لێ دهنگیکن. گوێ قولاخى زایه له یه کهم دهنگن تا له کوێ شار و له گهرووی کیوه بهرزبیته وه:

— خه لک ئه هینن. ئه لێن له دهوروبهرى شاره وه خه لک ئه هینن!

— دویشهو، دویشهو ماشینهکانی پۆلیس و جهندهرمه ههتا رۆژ بۆته وه له کوڵان و شهقاماندا خولاونه ته وه!

— گه لیک! گه لیکیان گرتووه و چوونه ته سه ر زۆری تریش بیانگرن!

— زۆر که سیش هه لاتوون، به شه و بۆیان تی ته قاندووه.

— بهر له ههموان بهر پرسه که یان هه لاتووه، جه نابى فهر بود!

— ئه لێن ئهمرۆش له بهردهم فهرمانگه ی پۆلیس کو ئه بنه وه وتار بو خه لک ئه دهن!

— پاش نیوه رۆش له ناو بازار شیرینی ئه به خشنه وه.

— له به یانیه وه دهستیان پیکردووه، وا پێ ئه چێ نانیش بدهن.

له کاروانسه رای حاجی زهمان و لای بازاری ئاسنگه ران!

— هه لومه رجه که ئه لێی گۆراوه؟! — تا بزانی چۆن ئه بی!

جووته سوالکه ره کویره که ی بهردهرگای ئیمامزاده یه حیا وهک ههموو رۆژیکێ تر له بن دیواره کهدا دانیشتبوون. قاپی فافۆنی دهستی "ئهبولفهزل" یان له بهردهم خوێاندا دانابوو و چاوه پروانی هاتوچوی ریبواران بوون.

— وه ره با ئاگر بکهینه وه، من شقارتهم ههیه، وه ره...

و نهفرینی نهکهم. هیشتاش له خوام ئهوی که نان سوار بیت و
حهیب پیاده! دهی بۆم بلی بزانم ئاگات له کورپهکهم ههیه یان
نا؟ مووسا چۆنه؟

— باشه، ماوهیهک لهمهوبهر که بینیم باش بوو. بۆچی
ناچی سهردانی بکهی؟ برۆ مووسا ببهوه بۆ لای خۆت.
— ئهپۆم، ئهپۆم. ئهگهر تا جهژنی نهوڕۆز دهرنهکهوی، خۆم
ئهپۆم و سهریکی قهلاچیمهن ئهدهم. ئیسته خۆ ناتوانم، چونکه
زستانه و دار و پهژوو کپیری ههیه. کارم زۆره مامه گیان، تاقه
بالم. چۆن به کارهکانم رابگهم؟ کوا فریا ئهکهوم؟ ههم ئهبی
دار خر بکهمهوه، ههم خهلووز بکهم، ههم باری بکهم و ههم
بیهینم بۆ شار، ههم ئالیک بۆ وشترهکانم دابین بکهم، ههم
ئارد و قهند و چا بۆ خۆم پهیدا بکهم، ههم جل و بهرگم بدوورم و
پینهی بکهم و بیانشووم؛ مهگهر من چهند دهستم ههیه، وهستا
ستار؟! شهو و پۆژ مهگهر ئهکشی؟ نهخیر. پۆژ بهم کورتیه، چۆن
فریا بکهوم؟ دهی، تۆ خۆت خهریکی چیت؟ هیشتاش نهتوانیوه
ستار بگری و چاوه دووکانیک پهیدا بکهیت و نانی خۆتی تیا پهیدا
بکهی؟

— وام له بیریدا خاله مهندهلوو، وام له بیریدا.
خاله مهندهلوو پیالهیهک چای بۆ ستار تیکرد و وتی:
— له ریگه که ئههاتم ترۆمبیلی شاریم بینی ئهچوو بهرهو
ناوچه؟ بهو ریگه لار و لهویرهدا تۆ بلی بۆ کوئ چووبی؟! چاکهت
بخۆ!

ستار وتی:

— رهنگه رۆیشتوو ههلبگری. جاری وا ههیه
زیارهتچی چهن ئاواپیهک، ماشینییک بهدهربهس ئهگرن به کری.
— ئا! ئا! بهلام خۆ وهرزی زیارهت نییه. به قوربانی ئیمام رهزا
بم! زستانه و، خهلکی به زۆری پاش دروینه و خهرمان ئهچن بۆ
زیارهت!

— نازانم خالە، ئەگەر جگە لەوہ بێ نازانم.

— چایەکی دی ئەخۆی؟

— ناتوانم ئیتر. ئەبێ برۆم. خوا حەز بکا و دەرفەت ھەبێ

مووسا ھەلئەگرم و دیین بۆ بیابان بۆ سەردانت.

— با چایەکی تەرت بۆ تێ بکەم!

— نا خالە گیان، ئەوا مەشتەریەکانت پەیدا ئەبن. دەمەو

نیوەرۆ ئەگەر چوویت بۆ لای پیرەخالۆ، رەنگە منیش لەوێ

سەرێک بدەم. لەوێ یەکدی ئەبینین. خوا حافیز.

— خوات لەگەڵ، بەخێر چی!

ستار ئیدی نەچوو بۆ چاخانە. لە ناو بار و پاتالەوہ تیپەری و

لە مەیدانی پەزان پەریەوہ و بای دایەوہ بۆ کۆلانی خوار مزگەوتی

گەرە. بە ھەورازی کۆلانەکەدا سەرکەوت و لە دەرگا کورت

و تەنگەبەرەکە بەری باشوورەوہ چووہ ژوورەوہ. بە حەوشە

مزگەوتدا تیپەری و لە دەروازە سەرەکیەوہ چووہ دەرەوہ بۆ

سەر شەقامەکە. بەرامبەر دەرگای مزگەوت، تۆزێ لای خوارەوہ،

کاروانسەرە حاجی نوورەللا بوو کە دیوار بە دیواری بینای

پۆلیس بوو. خەلکی کەموزۆر دەرکەوتبوون و دەرگای دووکانەکان

کراوویەوہ. لە بەردەم پۆلیس خەلکی کەم کۆ ببوونەوہ و

بڵینگۆی سەردەرگای پۆلیس مارشی بلۆ ئەکردەوہ. ھەور بوو و

نەئەزانرا چ کاتە. ستار شۆستەکە گرتەبەر و بەرەوژوور بەرەو

فەرمانگە پۆلیس کەوتە رێ. ئێرە شار بوو و ستار پێی وا نەبوو

لە شار کەس بیناسیئەوہ. بە ئاقاری ئەودا پاسێک پێ لە خەلکی

گوندی بەرەو پۆلیس سەرکەوت. رێبوارێک بە ھەقالەکە خۆی وت

ئەوانە خەلکی لای جوین و تەبەسن. ستار بە رێی خۆی دا رۆیشت

و لەبەردەم پۆلیس بای دایەوہ بۆ ناو کۆلانەکە و لەم کاتەدا توانی

جیبەکە ئالاجاقی ببینی کە لە پشت سەر ئاپۆرەکەوہ رايگرت.

جەلیل ئاغە دابەزی و راوہستا تا کەسانی ناو جیبەکە دابەزن.

ستار توانی شیوہیەکی نیورۆخی دلۆەر شوان ببینی کە کاتی

دابه‌زین شاقه‌لی که‌واکه‌ی وا پئی ئەچوو له شتی‌ک گیرى کردبى. باى دایه‌وه و خۆی له پشت دیواره‌که‌دا داگرت. چەند بە ئاشکرا، چەند بە ئاشکرا؟ دەسه‌لات ئەلئى شەرم و شوورەیی نانسى! ئاژاوه له فەرمانگەى پۆلیسه‌وه دەست پئی ئەکا. بلیندگۆی سەر دەرگای پۆلیس بەرده‌وام قسه‌ی ئەکرد و خەلکه‌که‌ی هان ئەدا. دەسته‌یه‌کی نه زۆر، چه‌کدار به ئاسن و چه‌قۆ، به رۆژی رۆشنا، له بهر دەرگای پۆلیس شه‌قامه‌که‌یان داگرتبوو. خەلکی ئاسایی له گۆشه و که‌ناری پیاده‌رپه‌وه‌که ناوبه‌ناو وه‌ستابوون. هه‌والی ئازادکردنی کاتى ئەو زیندانیانه‌ی خۆیان ناوزه‌د کردبوو تا له سەر داواى خۆیان و به مه‌به‌ستى به‌شداریکردن له خۆپیشاندانی شاپه‌رستانه و به‌رنامه‌ی دۆعاکردن بۆ شا، له بلیندگۆی پۆلیسه‌وه رانه‌گه‌یه‌نرا. حه‌بیب مشه‌خۆر له ناو لات و لووته‌کاندا به هه‌موو بیانوو‌یه‌ک خۆی دهرئه‌خات. وه‌کوو جلّه‌ودار و رێکخه‌ری ده‌سته‌که ده‌ستى رانه‌وه‌شیئى و رێگه بۆ زیندانیه به‌ربووه‌کان ئەکاته‌وه. زیندانیانی تاوانکار به روخسارى وه‌کوو سیبەر، چاوى حه‌په‌ساو و ئەبله‌ق، سەر و پرچی ئالۆسکاو له دەرگای فەرمانگەى پۆلیس ئەهاتنه دهره‌وه و تیکه‌ل به ئاپۆره‌که ئەبوون. وا پئی ئەچوو له یه‌که‌م رووبه‌روو بوونه‌وه‌یان له‌گه‌ل خەلکه‌که به دواى ئاشنادا ئەگه‌رپین. حه‌بیب مشه‌خۆر به راوه‌شاندى ده‌ست و سیکارده گاکوژه‌که‌ی به حه‌وادا و به قیژه و هه‌رای دژبه‌رانه‌ی، پيشوازی له تاوانکاران ئەکات و بۆ هاندانى ئەوان و روونکردنه‌وه‌ی دۆخ و ئەرکی ئەوان، دروشم و جنيو ئەدات.

شه‌مه‌لى ياخووت و سه‌روان غه‌زه‌نه، له بالکۆنه‌که‌ی سه‌رده‌رگای پۆلیس خه‌ریکی سه‌یرکردن بوون. لیواری کلاو و برۆی پۆلیسیک له پشتی ئەوانه‌وه ئەبینرا. له ناوه‌پاستى شه‌قامه‌که کورسیه‌ک بۆ حه‌بیب مشه‌خۆر دانه‌نری و حه‌بیب ئەچیته سەر کورسیه‌که. کلاوه نه‌شۆراو و شه‌قیله به‌ستوه‌که‌ی له سه‌رى

توند ئەکا. قەپۆزە خوار و دزیۆهکەى دائەچەقینى و ئەوهى فیرى کراوه به جنىۆهوه فرى ئەداته دەرەوه. گوتار و قسەکانى بهو پىیهى که چەناگەى لار و گىڤه، وشە به وشە روون نیه. بهلام کاکلى گشتى قسەکانى و ئەو شتانهى ئەو هەول ئەدا دەریانبىرى، پاته کردنهوى چەند وشەى تايهت و دیاریکراوه و، ئامانجى قسە فریدانهکەى حەبیب ئاشکرا ئەکات. ناوبهناو که حەبیب روو بهملا و ئەولادا ئەسووپىنى، هەندى وشە که ئەوهنده له زمانى سیاسىکارهکانهوه بيسراون، بوون به ئاشناى هەموو گوێیهک، ئەناسرینهوه. وشەى به سیاسى بوو، زاراوهى به سیاسى بوو، ئەویش کاتیکه له دەمى یهکى وهکوو حەبیب مشهخۆر دەرئەچى، دەرى ئەخا که به راستى مشتەرى راستەقینهى خویان دۆزیوهتهوه! ناپاکان، نیشتمانفرۆشان! ئاژاوهگىران! شاهه‌نشا! تۆله سەندنهوه له پیلانگىرانی ولاتفرۆش! دەسدریژى کردن بو سىبەرى خاوهن شکۆ! تۆله! تۆله! خەلکینه تۆله سەندنهوه!

— خوا له‌حنه‌تت بکات حەبیب چەنه‌خوار، خوا لیت خوش

نەبى که بهو دەم و قەپۆزەتهوه خەریکی خوین به‌ریا ئەکەى! ستار، ئاور له دەنگیک ئەداتهوه که زیاتر له ناله ئەچى، و له پیرەمىردىک که شانه‌کانى دەرپەریون و له بن جبه کۆن و شیتالەکەى دا تۆزى ئەجوولى، ئەروانى. پیرەمىردى سوالکەر خەریکی قورئان خویندنه. ستار ئەللى تا ئەم کاته هەستى به بوۆنى پیرەمىرد نه‌کردبوو که له سووچى دیواره‌که دانیشتبوو.

یه‌کىک له ناو حەشەماته‌که‌وه، گۆره و نەرهى حەبیب ئەسینیتەوه. ئاپۆره هورپا ئەکیشى و لاسایى ئەکاتهوه. حەبیب له سەر کورسیه‌که دیتە خوارهوه و له به‌ریان‌هوه ئەکه‌وێته رى. له لای دەر‌وازه نه‌یشاپووریش‌هوه داروده‌ستهى "حاجى نیمه" ئەگات و ئەکه‌وێته شوین حەشاماته‌که. ئاپۆره به‌رهو ئیمامزاده یه‌حیا و چوارپى ئەرگ ئەکشی. دەسته‌کان، چە‌کدار و قووچاو له حەوادا رانه‌وشینرین و گە‌روه‌کان ئەنه‌رینن. ئیتر پىویست به گوێراگرتن

و سهرنجدان نییه. جنیو، هه‌په‌شه، بوختان و دروشمه‌کان دیار و ئاشکران. دیاری کراون!

ستار ئه‌یه‌وئ له په‌نای دیواره‌که‌وه بجیته سهر شوسته و شه‌قامه‌که. ئه‌و وای داناوه غه‌واره‌یه و شوینی کاره‌که‌ی گونده‌کانه، نه‌شار. بۆیه پئی وایه ئه‌توانی له ریزی نه‌ناسراوان‌دا بی که ئه‌توانن له ناو خه‌لک‌دا بن بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌گهر به‌ته‌رده‌ستی و زیره‌کیش بووبی، به‌لکوو بتوانی به‌رگری له تاوان بکات. جاریکی‌تر بۆ سه‌یرکردنی هه‌شاماته‌که که ئه‌وا که‌وتۆته ری مل ئه‌کیشتی و بی ئه‌فان ئه‌پرسی:

— خاله به‌رای تو ئه‌م چه‌قۆکی‌شانه مه‌به‌ستیان چییه؟
پیره‌می‌رد به‌بی ئه‌وه‌ی سهری له سهر قورئانه‌که هه‌لگری،
وه‌لام ئه‌داته‌وه:

— شهر کاکه‌گیان، شهر! پیاوکوژ جگه له پیاوکوشتن چی‌تری له‌ده‌سی دی؟ ده‌می چه‌قۆکی‌ش که کرایه‌وه تا خوین نه‌رژئی، داناخری!! ئه‌ته‌وئ خیری مردوو‌ه‌کانت سووره‌یه‌کیان بۆ بخوینم؟

ستار پاره‌یه‌کی هه‌لدایه ناو قاپه مسه‌که‌ی کابرا و وتی «بخوینه» و پئی نایه سهر شوسته‌که. ئاپۆره له قه‌راخ دیواری مزگه‌وتی گه‌وره وه‌ک گه‌رده‌لوول لی‌ک ئالابوو. گرمۆله ببوو. که‌له‌که ببوویه سهر یه‌ک و ئه‌وه‌ی له‌و ته‌وه‌نه لی‌ک هالآوه به‌رچاو ئه‌که‌وت، بریسه‌کانه‌وه‌ی ده‌می چه‌قۆ و کاهوور بوو به‌و ده‌ستانه‌وه که به‌رز ئه‌بوونه‌وه و دئه‌هاته‌وه.

گری ئاپۆره‌که به‌خیرایی کرایه‌وه و که‌وته‌وه ری و ئه‌وه‌ی له پاش خۆی به‌جیی هیشت، ته‌رمی له‌ت و کوتکراوی گه‌نجیک بوو له سهر پلیکانی ده‌رگای سهره‌کی مزگه‌وت که‌وتبوو و ده‌فته‌ر و په‌رتووکی خویندنه‌که‌ی له ناو په‌نجه‌کانی‌دا ئه‌گووشا و به‌ر له‌وه‌ی دوا په‌له‌قاژه‌ی مردن رایشه‌کینی، له کاتی‌کا ئه‌یانخسته ناو عه‌ره‌بانه‌یه‌ک بۆ ئه‌وه‌ی بیبه‌ن بۆ نه‌خۆشخانه، وتی:

— جه لیل! جه لیل! خه لکینه، جه لیل لی دام!

لاوی خویندکار مردبوو کاتیکه فایتوونه که کهوته ری و خوینی گهرمی به پاپیلکی فایتوونه که دا نه تکایه سهر تهختی شه قامه که. ستار کاتیکه هاته وه به خویدا که ده می به خوین سویر ببوو و مشته گووشر اوه کانی له ناو گیرفانه کانی دا قفل ببوون. به سهر نهو خوینه دا له سهر پیسترکی مزگهوت پڑابوو تیپه ری و، دهسته قووچاوه کانی به ترس و لهرزه وه له گیرفانی دهرهینا و نهو خوینه ی له لیوی خواره وه ی -شوینی ددانه کانی- فیچقه ی کردبوو به له پی دهستی پاک کرده وه.

له چوار ری نه رگ، حه شاماته که جاریکی تر هه لوهسته ی کردبوو و حاجی نیمه له سهر کورسیه ک خهریکی وتاردان بوو و زیاتر له وه ی پیش نهو وترابوو ترش و خوینی پیوه نه کرد و پروو له جه ماوه ری سهر شوسته کان نه دوا:

— غیرهت و پیاوه تیتان چووه بو کوی؟ نهوانه خهریکن ولا ته که تان نه فروشن، که چی نیوه راوه ستاون و سهیر نه کهن؟ شا باوکی نه ته وهیه. نه مانه ویستوو یانه باوکی نیوه بکوژن؛ که چی نیوه راوه ستاون و سهیر نه کهن؟ دیسانه وهش راوه ستاون و سهیر نه کهن؟! نه مرؤ نهو رۆژه یه که نه بی بوونی نگرسیان له سهر په ره ی رۆژگار رهش بکهینه وه. که چی نیوه راوه ستاون و سهیر نه کهن؟ نه تانه وی نهو رۆژه بگات که ناموستان له باخه لتان دهر بهینن نهوسا، دهنگتان بهرز بیته وه؟! به لام داخه کهم! داخه کهم که نهو رۆژه تی نه گهن ئیتر زور درهنگ بووه! بویه نه گهر به قهد ده که گهنمیک شهرهف و غیره تان ههیه، دهسا بجوولین!

دهنگیک له ناو ئاپوره که وه هاواری کرد:

— چاپخانه که یان. چاپخانه، چاپخانه!

حه شامات به ره و لای سهره وه کشا، به لام نیاز به وهش نه بوو. چونکه دار و دهسته ی تاج سولتان له بهری دهر وازه

ته بهس، لای باکووری شارهوه هیژشی دهسپیکردبوو، ئەوا له بهر چاپخانهی ئە فشار گرمۆله ببوو و دهر و تهختهی دووكانهكهی ورد و خاش كردبوو و بهردهوام بوو. پارچهی ئامیر، كاغهز و پهڕه، مهكینهی چاپ و شتهكانی دی به سهر دهستی لات و لووتهكانی تاج سوڵتانهوه هیئرایه سهر شهقام، یان له ناو دووكانهكهوه ههڵدرایه دهرهوه.

— نهوت بێنن، نهوت!

سهخت نهبوو. تهله شقارتهیهك و گر چوو به حهوادا و پاشماوهی كاغهز و پۆژنامه ئەوهندهی تر ئاگرهكهی خوش كرد و گرپهكهی برد به حهوادا.

پهڕهی كاغهز به حهوادا ئەسووپا. ئاگر بلیسهی ئەكیشا كه گۆپال به دهستانی تاج سوڵتان پروویان وهرگیرا بۆ شهقامی سهرهوه و بیسرا دهنگیک وتی:

— بنكهی سهرهکی، بنكهی سهرهکی. دهزگای سیخوریهكهیان وا لهوێیه!! لهوێ!

ئاراستهیی پیچهوانهیی دار و دهستهی تاج سوڵتان، حهیبب مشهخۆر و حاجی نیمه بهرهو خوار بوونهوه به لیژایی گوزهری قهرهچیهكاندا و تهپوتۆزی خاك به شالۆی ئەوان به حهوادا بهرز بوویهوه. لهپر گازهرهیی پشتی ستار تهزی پیاگهرا و ههستی كرد ههموو لهشی تهزی. ئەكبهر، ئەكبهر ئاسنگهر. ستار بهپهله له شهقامهكه كرده ئەو بهرهوه و رۆیشت بهلكوو لای مهیدانی خه‌ل‌ووز فروشهكانهوه خۆی بگهیه‌نیته ئاسنگه‌رخانه. به‌لام درهنگ ببوو و بهس ئەیتوانی هیوای ئەوه بخوازی كه حهشاماتهكه برژینه كاروانسه‌رای حاجی زهمان بۆ چا و ئاو خواردنهوه، یان وهرگرتنی به‌شه خورما و كاكه گویژ. بهس ئەیتوانی هیوای ئەوه بخوازی خۆزگهكهی وا دهریچی. چونكه گۆپال به دهستهكانی ئالاجاقی له پرووبه‌رووهوه، لای ده‌روازه عیراقه‌وه هاتبوون و چاوه رپه‌شه‌كانی قه‌دیری كه‌لایی خواداد، ستاری له سهر جیی خۆی وشك كرد.

هه‌رچی چۆن بۆ دهرفەت نەبوو. دهرفەتی بێرکردنەوه و پیاچوونەوه نەبوو، هه‌رچەند نەشئەکرا رۆگه به خێرای بروسکه ئاسای ئەندێشە بیهستی. قەدیر به‌ره‌و ڕووی هات و له به‌رامبه‌ری‌دا، سینه به سینه‌ی وه‌ستا و به بۆ ئەوه‌ی پێکه‌نینه ملۆزمه‌که‌ی له لیوی دوور بخاته‌وه، وتی:

— خێره! له‌م ناوه خوله‌ت دی؟ سه‌رت به له‌شته‌وه زیاده‌یه؟ ئەته‌وی له‌ت و کوت بکه‌ن؟!

قیژه و هه‌رای چاله‌بازاری ئاسنگه‌ران تاو به تاو ئاشکراتر مێشکی ئەته‌زاند. ستار نه‌ی ئەتوانی هیچ بلۆ. قەدیر دیسانه‌وه وتی:

— خۆ چاوت لییه، شار شیت بووه! هه‌ر که‌س به‌ دوای خه‌نمه‌که‌ی‌دا ئەگه‌رێ تا خوینی بخواته‌وه. ئەبینی؟ نابینی؟! ستار به‌س توانی بلۆ:

— بۆ؟!

— بۆ خۆت دهرباز ناکه‌ی؟ چ خێرته؟ خۆت خۆش ناوی؟! به‌ ده‌نگیک که ئەله‌رزی و وه‌ک بلۆی گریانای بوو، ستار وتی:

— قەدیر! هاو‌پێکه‌م، هاو‌پێکه‌م به‌ شیوه‌یه‌ک! ئۆبالی له ئەستۆی منه! من...

قەدیر قۆلی ستاری گرت، خسته‌یه‌ی رۆ و وتی:

— جارێ با بچین له‌ شوینی‌ک بتشارمه‌وه!

— هاو‌پێکه‌م ئەکبه‌ر، قەدیر!

له‌ سه‌ره‌ولێژی مه‌یدانی ئاسنگه‌ران، ستار ڕاوه‌ستا و قۆلی قەدیری گوه‌وشی و ناخودئاگا رایوه‌شاند:

— هاو‌پێکه‌م، قەدیر! ده‌سا کارێک بکه‌ قەدیر،

کو‌ره‌ قەدیر!

دهرنگ ببوو. ئیدی دهرنگ ببوو. کراسه‌ سپیه‌که‌ی ئەکبه‌ر

ئاسنگه‌ر به‌ خوین سوور ببوو و ده‌ستاوده‌ست به‌ سه‌ر سه‌ری

لات و لووتەوہ ئەگەر. نە، تەنھا کراسەکەى نەبوو. ئەوہ خودى ئەکبەر بوو کە بەو جوړە خويناوى و ورگ ھەلداو، بە کاکوڤى ئەرخەوانى و روخسارى خويناويەوہ بە سەر دەستى خويناوى چەقۆکيښەکانەوہ، لە قوولايى مەيداندا بەملا و ئەولادا ئەبرا. — قەدير! قەدير! ئەکبەر!

حەشامات ئەکبەرى تووڤ دابوو و خەرىک بوو بە ھەورازەکەدا سەر ئەکەوت. ستار خويشى نەى ئەزانى چۆن دەستى گرتووە بە دەميەوہ و لە گوشارى بى ئەمانى ئازار و ھەنسكى گرياندا تەختى ڤوومەتى ڤر ڤووە لە فرميسک. دەستە خويناويەکەى خوى لە نيوان ددانەکانى دەرھيئا و بە دەمى ڤر لە خوینەوہ، کپ و مەرگبار وتیەوہ:

— قەدير! قەدير! ئەکبەر، ئەکبەرەکەم!

قەدير لەشى وردیلە و گرمۆلەبووى پینەچى لە زارکى گوزەرەکە ڤەراندەوہ. ڤايکيښايە بن ديوارەکە و بەرەموخوار ڤەلکيښى کرد. تا ناو مەيدانى خەلووزکەرەن لەگەل ڤويشت و لە کوڤلانە چۆلەکە لە بن درەختەکە دايئا بو ئەوہى کابراى نەگبەت چەندەى ئەوئ بو خوى بگرى و!

چەند تيپەڤى و کەى بوو کە ستار ھەستى کرد بە بى قەدير لە کوڤلانە کوڤنەکانى شارددا سەرگەردانە. وەک شييتيکى بى ئازار، خولەى ديټ و ناوى ئەکبەر ئەليټەوہ و گريانەکەى وشک ھەلاتوہ.

— ئەکبەر! ئەکبەر گيان! براکەم ئەکبەر! خويناى تو لە ئەستوى منە، چى بکەم خوايە؟!...

نەخیر، ئەمە کوټايى نەبوو. نەى ئەتوانى کوټايى بى. ئەمە يەکەم دلۆڤى خويناى زيڤينى مروټ نەبوو کە بەو جوړە خايانانە و تاوانکارانە و لەم فەرتەنە ناجواميرانەيەدا ئەڤڤايە سەر خاک و، نەشى ئەتوانى دوا تنۆک بى. خوین، ئەم ھيلە سوورئالەى خوین لە دوينيۆہ جوگەلەى ھەلبەستووە و بەرەو دوارۆژ بەڤيۆہيە.

رہوان بوو و گهرم بوو ئهم خوینہ گه‌شهی ئاده‌میزاد. ر‌هوان، ر‌هوتیکي به‌رده‌وام و هه‌میشه‌یی. نه‌٤، ئهم جوگه‌له ر‌هوانه‌ی سووری خوین نه‌ئوه‌ستایه‌وه و ئه‌توت تاقه نیشانه‌ی ئهم گه‌له و تاقه نیشانه‌ی ئهم خه‌لکه هیلی سووری خوین‌ه‌که‌یانه که پشت‌او‌پشت و چه‌رخ‌او‌چه‌رخي لیک گری ئه‌دا. هیلی جوانی خوین، ته‌نها نیشانه‌ی شانازی ئهم بانووه و، ئهمه کو‌تایی نه‌بوو. ئهمه کو‌تایی خوین نه‌بوو.

به‌لام جه‌خار، داخی گران که خه‌نجه‌ر، که تیغ له قو‌لی در‌او‌ه‌وه دیت‌ه ده‌ره‌وه؛ به ده‌ستی قو‌ل شر‌ه‌کان. بو‌یه ئهمه جیگه‌ی داخه. ته‌نها هو‌ی په‌ژاره و که‌سه‌ر - ر‌ه‌نگه - هه‌ر ئهمه بی. ر‌ه‌نگه بوونی خوین له ر‌هوان بوونی دایه و ئه‌گه‌ر ر‌هوان نییه، ئه‌وه خوین نییه و، زیندوو نییه و ژیان نییه. ر‌ه‌نگه خوین ئار‌مانجی ر‌هوان بوونه. داخی گران به‌لام که خوینی خه‌لکی به ده‌ستی خو‌یان ئه‌رژیت‌ه سه‌ر خاک. له‌م نی‌وانه‌ش‌دا، له نی‌وانی ده‌ست و سینه‌دا به‌س خه‌نجه‌ر بیگانه‌یه و ئه‌وه دو‌ژمنه که خو‌ی له بن ده‌مامکی دو‌رووی‌دا شار‌دو‌ته‌وه و به خه‌نجه‌ری‌که‌وه که داویه به ده‌ست جه‌ماوه‌ره‌وه بو هه‌ل‌درینی سینه‌ی جه‌ماوه‌ر.

خه‌لکی، خه‌لکی به‌ره‌ل‌لا! کی‌ن و کامانه‌ن ئهم لات و لووتانه؟ له کو‌یوه هاتوون و سه‌ریان ده‌ره‌ینا وه ئه‌مانه؟ کی‌ن و به چ کاریک؟ نین و نه‌وازه‌ن، نین و روو پيشان ناده‌ن. به‌لام له‌پر و له نکاو وه‌ک گیاکه‌له قیت ئه‌بنه‌وه، لیک ئالاو و یه‌ک ده‌نگ و، ده‌نگی دو‌ژمنه‌که‌ی خو‌یان تاو ئه‌ده‌نه‌وه. کی‌ن ئهم بی‌ده‌نگه بی ناوانه که له‌پر‌دا ئه‌بن به گه‌رووی به‌خو‌ف‌ترین هاوار و در‌ندانه‌ترین نه‌عه‌ره‌ته؟ له کو‌ی ئهم خاکه‌وه هه‌ل‌ئه‌قو‌لین به خووی هی‌رش‌که‌ر و پاشانیش له کو‌ی ئهم زه‌مین‌ه‌دا ئه‌توین‌ه‌وه؟ چین ئه‌وانه و کی‌ن که جگه له نیشانه‌یه‌کی در‌نده‌یی و جگه له گه‌رد و تو‌زی کاول‌کردن جی ناهیل‌ن؟ له کو‌ی ژیان‌دا ئه‌ژین ئهم هو‌زه، به دوا‌ی چییه‌وه‌ن و به چ مه‌به‌ستی‌ک؟ چییان ون کردووه و بو چی ئه‌گه‌رین

و بۆ كى ئەگەرپن؟!

بۆ خۇيان ئەگەرپن؟ تۆ بلىي خۇيان ون كردى و بۆ خۇيان بگەرپن؟
تا خۇيان چى بن؟ بەلام عەودالى دۆزىنەوھى خۇيانن و بە خاوى
لە گەردان. سووكايەتيان پىكراوھ. سووكن و بە سووك دائئەنرپن.
نەفرەت و خویرپگەرى ماھەكى گيانانە و نواندەوھى نەفرەت
و خویرپگەرى پىشەیانە. دزیوى و رڭدى و نەگبەتى نەدارایى لە
ناخیاندا كەلەكە بووھ و ئەمە خوى ئەنگیزە و ھاندەرى چاۋچنۆكى
و ھەزى درندە بوونیانە. ھەوین و ماھى كاریان پەرورەدە نەكراوھ
و پەرداخت نەبووھ. بىكارەى ھەركارە و لە ھەر كوئى بەكارن.
سەرگەردان و ھەردەگىلن لە ھەموو شوین و گشت كاریكدا
و، لە ئەنجامدا لە ھىچ كوئى و بە ھىچ كاریكەوھ رۆڭگار تىپەر
ئەكەن. نە ئەو پارچە ئاسنەن كە پەرداخت كەردنەوھ و دەمەزەرد
كەردنەوھى دژوار بى، بەلكوو ئەو ھەویرە ھەلنەھاتوو یان ترشاوھن
كە بە سەرپەنجەى ھەموو دەستىك بیچم وەرئەگرن. بۆیەشە
لە ھەموو قەبارەيەكدا و لە ھەموو شوینىكدا خولەیان دیت
و بوونى خۇيان لە ھەلدراندنى ژياندا ئەبىنن نەك لە ئەنجامى
دەستكرد و ھىزى شان و باھۆیانەوھ. كوئایەكەى دژكارن، دژى
ھەرچى و تەنانت دژى خۆشیانن. نكوولیکەرن و وزەن؛ وزەن و
نكوولیکەر. ھىزى نەمەییو و درندە و قەتیس كراون بە ھەز
و خۆزگەى ھەلچوون و فیچقە كەردنەوھ. تینووى دەرپازبوون و
دەرپەرپن بۆ ئەوھى بەلكوو سووچىكى ژيان پرووخینن.

كلۆلى سات بە ساتى ژيانى خۆیەتى و جگە لە كاولکردن
ناناسى. نەناسراوھ و نەزانە و دەسكەلایە. برسپە بەچاۋ و برسپەتى
بە دل. برسپە بە گیان و بە ددان؛ بۆیە ھارە و لە ھەلپەى تىرکردنى
چاۋچنۆكانەى بىكوئایى خوى بە چاۋ و چرنووك و دەست و زمان،
كاولکردن ئەكات بە پىشەى خوى. چاوترسپن كراوھ، بۆیە ھەول
ئەدا خەلكى بترسپن. سووك و چرووكە، بۆیە ئەبى بە پەرۆى
سەر دار و بەردى سەر سەھۆل و ئەكەوئە خاپوور كردن و پەرۆى

چاکه و خراپه ی نییه. گیانی دئهنی له پیناوی بزهیه کدا که به لکوو له قه پۆزی ئاغه که یه وه پئی ببه خشری. به دوا ی ونبوودا ئه گهری، له خو ی ئه گهری، بو لهت و کوتی گیانی خو ی ئه گهری. بو پاره پاره ی گیانی خو ی ئه گهری که له هر مه زلیکدا به جیی هیشتوو و لهز و په له یه کی درپدانه له م گه رانه سه رگه ردانه ی خو ی دا پیشان ئه دات. بویه له هر کات و ساتیکدا لی ون ئه بی، هر تاوه و پارچه یه کی خو ی ون ئه کات و ئه یه وی - نامرادی - ویرانکاری خو ی به کاولکردنیکی هه له شه ی خو ی چاک بکاته وه. دئه رمینی و زیاتر و زیاتر خو ی رهت ئه کاته وه و، بو قهره بوو کردنه وه ی رهتکردنه وه ی خو ی، دیسانه وه ش خو ی رهت ئه کاته وه و ژیان رهت ئه کاته وه و به رهتکردنه وه ی ژیان، خو ی رهت ئه کاته وه. ناکه سی بیکاره جگه له رهتکردنه وه و فهوتاندنی خو ی، هیچ روانگه یه کی بو ژیان نییه. خویری ئاخراوی ملکه چیه کی دروین و خو به زلزانینیکی دروژنانه تر، له پیشاناندانی هیزی خو ی دا - ئه گهر هه ست به بوونی پشتیوانیک بکات - له هیچ بهرگر و له مپهریک ناپرینگیته وه!

له کو یی ئه م خاکه وه هه لقولاون ئه م گیا که لانه و، ئایه له مه مکی کامه دایک شیریان خواردوو؟ ئایه له مه مکی دایک شیریان خواردوو؟ چاوی کام بی به زهی ئه توانی به شادییه وه بروانیته خوینی گه شی ئه کبه ر؟ چو ن ئه توانن به و ئاسانییه و به و ئاشکراییه ئه کبه ری ئاسنگه ر بکوژن؟ له کو یی ئه م خاکه وه هه لقولاون ئه م زه بنچکانه؟ کین ئه وانیه ئه کبه ر ئه کوژن و کین ئه وانیه ئه کبه ر به کوشت ئه دهن؟!

زهری زهنگی پاسکیله کان، زهری زهنگی دووچه رখে کان. ستار به ره و کو ی ری دهرئه کات؟ ستار له کو یی ناوشار بوو که فهوجی دووچه رখে سوارانی ئه بینی به شه و قیکی درپدانه و به چاو و ده می دادراوه وه هه ناسه برکییانه و پدال لی ئه دهن و له خو را خو رانه وه شیین و به قیژه و هه راوه به بهرچاوی ئه ودا تی

ئەپەرن؟ گىژ بوو و خەرىك بوو گىژتر ئەبوو. بەلام پيويسى به هوش و ورياييهكى ئەوتۆ نەبوو ئەو بەزانى كە شەقاوهكان دووچەر خە خانەكەى چلچەرخيان تالان كرده. هەرچەند ئەوەى له بەر چاوى ستار رووى ئەدا، زياتر له برگەكانى خەويكى پچرپچر ئەچوو؛ برگە پچرپچەكانى مۆتەكەيهكى مەرگاوى. له كوئى ئەم خاكەوه...

ستار له داماوى و ناچارىدا له بن تاقي ناودەرگاى مالى جىگري سەرۆكى دادگا راوهستا و چەكوشە خوشتەست و ناسكەكەى سى جار كوتا. يەك جار و دوو جار و سى جار. دەرگا كرايهوه و ستار خۆى هاويشتە ناو دالانەكە و يەكراست بەرەو بالەخانەى لای سەرەوه چوو. پيرىژنى كارەكەر كىلوونى دەرگاى خست و به دواى ستاردا كەوتە رى. هەيوانى پىنجەدرى پيشان دا و وتى جەنابى سەرۆك لەويە. بەلام ستار پى نايە سەر ئەو پىليكانەى ئەچوو بۆ هەماراوهكە و لەو دارەتەدا وتى:

— بەس بە جەنابى فەربود بلى تاويك بىتە خوارەوه؛ بەر لەوەى بىروات!

ستار شەويك لەم ژىرخانەدا مابوو يەوه. بۆيه له هەماراوهكە خۆى به ئاشناتر ئەزانى. بەر لەوەى له سەر كورسيەكە دابنيشتى، حەزى كرد جگەرەيهك له سەر رڤەكە هەلگرى و داىگرسىنى. سىگارەكەى پىكرد و دوو كەلى يەكەم مژى هەلمژى و ئەوسا بينى كە له پەنجەرە كورتهكەى ژىرخانەوه ئەتوانى سەيرى لقە رپوتەلەكانى دار هەنارەكە بكات و هەتاوى رەنگ پەريو كە ئەتوت بە زۆر خۆى له بن هەورەكان دەر كىشاوه، بە سەر لق و پۆپە وشكەكانەوه ببىنى.

فەربود هات. سلاوى كرد و له سەر جىوبانەكەى بن دىوارەكە دانىشت. ستار لەبەرى هەلسابوو و خەرىك بوو له سەر جىگەكەى خۆى له سەر كورسيەكە دائەنيشتەوه. بەلام نەك رپوو له پەنجەرەكە، بەلكوو رپوى له فەربود بوو. فەربود ژىرسىگارەكەى

له سهر رڤهكه داگرت و سيگارعهكه تيا كوژاندهوه. دوو پياو هيچيان نهبوو به يهكي بلين. ئهوهي كه ستار له ماوهي ئهو نيورؤژهدا بينيبووي، فهربود ئهيزاني. بويه فهربود، له بهر ئهوهي بهشكوو رقه تيزهكهكه ستار و گهردي توخي غهمهكهكه خاو بكاتهوه، هاته دهنگ:

— كه واين كرد! كوشتيان و سووتانيان و تالانيان كرد؟
ستار سهرى داخست. تاويك به بيدهنگي رابرد. پاشان ستار دهستي كرد به گيرفاني دا. دهفتهره بهرگ چهرمهكهكه له گيرفاني دهرهينا، بهرهو فهربود رايگرت و وتي:

— بو مالاوايي هاتووم. ئهمهش دهفتهرهكهكه. چي لهم ماوهيه دا فير بووم ليړه دا نووسيومه. بريارم داوه برؤم! من ئهروم و! رهنگيشه ئيتر نهگهريمهوه. با مني تاقه كهس له پيلان و تاواني دژ به گولمهحمهد بهشدار نهبم.

فهربود دهفتهرهكهكه له دهستي ستار وهرگرتبوو و ستار له سهر كورسيهكه ههلسابوو. فهربوديش پاش وردبوونهوهيهكه دريژخايه له لاپهركاني دهفتهره بهرگ چهرمهكهكه ستار، رابوو. جووته پياو ئهتوت لهپر خافلگيري يهكدي ببوون. فهربود چووو پيشهوه و ستار دهستي بو لاي راديرا. چاوهكاني ستار ئاوسابوون و رهگيزهكاني سوور بوون. ستار خوئي پي رانهگيرا. پيلووي ترووكا و فرميسكي قهتيسماوي سووچي چاوهكاني به سهرى پهنجه سرييهوه. فهربود به دهسته نازادهكهكه قولي ستاري گرت، به تهكانيكي ئهسپايي گوشي به سينگيا و ليگهرا سهر و تهويلي ستار بو تاويك له سهر شاني ستار بگري. شانهاكان و لهشي ستار به ئاشكرا ئهلهرزين و نهى ئهتواني خوئي رابگري و ئارام بي.

فهربود بازووو سهخت و رهقهلهكاني ستاري له ناو پهنجهكاني دا گوشي. بهرامبهر خوئي رايگرت، تاويك بهو دارهته راوهستا و پاشان وتي:

— چاوهكانمي ستار!! چاوهكانم! خوژكه منيش جهربهزه

تۆم ھەبوايە؛ بەلّام من! زیندانیم!

بهشی بیست و نۆیهم

به ندى يه كه م

سهيد شهرزاي توربه تي له به لووچ ئه چوو. بالا بهرز و هه يكه لدار بوو. چاوى توخ و كهوگ. روخسارى ريك و توكمه و تيكسمراو، گوناي ئهستور و پان. پيستي رهشئاله و تهويلي ساف و جوان بوو و له پشت برؤكانيه وه تا شويني روانى كاكولي پر و ماش و برنجى، نشيويكي هه بوو. ريشى چهند رؤژ نه تاشراوى يه كپارچه سبي ئه كرده وه، قورتي لووتي توخى هه لدا بوو.

سهيد شهرزا بهرام بهر گولمحه مه د پالي دابوو به جيوبانه كه وه و به ئاراميه كي شياوى ته مه ن و ئه زمووني خوئ جگه ره ي ئه پيچايه وه و له مكاره دا ئه وه نده ورد و له سه ره خو بوو كه ته نانه ت په ره تووتنيكيش له نيوان په نجه قه له و و كشاوه كانيه وه نه كه وته سه ر شاقه لي كراسه كه ي. له گوتنيش دا هه روا بوو؛ هيور، ورد و بروا به خو. پوخت و وريا قسه ي ئه كرد و ئه وه ي كه ئه يوت هيچ نيشانه يه كي سوور بوون و گوشاري پيوه ديار نه بوو. بهس ئه يويست به گيرانه وه ي ئه زموونه كانى خوئ، گولمحه مه د رازى بكات و بيهيئيته سه ر راي خوئ. بويهش بوو گولمحه مه د له بهر گزنگى چاوه وشياره كانى سهيد شهرزادا سهري دانه واندبوو و بيري له كار و گوتاري سهيد شهرزا - ئه م پيره ياخيه ي دويني و تفهنگدارى ئه مپروئى حكوومهت - ئه كرده وه و خهريكي تاوتويكردى بوو.

سەيد شەرزە جگەرەكەى داگیراند. چۆكاوچۆك بوو و دەستى
پيكردهوه:

—...من به نرخى خويىنى خۆم ئەم خەلكە، ئەم وەرزيىر و
رەشايىيەم ناسيوە گولمەمەد. تۆ خويشت لەم ماوەيەدا ئەبى
بۆت دەرکەوتبى كە لەگەل چ جورە بوونەوهرىك سەروكارت
هەبوو. ئەو خەلكەى كە هەتا حەز بەكى تەماحكارن و لە
هەمانكاتدا وەكوو ميروولە، بە كەمترين رسق و رۆزيش
قانعن. خەلكيى رەبەن و درۆزن كە ئامانج و ئارەزووەكانيشيان
وەكوو خويان بىكەلك و بچووكن. ئەمجۆرە ئادەمیزادە مروقى
كارى گەورە نين. لە بەر پيى پالەواندا چۆك دائەدەن. پالەوان
پەرستەن، بەلام خويان پالەوان نين. ناتوانن پالەوان بن. بۆيەشە
هەميشەى خوا چاو و دەميان داچەقاوہ بەلكوو يەكيى دى
كارىكيان بۆ بكات. بۆيەشە دەسەلاتپەرستەن. جياوازيشى نيە
بۆيان ئەم دەسەلاتە كى بى و لە كويۆە بى. بەس بە دواى ئەووەوەن
دەسەلاتيىك بدۆزنەوہ، تەنانەت دەسەلاتيىك بۆخويان داتاشن و
بيپەرستەن. گويان لەوہش نيە كە ئەو دەسەلاتە ئەمرو تۆيت و
بەيانى يەكى ديكەيە. ئەمەش وا ئەكات، هەموو كاتيىك ئامادەى
ئەوہ بن كە تۆ لە بەر پيى دەسەلاتيىك بەدەسەلاتتەردا بكەن
بە قوربانى. چونكە لە ناخەوہ برۆيان بە دەسەلات نيە، بەس
ئەپەرستەن. ئەترسن و ئەپەرستەن. رەنگە لە ناوياندا تاك
و تەرا هەبى كە دلى لەگەلت بى، بەلام ئەوانەش كەمن، زۆر
كەم! زۆر بە كەمى بينراوہ بيانەوى لەم رېگەيەدا لە خويان مايە
دابنيىن. تەنانەت ئەگەر كەسيىكىش پەيدا ببى و بيەوہى ئەم
ميروولانە لەو رۆژگارە نكريسەيان رزگار بكات، سەرەتا ئەبى
دەسەلاتدار بى. ئەبى بتوانى لە سەر پشتيان سوار بيىت و بە
قامچى و بە شەق لەو نەگبەتيە بيانپەرنيىتەوہ. ستەم، چاكە
و خيرخوازيش ئەبى بە ستەم بەكى بە گەرووياندا. ئەم خەلكە،
ئەم خەلكەى من ئەيناسم بە دوو شت راھاتوون: نەگبەتى و

دەسلەلات. نەگبەتی و نەدارییەکیان بە قەناعەتکردن ڕائەبۆیڕن و دەسلەلاتیش بە ترس و پەرستەنەوه. بۆیە دوژمنی ڕەبەنیی و دەسلەلاتیش ئەبێ بە قامچی و دەسلەلات لەگەڵیان بدوێ. کۆیلەیی دەسلەلات! دەسلەلات چەندە بەهێزتر بێ، ئەوان لە بەرامبەری دا ئاسانتر خۆ بە دەستەوه ئەدەن و مل کەچ ئەکەن.

— بۆچی؟! —

— بۆچی؟! لە بەر ئەوهی ڕوایان بە هیچ دەسلەلاتیک لە خۆیان دا نییە. لە بەر ئەوهی کراوه بە مێشکیان دا کە دەسلەلات بەس شیاوی ئەوانەییە کە لەوان چاکترن. هەرچی چۆن بێ دلی خۆیان بەوه ئەدەنەوه کە دەسلەلاتی بەهێزتر چاکتر ئەتوانی بیانپاریزی. ڕەنگە بیرت لەوه کردۆتەوه کە بۆچی هەمیشە چاویان لە یەکیکی ترە! لە بەر ئەوهی کە هەرگیز خۆیان بە ئادەمیزاد ناژمێرن. لە منی ببیسە گۆلمحەمەد ئەم خەلکەیی من دیومە هەرگیز بە چاوی مەرۆفی سەر بەست و خاوەن ماف سەیری خۆیانیان نەکردوو و هەرگیز لە ناخی خۆیان دا بە دواي خۆیان دا ناگەرێن. هەمیشەیی خوا چاویان لە شتییک، لە دەسلەلاتیکە ڕابیییت و ئەوان ڕزگار بکات. من نازانم، من نازانم. من تەنھا یەک شت ئەزانم و لیی دلیام و لە سەر ئەو ڕوایەم ئامادەم سویند بخۆم، ئامادەم سویند بخۆم کە ئیمەیی خەلک هیشتاش منالین و پیویستمان بە خونکار و سەرپەرەشت هەییە. من ئەمەم لەم جەماوەرەدا، لە خۆمان دا بەدی کردوو و ناسیومە و ڕوام پیی هیناوه. یەکیکی دی، شتیکی دی. هەمیشە بۆ شتییک، بۆ هیزییک ئەگەرین کە ڕوا بکەین لە ئیمە جیاوازه. ڕوا بکەین جگە لە خۆمانە، هەمیشە بەداوی ئەو شتەوهین. بۆچی؟ بۆ ئەوهی ڕوامان بە خۆمان نییە. بۆ ئەوهی کە خۆمان لە ڕیزی ئادەمیزادا دانانیین. ئەوهی کە خەلکیکی تر ئیمە بە هیچ نەگرن شتیکی ترە. تۆزییک بییری لی بکەرەوه گۆلمحەمەد. ئەمە لە لافا و بوومەلەرەش ترسناکترە. خۆ تيم ئەگەیی گۆلمحەمەد! ئەم خەلکەیی کە من

٣٢٦٦
کەیسەر
بەرگی دەمە

ئەيناسم ھېشتا نەھاتۆتەوہ بە خۆی دا. ھېشتاش خۆی بە ھېچ نازانى. بۆيەشە ناتوانى بۆ يەك سات لە خۆی ببوورى. ناتوانى خۆی لە پیناوی خۆی دا بەخت بکات. ھېچ ھیوايەکی بە خۆی نییە. ھېچ دەربارەى خۆی نازانى. بیری پووچ ھەلیگرتووہ و برۆای بەو ئارەزووہى خۆی ھەيە کە لە سایەى سەرى یەکیکی ترەوہ ئەژى. بۆيە ناتوانى خۆی بەخت بکات. چونکە خودى نییە و برۆای بەو خودە نییە. پارچە زەويیەک، بەس پارچە زەويیەک! ئەويش ھى خۆی نییە و پینان سەپاندووہ کە ناتوانى و نابى ھینی خۆی بى. ئەزانی ئەمە چ واتایەکی ھەيە؟! ھېچی نییە؛ ھېچ! کەچی ناشیەوئ ھېچ شتیک لە کەس وەرېگرئ؛ چونکە خنیویانە بە مېشکى دا نابى چا و بېرېتە دارایی خەلکى دى! لەم دنیايە دا لە پۆستال و سەرەنیزە ئەترسى و، لەو دنیاى لە ئاگرى دۆزەخ! بەس ئەترسى و بەس ئەترسى! بۆيەشە رېشى گرېداوہ بە کلکى گاکەيەوہ و بە دواى گاکەى دا ئەروات؛ بە دواى گاکەى دا ئەروات! گویت لە منە؟ جووتیار بە دواى گاکەى دا ئەروات. واتە پەپرەوى لە گاکەى ئەکات! بە کلکى گاکەيەوہ بەو کوتە زەويیەوہ دادووراوہ و بەس مافى ھەيە و ئەتوانى برۆانیته ئاسمان و دۆعای باران بخوینئ! لە سەر زەوى ئاغە کار ئەکات، وەکوو گا کار ئەکات بۆ ئەوہى تەنگەى ئاغەکەى ئەستوورتر بى. بەلام جگە لەوہى کە بتوانى لە سەر کارەکەى بھینیتەوہ، کە بتوانى پیمەرەى لە گەردا بى، کە بتوانى کوٹایى سالى دە مەن بار لە سەر خەرمانى ئاغە بباتەوہ بۆ مالىەوہ، کە بتوانى لەم سالىەوہ خۆى بگەيەنیتە سالیکیتر. خوايە گیان، ئەى خواى مەزن!! بەو جۆرە گومانەوہ لیم مەرۆانە گوئلمحەمەد! ئەمانەى کە من باسیان ئەکەم بۆ ئەو دە مەن بارە، بۆ ئەو دە مەن بارەى لە سەر خەرمانەوہ ببەنەوہ بۆ مالىەوہ، پەرۆای ھېچ قور بە سەریەکیان نییە. کەم بینراوہ، زۆر کەم بینراوہ ئەو جووتیارەى کە پاش ملەى ھەقالەکانى لە لای ئاغەکەى قسە نەکات. دووزمانى و زیرانى کردن، نەک بە مایەى

خۆشامایى کردن به قازانجى خۆى، نا. چونكه برىواى بهوه كردوه كه ماستاوكردنیش بهشیكه لهو كارهى ئه‌بى بىكات. جووتیارىك له نیوان براكانى و ئاغه‌كه‌ى دا، دڵنیا به لایه‌نى ئاغه‌كه‌ى ئه‌گرى. جا تو، تو گولمحه‌مه‌د پشتت به كى بهستوو؟!! منیش هه‌والى خورسوفم بیستوو. هه‌موو مه‌لبه‌نده‌كه‌ش هه‌والى خورسوفیان بیستوو. ئه‌بى له خورسوف زۆر شتتان بۆ روون بووبیته‌وه!
 — بوویه‌وه، به‌لى زۆر شتمان بۆ روون بوویه‌وه. ئیسته، به‌لام! مه‌به‌ست؟

— مه‌به‌ست روون و ئاشكرايه. مه‌به‌ست ئه‌وه‌یه تو بزانی له ناو چ جوړه خه‌لكىك به‌رامبه‌ر به حكوممه‌ت راوه‌ستاوى! له‌وه دڵنیام كه من به دوژمنى خۆت نازانى، بۆیه‌شه ئاوا به ئاشكرا و كراوه گه‌فتوگۆت له‌گه‌ل ئه‌كه‌م. خاڵىكى‌تریش ئه‌وه‌ى كه ئه‌گه‌ر ئه‌م قسانه‌م نه‌كردايه‌ت، ئه‌گه‌ر ئه‌م گوتانه نه‌گوترايه‌ت و من به‌مردايه‌تم، یان زمانم لال تو له ناو به‌جوايه‌تى به بى ئه‌وه‌ى ئه‌م قسانه‌م پى بوتايه‌تى، من له بوون و نه‌بوونى خۆم دا تووشى ئازار ئه‌هاتم. هاتنم بۆ مالى تو، زیاترى بۆ كردنه‌وه‌ى ئه‌م گوته و قسانه‌ بوو!

گولمحه‌مه‌د سه‌رى هه‌لىنا و خاچ له چاوه‌كانى سه‌ید شه‌رزای روانى. سه‌ید شه‌رزا نووكى جگه‌ره‌كه‌ى به نووكى په‌نجه ئه‌ستوو‌ره‌كانى كوژانده‌وه و قنچه‌كه‌ى هاویشه ناو چالى خۆله‌میشه‌كه و پیا‌له‌كه‌ى خۆى پر‌كرد له چا. بیده‌نگى دوو پیاو درێژه‌ى كیشه و، له‌م نیوانه‌دا ده‌نگى پى به‌گمه‌مه‌د له سه‌ر بان، ده‌نگ‌دان‌ه‌وه‌یه‌كى ئاشكراى په‌یدا كرد. هه‌نگاوه له‌سه‌رخۆكانى به‌گمه‌مه‌د، له تىك تاكى كاژمیرىك ئه‌چوو كه سات به سات كاتى له كات جیا ئه‌كرده‌وه و توورپى ئه‌دا. سه‌ید شه‌رزا له نیگای پر له بیر‌كردنه‌وه‌ى گولمحه‌مه‌د دا خۆى به چا خواردنه‌وه‌وه خه‌رىك كردبوو و گوێى بۆ وه‌لامیك له لایه‌ن گولمحه‌مه‌د‌ه‌وه رادیرابوو. به‌لام به‌و جوړه‌ى كه نیگای گولمحه‌مه‌د قوول ببوویه‌وه

و رههەندی پهیدا کردبوو، وا پێ نهئەچوو ئەیهوێ هیچ بلی. بۆیه سهید شه‌رزا دوا قومی چاکه‌ی خواردوه، پیاڵه‌که‌ی لای چاڵی خوڵمه‌ی‌شه‌که‌ دانا و درێژه‌ی به‌ قسه‌کانی دا:

— له‌ خوا شاراهه‌ نییه‌، له‌ به‌نده‌ی خواش شاراهه‌ نه‌بی ئه‌وه‌ نزیکه‌ی یه‌کساله‌ که‌ بریاری زیندوو یان مردووی گۆلمحه‌مه‌د وا له‌ ده‌ستی من‌دا. ئه‌م بریاره‌ فه‌ربه‌خش به‌ منی نه‌داوه. ئه‌م فه‌رمانه‌ له‌ مه‌شه‌هد به‌ من دراوه. ئه‌م‌پۆکه‌ش، وه‌کوو پۆژی پووناک له‌ هه‌موان ئاشکرایه‌ که‌ سه‌ید شه‌رزا و گۆلمحه‌مه‌د پێکه‌وه‌ سازاون. به‌لام له‌م‌پۆوه‌ ئیتر ئه‌و سازانه‌ ناگونجی و ناگری. بۆیه‌ من ئه‌بوایه‌ بێم و کاکلی بابته‌که‌ت پێ بلیم. ناشبی من و نه‌ورۆزه‌گ بخه‌يته‌ تای ته‌رازوویه‌که‌وه‌. من ریز له‌ نه‌مه‌کی تۆ و هه‌قاله‌تی و جوامیری تۆ ئه‌گرم و ئه‌مه‌وێ له‌مه‌وپاشیش پای بگرم. ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر ته‌قه‌ له‌ یه‌کدیش بکه‌ین چه‌ز ئه‌که‌م ئه‌مکاره‌ ناجوامیرانه‌ نه‌بی. هاتنم بۆ سه‌رای تۆ بۆ ئه‌وه‌یه‌ که‌ هه‌موو شتی‌کم بۆ پوون کردبێتته‌وه‌. نامه‌وێ وابزنی بۆ ئه‌وه‌ هاتووم پاکنه‌ت لیوه‌ربگرم. نه‌خیر، سه‌ید شه‌رزا گۆلمحه‌مه‌د ئه‌ناسی! به‌لام هاتووم تا هه‌قی نان و نه‌مه‌کم له‌گه‌ڵ تۆ بردبێته‌ سه‌ر. هاتووم پێت بسه‌لمینم که‌ ناسراوی و چاک و چۆنی خۆم هه‌تا سه‌ر ریز لیگرتوو و له‌لام ئازیز بووه‌. بلا! بلا ئه‌گه‌ر بریار وایه‌ پێکیشه‌وه‌ شه‌ر بکه‌ین، با به‌ دلی بی‌کینه‌ و چاوی کراوه‌وه‌ له‌ یه‌کدی بده‌ین. نامه‌وێ نه‌نگی ناجوامیری به‌ شوین ناوه‌که‌مه‌وه‌ بی. نه‌، حه‌یفه‌. لام حه‌یفه‌ که‌ ریزی نیوان خۆم و گۆلمحه‌مه‌د پێشیل بکه‌م.

گۆلمحه‌مه‌د به‌ نیگای داخراوه‌وه‌، به‌ هیوری وتی:

— له‌ په‌رده‌دا قسه‌ ئه‌که‌ی سه‌ید شه‌رزا، ئاشکرای بکه‌! ۳۲۶۹

که‌ ئیاده‌ر

به‌رگی ده‌هه‌م

ئه‌وه‌ی که‌ تۆ زمانی وتیت نییه‌ من له‌ زمانی خه‌لکی‌تره‌وه‌ بیستووومه‌. قسه‌که‌ مه‌جه‌رینه‌ و راستیه‌که‌ی ده‌ربیره‌. ئه‌مه‌وێ دوا وشه‌ له‌ زمانی خۆته‌وه‌ بیسم! من وای بۆ ئه‌چم مه‌شه‌هد

لِيتى پرسىيوه تهوه و لووتى لیت داوه بهیهکا و پرووی تال کردووه.
جا من ئەمهوئى بزانه فەرمانیکی تریان پیداو یان نا؟ بلئى! با بزانه
چى پرووی داوه؟!

سهید شهرزا تفهنگه ئینگلیزهکەى که به دیوارهکەوه هەلئى
پهساردبوو، دهست دایه و له بهر چۆكى له سهر لبادهکەى تهختى
دیوهخان داینا، قایشى فیشهکدانهکەى له بن ملی ریک کرد و
پاش رامانیکی کورت وتی:

— خولى کارى تۆ کووتایى پیهاتووه، گولمههمه! تۆ لهو
کهسانهى که خۆت ناسیوه و خۆت دۆزیوه تهوه. جیاوازی تۆ لهگهڵ
ئەوانهى که ریشیان به کلکی گاوه گریداوه، هەر ئەمهیه. تۆ
خۆت ناسیوه و متمانهت به خۆت ههیه، تۆ بروات کردووه که
مروقی. بروات بهوش ههیه که گهورهیى به میرات و ناوبانگ
نیه. تۆ خۆتى، بۆیه شه ئەبئى له ناو ببرئى. ناتوانى نهفهوتینرئى.
ئهمهش پروویهکی تری بابتهکهیه که من له قسهکانى خۆمدا
زۆر نههمکردهوه. تۆ خۆت هیناوه ته ناو ناوانهوه و بروات بهخۆت
پهیدا کردووه و، له چاوى ئەوانهدا که به سهر خهڵکدا زالن
گوناحیکی لهوه گهورهتر نییه. ئەوانهى که فەرماندهرن تهنها
ئهو کهسانهیان قبوولە که گاکهیان له پيش خویانهوه بروات به
ریدا. بهلام تۆ! تۆ لهگهڵ ئەوانه جیاوازی. بۆیه ئەبئى بفهوتینرئى
و ئەشفهوتینرئى. سهردهمى دهسهلاتداریتی تۆ کووتایى پیهاتووه.
ئەوانه ناتوان لهوه زیاتر به زیندوویی تۆ ببینن. تا ئەمروکهش
ئەگهر ماویت، به هۆی دووبه رهکی و ناکۆکی ناو دهسهلاتهوه بووه.
بهلام ئەوه تا حکوومهت خهریکه ئەبیتهوه به یهک کاسه. ئەو
تیرهى بۆ شایان هاویشت، تیری مهرگ نهبوو، تیری بهخت بوو.
تیری شانس بوو و تیری دهسهلات بوو. پاش ئەو گوللهیه شا بوو
به شا! شای به دهسهلات و لهمهولاش ههموو دهنگیک به برنهو
کپ ئەکاتهوه. ئیستهش نۆرهى کپکردنى دهنگى گولمههمه
گهیشتووه و لایان مسوگهر بووه ئەم دهنگه ئەبئى کپ بکری.

هه ندى شت لهه ولا ته دا جو ولا وه و هه ندى شت سه قام گير بووه. سه ركرده كانى نه ياران يان به جارى گرتووه و چه پسيان كردوون و من دل نيام دهنگى هه ر هه موويان كپ نه كهه. لق و پوپيشيان نه كهه و گولمحه مه ديش نه كوژن. نه وه نه زانم كه گولمحه مه د لهو رپگه يه دا كه هه لى بزار دووه، مه رگيشى له هه موو هه نكاويك دا به چاو بينيوه. سه ره پاي نه مهش من نه مهوى نه وهى زانيومه و تيگه يشتووم به رووت و ئاشكرا بو توى بلييم و راسته كهى له پاش گوتنى نهو قسانه يه كه نه مهوى بزانه گولمحه مه د نه يهوى چى بكات و چ رپگه يه كه هه نه بژيرى؟

نيگاي پرساي شهرزا له چاو و هه نيهى گولمحه مه د راما. گولمحه مه د كه به بيستنى قسه كانى سه يد شهرزا شانى دانه وانديو، پالى دايه وه و وتى:
— شيومان له گهل نه كهى؟

— نه خير! من له گهل تو نان و نه كهه خواردووه. ئيسته نه مهوى خورپه ي دللم نارام بكهى. وه لامم بده ره وه، نه تهوى چى بكهى؟ به ناوى خوا دللم نيگه رانى چاره نووسى توئه! نه تهوى چى بكهى گولمحه مه د؟ ئاخره كهى له گه ليان رپ نه كهوى يان رپ ناكهوى؟! نهك پيت وابى من بريارى گف توگو له گهل تو م پيدراوه، نه خير! من فه رمانى كوشتنى تو م له لايه. به لام! به لام نه مه يه كه مجاره دهستم بو كوشتنى پياويك وه لامم ناداته وه! جا تيم بگه نه وهى كه نه يللم له زمانى دلى خو مه وه يه، نهك له زمانى ره سمى حكوومه ته وه. نه مهوى بزانه نه توانم چيت بو بكهه؟ نهك بو تو، به لكوو بو خو م. نه مهوى تيم بگه يه نى كام رپگه نه گرى؛ پاكانه، جهنگ يان رهو؟

گولمحه مه د پالى دا به جيوبانه كه وه، باسكى نايه سه ر ته ويلى و نيگاي برييه بنميچى ژووره كه و وتى:

— پاكانه ناكهه، شهرزا! چه ز ناكهه به دهستى به ستر او وه خو ينم بريژن.

— رهو چی؟ خۆت بدزیتهوه؟ ئه مهت خو بو ئه کری. ده ست و
بالی منیش له مکاره دا ئاواله تره!

— نه، شه رزا، نا برا که م. ماندووم!

— که وا بوو جه نگ؟

گولمحه مه د وه لامي نه دایه وه. هه ر له و داره ته ی دا، با سکی
له سه ر ته ویلی، مایه وه. وه ک بلیی چا ویشی لی ک نا وه. سه ید
شه رزا هیشتاش ده ستی له هه ولدان هه لنه گرت و وتی:

— من هه قت پی ئه ده م بر وا به بوورینی ده ولت نه که ی،
چونکه باری پا کانه ک ردن به و جو ره بو وه که له بری ئه وه، ئه بی
که سیکی تری وه کوو خۆت بده ی به ده سته وه یان بکوژی. به لام تو
گولمحه مه د ئه گه ر بشتوانی پا کانه بکه ی، ئیتر که سی وه کوو
خۆت نادوزیته وه که نا چاری بکه ی خو بدا به ده سته وه یان بکوژی!
سه ید شه رزا تاویک را ما و پاشان به په ژاره یه کی شارا وه له
گوته ی دا وتی:

— ته واو بووین گولمحه مه د، سه رده ممان به سه ر چوو، تو
دوا که سی!

گولمحه مه د پشتی له جیوبانه که کرده وه و ده ستی له سه ر
ته ویلی هه لگرت، شوخ له چا وه کانی سه ید شه رزای روانی و وتی:
— لی مگه ری با ئاخری ئاخرشه ر نه بم، شه رزا!

سه ید شه رزا به بی گویدانه گالته که ی گولمحه مه د، وتی:
— ئه توانم بتره وینم. ده ربازت ئه که م. ده ی! وتت چی؟
— هه لنا یه م!

— متمانم پینا که ی؟!

— ناتوانم هه لبیم، نابی!

— له ئابروو چوون ئه ترسی؟

— با سیشی مه که شه رزا. با سیشی مه که!

گفتوگو کو تایی پی هات بوو. سه ید شه رزا بی ده نگ بوو و
ما وه یه ک چوو ه ناو بیره وه. پاشان ده ستی دایه تفه نگه که ی.

لهکاتی رابووندا له سهر چۆکيک راوهستا و وتی:
— ئەو پارەيهی له لای من ههتبوو، بۆتم هیناوهتەوه، بەلام
ههمووی نییه. ئەوهندهی پیم جیبهجی بوو. وا له توربینی
ئەسپهکهەمدا.

گولمحهەمەد بۆ بهرپکردنی سهید شەرزە رابوو و وتی:
— خۆزگە نەرۆیشتایەتی، شیۆ لەلامان بوایەتی!
شەرزە بەرەزمانەیی لوخەندانەکەیی توند کرد و وتی:
— کار زۆرە و رێگەیهکی دووریشم لەبەرە. ئەبێ برۆم
تفەنگدارەکانم بۆ جەنگ ئامادە بکەم.
بزهیهکی شوخ نیشتە سەر لیوی گولمحهەمەد و وتی:
— بۆ جەنگ لەگەڵ گولمحهەمەد؟
سهید شەرزە وتی:
— بۆ جەنگ لەگەڵ گولمحهەمەد!

له دەرگاکی چوونە دەرەوه. له دەریزانی بەردەرگاکی، سهید
شەرزە بەر لەوهی بۆ هەلکێشانانی پاژنەیی کلاشهکەیی دابنەوێتەوه،
بەو پیاوهی لەگەڵی هاتبوو، وت بچی و ئەو توربینەیی له تەرکی
ئەسپهکه دایە، هەلگرێ و بیهیڤتە سەر. کابرای تفەنگدار
توربینی تەرکی ئەسپهکهیی هیئا بۆ سهید شەرزە. سهید
پاش هەلکێشانانی پاژنەیی کلاشهکەیی، توربینەکەیی له دەستی
تفەنگدارەکەیی خۆی وەرگرت، چوار بەستە ئەسکەناسی له
گیرفانەکانی توربینە دەرهيئا و دای بەدەستی گولمحهەمەدەوه
و وتی:

— ئەمە ههموو قەرزەکەیی تۆ نییه. بەلام له نیوهی زیاترە.
ئەویتیشتی!

— پیم بەخشیت، نۆشی گیانت!
شەرزە بێدەنگ بوو. له بەرامبەر گولمحهەمەددا وهستا. بەبالا
دەستیکی له گولمحهەمەد سەر بوو. دەستیان خستە ناو دەستی
یهکدی و گولمحهەمەد وتی:

— به خوات ئه سپيڙم!

شهرزا دهستی سهرداري گووشي و وتی:

— شهوی ئه مشهو یان بهیانی جهنگ دهست پی ئهکا. با
ئوهشم وتبی که جهنگه که جیهه ن ئهیا به پړوه.

گولمحه مه د له هه مان کاتدا که دهسته کشاو و
ئهستووره کهی سهید شهرزای له ناو دهستا بوو، گووشي و
به نیشانهی سپاسکردن چاوی لیك نا. سهید شهرزا دهستی
گولمحه مه دی بهردا، پرووی وهرگیږا و له پلیکانهکان چووه
خواره وه. سهید شهرزا پیی له ئاوزهنگی نا و له سهر زینه که
دانیشته. گولمحه مه د دهستی بو به پړکردن هه لئنا و شهرزا
له غاوی وهرگیږا و به ناو پهروارهکان، پیاوان و ژنانی که لمیشی
و به قهراخ ئه و ئه سپانهی له سهر ئاخوړه که به سترابوونه وه،
بهره و ناودالان رویشته.

گولمحه مه د نیگای له شوپی شهرزا، بالی چوڅه کهی دا
به شانی دا و له سهر بهرترین پی پلیکان راوهستا. سهید شهرزا
بهر له وهی بو چوونه ناودالان سهروملی دابنه وینی، له غاوی
وهرسووراندا و یه کسهر بهره و گولمحه مه د گه پرایه وه، تاویک لیی
روانی و پاشان وتی:

— سویندم به و نان و نمه کهی له گهل تو کردوومه، که من
له ته قهکردن دا ده سپیشخه ری نه کهم!

گولمحه مه د جاريکی دیش، بزهیه کی شوخ له سهر لیوانی،
دهستی هه لئنا و وتی:

— خوات له گهل، شهرزا. کات درهنگه، پیاوه کانت چاوه پروانن.
خوات له گهل بی.

له بادانه وهی یال و ملی ئه سپه کهی دا، شهرزا وهک له گهل
خوی بی، وتی:

— به راستی ئه بی به خیلیت پی بیهن، گولمحه مه د!

۳۲۷۴
که یسدر
به رگی دهه

له سهرای سهردار پیاوانی که لمیشی بلاو بوون. تفهنگدارهکان، دلیگهرانی نهوهی لهئارادا بوو و بوی هه‌بوو پروودات، کپ و خاموش چپه‌چپیان نه‌کرد. نه‌م دل‌ه‌راوکی و نیگهرانیه بالی به سهر کهسانی نزیکی گولمه‌مه‌دیشدا کی‌شابوو و له‌م نیوانه‌دا، له ههموان زیاتر خانمه‌مه‌د هه‌لچووبوو و گری گرتبوو. خانمه‌مه‌د بی‌هووده هه‌ولای نه‌دا خوئی ئارام و هیور پیشان بدات. به‌سهرکردنه‌وهی ئازهل و سهردانی ئاخوری نه‌سپ، گهراندنه‌وهی په‌روار و له‌م بابه‌ته، نه‌و سهرقالیانه نه‌بوو که خانمه‌مه‌د بتوانی تووره‌یی و په‌ریشانیه‌که‌ی خوئی پی بشاریته‌وه. ته‌وس و پلاره‌کانی له‌ محمه‌د ره‌زای گولخانه‌م که بۆ یارمه‌تیدانی نه‌و خهریکی کا و جوی چاره‌واکان بوو، خوئی نیشانه‌ی هه‌لچوون و تووره‌بوونی بوو.

خان‌ئاپۆش به‌ شیوه‌یه‌کی دی نائارام بوو. نه‌و به‌ یارمه‌تی توغروول له‌ بنمیچی به‌ره‌ه‌یوانه‌که‌ خهریکی ئاماده‌کردنی تاقم و ته‌قه‌مه‌نی بوو. تفهنگه‌کانی خاوین نه‌کرده‌وه و پونی لی نه‌دان و به‌ ریز و به‌ ریکی پالی نه‌دان به‌ دیواره‌که‌وه و به‌ده‌می‌ه‌وه به‌سته‌یه‌کی غه‌مگینی نه‌وت. غه‌مئاوازایک که نه‌توت به‌ بی ئیراده‌ی نه‌و نه‌خوینری.

هه‌روه‌ها به‌گمه‌مه‌د، نه‌ویش ئوقره‌ی نه‌بوو. له‌ سهر بان پیاسه‌ی نه‌کرد و پیاسه‌ی نه‌کرد و ته‌نها ساتیکیش ده‌رفه‌تی ستارگرتنی به‌ خوئی نه‌ئه‌دا تا -لانیکه‌م- چهند خوله‌کیک له‌ سهر کلاورۆژنه‌ی بانه‌که‌ به‌ دلی ئاسووده به‌سه‌یتته‌وه. له‌ نیگای به‌گمه‌مه‌ددا که له‌ هاتوچوی به‌رده‌وامی خویدا به‌ هه‌وش و سهربانی سهرادا نه‌یگیرا، نه‌سپ و هی‌س‌ریش به‌ بی‌ئوقره‌یی کلکیان نه‌جوولاند و یالیان په‌خش‌ان نه‌کرد. به‌لام ژنانی خیزانی که لمیشی دیار نه‌بوون و به‌ گومانی به‌گمه‌مه‌د هه‌موویان له‌ ژووریک کۆ ببوونه‌وه و خویان به‌ کاریکی هه‌ره‌وه‌زه‌وه -وه‌کوو پاک‌کردنی گهنم بۆ هه‌لیمی به‌یانی- خهریک کردبوو.

پئنه چوو پرووی دووهم زیاتر له گه‌ل بار و داره‌تی پیره‌می‌رد ئه‌گونجا. چونکه بیگانه‌ش بی‌ئاگا نه‌بوون له‌وه‌ی له‌ بنه‌ماله‌ی که‌لمیشی‌دا پرووی ئه‌دا. ئه‌ی که‌لمیشی‌ خۆی چۆن ئه‌یتوانی له‌ مه‌یدان و له‌ میانه‌ی فهرته‌نه‌که‌دا، چاو و گوئی له‌ هه‌موو شتی‌ک داخرا‌بی؟! خانمحه‌مه‌د په‌نجه‌ی له‌ تووکی ملی مه‌رپکی په‌روار گیر دا. مه‌رپی به‌ ناو په‌زه‌کان‌دا برده‌ لای که‌ردوو‌ه‌که‌ و کوتای به‌ عه‌رزا. کو‌ری گول‌خانم مه‌سینه‌که‌ی هه‌ل‌گرت و به‌ره‌و بیرى ئاو‌ه‌که‌ چوو. خانمحه‌مه‌د چۆکی له‌ شانى مه‌رپکه‌ چه‌قاند و کیردی له‌ به‌ر پو‌وزلخ ده‌ره‌ینا، قورقو‌را‌گه‌ی مه‌رپکه‌ی به‌ په‌نجه‌ی ده‌ستی چه‌پی دۆزیه‌وه‌ و چاو‌ه‌پیی کرد.

— کازم، هو کازم!

به‌ ده‌نگی شی‌رو که‌ له‌ چیشته‌خانه‌وه‌ سه‌ری ده‌ره‌ینابوو، کازم به‌ره‌و چیشته‌خانه‌ چوو. شی‌رو، زیوه‌ری پیشانی کازم دا که‌ مه‌نجه‌لیکی گرتبوو و له‌ ژووره‌که‌ ئه‌یه‌ینایه‌ ده‌ره‌وه‌. جه‌وانی شهل بو یارمه‌تیدانی زیوه‌ر به‌ره‌و ژووره‌که‌ رویشته‌. محمه‌مه‌د ره‌زای گول‌خانم مه‌سینه‌ی پری هینا. خانمحه‌مه‌د قفل‌ی ددانه‌کانی مه‌رپکه‌ی به‌ گوشاری په‌نجه‌کانی هه‌ل‌چیری و محمه‌مه‌د ره‌زای گول‌خانم لووله‌ی مه‌سینه‌که‌ی کرد به‌ ده‌می مه‌رپکه‌دا و به‌ قومیک ئاو گه‌رووی ته‌ر کرد. جا ئه‌بوایه‌ ده‌ست و پیی مه‌رپکه‌ بخاته‌ بن ده‌سی و چۆکی خۆیه‌وه‌ بو ئه‌وه‌ی ئاژه‌له‌که‌ له‌ بن چه‌قوی خانمحه‌مه‌ددا، خوینی بازره‌قه‌ به‌ستووی هه‌موو حه‌وشه‌که‌ تیوه‌ نه‌دا.

بلقیس فانۆسیکی به‌ کو‌له‌که‌ی به‌ره‌ه‌یوانه‌وه‌ هه‌لواسی و گول‌محمه‌مه‌د به‌ ئارامی به‌ پلی‌کانه‌که‌دا هاته‌ خواره‌وه‌. له‌ سه‌ر دوا پلی‌کان تو‌زیک وه‌ستا و پاشان یه‌کسه‌ر به‌ره‌و خان‌نایوی چوو. چاویکی له‌ حه‌یده‌ری مه‌لا می‌عراج، که‌ له‌ بن دیواره‌که‌ وه‌ستابوو و پئ‌په‌لکه‌ی بوو کرد. ده‌ستی بو تفه‌نگه‌ ریزکراوه‌کان برد، تفه‌نگیکی هه‌ل‌گرت و گرتی به‌ ده‌ستیه‌وه‌، تاو‌یک لیی روانی

و پاشان پرسى:

— ئەى بۇ فيشەك چى خان ئاپۇ، خۇ كەم ناھيىن؟
خان ئاپۇ چەورى پەنجەكانى بە پەرۆكە سېرى و لە وەلامدا
وتى:

— ھەرچەندە بى ھيشتاش كەمە؛ چەندە زۆر بى ھيشتاش
كەمە!

گولمەمەد بە مايەيەك لە گالتە وتى:
— ئەگەر حەزت لىيە سەرىك لە زالگەى حەسەن ئاوا بدە،
نابى ئىتر بە تەماى ئەوہ بين دەستەكانى پيشوو فيشەكمان بۇ
بنيرن!

خان ئاپۇ رابوو. سىنگى دايە پيشەوہ و بە ھەمان مايە وتى:
— حەزت لىيە، سەرىكى لى ئەدەين، وت چى؟!
گولمەمەد لە وەلامدانەوہ خوى پاراست و بە دريژايى ھەيوان
كەوتەرى. خان ئاپوش لەگەلى كەوت و توغروىل دريژەى بە كارەكە
دا. ھەيدەرى مەلا ميعراج ھەروا لە بن ديوارەكە پىپەلكەى ئەكرد
و بەچاو لەگەل خان ئاپۇ و گولمەمەد ئەھات و ئەچوو، بەلام وا
دياروو گولمەمەد بە بىرىكى ترەوہ گرفتارە. ئەمسەراوسەرىك
خاموشى بەردەوام بوو. لە گەرانەوہدا خانمەمەد سەرى براوى
مەرەكەى ھەلدايە لايەكەوہ و بە محەمەد رەزاي گولخانمى وت:
— سىپايەكە دامەزرىنە مەرەزا!

گولمەمەد و خان ئاپۇ لە ھەيوانەوہ چوونە ھەوشە و
بەرەو خانمەمەد رويشتن. خانمەمەد دەست و چەقۆكەى لە
بن لوولەى مەسىنەكەدا راگرتوو و كازمە شەل ئاوى ئەكرد بە
دەستىدا. خويناوى دەست و چەقۆكەى خانمەمەد ئەرژايە سەر
خاكى قەراخ كەردووہكە. محەمەد رەزاي گولخانم سىپايەى ئامادە
كرد و لە مەرەكە نەوى بۇ ئەوہى بيكات بە قولاپى سىپايەكەوہ.
خانمەمەد ھەلسا. ئاوى دەستەكانى داتەكاند و لە بەرامبەر
براكەىدا راوہستا. خان ئاپۇ گرئى گورىسى لاقى مەرەكەى كرد

— باوكم! زۆر سلاوى هه‌بوو و وتى پيٽ بليټم هه‌والى ناخوش هه‌يه!

— چ هه‌والىك، هه‌والى چى؟

— هه‌والى خراپ، سه‌ردار!

— له ده‌نگۆ بگه‌رئ، باسى بينراو بكه‌!

— پياوه‌كانى حكوومه‌ت له گونده‌كان دا كه‌وتوونه‌ته‌ رى و خه‌ريكن خه‌لك ئه‌گرن به‌ كرئ. بۆ بي‌گارى خه‌لك كۆ ئه‌كه‌نه‌وه. ناشى شارنه‌وه ئه‌و خه‌لكه‌يان بۆچى ئه‌وى. به‌ ئاشكرا ئه‌لين بۆ گرتنى گولمه‌مه‌دى سه‌ردار پيوستيان به‌ پسپور هه‌يه. گوشارى زياتر له‌ سه‌ر ئه‌وانه‌يه كه‌ سه‌ربازيان كردبى و سه‌ريان له‌ تفه‌نگ ده‌ربچى.

— ئيدى؟

— دۆست و دوژمنيش ده‌سنيشان ئه‌كه‌ن. پرس و جو ئه‌كه‌ن بۆ ئه‌وه‌ى دۆسته‌كانى سه‌ردار بناسن. ئه‌مكاره‌شيان به‌ نه‌ينى نيه‌يه. هه‌ره‌شه‌ له‌ دۆسته‌كانى سه‌ردار ئه‌كه‌ن ئاگايان له‌ خويان بى. له‌ زۆر جي‌گه‌ هه‌نديكيان ناچار كردوو به‌رئ مال تالان بكه‌ن و بسووتين. مالى هه‌ندى له‌ جووتياره‌كانيان ئاگرده‌وه و تالانيان كردوو و ئاواره‌يان كردوون. له‌ راستى دا له‌ هه‌موو مه‌له‌به‌نده‌كه‌ قاويان داخستوو كه‌...

— كه‌چى؟

— كه‌ حكوومه‌ت بريارى خوى داوه‌ كاركه‌ يه‌كسه‌ره‌ بكاته‌وه‌!

— كارى چى؟

— كارى دوژمنه‌كانى حكوومه‌ت و كارى سه‌ردار!

— ئيدى؟

حه‌يده‌ر تفه‌كه‌ى قووت دا و وتى:

— باوكم ويستى بزاني ئه‌ركى مه‌ چيه‌؟ وتى بپرسم كه‌ سه‌ردار بريارى به‌ چيه‌؟ وتى بپرسم ئه‌بى چى بكه‌ين، ئيمه‌ش پياو كۆ بكه‌ينه‌وه و ئاماده‌ بين يان چاوه‌رئ بكه‌ين؟

گوئلمحه مه د، به بئ پهرسئف به كورئ مه لا ميعراج، له دهرووي ناودالآن وهستا. حهيدهر، خان ئاپو و خانمحه مه ديش له گه ئي راوهستان. ستار و قوربان به لووچ له سهر سهكوكه هاتنه خواره وه و له ناو تاريكي هه شتیه كه هاتنه ده ره وه. گوئلمحه مه د به نيوسوورپك وهرگه را و كهوته وه رئ. به لووچ و ستاريش له گه ئيان كهوتن. ههنگاو له بيدهنگي دا ئه نرا و گوته له سينه ي كه سه وه دهرنه ئه هات. پياوه كان له ههنگاونانه هه ماههنگه كه يان دا له پوئيك قورينگ ئه چوون به سينه ي ئاسمانه وه. ئارام و خاموش و رهوان. گوئلمحه مه د له نيوان دا و له پيشه وه، خانمحه مه د و خان ئاپوئيش له مبه روبه ري. حهيدهرئ مه لا ميعراج له پشت سهرئ گوئلمحه مه د وه و ستار و قوربان به لووچيش به دوايان دا به خاموشي ئه روئيشتن و هيچكه س له هيچكه سي نه ئه رواني. توغرو ل به په له گه رايه وه. به پرتاو هاته پيشه وه و وتئ:

— جهنده رمه ي به كتاشن. سهرههنگ به كتاش. سهرووكي تازه ي جهندرمه.

— چيان ئه وي؟

— ئه ئين له لايهن سهرههنگ به كتاشه وه په ياميان بو سهردار هئناوه!

— چ په يامه يك؟

— ئه ئين په يامه كه يان ئه بي بدهن به خودي سهردار.

گوئلمحه مه د روانيه كه ساني دهو روبه ري و پاشان به توغرو لي وت:

— سهردارئ لي نيه!

توغرو ل وهرگه را و به رهو ئه سپه كه ي هه لات. خان ئاپو له

دووي توغرو ل ههنگاوي نا و وتئ:

— پيان بلئ تو ئه تواني په يامه كه يان به گوئي سهردار

بگه يه ني. خو تيئه گه ي ئه لي م چئ؟!

— به ئي خان!

توغرول له ههشتیهوه غاری دایه کۆلان و خان ئاپۆ گهراپیهوه
بۆ لای گۆلمحهمهده. گۆلمحهمهده له ناوهراستی ههوشه
سهرادا راوهستابوو. خان ئاپۆ خاوی کردهوه و بهر لهوهی لیو
ببزیوی، گۆلمحهمهده پرسى:

— چهكدارهكان، چهكدارهكانمان سهرجهم چهن كهسن؟

— بیست و ههوت كهس!

گۆلمحهمهده وتى:

— پۆل پۆل بانگیان بکه با بێن بۆ ئێره!

— چۆن؟!

خانمحهمهده ههروا پرسا و ههپهساو، له براکهی مۆر
ببویهوه. گۆلمحهمهده بۆ ئهوهی دووری بخاتهوه، وتى:

— تۆ برۆ کیسهی پارهکه بهینه!

— پاره؛ کیسهی پاره؟!

گۆلمحهمهده وهلامی پرسیارهکهی خانمحهمهدهی نهداپیهوه
و ئهو به ناچار به دواى فرمانهکهدا رویشیت. خان ئاپۆیش كهوته
ژماردنهوهی چهكدارهكان كه له مائهوه مابوون. گۆلمحهمهده
خۆی له نیوان ستار و قوربان بهلووچ و ههیدهری مهلا ميعراجدا
بینیهوه. پیاوهکانی فهراگهردی گۆلمحهمهده، هههرچهند نه بهقهده
خانمحهمهده، بهلام سهرنجیان بۆ کارهکهی سهردار راکیشتراوو.
گۆلمحهمهدهی سهردار چوو بۆ نزیک ههيوانهکه، شانى نا به
کۆلهکهکهوه و له بهلووچی پرسى:

— تۆ چ ههوالیکی تازته پێیه قوربان؟

— خراپ، سهردار! ههوالی ناخۆش. له هاشم ئاواى ئاوباریک

مالی غهزهنفهری هاشماوايان سووتاندوو. له قهلاچیمهن
کردوویانهته سهر عهلی خاکی و گۆدهزى بهلخی ئهبی بار
بکهن و له قهلاچیمهن برۆن. له خورسوف وههاب خورسوفیان
بیکهس کوژ کردوو و گوايه خهريکه ئهمری. له دزمین مالی
جووتیارهکانیان تالان کردوو، بهرادهیهک که نهیارهکانی میرخان

جارځيکټريش خهريکن به کومهل ږهه نهکهن. له سهنگرديش نهجهف ئهرياب بهلينهکهي خستوته ژير پي و نهو دهمهن بارهي نهبوا بيدا بهو دوو جووتيارهي خنکاندووني، نهيداوه. له ههموو شوينيک ئاغهکان سهرلهنوي ژياونهتهوه و کهوتوونهته توله سهندنهوه. جووتياريش له ههموو لايهک حهپهساوه و خهريکه سهرلهنوي هيواپراو نهبي.

— تو خوت! خوت پهيامهکت له لايهن کهسيکهوه هيئاوه؟

— نهخير سهردار، من خوم هاتووم!

گولمحه مه د شاني له کولهکهکه کردهوه. حهيدهری مه لا ميعراجی به چاو راگرت. شان به شاني بهلووچ و ستار کهوتهري و پاش چهند ههنگاو بيدهنگي، وتي:

— بو هاتي تو، قوربان؟

— هاتووم لهگهل تو بمينمهوه، گولمحه مه د!

گولمحه مه د رووي له بهلووچ وهرگيرا و وتي:

— من نهکوژريم قوربان. نههم جهنگه جهنگيکي لاسهنگه!

— نهزانم گولمحه مه د، ههر بويهش هاتووم لهگهل تو بم!

به بيدهنگي به بهر کولهکهکاني بهرههيوان دا تيپهپين و بيميني بو ديوارهکه گهپانهوه. له بهردهم حهيدهری مه لا ميعراج دا گولمحه مه د خاوي کردهوه و وتي:

— خوم ناگادارتان نهکهمهوه حهيدهر. سلاوي ههر ههموومان

به مه لا ميعراج بگهينه!

حهيدهری مه لا ميعراج، بيدهنگ و سهرسوورماو، گوپرايهل و ملکهچ بولاى نهسپهکهي چوو و کهوته کردنهوهي دهسکهوساري نهسپهکهي. گولمحه مه د جاريکي تر به بهر کولهکهکاني بهرههيوان دا کهوتهوه پي و ستار و بهلووچ لهگهلي. ستار که ههروا چاوي له حهيدهری مه لا ميعراج بوو لهپر بيدهنگيهکهي شکاند و به گولمحه مه دى وت:

— داواکهي مه لاميعراج قبول بکه، گولمحه مه د! من

و برپان و تالانیان کرد. شهقاوهکانیان بهردایه سهر شهقام و ئیمه‌یان هه‌لد‌ری. دوژمنی ئیمه، دوژمنی خه‌لک هیچ ئامانجیکی نییه. شارپان کرده خلتانی خوین و ئاگریان تیبه‌ردا و چپیان بو کرا له ناویان برد. له گونده‌کانیش هه‌روه‌ها. له گونده‌کانیش مالیان ویران کردین. خه‌ریکن پرووزه‌ی خه‌لک ئه‌ده‌ن به دهم باوه، سه‌ردار! من لام سه‌یره، من بروا ناکه‌م تو‌ی گولمه‌مه‌د ریگه له‌وه ئه‌گرئ جه‌ماوه‌ر به‌ره‌نگاری حکوومه‌ت بیته‌وه! من بروا ناکه‌م تو‌ی به‌وه‌ی خوت بکه‌ی به‌قوربانی. خوت بکه‌ی به‌قوربانی ئه‌و پیلانه‌ی داروده‌سته‌ی شا دژی جه‌ماوه‌ر سازیان داوه. نه‌خیر، من بروا ناکه‌م تو‌ی به‌ده‌ستی به‌سته‌راوه‌وه دابنیشی و کوشتنی جه‌ماوه‌ر و تیکشکانی خه‌لک ته‌ماشا بکه‌ی!

— خوین‌پژان و شکست! شکست!

گولمه‌مه‌دیش هه‌ر له‌و داره‌ته‌دا، لاجانگه‌کانی به‌ده‌ست گرت و وه‌ک بلایی نه‌له‌وه‌لامی ستاردا، وتی:

— بو‌ئوه‌ی مرو‌ف بروا به‌شکست بهینئ، خو‌پ‌یویست ناکات به‌مسو‌گه‌ری به‌رووباری خوین‌دا به‌په‌رپته‌وه! نه‌خیر، برواهینان به‌شکست هیچ پ‌یویستی به‌خوین‌پژاندن نییه. له‌راستی‌دا خوین‌پشتن ته‌نها ریگه نییه بو‌ئوه‌ی مرو‌ف بروا به‌شکست بهینئ! له‌خو‌رسوف ئیمه‌شکستمان خو‌ارد. خه‌لکی له‌خو‌رسوف ده‌ستیان نا له‌روومانه‌وه. ده‌ستی په‌تیان نا به‌سینه‌مانه‌وه. من له‌خو‌رسوف نه‌بووم، به‌لام له‌و شتانه‌وه که‌گی‌رایانه‌وه زانیم خه‌لکی به‌ئیمه‌یان وتوو: نا؟ ئیمه‌هه‌مان ئه‌و رۆژه له‌خو‌رسوف شکستمان خو‌ارد! په‌نگه به‌ر له‌وه‌ش شکستمان خو‌اردبوو، به‌لام ئه‌و رۆژانه به‌خۆمان نه‌زانیبوو تا ئه‌و رۆژه‌ی خو‌رسوف. ئه‌و رۆژه من بروام به‌وه‌کرد ئیمه‌شکاوین. شکست! به‌بی‌ئوه‌ی خوین له‌لووتی تاقه‌که‌سی‌کی‌ش هات‌بی!

خان‌ناپو و خانمه‌مه‌د هات‌بوونه‌وه و وه‌ستا‌بوون. خانمه‌مه‌د کیسه‌ی پاره‌که به‌بن باخه‌لیه‌وه بوو و لای دیواره‌که راوه‌ستا‌بوو.

خان ئاپۇيش چەكدارهكانى ھىنا بوويە بەرھوۋە و لە قەراخ كەردوۋە كە بەرپز رايگرتبوون. گولمەمەد دەستەكانى ئازاد كرد و داواى كىسەى پارەكەى كرد. خانمەمەد بە نارەزايىيە ھاتە پيشەوہ و كىسەى پارەكەى دا بە گولمەمەد. لەم كاتەدا توغرولىش گەرايەوہ.

— ئا؟ چىيان ئەوئ؟

توغرول وتى:

— لە لاين بەكتاشەوہ پەياميان ھىناوہ، داواى خو بە دەستەوہدانى سەردار ئەكەن. دوا دەرفەتیش سەيزوشەوہ!
— حەك لەو گالتەچيانە!

— چ وەلامىكيان بدەمەوہ سەردار؟

— وەلام؟! نان و ئاويكيان ئەگەر ويست بيانەري با برۆنەوہ!
توغرول گەرايەوہ و بەر لەوہى بچى بو ناو دالانەكە، خوئ كرد بە چيشتخانەدا.

گولمەمەد كىسەى پارەكەى يەك دوو جار ھەلسەنگاند و بە بئ ئەوہى كە راستەوخو لە بەلووچ پروانئ، وتى:
— جيھەن! بەس جيھەن سەردار؟!
بەلووچ لە وەلامدا وتى:

— نەك ھەر جيھەن، سەردار. جيھەن بە زياتر لە سى تفەنگداروہ لە ھۆزى خوئان. ھەلبەت لە مەشھەديشەوہ چەكدارى ئەدەنى. سەرھەنگ بەكتاشيش كە لە جيگەى سەرتىپ فەربەخش دانراوہ، ديارە ئەويش تىپەكەى ئەھيئى بو جەنگ. دەنگۆيە لەگەل لەشكرى ميرپەنج لە لۆرستان شەرى كردوۋە. بئ ھو بو ئيرەش نەھاتوۋە. سەيد شەرزائش بە تفەنگدارەكانيەوہ لەگەل و لەگەل ئەويش تىپى توربەت ھيز ئەنيرئ. ئەمىنيتەوہ نەجەف ئەرباب، حاجى خورسوفى و ميرخان كە پىموايە ئەوانيش پياوہكانى خوئان ئەھيئن. لەولاشەوہ ئالاجاقى و بوندارن. كاتيگە برپار بدرئ، پىت وانەبئ بوندار و

ئالاجاقى خۇيان كلا بگرن. له راستىدا ئالاجاقى ناهيلى لهوانى
دى دوا بكهوى. بابقولى بوندارىش كه دياره!

– ئهبوا بمكوشتايتن. ئهبوايه ريگهم بدهى بيانكوژم، هم
بوندار و هم نهجهف ئهربابيش. ديلاهبا و چهقل ئهبي بكوژين.
تو بوويته هوئى ئهوهى ئهوانه بمين گولمحهمه!

گولمحهمه به سهر و پرووى خوشهوه روانيه خانمحهمه
كه ئهتوت خوئينى به دهمهويه و جاريكى دى له قوربان بهلووچى
پرسى:

– كهئى ئهئانهوئ دهمس پئى بكهئى ئهم هموو لهشكره؟!
قوربان له وهلامى پرسىاره تهوساوييهكهئى گولمحهمه
وتى:

– رهنكه ئهمشهو، رهنگيشه سهيزوشهو!
ستار جاريكى دى ناخودئاگا هاته ناو وتووئزهكهوه و وتى:
– سهردار بهيلاه خهلكى بانگ بكهين بو يارمهتى. بهيلاه
جهماوهر بهرهنگارى دوژمنهكانى بيتهوه!

گولمحهمه وهك قسهكهئى ستارى نهبيستبى، له سهر
پئىليكانهكه ههلسا و بهرهو ريزى چهكدارهكان چوو و له بهر
دهميان راوهستا. خانئاپو هاته تهك گولمحهمهدهوه و وتى:
– به توغرولهوه ئهبن به ههژده كهس. دوان خهوتوون و
حهوتيش له دهرهوهى ناودئى كييشك ئهدهن.

گولمحهمه كيسهئى پارهكهئى دا به مامى و بهر لهوهى دم
بكاتهوه، خانمحهمه به دوو ههنگاوى بليند خوئى گهيانده لاي و
نهك ئارام، بهلكوو به توورهييهكى شاراووه وتى:

– ئاخري ئيمهش ئهبي بزائين ئهتهوئ چى لهم پارانه بكهئى؟!
گولمحهمه سهيرى براكهئى كرد، تاويك بيدهنگ بوو و
پاشان وتى:

– پارهى ريگهئى چهكدارهكانه. ئهوان ئهبي بگهرينهوه ناو ژن
و منالايان!

— چي؟! —

گولمحه مه د نه كه و ته مشتومر له گهل براكه ي. قوربان
به لوو چي پيشاني خان ناپو دا و وتي:

— قوربان له بهر ده ستت ئه بي و يارمه تيت ئه دا. ئه مانه كه
به شي خويان وه رگرت با برؤن كي شك بدهن ئه واني دي بين به شي
خويان وه رگرن. هه ر كه س به گويره ي پيداويستي، خان ناپو. له كار
و ژيانيشيان بروانه، با نارازي نه روئه وه.

گولمحه مه د كه و ته ري و ستار له گه لي كه و ته ري.
نه گه يشتبوونه ناودالانه كه كه دهنگي ناره زايي خانمحه مه د بهرز
بوويه وه. گولمحه مه د كو لي نه دا، چوو نه ناودالانه كه و وتي:
— سو ز و به زه يي نانس ي. به ژن و بالاي له دايكه مه وه
پيگه يشتوو وه و ته ماحه كه شي له باوكه مه وه!

له كو لان بوون. گولمحه مه د له بن تاق ي دهره وه ي ناوده رگا كه
خاوي كرده وه، تاويك چوو نه ناو بيره وه و پاشان به ستاري وت:
— قوباد! قوباد، ستار. دلنيگه راني ئه وم. كه من نه بم،
حكوممه ت سهرومالي به تووره كه ئه كي شي. هه ز ئه كه م بتواني
كاريكي بو بكه ي. ئه تواني؟ ئه تواني بو ماوه يه ك له قه لامه يدان
دووري بخه يته وه؟ ئه بي هه ندي كه س بناسي كه بتوانن بو
ماوه يه ك قوباد بشارنه وه، ئه تواني؟
— رهنگه.

— ده ي! كه وا بوو! ئه چي?! —

ستار هه روا راوه ستابوو و سهري داخستبوو و گولمحه مه د
نه ي ئه زاني چي بلي. هه وه ها نه شي ئه زاني ستار ئه يه وي چي به و
بلي. بو چه ند ساتي ك هه ردوو كي ان راما ن. له ئه نجام دا، ستار وتي:
— سه ردار!

— ئه ته وي بلي چي ستار، بو هه ر ئه يجه ري ني؟! —

ستار سهري بهرز كرده وه، روانيه گولمحه مه د و وتي:
— گولمحه مه دي سه ردار، من ها تووم له گه ل تو بم. من

هاتووم له گه ل تۆ بهرم. به لام! به لام ئیسته ئه بینم که تۆ خه ریکی باله کانی خۆت یه که یه که لی ئه که یته وه و ئه یده ی به دهم باوه. ئه بینم خه ریکی تاو به تاو خۆت به تاو ئه خه یته وه. دهم له رووی خه لکه وه ئه نی و به تایبه ت تفه نگداره کانیشت ئه نیریته وه. باشه! من به ئه ندازه ی تیگه یشتنی خۆم له هو ی ئه مکارانه ی تۆ تی ئه گهم. به لام ئیسته که وات بریار داوه، که ناتهو ی خوینی خه لکی تر له و جه نگه دا که تۆ به رپات کردووه برژی، که وا بوو! با ئه وه شت لی بپرسم ئه ی بۆ ته نها ساتیکیش بیر له وه ناکه یته وه که! که ره نگه بتوانی نه هیلی خوینی خویشت برژی؟!

— ئه تهو ی بلی چی ستار؟ مه به سته که ت به روونی ده ربیره!
 — باسی ئه وه ئه که م که بۆ بیر له وه ناکه یته وه که ئه کری!
 ئه کری جاری خۆت له م جه نگه بپاریزی؟ مه به سستی من ئه وه یه، ئیسته که ناتهو ی خه لکی تووشی ئه م جه نگ و خوینپرشته بکه ی، بۆچی لانیکه م بۆ خوینی خۆت به ئه ندازه ی خوینی تفه نگداره کانت نرخ دانایی؟ بۆ ناتهو ی خۆت له م جه نگه بپاریزی؟
 — خۆ بده م به ده سته وه؟! تۆیش ستار؟!
 — نه خیر سه ردار، خۆ به ده سته وه دان نا!
 — ئه ی چی؟

— قوباد! هه مان ریگه ی که بۆ قوبادت دۆزیوته وه؟ ئیمه ئه توانین ئه و کاره بۆ تۆیش بکه ی!

— خۆم بشارمه وه؟ بۆ چ ماوه یه ک؟ پاشان چی؟ چۆن بتوانم بژیم؟ ئه ویش له و ته نگزه یه دا بۆیان ساز کردووم؟ نا، ستار. من و قوباد دوو ناو و دوو که سین. قوباد هه ر ئه مشه و ئه توانی ئه و کاره بکات و ئه بی بیکات. له تۆم ئهو ی ناچاری بکه ی ئه و کاره بکات! به لام من! ئیسته ناتوانم. پاشان بۆچی نا. ئه گهر توانیم له م جه نگه دا سه ر بکه وم. ئه گهر بتوانم له م جه نگه دا حکوومه ت بشکینم، ئه وسا به سه ربه رزی ئه توانم سه ری خۆم بدزمه وه و

ڪلڙ له پشت سهری ڪازمه وه وهستابوون و چاو و نیگیاه کی ڪز و
ملڪه چیان هه بوو. گوئمه مه د وهک بلیی له پر خافلگیر بووبی،
بی ئه فان وتی:

کَلَوُ و مہرحہبا لَیْکیانِ پوانی و، کہوتنہرِی بگہرِینہوہ،
گولْمحہمد لہپر لہ وشرکہ دوور کہوتہوہ و دہستی گرت بہ
دیواری کہلاوہکہوہ و وتی:

بيکار نه بن. پښتانه زما وښيک به پيا بکته ين. پرؤن بو ناو مهيدان
و بیکوتن؛ پرؤن. هر ئه مشه ویش شيو ئه دهين به خه لکی ئاوايي.
کازم!

— خۆت زوو بگه ريوه، بهيه له!

— به سهر چاو سهردار!

کازم له گهل دهوول ژهنه کان کهوته ری و گولمحه مه د
چووه وه ناو سه را. بانووی له لای چیشته خانه که دوزیه وه و بهر وه
ناودالان بر دی:

خەلکەكە. دەھۆل ژەنەكان بە پێی خۆیان هاتوون. ئەمە لە خۆیدا
خێر و خۆشییە، بانوو! كازم ئەكەین بە زاوا، وتت چی؟ شایى،
شایى! كازم ئەكەین بە زاوا، باوكى ئەو كچە ناوى چى بوو؟
سلیمان؟ ئا، سلیمان بهیئە بو ئیڕە، بانوو. برۆ بیھێنە بو ئیڕە
و لە پێگە لەگەڵى بدوێ. پێى بلێ بازى بەخت لە سەر سەرى
كچەكەى ئەو نیشتۆتەو! برۆ! برۆ! بانوو!

گولمحه مه د به يال بانووی کرده کوآن و خوئی گه رایه وه بو

سہرا و ہاواری کرد:

— سټی به خټه‌ی تریښ بده به عه‌رزا کاکه، ئه‌م‌شه‌و شیو

ئەدەين به خەلکي ئاوايي!

تفهنگدارهکان له وهگرتنی بهشی خۆیان ئهگهپانهوه و
ئهچوون لهبری دهستهیهکی دی ئیشک بگرن. خان ئاپۆ ههروا له
سهه پلکانهکه دانیشتبوو و به یارمهتی قوربان بهلووچ خهریک
بوو پارهی ئهژمارد. خانمحه مهه به دواي چهکدارهکان دا که ئهچوونه
دهروهه هات و له لای گولمحه مهدهوه وهستا. چهکدارهکان چوونه
دهروهه و خانمحه مهه لهپه ههژانه دهروونییهکهی خۆی ئاشکرا
کرد:

— ئهتهوئ چي بکهی تو، ئاخه با ئیمهش بزانی! ئهم پارهیه
خۆ به خۆپای نهکەوتۆته دهستمان!
گولمحه مهه روانیه براکهی و وتی:

— سئ خرتیتر سهه بره و بیده به چیشتهخانه. ئهمشه
خه لکی ئاوی بانگ ئهکەین بۆ نانخواردن.

لهوه زیاتر لای براکهی رانهوهستا. خۆی کردهوه به ناو دالاندا
و چووه کوڵان و جاریکی دی چوویهوه بۆ کهلاوهکه و لای دیواره
پووخواوهکه ههستی به ههبوونی تاپویهک کرد که ئیواره باشی
لیکرد. سیبهر، عهبدوله رهشی قهلاچیمهنی بوو. گولمحه مهه
لیی روانی و راما. عهبدوله رهش به ترسهوه وتی:

— دههول ژهنهکان من هیئامن سهردار!
گولمحه مهه له کاتی تیپهپیندا که لایهکی خسته ناودهستی
عهبدوله رهشهوه. عهبدوله رهش پارهکهی وهگرته و منجه منج
وتی:

— هی کهش هاتوون سهردار. لهم فهراگهردهن. هی گوندهکانی
دهوروبه رن. ده-پانهیهکن. ههندیکیشیان بۆ خۆت ئهیانناسی!

له جهمسهری راسته کوڵانهکهوه ههندی کهس هاتن.
ستاریش لهگهلیان بوو. پالهبان گۆدهزی بهلخی و غهزه نهفهری
هاشم ئاوی لهگهڵ ستار ئههاتن. گولمحه مهه ههنگاوی پیش
کرد. پیاوانی تازه گهیشتوو له بهردهمی وهستان. گولمحه مهه
روانیه ستار و ستار وتی:

—خۆيان بېرياريان داوه و هاتوون. ئهو كارهيان كردووه كه پييان باش بووه. گۆدهرزي بهلخي ئانيشكيكي کوتايه لاکهلهکهي غهزهنفهر. غهزهنفهر هاته پيشهوه و وتی:

— ئيمه بو يارمهتيدان هاتووين، سهردار. پياواني حکوومهت له گوندهکان کهوتوونهته رې و خهلک به کرې ئهگرن. شارهزايان ئهوې بو جهنگ له دژي سهردار. ئيمهش وامن به باش زاني بيين بو ئيره...

لهبري پهرسښ دانهوه به غهزهنفهر، گولمحه مه د پرووي کرده ستار و پرسى:

— لهگه ل قوباد چيت کرد تو، ستار؟

ستار وتی:

— قوباد ئاماده نيه بروت، سهردار. ئه لې جووتيار ناتواني له زهوييهکهي دوور بکه ويتهوه.

غهزهنفهر جاريكي دي هاتهوه ناو وتوويژهکه و وتی:

— ههنديکمان ئهتوانين دهست بدهينه چهک سهردار. سهربازيمان کردووه.

گولمحه مه د گهرايهوه سهر شويني خوې و وتی:

— تازه درهنگ بووه کاکي برا. چا و نانېک بخون و بگه رپنهوه سهر مال و ژياني خوتان!

— ئيمه ئيتر مال و ژيانمان بو نه ماوهتهوه گولمحه مه د خان. تالانيان کردين، ئاگريان تيبهرداين و برديان. ئيتر ناتوانين بگه رپنهوه مالهکانمان!

— برؤن چا و نان بخون، تازه درهنگ بووه!

— به دواي ئيمهشدا خه لکي دي بهرپوهن، دين بو قه لامهيدان. گولمحه مه د به ستاري وت:

— بيانبه مالهوه و چا و نانيان پي بده.

پاشان پرووي کرده پياوهکان و وتی:

— بهخير هاتن بو فراوين!

ستار فەرمووی لە پیاوەکان کرد بۆ ژوورەو. گۆلمحەمەد
پرووی وەرگێرا و جارێکی تر چووێوەو بۆ لای بادی. وشتەرەکه به
گومانی ئەوێ که سەردار مەبەستی سواری هەیه، هەڵسایه
سەر چۆک. گۆلمحەمەد بەلام مەبەستی سواری نەبوو. لای
شانی وشتەرەکهو وەستا، دەستی هینا به ملیدا و پالێ دا به
پشتیهو.

دەستەیهکیتر له چهكدارهكان هاتنهوه و یهكسەر چوونه
ژوورەو. پاش ئەوان ستار له دەرگاكهوه هاته دەرەو و لای
دیواری كهلاوهكه كهوته سەیرکردنی گۆلمحەمەد. گۆلمحەمەد
ئانیشکی نابووێه سەر پشتهی بادی و سەر و شانی داخستبوو.
چۆخهكهی به شانی چهپیهو بهند بوو و شاقهلهكانی به ئارامی
به دەم باوه ئەلهریهوه. ستار به خامۆشی له شوینی خۆی
مایهوه. نه ئەیتوانی بچیتە پێشهوه و نه ئەیتوانی به وشهیهك
زمان هەڵبێرێ. بهو جۆره راوهستا تا مهگەر گۆلمحەمەد لا بکاتهوه
و چاوی پێی بکهوێ. گۆلمحەمەد ئاخهرهكهی ئاورپی دایهوه و پروانیه
ستار. چاوهکانی ئەبریسکایهوه، ئەتوت چاوهکانی پیاو فرمیسکی
تیزاوه. ستار هەنگاوێکی نا و لهپەر پرسپاری کرد:

— بۆچی گۆلمحەمەد، له بهر چی قبوول ناکهی؟ ئەوهتا ئەوه
دەستی خهلكه بۆ لای تۆ رادیراوه؟

گۆلمحەمەد پرووی له ستار وەرگێرا، چهمایهوه و تهوێل و
پروومهتی له تووکی پشتهی وشتەرەکه وەردا و وهکوو شتی وتی:
— ماندووم!

ستار وهك بروا نهكات پرسیهوه:

— سەردار؟!

گۆلمحەمەد به ههمان بێ ئوقرهیی و بێدهنگی وتی:

— ماندووم!

ستار به دژواری و دردۆنگیهوه وتی:

— خۆت ئەدهی به دهستهوه، خۆت ئەدهی به دهست

دوژمنه وه؟!

گوئلمحه مه د شانی راست کرده وه، پروانیه ستار و وتی:

— نهک بو دوژمن، مل بو خۆم دانه نهوینم!

جاریکی دیش ستار، وهکوو شتی بیستییه وه که سهردار وتی:

— ماندووم، ماندووم!

بانوو هات و با دهنگی دهوۆل و زورپناکهی له مهیدانه که وه
ئههینا. بانوو هات و له گوئلمحه مه د نزیک بوویه وه. گوئلمحه مه د
به پرسه وه له چاو و تهوۆلی پیریژنی روانی. بانوو له وهلامی
پرسیاره خامۆشه کهی گوئلمحه مه ددا وتی:

— سلیمان کچ نادا به شوو. ناتوانی بیدا به شوو. کابرای

چه رچی، کچه کهی سلیمانی له خۆی ماره بریوه. نهک له
قهلامهیدان، بهلکوو له شار! به بی دهنگ و ههرا!

لهو بیدههنگیه دا که گوئلمحه مه د به زۆر خۆی تیا رانهگرت،
چه کدارهکان نزیکه ههژده-نۆزدهیهک، وړ و سههرگهردان له
دهریزانی ههشتیه که دا له ناو کوۆلان راوهستابوون. خانمحه مه د
و خان ئاپۆشیان له گهڵ بوو و بهگمحه مه دیش له سههر بانی
سههرا راوهستابوو و ئهپروانیه کوۆلان و کهلاوه و چه کدارهکان و
براکهی. خان ئاپۆ له بهر نیگای خامۆشی گوئلمحه مه ددا پیی نایه
ناو کوۆلانه که و وتی:

— چه کدارهکان هاتوون تۆ ببینن، ئهیانیهوێ بزائن چی بکهن؟

گوئلمحه مه د که ههستی ئهکرد به ئاشکرا ئهشهلی، یهک

دوو ههنگاوی به رهو چه کدارهکان ههنگرت، لای دیواری کهلاوه که

له نیوان ستار و خانمحه مه ددا راوهستا و وتی:

— براکان! له من رازی بن، له ئیمه رازی بن. من داواتان

لی ئهکهه لیم ببوورن. خراپهکان له بیر بکهن. بمبوورن ئهگهر

تووړه بووبیتم. خانمحه مه دمان ئهگهر جارجاره لیّتان تووړه بووه،

بیهخشن به من و بهو نان و نمه کهی پیکه وه خواردوو مانه. کاری

ئیمه گهیشتهوته کوّتایی، کاری ئیمه وا خهریکه کوّتایی پی دی.

کاری ئیمه به خوین کۆتایی پی دیت و ئیمه نامانهوی خوینی ئیوه
برژی. گهردنمان ئازاد بکه، لیمان ببورن. نان و پۆنیک بخه نه ناو
دهسروکه کانتان، ههر کامه و ئهسپیک ههلبگر و برۆن. برۆن
براکانم، بهخیر هاتن و برۆن. وهکوو برا خوشتانم ئهویست، ههر
ههمووتان برۆن بهخیر و به خوشتی!

له سهر و له زمانی پیاوهکاندا خهریک بوو سهرتیهسرتیک
سهر ههلبدا. بۆیه گولمههمهدهستی ههلبنا، داوای لیکردن
ئارام بن و وتی:

— ئهوه کهسهی وړک بگری و بیهوی بهمینتهوه، ئهوسا خۆم
دهری ئهکهه! ئهبی برۆن! ههر کامتان مایکی ههیه، ژن و منال،
دایک و باوکی ههیه...

دهنگیک بهرز بوویهوه:

— خو سهرداریش خیزانی ههیه، دایکی ههیه...

— گوتراو گوترا، شهوتان له بهره! به شهو ئهتوانن باشتر
خۆتان دهرباز بکه. برۆن، برۆن بهخیر و خوشتی!

پیاوهکانی گولمههمهدههمجارهیان قسهیان له رهنگ و
مایهیهکی دی گوئی لی بوو و جیگهی مشتومری تیا نه مابوویهوه.
گولمههمهده پرووی لیوه رگیان، پی نایهوه ناودالانهکه و لهو بهری
و شترهکهوه له ناو تاریکیهکهدا ون بوو و ستار وهک بلیی گوئی
لیبوو که گولمههمهده له بهر خوویهوه وتی:

— «بلقیس! دایکم!»

لهوپهری برۆا نهکردن و چهپهساندا، پیاوهکان دوور کهوتنهوه
و کۆلانیان چۆل کرد. بهس ستار بوو له تاریکی بن دیوارهکهدا
راوهستابوو. بلقیس له ده رگای سهراوه هاته دهرهوه. رهنگه
خانمههمهده ناردبووی بۆ لای گولمههمهده. بلقیس ساتیک له ناو
کۆلان راما. ستار، گولمههمهدهی پیشان دا له پهناي وشترهکهدا.
بلقیس به رهو لای گولمههمهده پی نایه ناو کهلاوهکه. گولمههمهده
سهری له پهناي وشترهکهوه دهرهینا و له چاوهکانی بلقیسی

پروانی. چاوه‌کانی دایک، هزار قسه‌ی تیا بوو. گولمحه‌مه‌د له وه‌لامی نیگای خاموشی بلقیس‌دا وتی:
— گهردنه‌م نازاد که! دایه!

بلقیس نه وه‌ستا و نه پاما. نه‌خیر، نه‌ی ئه‌توانی ریگه به دهرد و زووخاوی خوی بدات. له ته‌نهاییش‌دا ئه‌توانی له وه‌لامی گفته به نازاره‌که‌ی گولمحه‌مه‌د‌دا، ئه‌م تاقانه‌ی دایکه، به‌کول بگری. بویه نه‌ئهبوا پاره‌ستی و، بلقیس پانه‌وه‌ستا. چونکه ئه‌و، له یه‌که‌م ساتی پروویشاندانی مهرگه‌وه، وه‌کوو شمشیریکی پرووت، خاموش و سارد، خوی له بهر هه‌موو ساته به نازار و کوشنده‌کانی مهرگدا راگرتبوو. ئیسته‌ش به هه‌مان سارد و سړی، به بی ئه‌وه‌ی دهرفته‌ی دل‌پاوک‌ی به هه‌ناوی داخراوی خوی بدات، پرووی له پو‌له‌ی شیرینی وه‌رگی‌را و به به‌رده‌م ستاردا تیپه‌ری و له ناو دالانی سهرادا خوی ون کرد.

گولمحه‌مه‌دیش خوی پی پانه‌گیرا، له په‌نای وشتره‌که هاته دهره‌وه، چۆخه‌ی به شانیه‌وه ریک کرد و چالاک له که‌لاوه‌که دهرکه‌وت و خوی کرد به ناودالانی سهرادا. هه‌وشه‌ی سهراناو به ناو پرووناک بوو. گولمحه‌مه‌د راسته‌وخو به‌رهو باله‌خانه سهرکه‌وت. کوره‌که‌ی که له‌گه‌ل شیرۆ له بهر پلیکانه‌کان داره‌داره‌ی ئه‌کرد، له سهر ده‌ست به‌رز کرده‌وه و کردیه قه‌لاندۆشکان. به لاپره‌سه‌نی به پلیکانه‌کاندا سهرکه‌وت و له ناو باله‌خانه له‌چاو ون بوو.

شیرۆ هه‌لسا و چوو بو هه‌یوان. ئه‌و دایکی له گه‌رپانه‌وه‌دا بینیبوو. سهری برده ناو هۆده‌که‌وه. بلقیس ئاوری دایه‌وه و خاچ له چاوه‌کانی شیرۆی پروانی. شیرۆ گه‌رایه‌وه و بو لای زیوه‌ر چوو. زیوه‌ر له بن تاقی به‌ره‌ه‌یوان دانیشتبوو و جگه‌ری مهره‌که‌ی ئه‌جنی. شیرۆ به‌رامبه‌ر زیوه‌ر، لای سینه‌که دانیشت. زیوه‌ریش دل و ده‌ماخی وتووێژی نه‌بوو. زۆری نه‌خایاند زیوه‌ر به ده‌نگی مارال بانگ‌کرا. شیرۆ ئاوری له ئاقاری ده‌نگه‌که دایه‌وه. مارال له بهر دهریزانی باله‌خانه‌دا پاره‌ستابوو و چاوی له زیوه‌ر بوو. زیوه‌ر

لاى سىنيەكە ھەلسا. دەستەكانى خاوين كردهو و بەرەو مارال
لە پليكان سەرکەوت. شيرۆ روانيە پويشتنەكەى زيوەر. زيوەر
گەيشتە لاى مارال و بە جووتە چوونە ژوورەو.

— چى لى بە سەر ھاتووە خان ئاپۆ؟!

خانمەمەد و مامى لاى كۆلەكەى بەرھەيوان، نزيكى شيرۆ
پراوەستابوون. خان ئاپۆ دووكەلى جگەرەكەى لە لووتیەو دايە
دەرەو و لە وەلامى خانمەمەدا وتى:

— ئەوھى بە سەر ھاتووە، من و تويش ئەگەر لە جيگەى ئەو
بوايەتین، ھەر ئەوھمان بە سەر ئەھات!

— چى ئەكات خان ئاپۆ، خەريكە چى ئەكات؟! ئيمە ئەو
چەكدارانەمان بۆ پوژيكي وھا ئەويست. كەچى برام چەكدارەكان
بەري ئەكاتەو بۆ مائە خويان، بۆ؟ ئاخەر لە بەر چى؟!

— حكوومەت ئەوى ئەوى و بەس. حكوومەت بەس
گولمەمەدى ئەوى. جا گولمەمەديش نايەوى خوینی خەلكى تر
بېژى.

— مەگەر خوینی ئەوانىتر لە خوینی گولمەمەد سوورترە؟
ئاخەر ئەمە چ خوو و رەوشتيکە؟!

— نە، بەلام بۆ؟ كاكلى بابەتەكە ليرەدايە كە بۆچى؟ كاتيکە
حكوومەت بەس گولمەمەدى ئەوى...

— ئاخەر ئەمە چ شيوازيكە؟ حكوومەت گولمەمەدى ئەوى و
ئەويش بە دەستى بەستراووە خوى ئەدا بەدەس حكوومەتەو؟!
— نەخیر! من پيم وانيە، نە بە دەستى بەستراو و نە بە
زيندويتى!

— ئەمە شيتيتيه، شيتيتيه خان ئاپۆ!

خان ئاپۆ بە پيکەنين دەمى كردهو و وتى:

— تۆ بە دواى ئاوەزدا ئەگەري، ئەويش لەمناوہ؟! ژيرەكان
خەريكن زەوييەكانيان ئەكيئن!

خانمەمەد بە بى گويدانە خوشزمانیەكەى مامى، بە

تووړه يیه وټی:

— نا، ئاپو گيان! من هېچ مه به ستی نه ووم نیه بکه و مه
به رپلی جهنده رمه. نه به زیندوی و نه به مردوی. هېچ حزم
له وه نیه با بقولی بوندار و نه جف ئه رباب به تهرمه کهم پي
بکه نن. مه گهر نه وهی که پي شتر ده- بیستیک له و که سانه بنیرم
بو دوزه خ!

خان ئاپو له لیواری بهر هه یوانه که هه لټرووشکا.
خانمحه مه دیش له لایه وه دانیش و به دهمی چه قوکه ی که و ته
لیکرنه وهی خوینی وشکه لاتوو به بهری ده ستیه وه. خان ئاپو بزه
له سهر لیوی، وټی:

— واته نه کشیته وه؟

بهر له وهی خانمحه مه دهر فته ی وه لامدانه وه پهیدا بکات.
باوکی له دهر گای که نوو خانه که هاته دهر وه و وټی:
— بو وا دوا که وتن نه مانه؟ شهوی زستان خو تا درهنگان پان
له دهر وه راناگرن!

خان ئاپو ئاوړی له برا که ی دایه وه، روانیه ئاسمان و وټی:
— هیشتاش درهنگ نه بو وه کاکه گيان، جارئ سهری شه وه!
که لمیشی به لنگی دا چه قاوه وه، که لاوگه ل هاته پي شه وه
و به دهم ریوه وټی:

— هیسر ه کهم. هیسر ه که ی منیش عه بدوس له که ل خو ی
بردی. بریار وابوو زووتر بومی بکه ری نیته وه.
خانمحه مه د، بهر له وهی باوکی بگاته بهرده می، له لیواری
بهر هه یوانه که هه لسا و به بیانوی شیو به ره و چي شتخانه چوو
و هاواری کرد:

— نه م چي شته پي نه که یشت!؟

دهنکی سه مه ن له وه لامی شو وه که ی دا له چي شتخانه وه

بهرز بوویه وه:

— شیوی چل که س خو به کاژیریک ئاماده ناکری!

شیرۆ به تەشتی دڵ و جگەرەو بەرەو چیشتخانە پۆشت
و خانمەمەد بەبەر ئاخوڕی ئەسپەکاندا بەرەو ناودالان چوو.
لە ناودالان، ستار لە سەر سەکووکه دانیشتبوو. خانمەمەد،
بەرامبەری لە سەر سەکووکه دانیشت و وتی:
وەک بیگانه کزت کردوو، ستار خان؟!

ستار وتی:

— بیگانه م خان!

— لە ناو ئێمەشدا بیگانهی؟!

ستار لە وەلامدا وتی:

— کەمتر، کەمتر لە هەمیشە!

خانمەمەد تاویک بێدەنگ بوو و پاشان وتی:

— گوێمەمەدی هاوڕێت چی لە سەردایە؟

ستار روانیە خانمەمەد و بە تەوسخەندیکی وشک و نامۆ

وتی:

— تۆ ئەگەر ئەزانی بە منیشی بلی!

خانمەمەد پرسیارەکی خۆی دووپات کردووە:

— چ هەوایهکی لە سەردایە، هەواي مەرگ؟!

— پێموانیە حەزی لە مردن بێ! نە، حەزی ژيانم زیاتر تیا

بەدی کردوو.

— ئەي بۆ وا ئەکات؟ بۆ ئەو کارانە ئەکات؟ ئەو رێگەیهی

براکی من گرتوویەتی، رێگەي مەرگە!

ستار وتی:

— لەو رێگەیهی ئەودا منیش هیواي ژيان نابینم!

— ئەي بۆ هیچ نالیی؟ بۆ هەول نادهی پێنشی پێبگری؟ ئاخر

ئەو خەریکە هەر هەموومان لەگەڵ خۆیدا ئەکا بە گەرویی

مەرگدا!

— ئەزانم خانمەمەد. ئەبینم و ئەزانم. گوێمەمەد لەگەڵ

خۆی تووش بوو و ئەم تووش بوونەشی لە کاتیکی خراپدا بە

سەر هاتوو. نازانم، منیش نازانم چیم پئ ئەکرئ. هیچ شتیک هاوسەنگی نەماوە. گۆلمحەمەد لەم کاتەدا لە ئامانجیک زیاتری نییە و ئەویش ئەوەیە کە ئەیهوئ ئەوانی دی ڕزگار بکات. ئەیهوئ مەیدانی شەرەکە بچووک بکاتەو، چەندە بۆی بکری بەرتەنگتر! خەریکە پال بە هەموو کەسیکەو ئەنئ. هەمووکەس دوور ئەخاتەو. ئەمە ئەو شتە کە مەروڤ لێ تئ ئەگات، بەلام زۆریش ئازاردەرە ئەم شتە. مەروڤی وەکوو ئەو لە کاتی تەنگەژەیی وەهادا بەس بیر لە دەربازکردنی خۆیان ئەکەنەو. کەچی ئەو بە پێچەوانە بەس بیر لە دەربازکردنی خەڵکانی دی ئەکاتەو. ئەم هەلوێستە، هەر دوو ڕووی ئەم هەلوێستە ناپاراستە. بەلام هیچیش ناکرئ. من ئەوێ بە مێشکەدا هاتوو و توومە، هەر ڕێگەیک کە پێم باش بووبی بۆم شێکردۆتەو، بەلام وا تئ ئەگەم کە گۆلمحەمەد بپاری کۆتایی خۆی داو و جگە لەو بپارە هیچ ڕێگەیکەتر بە راست نازانی. ئەو ئەیهوئ لەگەڵ حکوومەت بجەنگی، بەلام خۆ تەیارکردنی ئەو بە پێچەوانەیی ڕێسای جەنگە. پێشەکی ئەم جەنگە بە جۆریکە کە کۆتاییەکی هەر لە سەرەتاوە لای گۆلمحەمەد ڕۆشنە. کۆتاییەکی کە بە هیچ جۆریک ناتوانی سەرکەوتنی بە داوای، ئەمە کارەساتە. کارەساتیک کە گۆلمحەمەد بە چاوی کراوەو بۆ لای ئەچێ. نازانم، من نازانم! تئ ئەگەم، بەلام گێژبووم، سەرم گری تئ بەر بوو!

کازم لە راستە کۆڵانەو بەرەو سەرا ئەهاتەو. کلۆ و مەرحەبای کردە ژوورەو و خۆی لەژێر هەشتیەکە بەرامبەر بە خانمەمەد ڕاوەستا و بە پەڕیشانیەو وتی:

— کەس نەهات خان، خەڵکی لە مەیدان کۆنەبوونەو. ٣٣٠١
 منیش چاوەشەکانم هەلگرت و هینایانمەو. نازانم چی ڕووی
 داو. وابزانم خەڵکی ئەترسن لە مائەکانیان بێنە دەرەو!
 ئەلێ شتیک بوو، ئەلێ بۆنی هەندی شتیان کردوو. ئێستە

چی بکهین؟ لهوه ئه ترسم بۆ شیویش نه یهن بۆ ئیره! ئاخر سهردار
وتی ئهیهوئ ئه مشهو خه لکه که بانگ بکات بۆ نانی ئیواره.
ئیسته چی بکهین؟

خانمحه مه د له سهر سه کوکه هه لسا و له کاتیکا کازمی
له گه ل خوی ئه برد وتی:

— له بیرى که. قسه که ی سهردار له بیرکه. برۆ بیر له
شیوی پیاوه کانی خۆمان و میوانه کان بکه ره وه. کار له وانه ترازاه!
— تو بۆ کوئ که وتوویته ری باوکه؟

که لمیشی دار و فانۆس به دهس به ره وه ناو دالانه که رۆیشته
و وتی:

— ئه رۆم به دهم رانه که وه. ئاخر خۆ ئه وه مه رانه یان نه بردوه
بۆ سه ره خس بیانله وه رینن! شه وه خه ریکه تی ئه په ری!
خانمحه مه د نیگای له رۆیشتنی باوکی وه رگیړا، کازمی برد
و ستاری له هه شتی که به جی هیشت. ستار له ناو تاریکی که دا
چووه ناو خۆیه وه. تاویک تیپه ری. محه مه د ره زای گو لخانم
فانۆسی هیئا و هه لیواسی به بزما ری چوارچی وهی ده رگا که وه و
به ستاری وت:

— میوانه کانی قه لآچیمه ن لی ت ئه گه رین، وه ستا ستار!
ستار روانیه محه مه د ره زای گو لخانم و هه لسا.
محه مه د ره زای گو لخانم به دوا ی کار ی خۆی دا، چوو بۆ گهوړ و
ستار ته زی ئه ژنۆکانی ده رکرد و پینایه ناو حه وشه ی سه راوه.
ئاشناکانی له ناو که نووخانه دانیشتبوون. به لخی و عه لی خاکی
له ده ره وهی ده رگا که، لای دیواره که له سهر عه رز دانیشتبوون و
سه ریان نابوو به سهر یه که وه. ستار، شه که ت و به هه سته
ئاشکرای شکست له هه نگا وه کانی دا، خامۆش و مه رگبار به ره و
که نووخانه رۆیشته و له ته نیشته به لخی وه دانیشته. به لخی
نیگای له ده نکه درشته کانی ته زیحه که ی هه لگرت، رووی کرده
ستار و پرسى:

— چى ئەينى؟

— خوین!

ستار دەسبەجى وای وت و سەرى داخست. تاویک بیدەنگى
کەوتەو. بەلخی و خاکی پروانیانە یەکدی و پاشان پرسرا:

— ئیمە چى؟ شیاوی مردنیش نین؟!

ستار لە وەلامدا وتی:

— لەو زياتر و شیاوی ژيانیشین!

— ئەى بۆ وەکوو منالە ورتکە دەرمانئەکەنە دەرەو؟

— ئا لەمەى تیناگەم!

بەلخی وتی:

— بۆندار لە زمانى ئالاجاقیەو پەيامى بۆ من و خاکی ناردوو

کە ئەبى بار بکەین و لە قەلاچیمەن برۆین.

ستار خیسەى لە خاکەکە، بە بەلخی وت:

— لات سەیرە؟!

بەلخی وتی:

— لام سەیر نییە، بەلام! هەندى جار لام وایە هیلکە یەکم

دراوم بە بەرددا و شکاوم!

ستار پروانیەو بەلخی و وتی:

— راستەکەت ئەوئ! منیش هەندى جار دەربارەى خۆم وا بێر

ئەکەمەو!

— بەلخی بە ستارى وت:

— تۆ ئەتەوئ چى بکەى؟ تۆ! ستار؟

ستار دەستەکانى کردەو، بە بیدەنگ رێکی گووشان و وتی:

— تا بزاین چۆن ئەبى! بەلام! ئەوئ ئەتوانم بیلیم ئەوئە کە

ئەمجۆرەیم پێشبینی نەکردبوو. ئەم جەنگە خەریکە ئەگۆردى.

خەریکە ئەبى بە ملەلانییەکی وێژدانى! ئەمەى گۆدەرز، من لە

پێشەو شکست هەست پى ئەکەم.

بەلخی وتی:

— ئەى تۆ دەس ھەلناگرى؟! —

— ناتوانم، ناتوانم. خۆيىشىم لە خۆمدا تووشى مەملانىيەك بووم. مەملانىيەكى ويژدانى! پاش نانى شىۋان ئەچىن بۆ مالى قوباد. رەنگە بتوانىن رازى بىكەين بۆ ماوھىەك سەرى بدزىتەوھ. يەكيشيان ئەوھى كە خراپ نىيە لەگەل ئىوھ ئاشنا بىي. سەمەن سەرى لە دەرگاي سەرتەنوورەوھ ھىنايە دەرەوھ، بانگى لە خانمەمەد كەرد و وتى:

— شىۋ خەرىكە ئامادە ئەبى بلى شىۋ خۆرەكان جى بگرن. بانوو، كازم و مەمەد رەزاي گولخانم كەوتنە ھاتوچۆ و راخستنى سفەرە. ژوورى دانىشتن، ميوانخانە، كەنووخانە و ژوورى تەنىشت ھۆدەي دانىشتن. خان ئاپۆ چەكدارەكانى لە ئاغەلەوھ بۆ ژوورى دانىشتن و ژوورەكەي تەنىشتى رېنەموونى كەرد. مەدەي نارد بۆ يارمەتى مەمەد رەزاي گولخانم. خانمەمەدەش، ستار و ميوانە تازە گەيشتووەكانى برد بۆ ميوانخانە. ئەمايەوھ كەلمىشى و چەند كەسى تر لە خۆيەكان كە سفەرى ئەوانىش لە كەنووخانە راخرا.

خان ئاپۆ پاش بەشدانى چەكدارەكان ھاتەوھ ھەوشە و بەگمەمەدى لەسەربان بىنى. بەگمەمەد ھاتبوويە گويسەوانەي بانەكەو نىگاي پرساو نىگەرانى لە مامى بوو. خان ئاپۆ فەركەي كەرد بۆ چىشتخانە، پارچەيەك گوشتى خستە ناو نانئىكەوھ، ھاتە دەرەوھ و راستەوخۆ سەركەوت بۆ سەربان بۆ لاي. بەگمەمەد جارىكى دى كەوتبوويەوھ پياسە كەردن و بە ھەستەكەردنى ھاتنى خان ئاپۆ ھەرگەرا، لە بەردەمى راوەستا و ھەك بلىي پرسىارىك لە زووەوھ لە گەرووي دابووبى، دەسبەجى پرسىارى كەرد:

— چى ئەبىنى خان ئاپۆ؟! —

— خوين! خوين ئەبىنم ئاپوگيان!

خان ئاپۆيش بەگمەمەدى لە پرسىارەكەي دا رانەگرت و واى

پيوت.

دهستی به قوڤلى گهنجترین برازایهوه، بهرهو پاساری لیواری
بانهکه، بهرهو کوڤلان په لکیشی کرد و له لای خوږیهوه داینا و نان
و گوښتهکهی دا به دهستییهوه.

— کاکم بو وا نهکا، خان ناپو؟ بوچی تفهنگچیهکان بهر
هه لئه دا؟ شیت بووه؟!

— گومانم وانییه شیت بووبی، میښکی جارئ کار نهکات.

— نهی بو نهو کارانه نهکات؟

خان ناپو کاوه خو له گوتن دا، وه لامي به گمحه مه دی دایه وه:

— نهوکاره نهکات که نهبی بیکات، جگه لهوه نه بوایه چ

کاریکی بکردایهت؟

به گمحه مه د وتی:

— ئاخر نه گهر جهنگی کمان له بهره و نهبی بجهنگین، نه گهر

نهبی بجهنگین ئیتر بو نهبی فهراگهردی خو مان چوڤل بکهین؟

خان ناپو پالی دا به دیواری سوانه که وه و وتی:

— حکوومهت گیانی ئیمه ی نهوی ئاپوگیان، جا ئیمه بو نهبی

خه لکی له گه ل خو مان بکهین به قوربانی؟ قسه که نه مه یه،

قسه ی گو ل محه مه دی ئیمه نه مه یه و قسه یه کی زور نابه جییش

نییه!

به گمحه مه د شه له ژاو و تاراده یه ک گومانای وتی:

— مه گهر ئیمه نه مانه وی به دهستی به سراوه وه خو مان

بدهین به دهست حکوومه ته وه؟

خان ناپویش به هه مان نه رمیه که ی پیشترو وه لامي دایه وه:

— نه خیر، من پیم وانییه مه به سستیکی و امان هه بی!

— نهی چی؟ بهس نه روین بو نه وهی بکوژرین؟!

خان ناپو به رسقی نه بوو، به بیدهنگی سه ری داخست. تاویکی

تیپه پراند و پاشان پروانییه به گمحه مه د و - وهک خو شنی نه زانی -

چنگی له کاکوڤلی گهنجه که ی وهردا و وتی:

— ھەر كەس بە ھەزى خۆى ئاپۆگيان، ھەر كەس بە ھەزى خۆى!

بەگمەھەد دەسبەجى و بى بىر كەردنەو وتى:
— تۆ خۆت چى خان ئاپۆ، تۆ خۆت ئەرۆيت بۆ ئەو جەنگەى دلىا بى تىيدا ئەكوژرى؟
خان ئاپۆ پالى بە كۆلەكەى ئانىشكەو، كۆلەكەى لە ناو پەنجە ئەستورەكانىدا وردكرد و لە وەلامدا وتى:
— گولمەھەد ئەچى!

— خۆت چى خان ئاپۆ، تۆيش ئەچىت؟
خان ئاپۆ نيوروخى بە ئەندىشى جەوانەكەى خستە بەر نيگارى خۆى و وتى:
— تۆ چى بەگمەھەد؛ تۆ ناچى؟
لە بىدەنگى بەگمەھەددا، خان ئاپۆ درىژەى بە قسەكەىدا و وتى:

— ئەگەر تەنھا بوايەتم، كارەكە پروويەكى ترى ئەبوو. بەلام ئىستە تەنھا نيم. ئىستە ھىچكام لە ئىمە تەنھا نين. ھەر كام لە ئىمە لە ھەمان كاتدا كە خۆيەتى، ئەوانى تريشە. زيندوو و مردووى ئىمە پىكەو، ئىمە ھەموومان يەك لەشين. يەك گيانين. بەلام! من قسەيەكى ترم لەگەل تۆ ھەيە بەگمەھەد. من داوايەكى ترم لە تۆ ھەيە كە رەنگە بتوانم بە گولمەھەدىشى بسەلمىنم، بەو مەرجهى ھەلنەچىت!
— گويم لە تۆيە، ئاپۆ گيان!

خان ئاپۆ پشتى راستكردەو پالى دا بە ديوارەكەو، چۆكى ھەلينا و لە كاتىكا خۆلى دەستى ئەتەكاند، خيسەى بريە تاريكى شەو و وتى:

— ھەز ئەكەم تۆ بمىنئەو، بەگمەھەد!
— بمىنمەو؟ لە كوئى بمىنمەو خان ئاپۆ؟
— بە زيندووىى بمىنئەو، ھەز ئەكەم تۆ تيانەچى!

— مەبەستت چىيە خان ئاپۇ؟!
 — ئەوھى كە وتەم، حەزم لىيە تۆ لەم دىيايەدا بىيىنى!
 — خان ئاپۇ!! تۆ ئەوھەندە لە كوژرانمان دلىيايت؟!
 — مەپرسە بەگمەھەد! بەس گوى لە تكاي ئاپوى خوت
 بگرە. بەس دلت لەلام بى. من حەز ئەكەم بەگمەھەد بە
 زىندوويى بىيىنتەوھ.
 — خان ئاپۇ!

كابرا پارا ببوو و خوشى نەى ئەزانى بە كام لاڊا و بە چ
 مەبەستىك بروات. بەس ئەوھى ئەزانى كە نايەوى و ناتوانى رىگە
 بە نىگاي بەگمەھەد لە چاوەكانى خوى دا بدات. شىپرزە و بى
 مەبەست ھەنگاوى نا و وتى:

— ئەوھى كە وتەم، ئارەزووى دلى من بوو. ئارەزووى دلى منە.
 — خان ئاپۇ، خان ئاپۇ! ئاخىر لە كوى بىيىنمەوھ، چۆن بىيىنمەوھ؟
 براكانم، مامم، ئازىزانم بە چاوى كراوھوھ بچنە كوشتارگە و تۆ
 ئەتەوى من بىيىنمەوھ؟ من لە كوى بىيىنمەوھ؟

خان ئاپۇ ھەرگەر. بەگمەھەد لە تەنىشت مامىھوھ لە
 خوى و لە وشەى تاساوى گوتەكەى دا گلوئە ببوو. خان ئاپۇ كە
 ئەتوت لەم تەنگزەى سۆز و رقەدا وزەيەكى ھاتەوھ بەر، خاچ
 لە چاوەكانى گەنجەكەى مۆربوويەوھ، دەستى نايە سەر شانى
 تىكسىمراوى بەگمەھەد، بەلام لەو دارەتەدا خوى پى رانەگىرا،
 دەستى لى بەردا، رووى ھەرگىرا و وتى:

— ئارەزووم ئەوھ بوو بىكەم بە زاوا بەگمەھەد. ئارەزووم
 ئەوھ بوو لە زاوايەتەدا ھەلپەرم، ئارەزووم ئەوھ بوو مەلت
 بىيىنم! ئارەزووم ئەوھ بوو خرتىك پىشكەش بە بووكەكەم بىكەم،
 ئارەزووم بوو! من ئارەزوومەند بووم!

خان ئاپۇ نەيتوانى راوەستى، بە قەراخ سوانەى بانەكەدا
 كەوتە رى و لە بىدەنگىەكدا كە ئەتوت ھەناسەى بەگمەھەدى
 برىوھ، وتى:

— جەۋانى! جەۋانى! تۆ! رەنگە خۆت نازانى چەندە ۋەكۈۋ
 گەنجىتى خۆمى، تۆ! خودى منى! من ئەمەۋى بۆ بمىنى و بژى.
 من ئەمەۋى دىسانەۋەش لە بەرگى تۆدا بژىم. من ئەمەۋى
 لەگەل تۆدا بمىنم و بژىم. ژيان! ئاي ژيان! بەگمەمەد، ژيان
 پىژەنىكى پىرۆزە. ژيان! بە ھەموو سىتەم و ئازارەكانىيەۋە پىژەنىكى
 بەبايەخە؛ پىژەنىكە كە مروف تەنھا يەكجار دەستى پىي ئەگا
 و لەم تەنھا يەك جارەش دايە كە ئەبى شىلەي بكىشى و
 دايچورپىنى. مروف ئەبى لەم تەنھا يەك جارەدا شىلە و گەۋەھەرى
 ژيان ۋەربگرى. پىژەن، پىژەن! تۆ بەگمەمەد ھىشتاش زورت
 ھەق بە سەر ئەم ژيانەۋە ھەيە. منىش مافى ئەۋەم ھەيە لە
 كاتىكا سىنەم كۈن بوۋە بتوانم لە بىرى ژياندا بىم؛ من ئەمەۋى
 كاتىكە سىنەم كۈن كۈن بوۋە بتوانم مەيدانى ھەلپەركىي
 زەماۋەنەكەي تۆ لە بەرچاۋمدا بىنم. ئاخىر بۆ مردنىش ئومىد
 پىۋىستە، بەگمەمەد! بۆيە ئەمەۋى تۆ بمىنىتەۋە! بلا كاتىكە
 ئەكوژرىم لەم ژيانەدا مابىتەم. ئەمەۋى پاشماۋەيەكەم لىبەجى
 مابى، باشە ئاپۆ گيان! بۆ ئاپۆ خۆت بمىنەۋە؛ ئەمىنى؟!

ھەرچەند شەۋ بوو و تارىكە شەۋ پىگەي لە ترووسكانەۋەي
 بىبىلە فرمىسكاۋىيەكانى چاۋانى پياۋان ئەگرت، بەلام قورت
 و لەرزىنى دەنگى پوختەي خان ئاپۆ خۆي نوينەرەۋەي ئاشكرى
 پاستگۆيى و سۆزى پياۋەكە بوو بەرامبەر بە بەگمەمەدى
 شۆرەلاۋ. لە سوۋچى سۋانەي بانەكەدا خان ئاپۆ ۋەرگەرەبوو
 و بەرامبەر بەگمەمەد ۋەستابوو و بە ھىۋاي بەرسقىكى
 رەزامەندانە چاۋى تىپرىبوو. بەگمەمەد لە بىدەنگىيەكەدا كە لە
 دۋاي گوتەكەي خان ئاپۆ، ئەۋ ناۋەي داگرتبوو، سەرى داخستبوو.
 تاۋىك بەۋ جۆرە رابرد و پاشان بەگمەمەد سەرى ھەلپىنا و لە
 كاتىكا تواناي شارەنەۋەي لەرزىن و لەرىنەۋەي دەنگى خۆي نەبوو،
 وتى:

— خۆزگە دوو گيانم ھەبۋايە، خان ئاپۆ!

بەگمچەمەد نەیتوانی درێژە بە قسەکەى بدات. جارێكىتر
هەولیدا هەناسەى بێتەو بەر و وتى:

— بۆ ئەوەى گيانىکم بۆ تۆ رابگرم و گيانىکم بۆ کاکم بکەم
بە قوربانى!

خان ئاپۆ هەردوو دەستى بەرزکردەو و بەرى پانى دەستەکانى
کوتا بە بە سەر شانى بەگمچەمەدا و پاشان چنگى لە شانەکانى
برازاکەى وەردا، بە رق و شەوقەو رايوەشاند و وتى:
— تۆ بمینەو بەگى ئاپۆ، تۆ بمینە!

بەگمچەمەد خۆى لە بەر ئەو شەکانەى پەنجەکانى خان ئاپۆ
لە لەشىدا بەدى هینابوو، راکرت. پاشان هیور بوویەو و چاوى
لە چاوەکانى مامىدا، وتى:

— چۆن بمینەو خان ئاپۆ؟ چۆن بمینەو و گەنجیتى
بکەم؟ چۆن بتوانم بژیم کاتیکە ئیو! چۆن بە بى ئیو بژیم؟...
نا، خان ئاپۆ، نا! من لەگەلتان دیم، من لەگەلتانم ئەگەر هەم.
من لەگەل ئیو گەنجەم ئەگەر گەنجەم. بە بى ئیو! نا، خان ئاپۆ!
بى براکەم! نا، خان ئاپۆ. من بە دواى براکەمدا دیم، من بە دواى
براکەمدا تا دۆزەخیش دیم!
— ئەوەش خۆى!

گولمچەمەد هاتە سەربان:
— ئیو نا تانەوئى شیو بکەن؟
خان ئاپۆ و بەگمچەمەد خامۆش بوون. گولمچەمەد هاتە
بەرەو و لە نزیکیان راوەستا.
— ئا؟!

خان ئاپۆ ئەماژەى بە بابۆلەى نان و گۆشتەکەى دەستى
بەگمچەمەد کرد و وتى:

— بابۆلەیهکم بۆ براکەت هیناوه.
گولمچەمەد لە سەر سووچى دیوارى سوانەکە دانیشت.
ئەو نانەى خۆى هینابوو کردى بە سى کوتەو و وتى:

— نه‌بوو. ویستم ئه‌مشهو زه‌ماوه‌نیك بۆ كازم وه‌ړی بخه‌م،
به‌لام نه‌بوو! به خۆم وت خو دهره‌تی ژيان به ئیمه ناده‌ن،
لانیكه‌م ئه‌م تۆزه كاته با جوښ و خروښی خو‌ی هه‌بی، به‌لام
نه‌كرا! وه‌ره خان‌ئاپو، پاروویه‌ك بخو. تۆیش به‌گمه‌مه‌د، بۆ
دانانیشتی؟

دانیشتن. سی پیاو له سووچی بانه‌كه‌دا دانیشتبوون.
گولمه‌مه‌د له نیوان و ئه‌و دوانه‌ش به‌رامبه‌ر یه‌كدی. نان و
گوشت له‌توكوت كرابوو و ده‌میان ئه‌جوولا. گولمه‌مه‌د نه‌ی
ئه‌توانی برا و مامی به‌ی‌ده‌نگ بی‌نی. بۆیه ئانیشه‌كانی دا له
شانی مامی و براكه‌ی و به‌ شوخ و خوشزمان وتی:

— ئا! له چ ئه‌ندیشه‌یه‌ك دان؟!

خان‌ئاپو پارووه‌كه‌ی قووت‌دا، نیگای به‌ سه‌ر بانه خاموشه‌كانی
قه‌لامه‌یدان‌دا سووړاند و پاشان وتی:

— شوینی جه‌نگ له كو‌ی ئه‌بی؟

گولمه‌مه‌د ده‌سبه‌جی وه‌لامی دایه‌وه:

— نامانه‌وی له ناو گونده‌كان‌دا شه‌ر ساز بی، نا!

— ئه‌گه‌ر له گوندیك ده‌وریان گرتین چی؟ بۆ وینه هه‌ر ئیسته؟

— راكیشیان ئه‌كه‌ین بۆ بیابان. به هه‌ر جوړیك بووه خو‌مان

له ئاوا‌یی دوور ئه‌خه‌ینه‌وه.

خان‌ئاپو وتی:

— کیو باشته‌ر نیه، کیو؟

— باشته‌ر، کیو زۆر باشته‌ر!

ده‌نگی هیو‌ری ئه‌سپیک له كو‌لان، وتوو‌یژه‌كه‌ی بری.

به‌گمه‌مه‌د به قه‌راخ دیواری سوانه‌كه‌دا خزا و دووركه‌وته‌وه.

ساتیک گو‌ی رادی‌را و پاشان به‌ دزیه‌وه ملی کی‌شا. گولمه‌مه‌د

له سه‌ر دیواره‌كه‌ خزایه خواره‌وه، پانایی سه‌ری نا به سووچی

دیواره‌كه‌وه، ده‌سته‌كانی له سه‌ر سینه‌ی هی‌نایه‌وه یه‌ك گو‌ی

له ده‌نگه‌كه‌ چاوی بری‌یه ئاسمان. ده‌نگی پی ئه‌سپیکي خاو و

ئارام و ماندوو ئه بيسرا، تا ئه و رادهيهى كه مه ترسى لى نه كرى.
خان ئاپۆ پرووى كرده به گمحه مه د كه هه روا خوۆى لكاندبوو به
ديوارى سوانه كه وه و وتى:

— حه ز ئه كه م ئه و به مینى، حه ز ئه كه م به گمحه مه د له
ناومان دا به زيندویتی به مینى.
گوئمحه مه د به بى ئه وهى چاوى له ئاسمان بگويزیته وه،
وتى:

— ئاره زووى من به زمانت دا دى خان ئاپۆ، ئاره زووى من! خوژگه
بمانتوانيبا بىكه ين به زاوا. خوژگه!
دهنگى به گمحه مه د، وتوويزه كهى خان ئاپۆ و گوئمحه مه دى
برى:

— كى و له كوێ وه دى؟
دهنگىكى ماندوو له قوولایى شهوى كوولانه وه وتى:
— منم، نادعه لى چارگویشليم و له بيابانه وه ديم.
— ئا! ئه تناسم نادعه لى، ماندوو نه بى! به ته نهاى، به س
خوتى؟

— نه، ئه سپيشم پیه، هه ردووكمان شه كه تين!
گوئمحه مه د له قه راخ سوانه كه وه وه رگه رابوو به ره و كوولان و
سه یرى نادعه لى ئه كرد. له قوولایى نووته كى كوولانه كه دا، نادعه لى
چارگویشلى شاراهه له جبه ره شه كهى دا، خاموش به سه ر
ئه سپه سپيه كه يه وه بوو و نیگای به ره و بان و له به گمحه مه د
بوو. به گمحه مه د لى پرسیه وه:

— چۆن بوو ریت كه وته ئه م ناوه، نادعه لى؟
نادعه لى، كه ئه توت بارىكى قورقوشمى له گوته كهى دا
كه ياندوته مه زل، وړ و ماندوو وتى:

— ماره كان! ماره كان! ماره كان كه وتوونه ته رى. ماره كان
ژيانه ته وه و كه وتوونه ته رى به ره و بنه ماله ی ئیوه. ماره كان ره نگه
هه ر ئیسته ش به رپوه بن، له م نزیکانه دا. من دهنگيان ئه بيسم،

ماره‌کان! ماره‌کان! هه‌والی من و کاری من به گولمحه‌مه‌د هه‌ر
ئهمه‌یه!

گولمحه‌مه‌د پوانیه خان‌ئاپۆ. خان‌ئاپۆ هه‌ئسا و
گولمحه‌مه‌دیش. به‌گمحه‌مه‌د بینى كه مامى و كاكى به‌ره‌و
پلیکانه‌کان رۆیشتن، ئه‌وسا به‌ نادعه‌لى وت:
— باژوو وهره ژووهره‌وه كورپى حاجى‌حسین، خو رینگه‌كه
ئەزانی؟ باژوو وهره ژووهره‌وه!

به ندى دووهم

«نهء! نا! بهو سوږييه نه بوو و بهم بى خوښه ش نيه!»
– «خهريكى وړينه ئه كهى، پياو!»
– «پيالهيكه چام بو سازكه.»
– «چى بووه، چيت لى به سهر هاتووه؟ په ريشان ديارى!»
– «خهريكن ئه يدن به زهوى دا!»
– «خهريكن كى ئه دن به زهوى دا؟»
– «گولمحه مه د، گولمحه مه د خانى سهردار!»
– «كىن ئه وانهى ئه يانهوى بیدن به زهوى دا؟»
– «هه مان ئه وانهى له زهوى هه لى انكى شايه سهر.»
– «ئسته ئمه چ كارمان به كارى گولمحه مه دى سهردار
ههيه؟»
– «خوزگه هر له سهره تاكه يه وه كارمان به كارى
گولمحه مه دى سهرداره وه نه بوايه!»
– «چى؟!»
– «چا بينه، نهء! نا! بهو سوږييه نه بوو و بهم بى خوښه ش
نيه!»

– «هموو شتيك لهو روزهوه سهرابن بووه. لهو روزهوه
كه شهقاوه كان له هموو لايه كه وه رزانه ناو شار و كوښان

پيڅوښ بوو ئاگريان تيبهردا. هر لهو رږژه شهوه تهخت و قامچي له گوندهكان دا پهيدا بوونهوه. گوپالي شهړه گهړهكي له پهنای كهنووهكان دهركيښران و رږژ نوې بوويهوه و رږزي نوې! پاش نهو رږژه بوو كه جهماوهری جووتیار، هندیکیان نهگهر باسیکیان کردبی، یان تهنانت داوايهکیان کردبی و رهنگیشه بهشی خویان یهکجی له سهر خهرمانهوه بردیتهوه بو مالیان، به سهر و مالهوه تیاچوون. نهوهندهی من له شار بووم كههم نهبینی دهس و پی شکاو به سهر كهر و هیسرهوه نههینران بو خهستهخانه. خوم بینیم سهر و دهست شکاوهکانیان ریزاوریز خهواندبوو له ناو دالانهكهدا و لیفه یان پهلاسکیان تیوه پیچابوون. فهرمانیان داوه هندی كهس نهبی له گوندهكهیان باربکهن، هندیکیان خویان ههلاتوون و هندیکیش كهوتوونهته بن زهبری داربالووک و بیل و پیمهړه. شهړی دوو بهرهکی سالانی پیشوو دووباره نوې بوتهوه و ههموان بهربوونهته گیانی یهکدی. وا بزانهم كوشتوبریش كهم نهبووه لهم ماوهیهدا. له سهفهري نهوجارمهوه تا هم سهفهري كه له شار نهگهړیمهوه، بارو دوخی شار و خهلكی شار له زهوی تا ئاسمان گوراوه. جی باوهړ نیه، سهرسوورهینهړه!»

— «نهی نهمجاره چیت هیناوه له شارهوه؟»

— «شار چی لییه و چی لی نییه کاکي برا؟ من هر نهو شتانهم هیناوه كه پارهكهم بهشی نهکرد و پیویستم بووه. قهند و چا و شهمله و نهوت و دهرزی و سنجاقم کریوه و نهیبهم. نهیبهم بو گوندهکانی سهرهوه لهو لاشهوه خوری و پیسته و مریشک و دهنکه شووتی و هم شتانه نهکرم و نهیهینمهوه بهرهو شار.»

— «وتت نهو رږژه پاش قلیشانهوهكه له شاربووی؟»

— «بووم و سهد بریا نهبوايهتم. چونكه نهگهر نهبوايهتم، نهم نهبینی. بیزاری، بیزاریم سهد نهوهنده زیادی کرد. گورگی بیابانیکیان وتووه، نهگینا من مروقی وام بینی كه زور له گورگ

خراپتر خلکیان هه‌ئەدری. راستیه‌که‌ی، ئەم ئەم ئادەمیزادە چەندە بێ چاو و ڕوو! وه‌کوو گورگ خە‌لکی لەت و کوت ئەکات و شە‌ویش ئارام و ئاسوودە سەر ئەکاتە سەر سەرین و لێی ئەخە‌وێ. م‌رو‌ف هه‌ئەدری و ڕۆژی دواتر قیت و قۆز بە شە‌قامان‌دا ئەسوو‌پ‌یتە‌وه. ئەمە چ جو‌ره گورگی‌که که تا ڕۆژی بەر لە تالانە‌که، تە‌نانت کاژیری‌ک بەر لە تالانە‌که لە مەریش مەرتر بوو! بە‌لام هەر ئە‌وه‌ندە‌ی که‌وته تە‌ک حە‌شاماتی‌ک که ئە‌ندیشه‌ی تی‌ک‌دان‌یان هە‌یه، بە بێ ئە‌وه‌ی بە خۆی زانی‌ی نە‌ک هەر ئە‌بی بە یە‌کی‌ک لە‌وان، ب‌گ‌ره لە‌وانیش خراپتری لێ دەرئە‌چێ. م‌رو‌ف سەرە‌تا ب‌روا ناکات، بە‌لام ئە‌وه‌ندە‌ی چاوی ئە‌کاتە‌وه، بۆی دەرئە‌که‌وێ راستە. ئە‌بینی هە‌موو ئە‌و شتانه راست بوو. چی بینو‌ه راستە، راستە‌قینه‌یه. م‌ن خۆم سەر‌م سوو‌ر‌ما‌وه لە‌ کاری ئە‌م ئادە‌میزادە! ئە‌و ڕۆژه م‌ن ئیتر نە‌متوانی سە‌یر‌ب‌که‌م و چاوی خۆم بە‌ست. بە‌لام کاتی‌که بە ترس و لە‌رزە‌وه چاوم هە‌ل‌ینا بینیم که دە‌ست و پ‌لی حە‌ماشاتە‌که خوی‌نی لێ ئە‌ت‌کی. ئیتر خۆم پ‌ی ڕانه‌گیرا. گە‌رامە‌وه بۆ کاروانسە‌را و وه‌کوو نە‌خۆش تا ڕۆژی دواتر لە سوو‌چی‌کا ک‌ر بووم.»

— «بیس‌تم ژنی‌ک خۆی زین‌ده بە چال کردو‌وه هە‌مان ئە‌و

ڕۆژه!»

— «ئاته‌ش، ئاته‌شی قور بە سەر! لە‌و ئا‌ژاو‌ه و پ‌شی‌ویه‌دا

ک‌چه‌که‌ی ئا‌گر و ن ب‌وو. ک‌چی جە‌وان سەر‌ه‌ون‌گوم ک‌رابوو. ب‌لێ ئۆ‌ف‌یک و تە‌واو. وامە‌زانە ک‌چی‌کی وا لە بنە‌رە‌تە‌وه هەر هە‌ش‌بوو‌بی. پ‌ه‌نا سەر‌ه‌ون‌گووم ئە‌بی. جا ک‌ی هە‌یه لە‌و فەر‌تە‌نه‌یه‌دا گو‌ی لە‌ هاوار و شە‌پۆ‌ری ئاته‌ش ڕا‌ب‌گری؟ ئا‌ژاو‌ه‌که هی‌شتاش

دانە‌مر‌کا‌وه‌تە‌وه که جە‌ندەر‌مه ئە‌که‌ونه ڕ‌ی لە شە‌قامە‌کان‌دا و دە‌نگی شە‌پ‌پ‌و‌ر و سە‌نج و کەرە‌نایان هە‌موو شار دا‌ئە‌گری.

هە‌مان ئە‌و لات و لووتانە‌ی تا ئە‌و کاتە شاریان گ‌رت‌بە‌ردا‌وه، خوی‌نی دە‌می چە‌قۆ‌کان‌یان ئە‌س‌ر‌نە‌وه و و خ‌ر‌ئە‌بنە‌وه لە بەر دەر‌وا‌زه

نەيشاپوور و ئەچن بە پيشوازي سەرھەنگ بەكتاشەو و ھەموو شت لە بىر ئەچیتەو. بەلام بەيانىەكەى قاو بلاو ئەبیتەو كە ژينك خۆى زىندە بەچال كىردو. بىكارەكان ھىرش ئەبەن بو پششت دىوار و ناو خەندەكەكان. لەوئ ناتەش ئەبينن تا بن گەرووى كراو بە ژىر خاكەو و دەمى داچەقاو. گوايە مردبووبىت؛ يان خۆى مراندبى! ھەلبەت خوا باشتر ئەزانى. چونكوم! چونكوم ئەو كارە دژوارە، دژوارە. ھەرچى چۆن بى خوا ئاگای ليىە پروداوہەكە چۆن پرووى داوہ. من چى بليىم؟! جا من ئەوا ئەرۆم بەرەو برايمەوا. ئاليرەوہ ريگەمان ئەبى بە دوو.»

— «بە خىر چىت، ريگەكەت كورت كىردەو، بەخىر چىت!»

— «نەء؛ نا! بەو سوويريە نەبوو و ئاواش بى خوي نىيە! لە كوئەو و توويانە: «ئەوہى كە ئەوہ شيئى ئەزانى كە ئەشخوات!» بويە دلنيام گولمەمەدى سەردار بى ئاگا نىيە لەوہى پروو ئەدات. خوي باشتر لە من و تو كە سەرمان بە كلكى كەر و گاكەمانەوہيە باشتر ئەزانى دوژمنەكانى چ پلانيكيان بو داناوہ.»

— «ئەلئىن لە زەماوہنەكەى قەلاچيمەن، لەگەل ئەمانەى كە خەريكن كەولئ ئەكەن ھاو كاسە بووہ!»

— «دنيات چۆن بينيوہ؟ سينەى ئيمە و باپيرانمان پربووہ و پرە لەم جوړە داستانانە، چيروكى دوو پرووييەكان. دوژمن خو ھەميشە لە پرووبەرووہوہ بوئ نايەت!»

— «مارى خوئش خەت و خال! ئەلئىن داويانە بە سەر رانەكەى كەلميشيشدا و بريكى باش مەريان بردووہ!»

— «ئەگەر برۋا بەم شتانە نەكەين، واديارە لەم دنيايەدا

ناژين!»

— «ئەى تەفەنگدارەكانى ئيتىر بو بەرھەلدا كىردوہ؟»

— «سەرى ئەو سەرى بگرە؛ بەرى ھەلنەداون. تەفەنگدارەكان بە شەو ھەلاتوون. مەگەر تەفەنگدار ئادەمىزاد نين؟! ھەن ئيتىر!

۳۳۱۶
كەيسەر
بەرگى دەھەم

کاتیکه زانیویانه حکوومهت ئەتوانی زالی ببی، به شهو تییان
تهقاندوو. ئەوه نییه خودی گولمحه مه دیش بۆی ده رچوو؟!»

- «ژیان چۆن ئەبینی؟»
- «مەرگ، مەرگ، مەرگ!»
- «چەندە به گلهیی و بناشتی تۆش پیاو!»
- «ئاخ لهو دله بێ ئوقرهیهی من!»

— «دهستی چهپی، ئەلێن دهستی چهپی سهبرای شوانیان
سهقهت بووه!»

— «چەن جوړ ئەگێرنهوه. له لایهک ئەلێن ئامبازی دزهکان
بووه، له لایهکیش ئەلێن بهرەنگاری پلینگ بوتهوه.»

— «ئەو بناره پێشتریش پلینگى لى بینراوه.»

— «ئەگێرنهوه کاتیکه پلینگ ده رئه که وهی سهگهکان په لاماری
ئەدەن و پلینگەش هەر سهگیک به شه پلاخهیهک ئەخهوینى.
پاش ئەوهی که پلینگهکه به سەر کهلاکهکاندا تیئه پهری و
شالۆ بو ران و شوان ئەبات. سهبرخانیس هیچ چارهیهکی نامینى
جگه له وهی که لبادی فەرهنجیه کهی له دهو دهستی چهپی
بئالینى و بیکات به دهمی پلینگهکهدا. ئاخ ددانى پلینگ له
لبادا گیر ئەکات و ئیتر هیچی پى ناکرى. ههلبهت شوانهکه ئەدا
به زهوى دا، به لام ددانهکانى له کار کهوتوون، چونکه له لبادهکهدا
گیرى کردوو و پلینگهکه ئەتوانى بهس گوشار بو ددانى بهینى و
ئەوهنده بهردهوام ئەبى تا ئەخنكى. له مەلاشه وه سهبرخان دهستی
راستی بیکار نییه، به خه نجه ره کهی سى چل برین ئەکاته سینه
و گهردى پیلنگهکه، تا کوو ئەوهی پلینگهکه هه ناسهی ئەتاسى
و ئەو خوینەى له برینهکانیه وه رژاوه ئەیبوو رینیتته وه. له راستى دا
شوانه کهی تریش بیکار نه بووه و له هه مان کاتدا که سهبرخان
ئامبازی پیلنگهکه بووه، ئەویش به داردهستی شوانیه کهی

ئەكىشى بە مەلاشووی پلینگەكەدا. ھەرچی چۆن بى پاش ئەوھى
پلینگەكە ئەخنى، دەستى سەبرخان بە لبادەكەوھ لە دەمى
پلینگەكەوھ ئەھىننە دەرەوھ و ئەبىنن كە كەلپەى سەر و خوار،
باسكى دەستى سەبرخانى وەكوو مەتە سميوھ.»

— «بە راستى ئافەرىنيان ئەوئ ئەگەر ئەو كارەيان كردبى!»
— «چەندىن قسەى جوراوجۆر ھەيە، يەك و دوان نىيە خۆ.»

— پاشان ھەموو شت ئاشكرا ئەبى، پاشان ھەموو شت
ئەكەوئتە سەر ئاو.»

— «ھەر چۆن و بە ھەر ھۆيەك خوا ئەو پۆژە نەھىنى كە
پياويك لە زەوى بدرى.»

— «خوا ئەو پۆژە نەھىنى كە پالەوانىك لە زەوى بدرى،
چونكە ئىتر ھىچ كەس نايناسى. نزيكتىن كەسەكانىشى ئىتر
خويانى لى گىل ئەكەن!»

— «تاللاوى ئەرباب چى؟ ئەيانوت ئەو نيوانى لەگەل گولمەمەد
زۆر خۆش بووھ. ئەيانوت كەولپۆسە كابولىكەى خۆى بە ديارى بۆ
ناردووھ.»

— «ئەى كاكە! تاللاوى خۆ لە خودى ئالاجاقى نيوانى لەگەل
گولمەمەد خۆشتر نەبووھ! جا ئەگەر زۆرى لە خۆى نەويى، خۆى
شاردۆتەوھ. بەلام تەنانەت ئەويش بە جووتيارەكانى وتووھ لەم قەرەيەدا
— ئەگەر ھات و تيوەگلان — لايەنى حكومەت و جىھەنخانى سەردار
بگرن. ھەم لە پياو و ھەم لە ئازووقە!»

— «ديسانيش رەحمەت لە باوكى كە وەكوو ئالاجاقى بەرەنگارى
نەبۆتەوھ!»

— «خەرىكن، مروف لە مەيدان كۆ ئەكەنەوھ!»
— «خراپ نىيە، بەلام ھەيفىكى كە من مروف نيم!»
— «پياو، پياو خرىئەكەنەوھ!»

— «من پیاویش نیم، ئیتر چی؟»

— «باسی جهنگ و ململانییه، جهنگ دژی یاخیهکانی دژ به میری. ئەلین برپاری شا خۆیهتی که هەر کهس ئەتوانی به هەرشۆیهک یارمەتی کارگوزارانی میری بدات، به گیان یان به مال!»

— چاکه ئیتر، ئەم کارەیان نمره یەکه. بەلام رێکهوت وایه که من پیاوی جهنگ نیم! خۆشت باش ئەزانی خوشکه گیان من نه گیانم ههیه و نه مال. جا ئەگەر هەزرت لە پیاڵەیهک چایه، برۆ چوار دەنک میوژ لە مالهکەت هه‌ل‌گره و بیهینه!»

— «من چیت پێئەلیم و تۆ چیم وەلام ئەدەیتەوه! زۆرداری، زۆرداریه! لانیکه‌م خۆت ون‌که. وه‌کوو بی‌گاری وایه، به زۆر ئەتبه‌ن!»

— «ئەویش سەخت نییه. ئەگەریش بردیانم لە ناو رێ بۆی دەرئەچم!»

— «باشه ئەو سەرەوی که نه‌یه‌شی بۆ ئەبی دەسپری لی‌بەستی پووری گیان؟»

— «من خۆ دەسپ لە سەری خۆم نابەستم. یه‌کی‌کی دی خه‌ریکه سهرم ئەشکینێ و خۆیشی دەسپری تیوه ئەپێچی. من ئەوه‌تا له سووچی مالی خۆم دانیشتووم!»

— «ئاخر پاش مله‌ی تۆ و کورپه‌کانی من قاویان داخستووه. ئەلین ئیوه به شه‌و رۆیشتوون له‌گه‌ل گولمه‌مه‌ده‌کان بکه‌ون، به‌لام ئەو دەستی ناوه له‌ رووتانه‌وه. ده‌مه‌وبه‌یان ئیوه‌یان دیوه گه‌راونه‌ته‌وه بۆ ئاوا‌یی. بۆیه‌شه ئەلیم به‌ قازانج‌تانه خۆتان بشارنه‌وه.»

— «زۆر جوامیری ئەوی. ئەگەر ئیمه رۆیشتبیتین بۆ یارمەتی و گولمه‌مه‌دیش له‌و دۆخه ناله‌باره‌دا ده‌ستی نابێ له‌ روومانه‌وه، ئەبی بلیم به‌ راستی وانه‌ی عه‌یاری چاک فی‌ربووه. چونکه به‌و جو‌ره‌ی دەرئەکه‌وی له‌شکر له‌شکر که‌وتوونه‌ته رێ بۆ ئەوه‌ی

پیاویکی به تهنی بکوژن. ئیمه سهرهتا لیی دلگیر بووین، بهلام ئیسته بۆمان دهرئهكهوی ئهوهی ئیمه له ئاوینهدا ئهمانبینی، ئهو له خشتیكالدا بینیویتی!»

— «جا پیم بلی کورهکەت له کوپیه، پووری؟»

— «نان و قاورمه و چوارپی! ئیسته كه ئەلیی پیاوت له مالدا نییه. خو نانت ههیه!»

— «نان و قاورمه و چوارپی، خو نامانهوی تالانت بکهین!»

— «ئۆف! ئۆف!»

— «به فرمانی جیههناخی سهردار، به فرمانی جیههناخی سهردار!»

— «به فرمانی شا، به فرمانی شا؛ نان و قاورمه و چوارپی!»

— «ئۆف، ئۆف، ئۆف!»

— «جا سوودی چیه؟»

— «چی سوودی چیه؟»

— «ئهمه خو ئیتر جهنگ نییه. گولمههمه له راستیدا خوئی خوئی کوشتوو و به میری وتوو و بچن و تهرمهکهی له سهر خاک هه لگرنهوه. ئهمه خو ئیتر ناوی جهنگ نییه!»

— «ئهی تو ئەلیی جیههناخی و سهرههنگ بهکتاش ئهروڤن

بو ئهوهی تهرمهکان تیر باران بکهین؟!»

— «تو جگه لهمه شتیکیتر ئهبینی؟»

— «من نازانم، من هیچی لی نازانم!»

— «تو ئەلیی خوئی نادا به دهستهوه؟ خوئی ئەدا به دهستهوه؟»

— «من هیچ نازانم!»

— «بو نهیویست جهنگ بکات گولمههمه، بو شهری

نهکرد؟»

— «بروانه رښگه کي ځو بهران! فهوج فهوج سواره و ږان ږان پياده!»

— «سهيري سهربانه کان بکه، ورد و درشت کردوويانه ته سهربان!»

— «پياوه کانی من، چوارپی و نازووقه یان ئهوی!»
— «ئهو هی لیږه دهست ئهکهوت بردیان قوربان. بهر له ئیوه پياوه کانی جیهه ن خان بیږه دا تیپه رین!»
— «پیاو، پیاوی جهوان چی؟»
— «جهوانی لی نه ماوه قوربان، به شهو هه لاتوون!»
— «نزیکترین ئاوی کوییه؟»

— «بو رښگه کهت پیشان دان پیاوی ناحه سیبی؟»
— «بو پیشانیان نه ده م؟ ئه گهر من پیشانم نه دایه تن، خو یان قه لاتی بهو گه وره ییه یان نه ئه بینی؟ ئه ویش بهو دوور بینانه یانه وه؟ پیت وایه کهس ئیره ی پیشان نه داوون؟!»
— «ئیره له سهر رییه!»
— «دهیجا به من چی؟ قه بری باوکی کرپار و فروشیار، خو من کوڅایه ک زیاتر نیم!»

— «تو! ناوت؟»
— «ره مه زان، له دهوری سهرت گه رییم.»
— «وهره به دواي من دا، خو رښگه که ئه زانی؟»
— «هه قاله کهشم ئه زانی قوربان. هه قاله کهم ئه وسهره باشتړ شماره زایه. لهو ناوه داری بریوه، ده می ساله. له گه ل خو می بهییم؟»
خه رجیشی له پای خو ی!»
— «هه ردو وکتان!»

— «ئەي بۆ ھەمارى ئاغەت پىپىشان نەدان؟»
 — «لە ترسان! تۆ بوايەتى پىشانەت ئەدا؟! من ئەمەوى لەمەو
 پاشىش لەم ولاتە بژىم! جگە لەوەش، خۆ ئەوان كاريان بە
 ھەمارى ئاغە نيە.»
 — «ئىستە كە وايە منىش ناھىلەم تۆ بە بىۋەى دەرېچى!
 قوربان! قوربان! جەنابى ياوەر، ئەمە عەبەيە و سەربازىشى تەواو
 كردووە، لە تىپى سوارە بوو! لەقەزىش خۆى داوہ لە شەلى!»
 — «زۈوبە كۆرە، بکەوہ رى!»
 — «بە سەرتەوہ نەچى تا دىمەوہ كۆرەكەى زبە!»
 — «بىيتەوہ! خىرى باوكت؟ ھەلۆش ناتوانى لە بەر گوللەى
 بىرنەوہكەى گولمەمەد خۆى دەرېاز بكات!»
 — «دەستە!! رەو!»

بزووتنىك لە لەشى سىستى دىمەكاراندا، جوولەيەك لە
 لەشى خاك و دىمەزاران دا. جوولەيەك لە ھەموو ولاتدا. خەو و
 پىشۋى گوند و ئاوايى شەلەزاوہ، چاوانى جەماوەر لە نىگاي ترس
 و تاسان ئاخىراوہ. نە نەيىنى و نە شاراوہ، بەلكو مەرگان پروت
 و ئاشكرا داويانە بە گوئى يەكدىدا و دەنگۆيان بلأو كردۆتەوہ كە
 دوارۆژەكانى ژيانى گولمەمەدى كەلمىشى گەيشتۆتە كۆتايى.
 تەنانت نەك تەنھا ھەزىيان لە ئاشكراکردنى ويستى كوشتنى
 سەردار بى، بەلكو مەبەستيان چەند ئەوہندە گەورە كردنەوہى
 ويستەكەيە، بە ھەر ھۆ و بيانوويەكەوہ. بە ئەنقەست و بە
 مەبەستى بلأوكردنەوہى ترس و دلەلەرزى، گومان و ئەندىشەى
 جەماوەر ئەشيوئىن. گومانى پىر لە خۆفى جەماوەر، سەرتەى
 گوماناوى و ھەزى شت گەورەكردنەوہى خەلكەكە خۆى بەو
 چەكە ئەژمىردا كە خەلكى خۆيانى پى چەك بکەن و دەسەلاتى
 خۆيان دايمالەن. لە لايەكى تىرشەوہ دەنگۆى ئارەزوومەندانەى
 خەلكى كە لە پەرەسەندنى پەرە گرىدا ئاوازي بال ئەگرى، تواناي

ئەو پەيدا ئەكات كە خەنیمەكە - ئەگەر لە پۆلاش بى - لانیكەم
 لە خۆى بخاتە گومانەو. دردۆنگیەكى نامۆ كە بەرەو بى پروایى و
 وەرە پرووخان پالى پىو ئەنا. كە وا بوو ئەم پەندە لە مێژینە دیتەو
 ئارا كە بوو زالبوون بە سەر خەلكدا، سەرەتا ئەبى بە سەر بىر
 و گومانى خەلكەكەدا زال بى. سەرەتا ئەبى بىر و ئەندیشەى
 كۆمەلانى جەماوەر بخەیتە بن دەسەلاتى خۆتەو و پاشانىش
 لەو دەسەلاتە لە دژى خۆيان كەلك وەرگرى.

كە وا بوو شەپۆلى دەنگۆى دردۆنگ و گومانایى، گوتەى
 تىكەل بە شكستى جەماوەر، گەفت و گوتەى بێژەر، ئەو هیژە
 لە پروا بەدەرە بوو كە دژى گۆلمحەمەدى سەردار تەیار كرابوو.
 دوژمن خەرىك بوو گەورەترین بەشى شەرەكە بە قازانجى دوژمن
 ببا بە رپۆ. بۆیە بوو شەلەژاندنى جەماوەر و پەرەپیدانى گومانى
 شكست لە مێشكیاندا، سەرەتا ئەبوا خەلكەكە ببەزینن و پاش
 بەزاندنى بیرو ورەیان، ئەوسا بازووى ئەوان بەكاربەینن. چونكە
 شارەزایى لە زانیارى جەماوەر لەم چەمكەدا، یەكەم وانە بوو كە
 بە سەر جەماوەردا، لە جەماوەرەو فیرى ببوون. ئەم دیاردەیه
 دیروككى زۆر كۆنى هەبوو و خۆى بەر و بارى لە گوتنى تاقە
 كەسەو وەرگرتبوو. بۆیە فیرى ببوون كە دەسمایهى زالبوون بە
 سەر جەماوەردا خودى جەماوەرە و سنوورى زالبوون بە سەریاندا
 بەستراو بەووە كە تا چ رادەیهك ئەتوانن بە سەر مێشكیاندا
 زال بن. هەروەها زانرابوو كە شتىك و بابەتێك ئەتوانى بە سەر
 مێشك و بیری جەماوەردا زال ببى كە لە هەر فۆرم و بیچمىكىدا
 بتوانى تاودەرەوێ رەهەندیكى دەسەلات بى.

دەسەلات. مەگەر وانەبوو كە گۆلمحەمەدى سەردار وەكوو
 دەسەلاتێك لە مێشك و بیری خەلكدا سەقامگیر ببوو؟ بەلى و
 جگە لەمە نەبوو. جا كاتێك ئەو ناو و ئەو چەمكە لە مێشكى
 جەماوەر ئەسپرێتەو كە دەسەلاتێكى بەتواناتر لە جیگەى دابنرى.
 بەلام داگیرکردن و گرتنى ئەو قەلایە جگە بە دەسەلات و فیل

و فریو ناگونجی. بۆیه ئه‌بوایه سهره‌تا كه‌وشه‌نی بیر و بۆچوونی جه‌ماوهر داگیر بکه‌ن، جا به ههر كه‌ره‌سه و چه‌کیک بی. له بلا‌وکردنه‌وه‌ی شه‌پۆلی به‌رفره‌وانی درۆ و ده‌نگۆوه بگره تا زه‌بری قامچی و دژوین، رپسای پر له نه‌نگی دوژمنایه‌تی. کاری مه‌زن له ئه‌ستۆی خودی جه‌ماوهره، له سهر برۆا و بۆچوونی خه‌لکه‌که‌یه. شانۆ؛ مه‌یدانی شانۆ و وازیگه‌رانی‌ش خودی جه‌ماوهرن بۆ ئه‌وه‌ی برۆای خۆیان به هی‌زیک له بابه‌تی خۆیان له خۆیان‌دا سهره‌ونگوم بکه‌ن و له‌وه پاشیش له‌غاوی خۆیان به ده‌سته نوێکانی خۆیان به‌ره‌و ئه‌و لایه ببه‌ن که بۆیان په‌رداخت و ئاماده‌کراوه. له‌م کاره‌ش‌دا بلا‌وکردنه‌وه‌ی ترسناکترین درۆ به ره‌وا دانراوه. درۆکردن له به سووک و بچووک دانانی دوژمن، له به‌دناوکردن و، له کو‌تایی‌دا له په‌تکردنه‌وه و به هیچ دانانی دوژمن‌دا. بۆیه له زمانی خه‌لکه‌وه و له سهر زمانی خه‌لک قاو بلاو بو‌ته‌وه:

— «خودی شای ولات فه‌رمانی کوشتنه‌که‌ی نووسیوه، ئه‌مه خۆی که‌م نییه!»

— «له‌شکر له‌شکر به‌ره‌و به‌رانه کیو که‌وتوونه‌ته ری، ئه‌مه خۆی که‌م نییه!»

— «هه‌موو چه‌کداره‌کانی لی بوونه‌ته‌وه و به تاقی ته‌نها جییان هیشتوه!»

— «خۆشی له سهر هه‌لاتنه، چهن خۆشئاره‌زووی تۆش، مه‌گه‌ر گالته‌یه؟»

— «له سهره‌تاشه‌وه ههر خۆیان ناوبانگی گولمه‌مه‌دیان به‌رزکرده‌وه کاکه گیان، قازانجیان له‌وه‌دا بوو. من و تۆ که‌ی سه‌رمان له سیاسه‌تی ئه‌م دنیا‌یه ده‌رئه‌چی؟ کی چووزانی ده‌ستی رووس و ئینگلیزیش له ئارادا نه‌بی؟ مه‌گه‌ر سه‌رده‌می جه‌نگی جیهانیت له بیر چۆته‌وه؟»

— «سه‌د که‌ره‌تی خۆم ئاگام لییه که گولمه‌مه‌د له باخی ئالاجاقی میوان بووه!»

— «مه‌گەر ئه‌وه گولمحه‌مه‌د نه‌بوو كه له‌گه‌ل سه‌رۆكى
 جه‌نده‌رمه دۆستى گيانى گيانى بوو؟ هه‌مان جه‌نابى فه‌ربه‌خش
 كه كاتى خۆى تى‌ته‌قاند!»
 — «هه‌مووى شانۆگه‌رييه گيانه‌كه‌م، ده‌ست به‌ كلاوه‌كه‌ته‌وه
 بگه‌ر با نه‌يبا!»
 — «به ئيمه بل‌ى خه‌رىك بوو بپروا به چى بكه‌ين؟ كاكه
 هه‌مووى دووكان و ده‌زگا بوو!»
 — «جارى ئه‌مىنين و كو‌تايى وازيه‌كه‌ش ئه‌بينين، ئه‌م
 شانۆگه‌رييه هيشتا نه‌گه‌يشتۆته كو‌تايى!»
 — «به‌ل‌ينت پى‌ئه‌ده‌م كو‌تاييه‌كه‌شى به شيوه‌يه‌ك ته‌واو
 ئه‌كه‌ن كه بپروا بكه‌ين هه‌موو شت‌ىك راست و په‌وا بووه. له‌ كارى
 خويان‌دا وه‌ستان ئه‌مانه!»
 — «هه‌رچى چۆن بى‌ شانامه ئاخه‌كه‌ى خو‌شه! ئيمه‌ش
 خو‌ كارمان نيه‌، ئه‌مىنينه‌وه و سه‌ير ئه‌كه‌ين. خۆى جو‌رىك
 شانۆگه‌رييه!»
 — «من كه دل‌م بو‌ى ئه‌سووتى.»
 — «دل‌ت بو‌ى ئه‌سووتى؟ دل‌ت بو‌ كى ئه‌سووتى؟ بو‌ دزىكى
 رېگه‌ر؟ بپروا په‌حمه‌ت له‌ باوكت!»
 بلا گومان و داوه‌رييه‌كان په‌ره بسى‌نى، بلا گايه‌ك بكه‌ن
 به‌ كي‌ويك. بلا گولمحه‌مه‌دى سه‌ردار سه‌ره‌تا له‌ بيرو مي‌شكى
 جه‌ماوه‌ردا شه‌قار ببى‌ و بشكى، بلا گولمحه‌مه‌د له‌ ئه‌ندىشه‌ى
 خه‌لكى‌دا شكست بدرى. چونكه‌ تاى ته‌رازووى ده‌سه‌لا‌تى ئه‌و له
 بير و زمانى جه‌ماوه‌ردا پروو له‌ دابه‌زينه‌. به‌و جو‌ره‌ بوو كه ئيتر
 پيوست به‌ تيغى دوژمن نيه‌ له‌ سه‌ر گه‌رووى گولمحه‌مه‌د.
 چونكه‌ خودى جه‌ماوه‌ر له‌ بيرو مي‌شكى خويان‌دا ئه‌يكوژن.
 كاتى‌كيش كه ئه‌م تاوانه‌ ترسناكه‌ له‌ گو‌ره‌پانى ئه‌ندىشه‌ى
 جه‌ماوه‌ردا پرووى‌دا، ئه‌ندىشه‌ت ئاسووده بى‌ كه هه‌ستان به
 كوشتنى گولمحه‌مه‌د ئيدى كارىكى دژوار نابى. كه وا بوو ئه‌و

بهژنه جوانه‌ی ئاده‌میزاد که له گومانی خه‌لکی‌دا به دی هاتوو،
سه‌ره‌تا ئه‌بی لهو مه‌یدانه‌دا به چۆک‌دا بی و تیک بشکی‌نری.
— «زۆریش خۆشبین بین ئه‌توانین بلیین هه‌لیاندا، کابرای
ساویله‌کیان کرد به به‌ردی سه‌ر سه‌هۆل و ئیسته‌ش ئه‌وه‌تانی
خه‌ریکن له مه‌یدانه‌که ئه‌یکه‌نه ده‌ره‌وه.»

— «وايه! چونکه ئه‌گه‌ر جگه له‌وه بوايه گه‌نجی‌کی تاق و
ته‌نها که له خیل و هۆزی خۆشی دابرابی چۆن ئه‌توانی ئه‌و ماوه
دوور و درێژه خۆی له به‌رامبه‌ر حکوومه‌ت‌دا رابگری؟»
— «من هه‌ر له سه‌ره‌تای ئاژاوه‌که‌وه رام و ابوو که هه‌موو
وا له بن سه‌ری حکوومه‌ت‌دا. گومانم تییدا نه‌بوو به گیانی
مناله‌کانم!»

— «ئه‌یهۆ، کاکي برا! هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی ماوه ئیوه به رۆژیش
بلیین شه‌و! نه‌خیر، کاکي خۆم، وه‌للآ و بیللا ماست ره‌ش نییه!»
— «تۆ هیشتاش وا بیر بکه‌ره‌وه، وا بیر بکه‌ره‌وه! به‌لام
شتیک بزانه، ئه‌وه بزانه نه‌ من و نه‌ تۆ هیچ نازانین! ده‌ برۆ ده‌ی!
به‌لام به‌ر له‌وه‌ی برۆی شتی‌کت گوی لی‌بی، گولمه‌مه‌دی به‌لووچ
له‌ دزی‌کی گه‌رده‌نه‌بگیر زیاتر نه‌بوو! رېگریک که مروّقی وه‌کوو بز
ئه‌کوشت!»

بروانه! دیواره‌که هیشتا نه‌رماوه، ورده‌کلۆ چه‌نده زۆر ئه‌بی.
چه‌نده زۆر ئه‌بن ئه‌و ورده کلۆیانه و چه‌نده زیاتر له کیشتی خویان
ئه‌که‌ونه هه‌لوه‌رین. ئه‌وه‌نده نه‌بوو کاتی‌که گولمه‌مه‌دی سه‌ردار
به سه‌ر بالی ئه‌ندیشه‌ی ئه‌وانه‌وه ئه‌فری، له په‌سنی فرین و بال
راوه‌شاندنی‌دا هیچ سنووری‌کیان بۆ نه‌بوو و ئیسته‌ش به‌و جوړه
په‌ژه‌ی ئه‌ندیشه له بن پیی ده‌رئه‌هینن هه‌ست به هیچ تاوانیک
ناکه‌ن که به‌و جوړه به‌لین شکی‌نیا‌ن کردوو! به‌لکوو به‌و راده‌یه‌ی
که پیشت‌ر له بلا‌وکردنه‌وه‌ی په‌سن و هه‌ل‌دان‌دا خویان به‌ شیاو
ئه‌زانی، ئیسته‌ش به‌ هه‌مان راده هه‌ول ئه‌دن له پووچ‌کردنه‌وه و
پوو‌خاندنی داستانی گولمه‌مه‌دا ده‌س پی‌شخه‌ری بکه‌ن. سه‌یره

که چەنەبازان ھەمیشە ھەرا و ھۆریایەکی بێھوودە و شەپاژۆیان
 ھەبە و ھەیف لەو کەسە ی کە دەست و دڵی لە دار و نەداری
 داشۆردووە و ھەزی کردووە گۆلمحەمەد وەکوو گۆلمحەمەد
 بێنی و، ئەوێ زانیبی کە خەریکە لە ناو دەنگدانەوێ فرەوێژەیی
 ھەلەوێرەن دا ئەخنکی. بۆیە دەنگی راستگۆیانە نابیسری، دەنگی
 بی درۆ لە شەپۆل شەپۆلی پەرەگری زۆربلیکان دا ئەتاسی، بۆیە
 پیاوی خاوەن دەنگ، دڵ بە جەخار ئەخزیتە مائەکە ی خۆی و بە
 ناچاری لە بەر خۆیەو ئەلی:
 — «نەخیر، نا! بەو سوێرییە نەبوو و ئاواش بی خۆی نییە!»

به ندى سڀيه

قه لآمهيدان تهنانهت باوئشكيش نادا.

به ره بهيانى چوئى خوئه ميئشى، سي به رگه ى خاموشى
قورقوشمين، ئاوى رهوانى شينكى. سهرماى ساردى چله چكوئه
و گژه باى بهوژه و ئهوسا، ئهستيره. ئهستيره ى دهم كازيوه،
تاك و تهرا و پهراگه نده. ئاسمانى چوئ و گوماناوى. سهربانه كان
خاموش له بن ئاسمانى به ره بهيان دا. بان و ئاسمان. بانى گومه زين
و لانك ئاسا. رهنگى مون و بيده وامى كازيوه، قورقوشم پڙين.
ساردى و خاموشى. هه موو شت و هه موو ديارده يهك، سارد
و پرووت و خاموش. دله راوكى و گومان، به دگومانى. بيدهنگى
نووستوو و شاراو. قه لآمهيدان تهنانهت باوئشكيش نادا. قوربان
به لووچ له سهربانى سهرامى سهردار، به ئارامى پياسه ئهكات.
دهنگى ههنگاو قورسهكانى قوربان له زه مينه ى خوڤه خوڤى
ئاوى رهوان دا، له گوئى خوڤى دا تاو ئه داته وه. قوربان به لووچ له
جاكه ته شپه كه ى دا خوڤى كوڤردو ته وه و تفهنگه برنه وه كه ى به
شانپه وه. دهستهكانى خستو ته گيرفانى و زورى نه ماوه به گژه باى
ساردى ده مهو بهيان ئاو بزيتته چاوهكانى. ره گيژهكانى چاوى سوور
هه لگه راون و ئه و كه زورجاران خوڤاگرى سهركه وتوانه ى خوڤى
له بهرام بهر بيخه وى دا تاقي كردو ته وه هه لوئه دا تهنانهت بائى
بالنده يه كيش له چاوى ون نه بى.

حهوشه‌ی سهرای سهردار هیشتا خامۆشه. بهر له کازیوه
 ران دهرکراوه، به‌لام سه‌برخان له مائه‌وه ماوه‌ته‌وه به‌لکوو
 به دهرمانه‌کانی بلقیس، برین و نازاری دهست و باسکی چاک
 بکاته‌وه. له تاریک و پروونی نامۆی ناو هه‌وشه‌ی سهردار پیستی
 پلینگه‌که به سهر جه‌نجه‌ری بیره‌که‌وه، له بهر نیگای قوربان
 به‌لووچ دا بوو. ته‌نانه‌ت له‌شی کشاو و جوانی شه‌وه به سهرجله
 جوانه‌که‌یه‌وه، هه‌روه‌ها نیگای وشیری ئه‌سپه‌که که سهری
 وه‌رگی‌رابوو و ئه‌یروانیه به‌لووچ، نه‌ی ئه‌توانی نموود و کی‌شه‌ری
 پیستی پلینگه‌که له نیگای به‌لووچ دوور بکاته‌وه.

حه‌وشه‌ی گه‌وره‌ی سهرای چۆل کرابوو. چه‌کداره‌کان -مه‌گه‌ر
 یه‌ک دوانی‌ک- هه‌موویان رۆیشتبوون. ئا‌غه‌ل ئه‌سپی لی‌نه‌ما‌بوو
 جگه له چه‌ند ئه‌سپی‌کی ناسراو و ئاشنا که له ته‌نیش‌ت
 شه‌ودیزوه به گۆلمی‌خی ئاخۆره‌کانه‌وه به‌سترا‌بوونه‌وه. جگه له
 چه‌ند ولساتی‌ش له گۆشه و که‌ناردا لی‌ی نه‌ما‌بوو.

به قووقاندن و بال‌کوتانی که‌له‌شیره‌که، بانوو و به‌گمه‌مه‌د
 هاتنه هه‌وشه. بانوو گۆزه‌ی ئاوه‌که‌ی هه‌لگرت و به‌ره‌و چی‌شتخانه
 چوو. به‌گمه‌مه‌د له به‌ره‌ه‌یوانه‌وه هاته هه‌وشه، دهست و
 بازووی به باویشکی‌کی دوور و دریژ کرده‌وه و پاشان په‌نجه‌ی له
 کاکۆلی ره‌نگینی وه‌ردا، له سهر ته‌وی‌لی لایدا، به‌لام کاکۆله‌لی
 به با گه‌راپه‌وه شوینی خۆی و له سووچی برۆی‌دا جی‌گیربوو.
 هه‌وا هه‌روا سارد‌بوو، به‌لام به‌گمه‌مه‌د به کراسی‌کی مۆر و
 هیله‌کی‌که‌وه بوو و دوگمه‌ی بن ملیشی کرابوویه‌وه. که‌مه‌ر
 به‌نده‌که‌ی به فیشه‌کلۆخه‌وه له سهر کراسه‌که‌ی به‌ستبوو.
 دهستی له سهر ریزه‌فیشه‌کی بن که‌مه‌ربه‌نده‌که‌ی -وه‌ک
 بیه‌وی شوینی که‌مه‌ربه‌نده‌که بخوړینی- ناو قه‌دی بادا و پرووی
 له سهربان، دهستی‌کی به رۆژباش بۆ قوربان به‌لووچ راوه‌شاند و
 راسته‌و خۆ به‌ره‌و هه‌مار چوو بۆ ئه‌وه‌ی جۆی ئه‌سپه‌کان به‌ی‌نی
 و بیکاته ئاخۆره‌کانیا‌نه‌وه. قوربان به‌لووچ که‌وته‌وه پیاسه‌کردن.

که گه‌یشته سهربانی چیشته‌خانه، دووکه‌لی کوانووکه له کونه‌پوچنه‌که‌وه سهرکه‌وتبوو و لووتی ئەتۆزانه‌وه. قوربان چاوی ترووکان، کشایه‌وه و پرووی له دووکه‌له‌که وەرگیرا. سهرای سهردار به دهنگی بلقیس ئەوا له خه‌و رابوو:

— هه‌ویره‌که‌تان ئەترشی، مه‌گهر ناتانه‌وی نان بخۆن؟

دۆلی هه‌ویره‌که، بلقیس بردی بو لای ته‌نووره‌که و کازم به شه‌له شهل هاته دهره‌وه و کهوته داره‌ینان و ته‌نوور داگیران. سه‌مه‌ن دوو جه‌وه‌نه‌ی به‌تال به بن بالیه‌وه له ژووره‌که هاته دهره‌وه و بو هینانی ئاوی کاریز، به‌ره‌و کوڵان رویشته. هه‌یفۆ نه‌ئه‌بینرا. ئەو جگه له سهر هه‌لدانی نیشانه‌کانی خولی یه‌که‌می دووگیانی، تا نیوه‌شه‌و خه‌ریکی تیمارداری شووه‌که‌ی ببوو و ئیسته‌ ره‌نگه هیشتا خه‌وتبوو. به‌گمه‌مه‌د به کیلی جو‌ی ئەسپه‌کانه‌وه له هه‌مار هاته دهره‌وه، جو‌ی له ناو ئاخوهره‌کاندا بلاوکرده‌وه و به‌ره‌و لای جه‌نجه‌ری بیره‌که‌وه، له قه‌راخ بیره‌که کهوته شو‌ردنی ده‌ست و چاوی. پاشان هه‌لسا چوو ژووره‌وه. جاکه‌ته‌که‌ی له به‌ر کرد، تفه‌نگی ده‌ست دای و گه‌رایه‌وه بو حه‌وشه.

قوربان به‌لووچ له به‌ر سوانه‌ی بانه‌که راوه‌ستابوو. به‌گمه‌مه‌د تی‌ی روانی، به‌ره‌و پلیکانه‌کان قه‌له‌مبازی‌دا، سهرکه‌وت و له بری به‌لووچ بوو به پاسه‌وان.

به‌لووچ له سهربانه‌وه دابه‌زی و لای که‌ردووکه به دهنگی ده‌رگای باله‌خانه ئاو‌ری دایه‌وه. مارال بوو له ده‌رگای بالا‌خانه هاتبوو‌یه دهره‌وه و له ده‌ریزانی ده‌رگا‌که‌دا راوه‌ستابوو. قوربان پرووی وەرگیرا و به‌ره‌و چیشته‌خانه چوو. مارال له پلیکانه‌کان هاته خواره‌وه و راسته‌وخۆ به‌ره‌و سهرته‌نوور چوو. بلقیس لای ته‌نووره‌که‌وه خه‌ریک بوو گونکی ئەگرت. مارال لای پووریه‌وه وه‌ستا. بلقیس ئاو‌ه‌ری دایه‌وه و روانیه‌ مارال. چاوه جوانه‌کانی مارال له په‌له‌وه‌ریکی ره‌میو ئەچوو. په‌نه‌میا، هه‌لماساو و ماندوو، سه‌روقه‌ژیشتی ئالۆسکاو بوو. بلقیس به بی ئەوه‌ی ده‌ست

له کار هه لښگرې، به مارالې وت:

— دلنېگه رانې!

مارال دهستی برد بو شیشی ته نوور هکه، هالای گر هکه ی

لادا و تی:

— ته تهوې دلنېگه ران نه بم؟!

بلقیس به بې گویدانه سکا لاکه ی مارال و تی:

— ته لې چی؟

— هیچ نالې، زور نادوې.

— شهوېکی ته واو! به بې قسه؟! ته وه ته بې؟

— رهنگه سه ری ناو ته وه و یه کسه ر لې خه و ته وه، ته ری؟

— نا، خه و قورس نا. و ابزانم بهس چاوېکی گهرم کردبې،

هر ته وه نده.

— نه ش خه و و هیچیشی نه و ت؟

— بهس یه ک وشه، تهویش ته وه ی که ئیمه ته بې لیره

بمېنینه وه!

— ئیمه؟!

— ئیمه ژنه کان!

بلقیس جاریکی دی روانیه مارال و پرسى:

— چی تیگه یشتی له قسه کردنه که ی، یان قسه نه کردنه که ی؟

مارال له بهر نیگای بلقیس دا سه ری داخست و تی:

— ته لې پیاو هکانی حکوومه ت دین بو ئیره. ته لې کاتی که هاتن

شوینی ئیمه یان پیشان بدهن.

له بیدهنگی بلقیس دا، مارال لیوی خواره وه ی گه ست و

که و ته گریان:

— ته لې ته چی بو کوشتارگه!

له وه زیاتر نه ی توانی هیچ بلې. بلقیس ئاوری له بوو که که ی

دایه وه و بینى پانایى پروومه تی پر ه له فرمیسک و گلینه ی چاوه کانی

له شور د نه وه ی ته سرین دا بووه به په لکه زیړینه. چاوه کانی خه مبار

بَلَقِيس له تهنووره که دور کهوته وه. نانیکى له سهر
 گه ونه که هه لگرت، سهرى هه لينا و روانيه سهربان. به گمحه مه د
 هاته بهر سوانه ی بانه که. بَلَقِيس شان و قوْلَى هه لينا و نانه که ی
 بو کوره که ی هه لدايه سهربان. به گمحه مه د نانه که ی به حه واه
 گرته وه و بردى بو لیوى، ماچى کرد و بونی هه لمژی.
 بَلَقِيس گه رایه وه لای تهنووره که و کهوته وه کار. سه مه ن له
 سهر کاریز گه رایه وه و چوو بو چیشته خانه. بَلَقِيس به بی ئه وه ی
 سه یری بکات وتی:

— پيالهی که رُونیش ببه بو سهربان، بو به گمحه مه د!
 بَلَقِيس پاشان پرسى:
 — ئه ی ئه وه ی که له کوّیه، زیوه ر؟
 بهر له وه ی وه لَامِیک له مارال ببیسری، قوربان به لووچ له
 ده رگای چیشته خانه هاته ده ره وه و بَلَقِيس پیى وت:
 — وه ره به لووچ، دوو دانه له م نانانه هه لگره. ره نگه
 سووچیکى ورگت تیر بکات.
 به لووچ خه نده یه کی شیرین و شوخ له چاوه کانی دا، دوو
 نانی له سهر لیژنه ی گه ونه که هه لگرت، به تامه زرؤیه وه روانیه
 نانه که وتی:

— دهس خوش دایه، راستیه که ی که گهنمى خوا خه سار
 ناکه ی. دهستت نه رزی!
 بَلَقِيس دهستی راهیلا بو ژووره که ی سه مه ن و به به لووچی
 وت:

— رۆن و ژاژى له سه مه ن وه رگره. پيالهی که یش ببه سهر بو
 هه قاله که ت.

قوربان نانه که ی له ت کرد و به ره و ژووره که ی سه مه ن کهوته

بَلَقِيس دانه ویه وه به سهر تهنووره که دا و مارال خو ی به پان
 کردنه وه ی نان له سهر پشتی سینی که وه خه ریک کرد. بَلَقِيس

خامۆش بوو و وا دیار بوو به ئه‌نقه‌ست نادوئ. وا ئه‌جوولایه‌وه که گوايه ژيان له سهر ره‌وتی ئاسایی خوئی رانه‌برئ و جیگه‌ی نیگه‌رانی و دل‌ه‌راوکه نییه.

به‌لام مارال وه‌ها نه‌بوو. ئه‌و له ده‌روونه‌وه ئه‌کولاً و به‌هه‌موو شیوه‌یه‌ک هه‌ولئ ئه‌دا بلقیس بخاته قسه، به‌لام نه‌ئه‌کرا. ره‌نجی جه‌وانی هیشتا نه‌یتوانی‌بوو، په‌رده‌یه‌کی وه‌ها ئه‌ستوور به سهر ناخی ژنه‌دا بکیشئ که ئه‌و بتوانئ که‌له‌که بووی ژيانی به ژان و ئازار له بنی‌دا بشاریته‌وه.

نه‌خیر، مارال هه‌و نه‌بوو، هه‌رچه‌ند له یه‌که‌م بیره‌وه‌رییه‌کانی ژيانیه‌وه له‌گه‌ل خه‌م و سته‌م راهات‌بوو، به‌لام گیانی هیشتا ته‌رچک و تورته‌ بوو و گه‌نجیته‌ی به‌لیشاوی جی قسه نه‌بوو. چه‌ند جار لو‌خه‌ندانی له سینه‌ی هه‌لواسی‌بوو و پئ به‌ پئی گولمه‌مه‌د ئه‌سپی ئازووت‌بوو و خوئی له چه‌ند ورده ئاگر وه‌ردا‌بوو، به‌لام ئیسته خوئی به‌ جوړیکی‌تر ئه‌بینی و ئه‌بینی په‌یوه‌ندییه‌که‌ی له‌گه‌ل گولمه‌مه‌د به‌و شیوه‌یه، که تا ئه‌م کات و ده‌مه نه‌یتوانیوه له بیري خوئی‌دا جی بکاته‌وه. بویه بیرکردنه‌وه له‌وه‌ی کاتیک بگات که ئیتر نه‌توانئ پیاوه‌که‌ی ببینی، ئه‌گه‌ری ئه‌و گومانه، زه‌بریکی ئه‌وه‌نده کاریگه‌ر و به‌هیز‌بوو که خو‌راگرتن له به‌ری‌دا له توانا و قه‌باره‌ی سروشته‌ی مارال به‌ ده‌ر بوو.

هه‌ر به‌م گومانه‌شه‌وه مارال شه‌وی کرد‌بوو به‌ رۆژ و ئه‌مه‌ش سانا نه‌بوو. گولمه‌مه‌د نه‌خزا‌بوویه سووچی‌که‌وه، ئه‌ژنۆی خه‌می له باوه‌ش نه‌گرت‌بوو، به‌ په‌ژاره‌وه دانه‌نیشته‌بوو. نه‌خیر، گولمه‌مه‌د وه‌ک هه‌میشه‌ی وابوو. به‌لام گولمه‌مه‌د، ئه‌م گولمه‌مه‌ده‌ی که له هه‌ناوی ژنه‌دا جیگیر‌بوو، به‌و جو‌ره خو‌یای ئه‌کرد. نیگای ده‌ره‌وه‌ی مارال زیاتر له یه‌ک جار توانی‌بووی گولمه‌مه‌د رووبه‌رووی خوئی ببینی و، توانی‌بووی نیگای سرک و چینی ته‌وی‌لئ خافلگیر بکات و، هه‌ر له‌و ساته‌شه‌وه گیانی ئاشکرا ببوو:

— «بیر له چی ئەکەیتەوه، پیاوێهەم!»
— ! پووره بَلْقِیس، دەتۆ شتێک بَلّی! گۆلمحەمەد ئەیهوئ
چی بکات؟

بَلْقِیس رووی له هالای تەنووڕەکە لادا، عارەقە تەوئیل و
پێلۆووەکانی سەرییەوه و وتی:

— چووزانم، چووزانم! من چۆن ئاگام له دلی ئادەمیزادی
شیری خاوە خواردوو هەبێ، کاتیکی تۆی هاوسەر و هاو سەری
هیچ نەزانی!

مارال تاوێک بێدەنگ بوو و وەک بَلّی ئەندێشەیی بووبی بە
هەزار پارچەوه، وتی:

— چاوت لێی، چاوت لێی چۆن دەوروبەرمان چۆل بوو؟!
— چاوم لێی، بۆ نابینم؟
— گۆلمحەمەد خۆی بەو جۆرە دەوروبەری خۆی چۆل کردوو!
— ئەزانم، ئەوەش ئەزانم.
— باشە بۆ؟ بۆ؟

بَلْقِیس نانهکەیی هەڵدایە سەر لێژنەیی تەنگزە گەونەکە،
روانیە چاوە پر له خەمەکانی مارال و وتی:

— رشتەیی هەر کاریک له شوێنێکدا ئەپچرێ، ئازیزی دلەکەم.
— پووره بَلْقِیس، پووره بَلْقِیس! تۆیش خەریکی ئەگری؟!
بَلْقِیس رووی وەرگێرا و بێ ئۆقرە دانەوییهوه بە سەر
تەنووڕەکەدا و مارال ناخودئاگا پەنجەیی له بازووی گیردا و لێی
پارایەوه:

— بە من بَلّی، بە من بَلّی پووره بَلْقِیس، مێردەکەم چی
لی بە سەر دی؟ رشتەیی هەر کاریک له شوێنێکدا ئەپچرێ چ
واتایەکی هەیه، پووری گیان؟

— هەر کاریک له شوێنێکدا تەواو ئەبێ، کچۆلەکەم.
— پووری گیان، پووری گیان! تۆ خۆت ئەزانی چی ئەلێی؟
باسی گیانی گۆلمحەمەدی من ئەکەیی، باسی گیانی من ئەکەیی.

واته ئېمه گولمحه مەدماڻ له کيس ئه چي؟!
بلقيس بي پيرواي چاوه زهقه کاني مارال، وهلامی پرسياره
جه خاراوييه کهي ئهوي نه به ميهره بانيه وه - که بلقيس لهم
کاته دا نهی ئهتواني دل ناسک بي- ولامی دايه وه و وتی:
- بهرخی نير بو سهربرينه!

مارال برا. به دژواری خوی گهيانده لای ديواره که، پالی دا به
سووچی ههيوانه که وه و بو شوينیک گهرا دهستی پيوه بگری. دلی
ئهتوت هه لکه نراوه و خهريکه بهر ئهبيتته وه. زمانی له گو کهوت و
روخساری بوو به رهنگی گهچی ديواره که. ههستکردن به توپه ليک
درک له گهروو و دهمی دا، ديواری تهنوور. پهري لووتی به ئاشکرا
کهوتنه لهرزين و لهشی ليها تووی به ليدانی دلی هه لئه چوفا.
ئارام ئارام تليسا يه وه و نيگای ئه بلهق بوو. چاوه کانی وا مهزانه
گریابيتن، وشک هه لاتبوو و دهروشانه وهی نيگای جوانی له يه ک
ساتدا ئهتوت فری درايه ناخی تاريکيه وه. رهنگی چاوه کانی، به
جاری تیکچوو بوو.

بلقيس ئاوی هينا، به دزيکه وه روانيه دهربان و پاشان
ئاوه کهي له روخساری مارال پرژاند. قاپه کهي له سهر تهنوور که
دانا و له کاتيکا که ئهيويست دهست به کار بکاته وه، دانی له
چيره وه هينا و وتی:

- بيره وه به خوتدا ژنی سهردار!
دهنگی به گمحه مه د له سهر بانه وه بهرز بوويه وه:
- سواری ئاشنا، سواریکی ئاشنا. کاکم هه لسي نن!
له هه مانکات دا دوو تاي دهرگای باله خانه کرايه وه، گولمحه مه د
ئاماده و دهستی له سهر ئاغه زوونهی فيشه کدانه کهي وتی:
- کاکت به ئاگايه، کاکه گيان.

به گمحه مه د له وه لامدا وتی:
- هيشتاش نايناسمه وه، ئه ماژهی خانمحه مه د ئه لی که
ئاشنايه. به پرتاو دی.

شهو گولمحه مه د پووزه وانهي له پي دهرنه هي نابوو. پشتويني گشت بوو و لوڅه نداني راست و چه پ به سينه وه بوو. چوڅه كه ي هه روا به سهر شانیه وه بوو و كلاوه كه ي تا سووچي برؤي هاتبوويه خواره وه و لووله ي ساردی برنه وه كه ي له ناو په نجه كانی دا نه گووشا. دانه ویه وه، گورج و گول پاژنه ي كلاشه كانی هه لكيشا و پي نايه سهر يه كه م پي پليكانه. مارال هاتبوويه وه به خو ي دا. ناوري له شوو كه ي دايه وه و نه توت گوته يه كي نه گوتراوي له گه ل گولمحه مه د هه يه. نيگای گولمحه مه د له سهر بریسكانه وه ي بناگو ي شه وه رامابوو و مارال هه روا له سووچي بهر هه يوانه كه دا له سهر عه رزه كه بوو. بلقيس بو نه وه ي گولمحه مه د بهو جوړه مارال نه بيني، به زه بريک و پي له زه وي کوتانيك به رزي كرده وه. مارال رابوو و لای تهنووره كه راوه ستا و له بنه وه كه وته سه يركردنی شوو كه ي.

گولمحه مه د له سهر به رزترین پي پليكان - به رواله ت- خيسه ي له سهر شه وه رامابوو. به لام گومانی تيدا نه بوو كه نيگای ون ببوو. چونكه نه گهر وانه بوايه نه ي نه توانی مارالي نه ديبي. كه وا بوو چاوانی گولمحه مه د له نه سپه كه ي نه روانی، به لام نيگای له شوينيكي دي و له جيهانيكي دوور له دهو روبه ري بوو. روخساری؛ داره تي روخساريش جياواز بوو. پيچه وانهي هه ميشه بوو، سي به ريكي نامو بالي به سهر روخساری دا كي شابوو. تال و داهيزراو خويای نه كرد. تال و وشك و داهيزراو. لووتي تيزبوو، بن گونای به قوولا چوو بوو و كاكي له كانی ريك گوو شرابوون. چاوه كانی؛ قوولایي چاوه كانی له هه ميشه قوولتربوو و به راده يه ك نامو و مون بوو، وا دهر كه وت هه موو ژيان و بوونی خو ي به قوولي به سهر نه كاته وه.

شه وديز. گولمحه مه د روو و نيگای له شه وه گواسته وه و روانيه سهربان و له بانيشه وه بو ناسمان. سيوكه ي بن گه رووي و شاره گه كانی له هه ميشه زياتر دهر په ريبوون. يه خه ي چه ي

جاكه تهكه‌ی وه‌كوو گوئی ئه‌سپێك قیت راوه‌ستابوو و قۆپچه‌یه‌کی
كراسه‌كه‌ی هه‌لكه‌نرابوو وداكه‌وتبوو.

— «داخی گرانم!! خۆزگه له بری ئه‌و هه‌موو گله‌یی و
بناشته‌ی شه‌وی دی قۆپچه‌كه‌یم بۆ بدووریا‌یه‌ته‌وه؛ خۆزگه...»
به‌گمحه‌مه‌د له‌سه‌ربانه‌وه هاواری كرد:

— كورپی مه‌لا میعرجه، حه‌یده‌ر!

گوڵمه‌مه‌د بڕنه‌وه‌كه‌ی تۆزێ هه‌لدا و ناوقه‌دی تفه‌نگه‌كه‌ی
گرت به‌ ده‌سته‌یه‌وه و به‌ره‌و خوار بوویه‌وه. به‌گور و راوه‌ستاو،
به‌لام نه‌ك به‌ په‌له‌ هاته‌ خواره‌وه و یه‌كسه‌ر چوو بۆ لای شه‌وه
و له‌ نزیک ئاخوڤه‌كه‌، لای ئه‌سپه‌كه‌وه وه‌ستا و به‌شیویه‌کی
نأاسایی روانیه‌ مارال كه‌ له‌ به‌ر ته‌نووړه‌كه‌ وه‌ستابوو. مارال له
هاتنه‌خواره‌وه‌ی گوڵمه‌مه‌ددا خۆی به‌ كاره‌وه خه‌ریك كردبوو،
به‌لام ئه‌وا كزانه‌وه‌ی گیانی می‌رده‌كه‌ی له‌ سه‌ر گۆنای خۆی هه‌ست
پێكرد و نه‌یتوانی له‌وه‌زیاتر تاو به‌یئێ. بۆیه ئاوړی دایه‌وه و چاوی
برپیه‌ چاوی می‌رده‌كه‌ی و وه‌ك بلیی بۆ یه‌كه‌مین جاره، روانیه
گوڵمه‌مه‌د. تاویك و هه‌لوه‌سته‌یه‌ك. چاوه‌كانی ژنه له‌وه‌دابوون
دروشانه‌وه‌ی سروشتی خۆی تی بزێته‌وه. چاوی مه‌رپی مه‌يله‌و
سه‌وز، سه‌وزیه‌ك كه‌ له‌ چاو هه‌لێنانی به‌یاندا گه‌ش ئه‌كاته‌وه.
چاوانی ئاشكرا و سه‌مه‌ره، ته‌وقدراوی بڕزانگی ره‌شی چه‌ماوه‌ی
به‌ره‌و سه‌ر، كه‌وانی. ئه‌برۆی ره‌ش و ته‌ویلی سپی، گۆنای خر و
نهرم و ته‌رچك كه‌ په‌رده‌یه‌كیش قه‌له‌و ببوو:

— «ژنه‌كه‌م، مارال!»

تاویك و هه‌لوه‌سته‌یه‌ك. گوڵمه‌مه‌د نیگای شكاند و
په‌نجه‌ی له‌ كاكوڵی ئه‌سپه‌كه‌ وه‌ردا. مارال به‌ره‌و می‌رده‌كه‌ی
راكیشرا و به‌رامبه‌ر به‌ گوڵمه‌مه‌د، له‌و به‌ری یالی ئه‌سپه‌كه‌وه
و ده‌ستی له‌ سه‌ر كاكوڵی ئه‌سپه‌كه‌، راوه‌ستا. دوان نه‌بوو، وشه
نه‌بوو. هیچ. كوا ئه‌و گوته‌یه‌ی گیان و بوون تیڕ بكات؟ بوون، بوون.
كوا ئه‌و گوته‌یه‌ و ئه‌و وشه‌یه‌ی كه‌ بتوانی چه‌مکی مرو‌ف به‌یان

بکات؟ نییه و له دایک نه‌بووه.

— شه‌وه به‌ئه‌مه‌گ بوو.

په‌نجه‌ی به‌ نه‌رمی له‌ سهر یالّی ئه‌سپه‌که، مارالّ وای وت.
گولّمحه‌مه‌د، ده‌ستی به‌ نه‌رمی له‌ سهر ده‌ستی مارالّ،
پاما. تاویک و هه‌لّوه‌سته‌یه‌ک:
— ئای‌ی! ژیان!

مارالّ په‌نجه‌ی ره‌قه‌له‌ی شووه‌که‌ی له‌ ناو ده‌ستی‌دا گووشتی
و له‌ گوته‌یه‌ک‌دا که‌ گیانی پارچه‌ پارچه‌ ئه‌بوو، وتی:
— گولّمحه‌مه‌ده‌که‌م!

ده‌رفه‌تی‌ک، ده‌رفه‌تی‌ک. ژیان ئه‌بّی رابوه‌ستی. بوون ئه‌بّی
هه‌لی‌ک بدا به‌ ده‌سته‌وه. هه‌تاو ئه‌بّی تاویک وه‌دوا بکه‌وئ، پوژگار
ئه‌بّی بوّ خولی‌ک له‌گه‌ر بکه‌وئ. کامه‌رانی له‌ تامی یه‌ک‌بوون‌دا
وشکه‌لاتووه و «من» له‌ نیوان‌دا نه‌ما‌بوو. به‌س زه‌لّی گیانه‌ و
نواندنه‌وه‌ی بوون و، به‌س گه‌وه‌ه‌ری بوونی ئاده‌میزاد. به‌ هه‌تاو
بلّی گزن‌گت کوّکه‌ره‌وه، ئه‌وا گه‌وه‌ه‌ری ئاده‌میزاد جیهانی پر‌کردووه
له‌ تیشک و تاو.

بلّیس ئه‌زانی، بلّیس ئه‌ناسی. بلّیس ری‌زی ئه‌وین،
خه‌ملینی ئه‌وین ئه‌ناسی. بلّیس په‌روه‌رده‌که‌ری ئه‌وین، دایکی
ئه‌وینه. به‌ بّی ئه‌وه‌ی ده‌نگی پی‌ی بی‌ده‌نگیه‌که‌ بزپینی، به‌ بّی
ئه‌وه‌ی بزاونتی ده‌سته‌کانی خه‌وش بخاته‌ بی‌ده‌نگی ئه‌وینه‌وه، دوور
ئه‌که‌وی‌ته‌وه. نانه‌کان له‌ سهر لی‌ژنه‌ی گه‌ونه‌که‌ کوّ ئه‌کاته‌وه،
ئه‌یخاته‌ سه‌ریه‌ک و سووکه‌له‌، به‌ هه‌نگاوی نه‌رمی وه‌ک هه‌ور
تی ئه‌په‌رئ و دوور ئه‌که‌وی‌ته‌وه و تاقانه‌کانی، گیانی تاقانه‌ی
تاقانه‌کانی جی ئه‌هیلّی بوّ خو‌یان.

ته‌نوور هیشتا گه‌رم و ته‌نوور چوّل‌بوو، گولّمحه‌مه‌د سه‌یری
ئهو لایه‌ی کرد. مارالّ به‌ خو‌ی زانی که‌ هیشتاش په‌نجه‌کانی
شووه‌که‌ی له‌ که‌له‌مه‌ی په‌نجه‌کانی خو‌ی‌دا را‌گرتووه. ده‌ستی
به‌ردا و گولّمحه‌مه‌د دانه‌ویه‌وه و له‌ بن گه‌ردنی ئه‌سپه‌که‌یه‌وه

چووه ئهوبهر و بهرهو تهنوورهکه ههنگاوی نا.

تهنووری گهرم له بهره بهیانی سارددا، ئاگری تهنوورهکه دَل
دَل لیئی ئه دا. گولمه مهه له سه ر لیواری تهنوورهکه دانیشته
و ماراَل له بهر تهنوورهکه وهستا. گولمه مهه نیگای له پۆلوه
گه شهکان گواستهوه و روانیه چاوهکانی ژنه که ی. له چاوهکانی
ژنه دا نهک تاودانه وهی ئاگر، که ئاگر وهک دَل لیئی ئه دا. ئاگریک
نه له عیشق و نه له خه م و نه له رهنج و نه له ترسدا، ئاگریک
له تیگرای هه بوون له چاوهکانی کچی عه بدۆسدا دَله دلیبوو
و له نیوان ژن و شوودا ئیسته ئیتر بهس ئاگر بوو که بوو و،
جگه له وهش خامۆشی بوو و خامۆشیش پراوپر بوو و ئهو دوانه
له خامۆشیدا به تهواوه تی و تا ئهوپه ری خو ی له یه کدی تی
ئه گه یشتن و جوانترین گوته شیان ئه نوۆشی.

— ئیمه نان و چاکه مان هه ر لی ره ئه خوین!

نه زانرا کامیان ئه مه ی وت و نه شزانرا کی ئه م گوته یه ی به
زمان دا هات. رهنگه هه ردووک له یه ک ساتدا ئه وه یان گوت و
رهنگه هه چکامیشیان ئه وه ی نه گوت و ئه م گوته یه نه بیسرا و
نه گوترا. رهنگه هه ر دووکیان بیریان له م گوته یه کرده وه. چونکه
دَل و گیان و ئه ندیشه و هه ز و ویست بۆ یه کگرتن دهستی له
دووانه بوون هه لگرتبوو:

— نان و چاکه مان ئیمه هه ر لی ره ئه خوین!

بلقیس به شی نان و پۆن و ماسته که ی بۆ دانان. قو ری چا،
دوو پیاله و قه ندانیک قه ندیش له سه ر سینیه ک بانوو بۆی
هینان. چا و نان و خه سه تهووره که؛ دوو به دوو. شتیکی وه کوو
به رچایی به یانی شه وی په رده. پاروهکانی بووک ئه بی بچکۆلانه بن
و زاوا نابی چای گهرم بخواته وه؛ له بهر ئه وه ی چای داخ وه ی پیاو
که م ئه کاته وه و ئه یکا به دَل چۆله که.

— خۆت چی ماراَل، بۆچی پۆن ناساوی به نانه که تدا؟ له بهر

من ناخو ی؟

— ئەدا لە دلم، تەبعی پئەكەم. من نان و ماستەم
پئخۆشتەرە. چایەکی تەرت بۆ تئەكەم؟
— بۆ هەر دووكمەن تئەكە.

تەقەیی چەكۆشی دەرگا و دەنگی بەگمەمەد لە سەر
بانەو:

— بئەكەنەو، بۆی بئەكەنەو، حەیدەری خۆمانە.
دەرگا كرایەو و حەیدەری مەلا مئەراج لە پئیش ئەسپەكەیهو
هاتە ژوورەو. رۆخساری جەوانەكە بە هۆی خیرابوونی گەری
خوئینەو داگیرسابوو و عارەقە لە بن گوئی ئەسپەكەیی ئەتە.
حەیدەر دەسكەوساری ئەسپەكەیی لە بەركۆی زینەكە ئالاند،
ئەسپەكەیی بەرەللا كرد و بە پرکیشیەو، بەرەو گۆلمەمەد
هات. گۆلمەمەد بۆ ئەوێ تۆزێ لە گۆر و تەوژمەكەیی
كەم بکاتەو بە وتنی «ماندوو نەبی» چاك و چۆنی لەگەل
كرد. حەیدەر كلاًو كەیی لە سەری توندكرد، پئەلەكەیی كرد و
هەولیدا سەرەتایەك بۆ ئاخفتن بدۆزیتەو. گۆلمەمەد بەلام
بە پرسیاركردن گەنجەكەیی مەلا مئەراجی لەسەرلئیشیواوی و
شەلەژان رزگار كرد:

— شەوگەرد هاتووی حەیدەر خان، وا دیارە نووچەیی داخە
هیناوه؟ وەرە، جاری تۆزێ دانیشە و نانێك بخۆ تا دواتر. دەی،
باوكت چۆنە؟... نئەگەرەن مەبە حەیدەر، تا رادەیهك ئاگام لە
بارودۆخەكە هەیه. وەرە، وەرە لئیرە لە سەر ئەم زینە دانیشە. نا،
نا، لە سەر ئەم پئستی پلئنگە چاكترە. كورپنە! با یەكێك بئیت
ئەسپەكەیی حەیدەر خان بگەپئنی. تەموور! سەمەن... بە تەموور
بلی با بئ ئەو ئەسپە بگەپئنی با عارەقەكەیی دامركیتەو. دەی،
وادیارە یەك پشوو بە چوارنالا هاتووی هەتا ئیرە، وایە؟ دەی، خوا
قەوەت با. چۆن بتوانم چاكەیی مەلا مئەراج بدەمەو من؟

حەیدەری مەلا مئەراج عارەقەیی نئوچەوانی بە سەرقلۆی
كەواكەیی، سەریهەو و بە بئ ئەوێ بتوانی بە چاك و چۆنیەكەیی

گولمحه مه د نیوچه وانی گرژی بکاته وه، لای زینی ئەسپه که وه له سهر زهویه که دانیشیت. ئانیشکی نایه سهر چۆکی و ئەتوت چاوی بریوه ته سهرپه نجه شوپه کانی خوێ. بانوو نان و رۆن و پیاله یه کی به تالی هیئا و له بهر دهستی هیدهر له سهر عهرزه که داینا. گولمحه مه د قوریه که ی هه لگرت و هیدهر به ئاخیزیک قوریه که ی له دهستی گولمحه مه د وهرگرت و چای بۆ خوێ تیکرد. گولمحه مه د له سهر لیواری تهنووره که، بهرامبه ر هیدهر دانیشیت، په نجه ی لیك هه لپیکا و نیگای له ناوچه وانی گهنجه که بری:

— زۆر شه له ژاو دیاری، هیدهر گیان، چی وا په ریشتانی کردووی برا که م؟! چاکه ت بخۆره وه!

هیدهر پیاله ی چاکه ی هه لگرت و گولمحه مه د — بهر له وه ی هیدهر خوێ ئاماده ی به رسف دان بکات — سهیری بهر هه یوانی کرد و به خان ئاپۆ، که له دهرگا که هاتبوویه دهره وه، وتی:

— وهره لی ره بهر چاییه که ت بخۆ خان ئاپۆ!

هیدهر رووی کرده خان ئاپۆ، له بهری هه لسا و ریژی لیئا. خان ئاپۆ به دهست و سهر وه لامي هیدهری دایه وه و له هه مان کاتدا به باویشکی قوول و دریژ پشتی دهستی نایه سهر ده می و وا پێ ئەچوو پیلوه کانی داخرا. گولمحه مه دیش که وته باویشکدان و خان ئاپۆ باله کانی کرده وه و به مشت کوتای به سینه ی دا، پێی له سه کو ی بهر هه یوانه که نایه خواره وه و هات بۆ لایان. وایان زانی خان ئاپۆ ئەچی بۆ لای بیره که بۆ شو ر دنی دهموچاوی، به لام وای نه کرد و راسته وخۆ چوو بۆ لای ئەسپه که ی و دهستیکی هیئا به سهر و یالی ئەسپه که دا و نهوازشتی کرد.

لهشتی خه والووی به سستی پالدا به شانی ئەسپه که وه، تاویک بهو جو ره مایه وه و جاریکی دی به باویشکیک بالی کرده وه، خوێ بادا و مشتت کوتایه وه به سینه ی ئەستووری دا، به ره و تهنووره که هات و چهند جار به توندی سهری راوه شاندا. کابرا تاقه کراسیکی

له بهردا بوو و پالتاوه که دابوو به شانیدا و له په لکه چناریک
نه چوو که خه ریکبوو توخ هه لېدا.

— وا پئنه چی نأشناکه مان هه والی تازهی پییه؟
خان ناپوئ نه مهی وت و له سهر لیواری ته نووره که، له
شوینی مارال که له بهری هه لسابوو و لای دیواره که، له پشت
گوئلمحه مه ده وه وه ستابوو، دانیشیت، جیی خوش کرد و وتی:

— بومان بگیړه وه با بزاین چ باسه، هه یدرخان!
هه یدمر سلاوی مه لا میعراجی پی راگه یاندن و دریژهی دا:
— نه وهی نه مه وی بیلیم نازانم چه ندهی خوتان نه یزانن یان
نایزانن. ههر نه وه نده بلیم که له چه ندلاوه تفهنگچی و له شکر
که وتوونه ته ری به رهو سه نگرده. سهر دار جیهه ن و به کتاش و سه ید
شهرزا با بوهستی، تیپیکیش خه ریکه له دهرووی سه نکه لیده ره وه
دیت.

— له دهرووی سه نکه لیده ره وه ئیتر کی؟!
— پیاوه کانی نالاجاقی؟
— پیاوه کانی نالاجاقی!! جا تو بلی سهرده ستیه یان کی بی
باشه؟

— بابقولی بوندار!
خان ناپوئ سهری له قاند و پروانیه گوئلمحه مه د و گوئلمحه مه د
به مارالی وت:

— کورپه کهت نه بی له خه وه لسابی!
مارال به رهو باله خانه چوو و قوربان به لووچ که نه سپه کهی
هه یدمری نه گه ران، به بیستنی ناوی بوندار له به رده می پیاوه کان دا
هه لوه ستیه کرد و گوئلمحه مه د سهری به رزکرده وه و پروانیه
قوربان. قوربان ویستی بکه ویته وه ری، خان ناپوئ پیی وت:

— وهره قوربان، وهره که بونداره کهت به پالوهان ده رچوو!
قوربان له غاوی نه سپه کهی دا به ته مووری خه والوو و خوئی
هات بو لایان.

گوڤمحه مه د پروانيه وه حهيدهرى مه لا ميعراج و پرسى:
— ئيترا؟!

حهيدهر وتى:

— وهكوو سهرباز بگيرى ئيجبارى به زور گوندييهكان ئهگرن
و لهگه ل خويان په لكيشيان ئهكهن بهرهو سهنگرد. ئهسپ و
هيسريكيش ئهگهر بابين ئهگرن و سواری ئهبن و بو ئازووقهش
پهلامار ئهدهن و به زور له خه لكى ئهسينن.

گوڤمحه مه د پرسى:

— ئه مه شيان شتيكى تازه نيه، ئه ي خوشته خواز چى؟ له
خه لكه كهش كهسيان لهگه ل ئهكهوئ بو سهر شكاندى ئيمه؟
حهيدهر وهلامى دايه وه:

— كه م، زور كه م. كه سيكيش ئهگهر لهگه ل كهوئ له بهر
ئهو چهن تمه نه يه ئه يخنه بهرى.

قوربان به لووچ پالى دا به دوو لكى جهنجهرى بيره كه وه و
راوه ستا، گوڤمحه مه د پرسىارى كرد:

— چه كيشيان له ناو خه لكه كه دا بلاو كردو ته وه؟

حهيدهر وتى:

— هه لبت چه كيان داوه به كه سانى وهكوو بابقولى بوندار و
نه جف ئه رباب.

گوڤمحه مه د پرسى:

— باوكت ئه لئ چى؛ مه لا ميعراج كه مان؟

— باوكم د ئنگه رانه، ئه يه وئ بزائى سهر دار بهرنامه ي چيه؟

سهرى لئ شيو او ه!

گوڤمحه مه د پئى نايه سهر زهوى و تفهنگه كه ي له سهر

ته نووره كه هه لگرت و وتى:

— كاريان به مه لا ميعراج نابئ.

حهيدهر هه لسا و وتى:

— باوكم خه مى تو يه تى گوڤمحه مه د خان!

گولمحه مه د تۆزی سهر تفهنگه کهی به ئاته کی چۆخه کهی
سرییه وه و وتی:

— ئه زانم، دلی منیش وام پی ئه لی. به لام! مه لا میعراج خوی
چی وت؟ نه یوت ئه گهر له بری گولمحه مه د بوایه چی ئه کرد؟!
— پیم وانیه کات و دهر فته تی ئه وه مابی بیر له وشتانه
بکاته وه. ئه و بهس ئه یویست بزانی سهر دار چی ئه وی؟ نیگه ران
بوو، نیگه رانه. بهس ئه وه ی لی تیگه یشتووم. ئه بین، بینراوه که
ئالقه ی گه مارۆ سات به سات ته نگتر ئه بیته وه. ئیسته ش باوکم
پی وانه بوو تو لی ره بینم. وامان ئه زانی تو سهر که وتووی بو شاخ.
باوکم هیوای وابوو تا کوو ئیسته ئی ره تان چۆل کردبی، دامه زارا بیتن.
منیش ناتوانم باوه ر بکه م سهر دار! ئیمه ئه و هه مووه دلنگه رانین
و تو لی ره دانیش تووی به ئیشتیا و به سهر سو نگه به رچایی ئه خوی.
ئه لی ئه وان به تفهنگ و سهره نیزه کانیانه وه دین بو میوانی! من
بروا ناکه م، من خه ریکم دوو شک ئه بم. نازانم، ئیسته ش ئه گهر
پلانیکی تازه هه یه به منی بللی با منیش باوکم ئاگادار بکه مه وه!
گولمحه مه د به وردی روانیه گه نجه شه له ژاو و هه لچووه که،
پاشان نیگای نامۆی خوی بریه خا نا پۆ و قوربان به لووچ و ئه وسا
وتی:

— جهنگ ئه بهین بو کیو حهیده ر. لی ره یان له ههچ
گوندیکی تر دهس ناکهینه وه. نامانه وی خوین له لووتی تاقه
که سیکی بیت له م جهنگه دا. لی ره نامانه وی یهک فیشه کیش
به قینری. به ره نجامی ئه م جهنگه ش هه ر له ئیسته وه دیاره و
ئیمه نامانه وی خوینی که سی تر به فیرو بچی. حکوومه ت سهری
منی ئه وی، سهری گولمحه مه د. سهری سهرشکاو، یان سهری
سهر برپاوی گولمحه مه د. له لایه ن گولمحه مه ده وه زور سلا و له
مه لا میعراج بکه و پیی بللی، ئه گهر بریار وابی ها ونمه کی تو سهر
بدات، سهری برپا و ئه دا نهک سهری سهر شوپ. له لایه ن منه وه
به میعراج بللی رهنگه ئیتر یه کدی نه بینینه وه، به لام ئه وه ی

که ئه‌بینم لهم ته‌نگه‌ژه و دژواریه‌دا نیگه‌رانی ئیمه‌یه، ریز لهو
هاودلیه‌ی ئه‌گرم. به مه‌لا میعراج له لایه‌ن منه‌وه بلی که ریزی
ئهو هاودلیه‌ی ئه‌زانم و هیوام به ژیان پتر ئه‌بی کاتیکه ئه‌بینم
ئه‌وه‌نده‌ش بیکه‌س و بیگانه نیم!

گوڵمه‌مه‌د روانیه‌ی هه‌یده‌ر، وه‌ک بروانیته برایه‌کی
بچووکی خۆی. پاشان بزه‌یه‌کی نه‌رم به سه‌ر لیویه‌وه و به رووی
خۆشه‌وه وتی:

— خوا تو خۆش بکا بو مه‌لا میعراج، هه‌یده‌ر. هیوام وایه
ته‌مه‌نت دریز و ژیا‌نت پر له کامه‌رانی بی.

هه‌یده‌ر نه‌ی ئه‌توانی بروانیته چاوه‌کانی گوڵمه‌مه‌د.
گوڵمه‌مه‌د به دهم قسه‌کردنه‌وه لی نزیك ببوو‌یه‌وه و هه‌یده‌ر
ئهو گه‌رمای بوونی گوڵمه‌مه‌دی له به‌رامبه‌ر خۆی دا هه‌ست
پی‌ئ‌ه‌کرد و نه‌ی ئه‌توانی چاو له خه‌وش و خالی به‌ریپی هه‌لگرێ.
گوڵمه‌مه‌د ده‌ستی برد و پشت ملی هه‌یده‌ری گرت، سه‌ری
گه‌نجه‌که‌ی به‌رزکرده‌وه، روانیه‌ی چاوه‌ ره‌ش و ته‌ره‌که‌ی و وتی:

— ئیمه‌ جه‌نگ ئه‌به‌ین بو کیو، هه‌یده‌ر. دل‌نیگه‌رانی مه‌لا
میعراجیش زور ناخایه‌نی. کو‌لوگورج کو‌تایی پی‌دی، زور زوو.
هه‌یده‌ر به‌س توانی بلی:

— سه‌ردار!

جه‌وانه، زور جه‌وانه. ناتوانی کو‌لی ده‌روونی بشاریته‌وه.
شه‌رم و شووره‌یی جه‌وانی هیشتاش له نیگای‌دایه. بروای به
زه‌برو زه‌نگی رۆژگار هه‌یه، به‌لام جاری خۆی تاقی‌نه‌کردۆته‌وه.
باسی مه‌رگ و کوشتن و برینی بیستوو، به‌لام خۆی تاقی
نه‌کردۆته‌وه. مه‌رگ به‌س له ناو تو‌یکلی وشه‌دا ئه‌ناسی، نه‌ک

له بروا و تیگه‌یشتنی خۆی‌دا. بۆیه‌شه‌ نزیك بوونه‌وه له مه‌رگ،
ئاگاداربوون له ئه‌نجامی مه‌رگ چاوه‌کانی له ناباوه‌ری و هه‌په‌سان‌دا
داچه‌قاندوو. ئهو هه‌رگیز بیرى له‌وه نه‌کردۆته‌وه که مه‌رگ له
هه‌موو هه‌ناسه‌دانیک‌دا میوانی مرو‌قه. گه‌نجه، زور گه‌نجه. بلا

چاو و پروومه تی له سینه ی گولمحه مه ددا بشاریته وه. بلا په نجه ی
سهخت و پر له ژانی له بازووی گولمحه مه د بچه قینی. لیی گه پری؛
نه خوازه با فینگه فینگ بگری. لیی گه پری با بوغزی بته قینی و
لیی گه پری با به کول بگری. جهوانه هیده ر، زور جهوانه.
— سهردار! سهردار! گولمحه مه د!

— نه ئیتر، هیده ر گیان. ژن لهم ناوه یه، نا ئیتر هیده ر
گیان. تو به و گریانیه ی خوت نرخ ی مهرگ ئه به یته سهره وه!
— براكه م! گولمحه مه د!

گولمحه مه د هیده ری له سینه ی خو ی کرده وه، به لام
هیده ر هه روا شانی راته کاند و به کول ئه گریا.
گولمحه مه د ئه وی له گهل خو ی خسته ری و وتی:
— ئیتر به سه هیده ر. دل م سست مه که براكه م. درهختی
به ردار چوار وه رزی سال سهوز نییه. دل م سست مه که، ئیمه
هیشتاش وچانیک ریمان له به ره.
— ریگه م بده له گه لت بی م گولمحه مه د!

هیده ر ئه مه ی وت، پیی له عه رز چه قاند و خاچ له چاوه کانی
گولمحه مه دی روانی، تهختی پروومه تی پر بوو له فرمی سک.
گولمحه مه د به ده سره هه وریشمه که ی خو ی چاو و پروومه تی
گه نجه که ی سرپییه وه، خسته یه وه ری و وتی:

— شیت بووی مه گه ر؟ نه برای شیرینم، نا! ئیمه ئه چین بو
جه نگیک که سه ره نجامه که ی دیاره. ئیمه ناچارین ئه وه جه نکه
بکه ین برا نازیه که م، به لام تو ناچارنیت. پیت وانه بی ئیمه ش
شیت بووین، نه خیر، ئیمه ش دیوانه نین. ژیرین، به لام ناچارین.
به راست یان هه له کاریکمان ده ست پی کردووه و ئه بی تا کو تای
بیبه ین. پیمان ناوه ته ریگه یه ک و ئه بی تا ئاخری ئه و ریگایه
بروین و ئه و باره ی که به زانراوی یان به نه زانی گرتومانه به
کوله وه بگه یه نینه مه زل. هه ز ئه که م ئه مه به ئاشناکه مان مه لا
میعراجیش بلئی؛ هه م پیشی بلئی ئه مه دوا مه زلی ئیمه یه.

به لّام تۆ! تۆ جهوانی حهیدەر. منیش هیوای تهمه نیکی پر له کامه رانیت بو ئه خوازم.

حهیدەر جاریکی تر پی سست کرد و وتی:

— سهردار!

گولمه مه د به لّام دهرفته پی نه دا، شانی گهنجه که ی له ناو په نجه کانی دا گۆشی و وتی:

— ژیان حهیدەر، ژیان! بروا ئه که ی پر به دلّ حهزم ئه کرد وهک ئیسته ی تۆ جهوان بوایه تم؟ جهوانی براکه م، جهوانی و ژیانان وتوو. نرخى بزانه حهیدەر! ئیسته که بیری لی ئه که مه وه، ئه بینم، ههر هه مووی، سهرتاپای، هه موو ئه وکارانه ی که ویستبووم بیکه م هه مووی بو ژیان بووه. به ئه وینی ژیان هه بووه. ژیان حهیدەر! به هره یه که ژیان حهیدەر، به هره یه که که ته نها یه کجار دهست مروّف ئه که وئ و ته نها ئه و یه کجارهش دهرفته ی ئه وه هه یه که نرخى بزانی. نه، ههرگیز داوام لی مه که که تۆ له گه لّ خۆم ببه م کاتی که دلّیام سهره نجامی ئه مکاره جهنگی ژیان نییه. بروانه برای ئازیزم، من نه مویت ته نانه ت تفهنگچیه کانی شم ببه م بو ئه و قوماره ی که دوّ رانه که ی مسوگهره. جا ئه ته وئ تۆ، تۆی چه پکه گولّ، بدهم به ده م گولله وه؟ ئه ری؟ نهک پیّت وایی خۆم دوّ راندوو، نه. ئه مه به مه لا میعرایجیش بلّی. نا برای خۆم، خۆم نه دوّ راندوو. کاری من سهره تا له ناچاریه وه سهری هه لّدا، پاشان به شانازی و تیّ رادیوی دریژه ی پهیدا کرد، ماوه یه کیشه به ئاوه ز شرۆفه ی ئه که م و له م دوا مه زله شدا ئه مه وئ به ئه وین کوّ تایی پی به یّ نم. ئه م ئاگره نه ی ته نیه وه حهیدەر. ئه گهر په ره گر بوایه ت دهستم له تۆ بهر نه ئه دا. شتی که له من دا که م بوو و له م ژیانه شدا شتی که خوار بوو، له نیوان ئیمه و ژیان دا شتی که به نامۆیی مایه وه، ئیمه یان درهنگ هاتین یان زوو دهرکه وتین؛ به لّام ههرچی چۆن بوو له کاتی خوئی دا نه بوو. رابرد و باشت ریش که رابرد. هه موو روژه لاتنی که، ئاوا بوونی کیّ شی هه یه. هه موو جهوانیه که

پیری له دوايه و، ههموو پیریه کیش مهرگی ههیه. درهختی به بهریش ههموو وهرزه کانی ساڵ ناتوانی سهوزبی. جا برۆ ههیدەر، ساڵوی ههموومان بگهیهنه به مهلا میعراج، ته مهنت درێژ بی برا شیرینه کهم!

قوربان به لووچ دهسکه و ساری ئه سپه کهی ههیدهری له ته موور وهرگرته وه و دای به ههیدەر. گولمه مه د خوی تا کوڵان ههیدهری به پڕی کرد. له کوڵان ههیدەر پیی له زهنگۆ کرد و بهر له وهی باژوی وتی:

— دلنایم له وهی که به کتاش و جیهه ن و سهید شهرزا له سهنگرد له مائی نه جعف ئه رباب خر ئه بنه وه. ئه وه م له لا مسوگهره!

گولمه مه د دهستی هه لئنا و وتی:
— باژوه ههیدەر، ئه وانه سه مه ندهر له ئاگر ئه ترسیئن، باژوه برام!

گولمه مه د به شیرین زمانی و دهست و بال راوه شاندن ئه سپه کهی ههیدهری په ماند، روانیه غاری ئه سپه که و پاشان لیوخنه دران ئاوری له قوربان به لووچ دایه وه و وتی:
— خانمه مه دم بۆ بانگ که! پیی بللی له گوند ئه چینه دهره وه. به سواری غارده. تا ئیوه ئه گهرینه وه من هه والیکی پاله وانه که مان سه برخان ئه پرسم.

به جووته هاتنه وه هه وشه. به لووچ به ره و ئاغه ل چوو و گولمه مه د به ره و ژووره کهی سه برخان. به لووچ ئه سپه کهی له ئاغه ل هینایه دهره وه و گولمه مه د لای کوڵه کهی به ره هیوان راوه ستا و روانیه به گمه مه د.

به گمه مه د تاویک له بهر نیگای کاکیدا تاوی هیناو پاشان وتی:

— هیچی وا دیار نییه کاکه!
— جوان سهیری پوژه هلات بکه، خوری به ره به یان چاو به

ههلهدا ئهبات!

گولمحه مهده ئه مهی وت و پرووی کرده خان ئاپۆ. خان ئاپۆ له
سه ر لیواری ته نووره که هاته خواری وه و گولمحه مهده پیتی وت:
— زین ئه کهین خان ئاپۆ!! فیشه که کان دایه! زیوه ر، ئه ی زیوه ر
کوا؟

مارال له ده ریزانی ده رگای باله خانه ده رکه وت. ده سته
کو ره که ی به ده سته وه، پشتوین و فیشه کدانی راست و چه پ
و بر نه ویک به شانیه وه:

— زیوه ر به یانی زوو چوو بو لای ران!

گولمحه مهده یه ک به خو ی داچله کا و له به ژن و بالای
ژنه که ی ورد بوویه وه. مارال مارال نه بوو. ئه و که یانو وه ته رچک
و غه مگینه ی پيشوو نه بوو، به لکو و ژنیکی شیره ژن بوو. له
نیگایشیدا ئه و هه ست و داره ته ژنانه یه نه مابوو، به لکو و و ی
ئه چوو به قه لماسک به ردی له کالانه ی چاوه کانی چه قاندوو ه.
گولمحه مهده و ر ببوو و که یانو وه که ی خو ی وه ک دار و به ردی
مالیکی دارما و به سه ر شانیه وه هه ست پی ئه کرد. به س
ئه وه نده ی پیکرا مشته کانی له تووره یی دا ریک بگوو شی. پرووی
وه رگیر ی و له گه روودا بنالینی:

— «ئه یه و ی دلم له به ر چاومدا ئه نجن ئه نجن بکات، دلم!»
بلقیس به خو رچینی فیشه که وه هاتبوویه به ر هه یوان و
له هه وای نیوان کو ر و بوو که که ی دا را وه ستابوو. گولمحه مهده بو
ئه وه ی به سه ر تووره ییه له پره که ی دا زال بی، روانیه دایکی و
وتی:

— سه برخان چۆنه؟

سه برخان خو ی بو پيشوازی هاتبوویه ده ره وه. ده سته یکی له
ملی هه لبه سترابوو و ده سته یکی به دیواره که وه، هه نگاو یکی نا
و را وه ستا. هه یقو بو ئاگادار بوونی شو وه که ی له گه لی هاتبوویه
ده ره وه. هه رچه ند خویشی گه لی ک ژاکا و بوو به هو ی بیزووی

دووگیانیه وه. گولمحه مه د پئی خسته سهر سه کوی هه یوانه که،
چووه پیشه وه و بهرام بهر سه برخان وهستا:
— خهریک بووم ئه هاتم بو سهر دانت پال هوان، چوناو چونی؟
— باشم! باشم. ئه بی بلیم وابزانه سهر له نوی له دایک
بوومه ته وه.

گولمحه مه د وتی:

— خهریکین ئه رۆین ئیمه؛ ویستم تو ئاگادار بی!
سه برخان لاواز دیار بوو، روخساری بی رهنگ و لیوی شین
هه لگه راو و کهم خوین. نیگای ئارام و قوول و چاوه کانی به قوول دا
چووبوون. له گوتنه که ی گولمحه مه ددا هیچ کاردانه وه یه کی
پیشان نه دا. تاویک راما و پاشان به هه مان نه رمی و کاوه خوئی
وتی:

— به بی من، به بی من ئه رۆن؟ من به ته نها به جی ئه هیلن
و ئه رۆن؟

— ژنه کان سه برخان. ئه ته وی ژنه کان به بی سه ره ره شت
به جی به یلین و برۆین؟

سه برخان چاویکی له دهسته کو له واره که ی خو ی که ئوبالی
گه ردنی بوو، کرد و وتی:

— له بهر برینه کهم وا ئه لی؟

— نا، بهس ئه وه نییه، نا.

— به دهستی راستم ئه توانم پیلکه بتراینم.

— ئه وه یان ئه زانم. به لام! به لام خو ئه بی پیاویک بو ئاگاداری

ژنه کانی بنه ماله ی که لمیشی بمینی.

— مامه که لمیشی خو هه یه و خالو عه بدو سیش.

گولمحه مه د کاکیله کانی ریکگووشا و هه ولی دا توور په ییه که ی

بخواته وه:

— بو ئه وه نده پئی لی ئه چه قینی سه برخان؟! تو خهریکی

ئه بی به باوک!

سه‌برخان سه‌ری داخست، لیوی خوئی کرۆشت و وتی:
— زانیبووم!

گوئلمحه‌مه‌د گه‌پایه‌وه. ماراڵ له پليکانه‌کان هاتبوویه
خواره‌وه و ئەوا له به‌رامبه‌ر گوئلمحه‌مه‌دا وه‌ستابوو. گوئلمحه‌مه‌د
بو تاویک لیی پروانی.

ماراڵ هه‌روا پاره‌ستابوو، به‌ گوپ و پاره‌ستاو خاچ له
چاوه‌کانی شووه‌که‌ی ئەپروانی. گوئلمحه‌مه‌د نه‌ک به‌ توورپه‌یه‌وه
به‌لکوو زۆر به‌ په‌ژاره‌وه پیی وت:

— ئەته‌وئ به‌ رژانی خوینی خۆت دلم له پینش چاوه‌کانه‌دا
ئهنجن ئهنجن بکه‌ی؟!

ماراڵ به‌ بئ ئەوه‌ی چاوی له چاوی پیاوه‌که‌ وه‌رگی‌پڕی، ره‌ق و
سارد وتی:

— تۆ چه‌ز ناکه‌ی دلت له به‌ر چاوتا له‌ت له‌ت بکه‌ن، به‌لام
ئته‌هوی من بمینم و بمینم دلم له به‌ر چاومدا له‌ت له‌ت ئەکه‌ن؟!
ئمه‌ چه‌ شیوازیکی دادگه‌رانه‌یه‌؟

— ماراڵ، من شه‌و تا رۆژ بوویه‌وه له‌گه‌ل تۆ قسه‌م کرد!

— نه‌خیر، تۆ شه‌و تا رۆژبویه‌وه خامۆش بووی!

— قسه‌ یه‌ک وشه‌یه‌، ژنه‌که‌ی من!

داماو و بئ توانای خۆراگرتن له‌به‌رامبه‌ر ئەو هیزه سه‌یره‌ی
که‌ به‌ سه‌ری‌دا زال ببوو، گوئلمحه‌مه‌د پرووی وه‌رگی‌پرا و له‌ سه‌ر
سه‌کوئی به‌ره‌ه‌یوان که‌وته‌ پیاسه‌کردن. بلقیس خوڕجینی
فیشه‌که‌که‌ی دانا و ئاوری له‌ ماراڵ دایه‌وه. بێده‌نگیه‌کی کوشنده
ئەو ناوه‌ی داگرتبوو. ماراڵ پالێ دابوو به‌ کوئله‌که‌ی هه‌یوانه‌که‌وه،
قاچیکی له‌ سه‌ر لیواری سه‌کوکه‌ داناوو و شه‌ق پاره‌ستابوو و
ئەپروانییه‌ ریکردنه‌که‌ی گوئلمحه‌مه‌د. بلقیس به‌س توانی مناله‌که‌
له‌ ته‌نیشته‌ دایکيه‌وه هه‌لبگرئ و له‌گه‌ل خوئی بیباته ژووره‌وه.
گوئلمحه‌مه‌د گه‌پایه‌وه و سه‌یری ژنه‌که‌ی کرد. چاوه‌کانی ماراڵ
هه‌ر هه‌مووی نیگابوو و نیگای وزه‌ بوو، وه‌ک بلئی بتوانئ به‌رد

بسمی و شەقی بکات. گۆلمحەمەد جاریکی تریش لە کەڵەوێ
ترسناکی چاوەکانی ژنەکەیدا گرفتار ببوو و ئەم تووشبوونە لە
جۆریکی دی بوو. تەنانەت بۆ هەلگرتنی بەشە فیشەکی خۆی لە
خورجینەکەش نەیتوانی پێ بیزێوی. چونکە قاچەکانی لە زەوی
چەقیبوون و خۆیشی ئەتوت تەلیسم کراوە. بە ناچار پارایەوێ:
— ئازادم کە! ماراڵ!

سەهۆلی چاوانی ژنە ئەتوت درزی تی بوو و گۆلمحەمەد
وتیەوێ:

— ئازادم کە! ماراڵ. دڵم ئازادکە ژنەکە من. دڵ لەدوو
ئەگەر جیا بێمەوێ، دڵ لەدوو ئەگەر جیا بێمەوێ، دەستەکانم
شەپڵە لییان ئەدا. دڵ لەدوو ئەگەر جیا بێمەوێ، بەر لەوێ
بمکوژن، گیانی خۆم دۆراندووێ. دڵم گەرم دابینە ماراڵ، دڵم
گەرم رابگرێ. ئێستە کە وای لیها تووێ با بە دلی ئاسوودەوێ بچم
بە پێشووازەوێ. ماراڵەکەم! تۆ مەمکوژێ!
— تۆ من ئەکوژی گۆلمحەمەد، تۆ من ئەکوژی بەم
جیا بوونەوێ!

— کات درەنگە ژنەکە من، کات بەرتەنگە. بەرپمکە برۆم
دایکی رۆڵەکەم! دای. ه.

بە نەعرەتە لە پری گۆلمحەمەد، بلقیس لە ژوورەکە
دەرپەرپە دەروێ. لەوێ زیاتر پێویست بە ئاخفتن نەبوو. بلقیس
تیگەیشتبوو، گۆلمحەمەد لە نەعرەتە توورپەرکەیدا داوای چی
لی ئەکات. بلقیس ئەبواوە بووکەکە لە سەر پێ دوور بکاتەوێ.
هاتە بەروێ، مەچەکی دەستی ماراڵی گرت و بەروێ دەرگای
ژوورەکە بردی:

— مەبە بە ماری سەر پێگە کچم!
گۆلمحەمەد جاریکی دی هاتبوویەوێ بە خۆیدا. بەروێ
خورجینی فیشەکەکان رویشت و هەیفۆی بانگ کرد:
— وەرە بەشیان بکە دۆت مام!

پاش وتووژهکەى له گەل گولمحه مه د، سه برخان رووى
وه رگيرابوو و خزابوو به هۆده که وه. هه يقوش به دواى شووه کهى دا
رويشتبوو و ئەوا له سه ر داواى گولمحه مه د هاتبوويه دهره وه،
گولمحه مه د پى وت:

— ده مانچه کان له بلقيس وه ر بگره و بيانخه ره سه ر
فیشه که کان.

خان ئاپو خه رى كى زى نكردى ئەسپه کهى به گمحه مه د بوو.
ئەسپى كى سوور به سمده ستى سپى و ناوچه وانى قه شان ه وه،
گولمحه مه د له به رده م مامى راوه ستا، ده ستى هى نا به يالى
ئەسپه که دا و وتى:

— ئەسپه كان ئەبه ين بو لای ران و له وى به ره لايان ئەكه ين،
پى ت چۆنه؟

خان ئاپو ره ق و سار د وتى:

— ئا، به لى. باشه.

گولمحه مه د وتى:

— زيوه ر و شى روش له گەل عه بدوس چوون بو لای ران،
ئەوانىش له وى ئەبينىن.

خان ئاپو جارى كى دى وتى:

— ئا، به لى. باشه.

وشك بوونى گوتەى خان ئاپو سه رمایه كى له ناكاوى خزانده
ئىسك و ده مارى گولمحه مه ده وه. پىلووى داکه وتوو و نه روانىنى
له گولمحه مه د ئەوه ندهى تریش ئوقره ی له به ر ئەبرى. بویه
گولمحه مه د بى په روا وتى:

— چى ئەبینم خان ئاپو؟ دلّت لای کاره که ت نیه!

— دلّم؟ ئەى! دلّم بو لای کاره که م نیه؟

— وا تى گه يشتم خان ئاپو، وا تى گه يشتم که بى رت له

لايه كى تره. له شوينى ك يان له لای كارى كى ترا!

خان ئاپو پاش به ستنى به ره زمانه ی به رته نگه ی ئەسپه که،

لهو بهری هیلالی زینه‌که‌وه له نیگای ورووژاوی گولمحه‌مه‌ددا،
هیووری خووی پاراست و پاشان به نهرمه خه‌نده‌یه‌ک لیوی هه‌لبری
وتی:

— وشیارى ئاپوگیان، وشیارى. واشبوو. ئەندیشه‌م له
شوینیکی‌تر بوو. خه‌ریک بووم بیچم و به‌چکی خۆمم سه‌یر
ئه‌کرد.

— بیچم و به‌چکی خۆت؟!

— ئا، به‌لێ. خه‌ریک بوو سه‌یری خۆمم ئە‌کرد. خه‌ریک بووم
خۆم، سه‌ری براوی خۆمم ئە‌بینی!
— خان‌ئاپۆ!

خان‌ئاپۆ به‌رتە‌نگه‌ی ئە‌سه‌په‌که‌ی تاقی‌کرده‌وه و پرسى:
— سه‌رت سوورما؟!

گولمحه‌مه‌د تاویک ته‌ویلی له سه‌ر گرێی مشت و مشتی
له سه‌ر به‌رکووی به‌رینی ئە‌سه‌په‌که‌ راما، پاشان سه‌ری هه‌لینا و
به بێ ئە‌وه‌ی راسته‌وخۆ پروانیته‌ چاوی خان‌ئاپۆ، وتی:
— نا خان‌ئاپۆ، سه‌رم سوورنه‌ما. به‌لام! شتی‌ک هه‌یه ئە‌مه‌وی
پیتی بلیم!

— بلی و به ئاشکرا بیلێ!

گولمحه‌مه‌د لیوی به‌ ددان‌گرت، تاویک خامۆش بوو و پاشان
به‌ دژواری که‌وته‌ گۆ:

— تۆ خان‌ئاپۆ، ئە‌وه‌نده‌ی من له بیرم بێ زۆر دلت به‌ ژيانه‌وه
بووه. راستیه‌که‌ی شه‌یدای ژیان بوویت و گومانم له‌وه‌دا نییه‌ که
هیشتاش ئە‌وینداری. جا بۆیه! ئە‌مه‌وی پیم وتبیتی! پیم وتبیتی
که‌ گولمحه‌مه‌دی تۆ زیز نابێ... من دلَم لیت نایه‌شی ئە‌گه‌ر!
ئه‌گه‌ر هه‌زت له‌وه‌ بێ هیشتاش بژی!

خان‌ئاپۆ له‌ ماوه‌ی قسه‌کردنه‌که‌ی گولمحه‌مه‌ددا، به
ده‌می نیوه‌ ئاواله‌ و ناوچه‌وانی گرژه‌وه، خیسسه‌ی له‌ لیو و ده‌می
گولمحه‌مه‌د بریوو و هه‌ر وشه‌یه‌کی گولمحه‌مه‌د توانای

سمین و کاریگه‌ری نیگای خان‌ئاپۆی پتر ئەکرد؛ به رادهیه‌ک که قسه‌کردنی بۆ کابرا دژوار و دژوارتر ئەکرد. کاتیکیش کۆتایی به گوته‌که‌ی هی‌نا هه‌ستی کرد عاره‌قه‌ی سارد له گازه‌ره‌ی پشته‌ی نیشته‌وه. خان‌ئاپۆ پاش ته‌واو بوونی قسه‌که‌ی گۆلمحه‌مه‌دیش تاویک هه‌روا لی‌ی مۆر بوویه‌وه، به رادهیه‌ک که گۆلمحه‌مه‌دی سه‌ردار به ئاشکرا هه‌ستی به‌وه کرد زۆر به سه‌ختی خۆی له به‌ر سه‌رمای نیگای خان‌ئاپۆدا رانه‌گری. قسه‌ی تریشی بۆ نه‌ئه‌گوترا. چونکه له‌م جو‌ره ساتانه‌دا مه‌ترسی ئه‌وه‌ی قسه‌ی بیری بۆ لا‌ری سه‌د جار پتر ئه‌بی و چ جایه بی‌ته هۆی تی‌کچوونی هه‌موو ریز و خوشه‌ویسته‌یه‌ک. بۆیه ناچاربوو خۆی له‌و ته‌نگ‌ژه‌یه‌ی به‌ ده‌ستی خۆی پی‌کی هی‌نابوو، رزگار بکات.

— د‌ل‌م به‌ژیانه‌وه‌یه، ئا به‌لی. ئه‌وینداری ئه‌م ژيانه‌م، ئا به‌لی. ئه‌وه‌نده‌ی هه‌بووم من ژيانم لی‌خو‌ریوه و هه‌تا بشم‌ینم هه‌ر لی‌ی سوار ئه‌بم، ئه‌مه‌ش شتی‌کی مسو‌گه‌ره. به‌لام تو‌ گۆلمحه‌مه‌د، تو‌ هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ت له ئاپۆی خۆت رابینیوه؟ تو‌ منت ته‌نها به‌و یه‌ک نیشانه‌یه‌وه ناسیوه؟ تو‌ تا به ئه‌م‌رو به‌س به‌و چاوه‌وه سه‌یری منت کردوه؟!

گۆلمحه‌مه‌د، کام و زمانی وه‌ک خشتی سووره‌وه‌کراوی لی‌هات‌بوو و به‌س ئه‌وه‌نده‌ی پی‌کرا بلی:

— ئاپۆ گیان!

خان‌ئاپۆ زینکردنی ئه‌سه‌په‌که‌ی به‌گمه‌مه‌دی ته‌واو‌کرد‌بوو و ده‌ستی له یالی ئه‌سه‌په به‌جی‌ماوه‌که‌ی مه‌دی‌ار وه‌ردا و وتی:

— به‌لی مامه‌گیان هی‌شتاش به‌و جو‌ره ئه‌وینداری ژيانم، به‌لام تو‌ پی‌م بلی! ئه‌و قسه‌یه یانی چی؟!

گۆلمحه‌مه‌د که دیار‌بوو توانی‌وی‌تی جاری‌کی‌دی خۆی خه‌ربکاته‌وه، له مامی نزیک بوویه‌وه و وتی:

— خه‌جاله‌تم خان‌ئاپۆ! ئه‌و قسه‌یه‌م به‌س بۆ ئارام‌کردنی د‌لی خۆم وت. ده‌ک له‌و د‌له‌ خاوه‌ن مردووه‌ی من! من نامه‌وی له‌م دوا

چرکەيەي کۆتايىدا دڭ له بەر بەم، بەس ئەوەندە. بە کاکۆلى
بەگمەمەد، خان ئاپۆ جگە لەوە هېچ مەبەستىکم نەبوو. من و
تۆ لە ژيانماندا دڭ ئازاد بووين لە يەکدى!

خان ئاپۆ ږووى وەرگير، بە ئەنقەست نەپروانيە چاوەکانى
گولمەمەد و وتى:

— لە مردنیشماندا دڭ ئازاد ئەبين لە يەکدى!
خان ئاپۆ لە نيگای خامۆشى گولمەمەددا کەوتەووە کار و
دەستى دايە بەرتەنگە و سەرتەنگەي ئەسپەکەي مەديار و هەر
لەو کاتەشدا وتى:

— ئەيى! تامەزرۆيى، حەزى ژيان! ژيان! ژيان! چى
بوو؟ ژيانى من چى بوو؟ ژيانى من! ئەي داد، ئەي داد! ئادەمىزاد!
ئادەمىزادى شيرى خاو خواردوو! خۆزگە خۆي ئەيزانى چيە، کيە.
من کە نەمزانى، نەمزانى. بەس لەوە تىگەيشتم کە مەرۆف
تەنها بە نان و ئاو و هەوا زىندوو نيە. ئەوهم زانى و ئەزانم کە
ئىنسان بە ئىنسان زىندوو. مەرۆف بە ئەوينى مەرۆفەووە زىندوو
و خان ئاپۆي تۆ گولمەمەد، هەتا ئەمەرۆ ئەگەر زىندوو بوو، بە
ئەوينى تۆووە زىندوو بوو. ئەو ږۆژەي ئاپۆي تۆ بە بى تۆ زىندوو بى،
گولمەمەد! ئەو ږۆژە نەبى و نەيەت ئەو ږۆژە!

گولمەمەد دەستى برد بۆ زىنى ئەسپەکە، لە بن ئاخوږەکە
هەليگرت و خستى سەر پىشتى ئەسپەکەي و باسى براکەي
هينايە ئاراو:

— ئەو چى، خان ئاپۆ؟ براکەم خانمەمەد؟ خانمەمەد چۆن
ئەبينى؟

— کينە، ماھرکى خانمەمەد کينەيە. ئەو زۆر دڭى نەداوەتە
ژيان، چونکە دڭ و دەروونى سۆز و خۆشەويستى نيە. بەلام
ئەو گيانى بەستراو بە ږق ئەستووريەووە. ئەگەر بيهوى زىندوو
بمىنى، بەس بۆ ئەوہيە بتوانى وەلامى ږق و قينى خۆي بداتەووە.
ئەگەريش بکوژى بەر لەوہي تۆلەي خۆي لە کەسانى وەکوو بوندار

بوو. جارېكى ديش گولمحه مه د زمانى پارانه وه و مل به كوښنى
هه لېرى:

— داواى گردن نازاديت لى ئه كه م... مارال. له من رازى به. با
به دلى گهرمه وه بچمه مه يدان. پروانه من، سه یرم بکه ژنه كه م.
سه یرم بکه، با ئه نديشه م له لايهن تووه ئاسووده بى. باشه!
مارال؟!!

بلقيس له ژووره كه چووبوويه دهره وه و به هاتوو چووه كه ي
خوى به رېكى ديواره كه ي به رامبه رى، گزنگى نيگاي مارالى
نه ئه شكاند. گولمحه مه د به نيو سووړېك پرووبه پرووى له سهر
زه وييه كه دانيشت و خوى خسته بهر ئاراسته ي نيگاي ژنه كه ي،
مارال له چاوه كانى ميړده كه ي دا راما و گولمحه مه د هه ستي كرد
چاوه كانى ژنه كه ي رهنكي تری پيدا كړدوه، رهنكي نامو،
شتيكي وه كوو تاو دانه وه ي وزه ي قه وزه ي قولايى بن جوگه ي ئاو،
ئاوى نسي و بى هه تاو. سه وزيه كي زلال كه ره شي ئه كړده وه:
— بېرت له كوييه! ماراله كه م؟

قوولايى چاوه كانى ژنه، قوولايى شينى بى هه تاو و زه لالې
چاوه كانى مارال شكانيكي تي كه وت، سه وزيه كه ي تار بوو و
بريسكانه وه ي به زه لالې ئه سرين داپوشرا. ده ستي له تفه نكه كه
بوويه وه و نيشته سهر چالايى شانى گولمحه مه د. مارال ده ستي
برد بو كاكولې پياوه كه ي و ليوى خويناوى كه وتنه دوو، گوته يه ك
كه زايه له و ئاوايه كي زور دوورى هه بوو:

— قاميشه لان! هه ميشه له پشت زه له كانه وه سه یرم
ئه كه ي! به بى تو چى بکه م گولمحه مه د؟!!

بوغز و گله يى برېستى ليېرى. گولمحه مه د هيچ وشه يه كي
نه ئه دوزيه وه. مارال بى ئوقره و رها له خودى خوى، سهرى
دانه واند و هه نييه نايه سهر كاكولې پياوه كه ي و وتيه وه:

— به بى تو چى بکه م گولمحه مه د؟!!

— ئاخ! ئاخ! دلېه نده كه م.

گوئلمحه مه د ئه مه ی وت و ناخودئاگا وتی و ناخودئاگاش رابوو و ناخودئاگا به ژووره که دا فرکه ی کرد، لای دهرگا که راوه ستا، دهستی گرت به دیواره که وه و خیسسه ی برپیه رۆشنایی سه مه ره ی رۆژ و، وشه له ناخی هه ناوییه وه بازره قه ی به ست و وترا:

— چقل له دلّم مه چه قینه ژنه که م، چقل له دلّم مه چه قینه!

مارال هه لسا، به لای شووه که ی دا تیپه ری و له پيش چاوی ئه و له دهرگا که چوو دهره وه. ئارام و له سه رخۆ پانایی بهر هه یوانه که ی بری، له سه کوّی هه یوان چوو خواره وه و پیی نایه سه ر پلیکانه کانی باله خانه. تفهنگی به دهسته وه نه بوو و قایشی فیشه کدانیس به سه ر شانییه وه نه ئه بینرا. ماندوو و بیواز ههنگاوی ئه نا و له چاوی گوئلمحه مه ددا کوّمه وه ببوو و وا دیاربوو زۆر شکاوه ته وه. نه، ئه م ژنه هیوا براوه ی به پلیکانه کان دا سه ره ئه که وت، ئیتر مارال نه بوو. ئه و بهس یه ک ژن بوو.

خۆ گالته نه بوو ئاخر، گالته نه بوو لیك هه لپچرانی پیکهاتوو هه کانی گیان. گالته نه بوو و نه شه کرا به سووکی چاوی لی بکری. راستیه که ی کاره سات بوو و نه ئه کرا نه یبینی ئه و چنگ و چرنوو که خویناوییه ی له چاوی ژانی تو ئه چه قی. گالته نه بوو و ئاسان نه بوو برپینه وه ی ئه ندام و ئاوه ند و دهماره و هه رجاوه نده کانی ئه وین. نینۆک له بنا دهره یّانه ئه مه، به ند به ند لیك هه لپچرانه. جیگه و مه ودای هۆسه نییه و گریانیش ناتوانی کوّل و کوّی دهروونی گرگرتووت دابمرکی نیته وه. نه خیر، ئه مه تان و پۆی گیانه که خه ریکه له بهر یه ک هه لئه بچری. پارچه پارچه بوونی ته نراوی ئه وین. دابرا ن له بوون و له ژیان قرتانندی ده زوویه ک نییه به ددان. چونکه گیان تاقانه یه و ته نراوه و هۆنراوه پیکه وه. ئه و له تۆدا ئه ژی و تو له ودا. ژیان و ژینگه ی له ناویه کدا. ئه و ساتانه ی بوونت هه بووه، ئه و ساتانه ی بیرت کردۆته وه، ئه و ساتانه ی چاوه رپیت کردوو. ئه و بزانه ی به ئه وینی ئامیزی ئه وه وه زاوه ته سه ر لیوانت، ساته کانی که مه ترخه می و ئه و ئازاره ی له دووری ئه ودا

چەشتووتە، ئەو نىگايانەى لە گياندا شەپۆلى داوہ و لە ناختدا
 رەوان بوو، ئەو ھەناسانەى ئەو كە ھەلت مژيوە، ئەو مژۆلانەى
 بە يادى ئەوہوہ ترووكاندووتە، ھەمووى و ھەمووى لە شەپۆلدانى
 ئەندىشەى خۆش و ناخۆشدا تەنراوى گيانى تۆ و پۆپەشمينەى
 گيانى ئەوى تەنيوہ. ھۆنراوہتەوہ لە ناو يەكدا، بووہ بە يەك
 و بووہ بە ھى يەكدى، بوون بە يەك، تاقانە، بە نەخشىك و
 بە گەوھەرىك و لە رەنگىك. كەى ئەتوانى بەشى خۆت لەو
 خەرمانە جياىكەيتەوہ؟ بوون بەيەك و يەكتان گرتووہ، ئامىتە
 بوون، ھەرچەند ھەر كامە و بە قاچى خۆى بە سەر عەرزەوہيە.
 نە! جياىبوونەوہى خود نالوى، ناگونجى. دەبانىكى ئەوى
 دەبانىكى ئاودراو بە دەستىكى بى بەزەييەوہ. دەبانىك و
 دەستىك كە لە قۆلى درندەييەوہ ھاتۆتە دەرەوہ. دەبانىك، تا
 ئەو جىھانەى، كە تۆى، شەق بكات. تا ئەم بوونە بكات بە
 دوو لەتەوہ. رىگەيەك جگە لە دلرەقى نەماوہتەوہ بۆ بىرنەوہى
 گيانىك كە لە ھەتاوى ساتەكانى تەمەندا، جگە لە ئەوينى لى
 نەرواوہ؟ نەخىر، جگە لە دلرەقى ھىچ رىيەك نىيە. ئەوہتا دەبان
 و دەست و دلرەقى، جا وەرە خۆت و ئەوينى خۆت بكە بە دوو
 كوتەوہ. نەخىر، نە رىگەيەك بۆ دەرەزبوون ماوہ و نە دەرەتەيك
 بۆ تىماردارى گيان. دەستىك ھەلئىنە كە دلرەقىت ھەزار جار لە
 خۆتدا ھەزار پارچە كردووہ. دەستىك ھەلئىنە و خۆت شەق بكە.
 دەستىك! ھەرچەند كە دەمى رپوتى دەبانت لە چاوى ھەتاودا،
 بريسكانەوہى نىگايەكە، كە بە گالتەوہ لە مەلى مەرگى گيان
 ئەروانى*. دەستىك ھەلئىنە بۆ شەقكردنى ئەوين.

— ئەسپەكان زىن كران گولمەمەد!

— سوار ئەبين خان ئاپۆ!

بە رق و وەرە لىبىرانەوہ، گولمەمەد قاچى بەسینەى زەوىدا
 كوتا و ھاتە بن تاقى ئاسمان تا قەفەسەى سىنەى لە ھەواى
 خاوين پربكات، چاوەكانى ئىتر لە كەس يان شوينىكى نەئەروانى

و ئەگەر ئەشی پوانی، نەى ئەبینى، لە ھەموو جیھاندا بەس ئەسپىک ھەبوو و تەھەنگىک؛ شەودىز و بىرنەوى زیوار زیو. جارىكى كەش لۆخەندان و ئاغەزوونەى كەمەربەندەكەى بە سەرى پەنجە تاقىكردهو و ھەك تیغىكى پروت ھەواى شەق كرد، چنگى لە یالى شەو ھە گىردا و خۆى ھاویشتە سەر زینەكە، یال و ملی شەو ھە چەمايەو، ئاورپىك و نىگایەك -رەنگە دواىن نىگا- لە ژيان و ئەوسا پۆششتن.

لای سووچى تاقى ھەشتیەكە، بانوو گولمەمەدى خۆى راگرت. گولمەمەد بە قسەى كرد و سەرى دانەواند. بانوو سىنى ئاگر و ئەسپەندەرەكەى سى جار بە دەورى كاكولى گولمەمەددا گىرا و ئەو ھى لە دۆعا و نزا ئەیزانى بە سەرىدا خویندى. ئەمە بەلام ئۆخەى لە دلى بانوو نەئەخست، سىنى ئەسپەندەرەكەى لای قاپى ئاوەكە -ئەو ئاوەى كە كاتى پۆششتن ئەبوايە بكرى بە شوینى گولمەمەددا- لە سەر سەكوى دالانەكە دانا و بەر لەو ھى سوارەكەى تىپەرى، دەستى ھەلینا بو ئەو ھى سەر و كاكولى پۆلەكەى لە ئامیز بگرى. گولمەمەد دیسانەو سەر و شانى دانەواند بو ئەو ھى پىرژن بتوانى مالاواى لەگەل بكات. بانوو دەستى لە ملی گولمەمەد ئالاند، سەر و كاكولى بە شانى خۆىدا گوشتى و بو كات و ساتىك بەو جوړە رايگرت، پاشان لە گولمەمەد گەرا سەرى لە سەر شانى ھەلگرى، بەلام نەك دوور بكەوئەو. چونكە بانوو ھەزى لەو ھەبوو تاوىك بىروانىتە قوولایى چاوەكانى پۆلەكەى خۆى، ھەرچەند پەردەيەكى شەرمى منالانە چاوەكانى گولمەمەدى داپۆشيبوو. بۆيە ماچىكى كاكولى پۆلە و، ھەلۆستەيەك و ئەوسا جىابوونەو؛ دەستى لە یال و كاكولى پۆلە و، ھەلۆستەيەك و ئەوسا جىابوونەو. دەستى لە یال و كاكولى سوارەكەى بە نەرمى دابەزانە سەر قوول و بازووى و پەنجە لە سەر ئاوەزەنگى، ھەنيەى نايە سەر ئەژنوى سوارەكەى بو ئەو ھى بوغزەكەى و شوومى گریانەكەى لە

چاوه‌کانی خوئی و ئه‌وانی‌تر بشاریته‌وه.

گولمه‌مه‌د هه‌رچه‌ند په‌له‌ی خو ده‌ربازکردنی هه‌بوو، به‌لام نه‌ی ئه‌توانی باژویتی و ب‌روات. ئه‌توت ناتوانی دلی پیریژن بشکینی. بویه دلی خوئی راگرتبوو و راوه‌ستابوو تا‌کوو بانوو بو خوئی ده‌ست له ئاوزه‌نگی به‌ربدات.

له راسته‌ کولانه‌که، ستار و قوباد هاتبوون و سه‌یری دیمه‌نی گه‌ردن ئازادیان ئه‌کرد. سات ساتی دا‌بران بوو له هه‌موو سووچ و که‌ناریکی سه‌رادا. له‌وئی، له بن سه‌یوانی به‌ره‌ه‌یوانه‌که خانمه‌مه‌د ده‌سکه‌وساری ئه‌سپه‌که‌ی به‌ شانیه‌وه لای کولمه‌که‌ه وه‌ستابوو و ده‌ستی به‌ کاکوئی ته‌مووره‌وه بوو و نیگای مالاوایی و زمانی پاسپارده‌ی له‌ هاوسه‌ره‌که‌ی سه‌مه‌ن. لی‌ره، لای ئاخو‌ره‌که‌وه، بلقیس بوو به‌گمه‌مه‌دی راگرتبوو و له جگه‌رگۆشه‌که‌ی ئه‌روانی. بلقیس ده‌سته‌ زبر و گه‌وره‌که‌ی خوئی نابوو‌یه سه‌ر ته‌ختی سینه‌ی پانو‌پو‌ری خو‌رت‌ه‌که‌ی و له‌به‌رامبه‌ری‌دا به‌ خامو‌شی راوه‌ستابوو و ئه‌توت هه‌زار سا‌له به‌ هه‌مان داره‌ت راوه‌ستاوه و یه‌که‌م جاره ئه‌روانیته به‌گمه‌مه‌د.

نزیك ده‌رگای ژووره‌که‌ی سه‌برخان، خان‌ئا‌پو له به‌رامبه‌ر کچ و زاواکه‌ی خوئی‌دا راوه‌ستابوو. کو‌ره‌که‌ی گولمه‌مه‌دی به‌ باوه‌شه‌وه بوو و کاکوئی هه‌وریشمینی مناله‌که‌ی نه‌وازش ئه‌کرد و خه‌نده له سه‌ر لیو، ئه‌یوت:

— داریان له پشتتاندا شکاندبوو که تا ئیسته کاکو له سه‌ریکی ئاوه‌ها دروست بکه‌ن؟! بروانه ئه‌و چه‌پکه گولمه‌م! کو‌ریکی ئاوه‌هام لی‌تان ئه‌وئی. پاله‌وانیک که بتوانی بی به ده‌سته‌برای ئه‌م نازداره‌م. بی‌گه‌ه هه‌یفو!

خان‌ئا‌پو مناله‌که‌ی دا به هه‌یفو، هیله‌که‌که‌ی له‌به‌رکرد و

وتی:

— هه‌رچیم هه‌یه بو ئیوه، به‌لام خه‌رته‌که‌م ئه‌به‌خشیم به‌م گولمه‌ی خۆم. مناله‌که‌تان ئه‌گه‌ر کو‌ر بوو پاسپارده‌م ئه‌وه‌یه بی به

کرئیی گولەکهی گولمحه مه ده، ئەگەر کچیش بوو ئەوا من هەر له ئیسته وه ئەیکه به دهزگیرانی ئەم گولەم. له خوام گهره که سه د سال ته مه نتان بئ و بتوانن پوخساری نه وه و نه بیره تان ببینن. دلتان خوڤش بئ و سه رچاوه ی رۆزیتان فراوان. دهی، ئیتر، با به سمان بئ، به سه ئیتر... ئەوه چیته پیاو؟! سه برخان... ئەئ! سه برخان!

سه برخان دلی شکاوی خوئی برده ناو هو ده که وه و چاوه کانی له خان ئاپۆ شارده وه. هه یقۆ فرمی سکی له گۆنای سرپیه وه، تاویک روانیه ناو شانی پان و پالەوانانه ی باوکی که به ره و ئەسپه که ی ئەرویشته، پاشان به ره و ناو دالان که وته رۆ بۆ ئەوه ی کورپه که ی گولمحه مه ده بۆ دوا دیدار بدا به باوکی.

خانمحه مه ده مالاوایی ده ست و زمانی له هاوسه ر و کورپه که ی کو تایی پیه ی ناوو و به دوا ی گولمحه مه ده دا رۆیشته بوو و، لای قوربان به لووچه وه وه ستا بوو. خان ئاپۆ له غاوی به ره و سه مه ن و ته موور سوو پراند، له به رامبه ریان دا هه لوه سته ی کرد، ده ستی نایه سه ر شانی ته موور و وتی:

— هیشته اش هیوادارم ته موور زمانی بکریته وه، به رانی که بۆ نه زر کردوه، کاتی که زمانی کرایه وه، نه زریه که ی منت له بیر بئ سه مه ن. تۆ زۆرت ئازار چه شته وه، دنیا سه رتا پیی سه ختییه؛ سه بر... سه بر... به لکوو توانیم خانمحه مه ده تان به زیندووی بۆ رابگرم. دلت مه ده به ده ست غه مه وه، سه مه ن. دنیا ت چۆن بینیه؟ سیویک هه لده بۆ ئاسمان، هه زار خول ئەخوا. هیشته خۆ هیچ نه بووه، ره نگیشه ئیمه ئەوانمان شکاند. فرمی سکه کانت بسره وه، دلی ته موورت ئەشکی. خواتان له گه ل!

خان ئاپۆ ئەمه ی وت، ماچیکی کاکو لی ته مووری کرد، له غاوی وه رگی را و تفه نگه که ی کرده شانی. خان ئاپۆ ئەبوایه له به ر ناودالان دا بکه وتایه ته ته ک ئەوانی دی، به لام نیگای له سه ر بلقیس و به گمحه مه ده گیرسایه وه. بلقیس په نجیه له کاکو لی

وهردابوو و خهريک بوو ناوچهوانی کورپهکهی ماچ بکات. خان ئاپو ههرچهند ههزی لهوه نهبوو دل بدات به دهست سوژهوه، بهلام به بی ئهوهی به خوئی بزانی راوهستا و چاوی برپیه دوا مالتاواپی بلقیس و بهگمحهمهه. تاویک له خوئی بیخود بوو، بهلام گرمهی دلی زوری نهخایاند و زوو، زور زوو به سهر خوئی دا زال بوو و دهنگی ههئینا:

— خوا ئاگای لیت بی بلقیس، سایهت ههمیشه به سهر بنهمالهی کهلمیشیهوه بی!

بلقیس بی ئوقره بوو، ههرچهند خوئی راگرتبوو. بیدهسهلات بوو له بهرامبهر هیرشنی ئهو ئاگرهی بی بهزهییانه به رهگ و دهماری دا ئهگهرا و سهری ئهکوتا به دیواری دلی دا. بلقیس خوراگر بوو، بهلام نهی ئهتوانی شانیهکانی کورپهکهی لهباوهش نهگرێ، نهی لکینێ به سینگی دا و گیانی خوئی به ئهسپارده لای دانهنی. بلقیس ههستی ئهکرد دلی خهریکه دهردی، ئهیبینی چاوهکانی خهریکن کویراییان دادی و، ئهیبینی قاچهکانی خهریکن گوچ ئهبن. بلقیس ئهیدی کورپهکانی خهریکن ئهرو و ئهمه بهس به قسه خوشبوو.

بهگمحهمهه چی پی ئهکرا؟ بهس ئهتوانی خوئی بکات به بهرد و نهیخاته خوئی. بویه دهستهکانی خسته سهر شانیه دهپهپوهکانی دایکی و بو دلدانهوهی سهری نایه سهر شانی، چاوهکانی بهست و ماوهیهک لهو دارهتهدا مایهوه.

خان ئاپو جاریکی دیش خهریکبوو خوئی بدات بهدهست سوژی خویهوه. بهلام ئهمجارهیان بهقهه چاوترووکانیکیش دهرفتهی به خوئی نهدا، ناوچهوانی لیک نا، پیههنگرت و به دهنگیکی کورت و بههیز - وهک بللی له بهر خویهوه، بهلام نهک لهگهڵ خوئی - ئهو دوخه کوشندهیهی شکاند که خهریک بوو به سهر سهره و بنهماله دا زال بی و وتی:

— ئهروین!

گوئلمحه مه د له غاوی کیشابوو یه وه و نزیك ناودالان راوه ستابوو و کورپه که ی به سهر دهسته وه هه لئینابوو. خان ئاپو نزیك بوویه وه و ده می به پیکه نین کرایه وه. گوئلمحه مه د کورپه که ی توژی داگرت، به ره و پرووی خوئی رایگرت، تاویک له چاوه کانی روانی و پاشان ههر له سهر ئه سپه که وه هه لیدا بو خان ئاپو و وتی:

— ناوی لی بنی... خان ئاپو!

خان ئاپو مناله که ی به حه واهه راگرت و ئاورپی دایه وه. بلقیس و به گمحه مه د ئه هاتن. هاتن، خان ئاپو وتی: «مه دگول» و مناله که ی هه لدا بو به گمحه مه د. به گمحه مه د له غاوی به ردا و مناله که ی به حه واهه گرته وه، کورپه به گویره ی خووی هه می شه یی له سهر شانی مامی دانیشت، قاچیکی بو پشته وه و قاچیک بو سهر سینه ی، کاکوئی مامی - وه ک بلیی له غاوی ئه سپ- به چنگ گرت.

بلقیس چوو بو لای کورپه کانی تری، گوئلمحه مه د و خانمحه مه د. گوئلمحه مه د به سواری ئه سپه وه و خانمحه مه د هه وساری به دهسته وه راوه ستابوو. بلقیس دهستی خسته سهر پیل و باهوئی خانمحه مه د و وه ک بیژی بیهوئی بوونی پوئله که ی به دهست هه ست پی بکات، چاوی لیك ناو ههر به و شیوه یه و به بی ئه وه ی دهست له پیلی هه لگرئ، سوورپیکی ته واه به دهوری دا سوورا و راوه ستا. راست له به رامبه ر چاو و نیگای سارد و خاموشی خانمحه مه د دا راوه ستا و چاوی برپیه چاوی. خانمحه مه د سهره رای هه موو سارد و سرپیه که ی، خوئی له به رامبه ر نیگای دایکی دا پی رانه گیرا و وه ک منالیکی بیوه ی، چاوی داخست و هه ستی کرد چه ناگه ی تیژ و باریکی خه ریکه ئه چه قیته چالئی سهر چه لئه مه ی سینه ی. بلقیس دهستی به پیل و باهوئی خانمحه مه د وه، به ره و گوئلمحه مه دی برد و لای شانی شه ودیزه وه، دهستی راستی بو پارانه وه به ره و پرومه تی گوئلمحه مه د به رز کرده وه و وتی:

— وه ره با پرومه تت ماچ بکه م گوئله که ی من.

به رېزی دایکی، گولمحه مه د ئاوزهنگی به تال کرد و له ئه سپه که دابه زیه خواره وه و له وهلامی ئه وینی دایکدا، سه ری نایه سه ر شانی و لیگه را تا بلقیس ئه و و خان محه مه د، کوره گه وره که ی تاویک لای خو ی رابگری. په نجه دریژ و ئه ستووره کانی دایک، به ده ور سه ری کوره کانیه وه ببوو به که ئه وه و روخساری هه ردووکیانی ئه گووشا به شانیه کانی دا و جووته پیاو - خانمحه مه د و گولمحه مه د- وه کوو منال به ئاشتی خو یان دابوو به ده ست دایکیانه وه.

— کچی... بلقیس!

ئه مه خان ئاپو بوو که به گالته وه دهنگی هه لیئابوو، به لام ئه وینی بلقیس ئه توت کو تایی نییه. خانمحه مه د سه ری له ئامیزی دایکی به رزکرده وه و دهسته کانی بلقیسی به جاری جی هیشت بو سه ر و پرومه تی گولمحه مه د. شانیه لاوازه کانی بلقیس ئه و له ئالقهی بازووه کانی گولمحه مه دی دا بوو. بلقیس چاو و پرووی نابوو یه سه ر شانی کوره که ی و بوئی ئاشنای کراس و له شی کوره که ی هه لئه مژی. چه ناگهی ره قی گولمحه مه د له سه ر ته وقی سه ری دایکی له نگه ری گرتبوو و پیلوو ه کانی که وتبوونه سه ریه ک و وا پی ئه چوو گولمحه مه دیش گیانی خو ی به خشیوه به سوژی دایکانه ی بلقیس:

— دایه گیان! دایه!

بلقیس هاته وه به خو ی دا. سه ری هه لیئا و هه ردوو گوئای کوره که ی به به ری دهستی دا راگرت، به پارانه وه وه روانیه چاوه کانی گولمحه مه د و وتی:

— دلای دایکت مه شکینه کوپم، ژنه که ت بانگ بکه و ببینه!

گولمحه مه د!

ئاراسته ی نیگای گولمحه مه د، سه ر و چاوی ریبواره کان به ره و په نجه ره ی باله خانه سوورا. چاوه فرمی سکاوییه کانی مارال پراوپر په نجه ره که ی داگرتبوو. له وه زیاتر ده رفه تی خو خافلان دن

نه‌بوو و هه‌روه‌ها توانای خوږاگرتن.
 گولمحه‌مه‌د له‌غاوی به‌ردا و به‌ره‌و پليکانه‌کانی باله‌خانه،
 خووی له‌ناو ئاپوږه‌که ده‌ربازکرد و قه‌له‌مبازی‌دا، شاقه‌لی چۆخه‌که‌ی
 به‌دوای‌دا که‌وته‌ فرین. مارالیش له‌پشت په‌نجه‌ره‌که هه‌لکه‌نرا،
 له‌ده‌رگا‌که‌ فرکه‌ی کرده‌ ده‌ره‌وه و به‌ره‌و خوار بوویه‌وه. جاریکی
 دی یه‌کبوونه‌وه.
 خوین له‌سه‌ر لیوه‌کانی مارال وشکه‌لاتووه و وشه له‌سه‌ر
 زمانی گولمحه‌مه‌د گیانه‌لایه‌تی:
 — شه‌ودیز! ئه‌ده‌م بو‌تی! به‌یننه‌وه!

به‌شی سییه‌م

۳۳۷۱

که نیادر

به رگی دهه ۴۰

به ندى يه كه م

زيوهر ناز په روه رده نه بوو. نهك ميلاقه ي دهشت بهلكوو درووي
بيا بان بوو، بهلام ريگه ي سهنگرد له قهلامه يدانه وه به پي پياده
و به سواري ئه سپي پروت له سهنگرده وه به رهو قهلامه يدان،
له شي لاوازي زيوهري کوتابوو و شهكه تي كړدبوو. كه وا بوو
ناوچه واني گرژ و دهماري شاوولي نيوان بروكاني، ههروه ها نيگاي
كه له قولاي كالانه ي چاوه كاني دا له چه رمي سووتاو ئه چوو،
ئهبى به رهنجامي ماندويي و سواري سه ريشتي پروتي ئه سپ بي.
بهلام به وردى ئه گهر ليى پروانايه تي بوت دهرئه كهوت كه وانيه.
بهلكوو ئه و گرزيه تاله و ئه و نيگا سووتاوه ي زيوهر، نيشانه ي
ئالوزي به ئازاري هه ناوي بوو كه ژنه كه ي گولمحه مده ي وهكوو
چه رمي سووتاو له بهر قرچه ي خوردا هه ئه قرچاند و گرمولهي
ئه كړد.

زيوهر دهميك بوو له گو كهوتبوو و خاموش مابوو. خاموش
و ليو به مور تا ئه ورا ده ي كه ئهتوت ئه و كو سپ و كاره ساته ي
ههنگاو به ههنگاو ليى نزيك ئه بيته وه به گيان وه ريگرتووه و
به چاوي ئاوه لوه تي ئه پرواني. نه نائومي د بوو و نه دل له بهر.
نه تووپه بوو و نه غه مگين. چونكه په ژاره له گوماني ژنه دا
له يستوكيك بوو شياوي كچاني تازه پي گه يشتوو و؛ زيوهر ژن بوو:
— «منم! زني گولمحه مده!»

زیوهر نه چووبوو بو ږان. له گه ل ئه وانی دی و به دواى ږانه کېدا، به شهو له قه لآمه یدان دهرکه وتبوو، به لآم له گه لیان نه چووبوو بو ږان. له ده شته وه خواری کردبوویه وه و بهر وه سه نگر د کشابوو. به ناو تفه نگرچیه کانی جیهن سهردار و جهنده رمه کانی به کتاشدا، کو لآن به کو لانی سه نگر د گه ږابوو. به گومانی ئه وهی که فی لیک له ئارادایه و ږهنگه ئه و کللی کردنه وهی بی، ږیگه یان دابوو بو سهرای نه جفه ئه رباب. زیوهر یان ئه ناسی و هیوایان و ابوو ژنه له بهر ئیره یی و به خیلې بردن به بنه مالئهی که لمیشی بهر وه له شکری دوژمن هاتبی.

به لآم وا نه بوو. ئه ی چی بوو؟

— «من! ژنی گو لّمحه مه دم!»

— دهی! ئیتر چی؟

زیوهر وه کوو منالیکې پاکیزه له جیهن سهردار ی پروانیبوو و داوای لی کردبوو ږیگه ی خو ی لاریکاته وه و ده ست له سهر شوو ه که ی هه لېگری:

— «گو لّمحه مه دی ئیمه گیان و دلې پاکه جیهن،

گو لّمحه مه دی ئیمه خراپه ی بو گیان و ژیانې خه لکی نه بوو، ده ستی له کو ل بکه ره وه!»

جیهن خانی سهردار به وپه ږی سهر سوو ږمانه وه ته و سخته ندیکې کردبوو و پاشان خودی سهره نگر به کتاش هاتبوویه پی شه وه و وتبووی:

— «ئیس ته له کو ییه؟ مسو گهر له قه لآ مه یدان نییه؟

له و ییه؟! له کو ییه، ها؟»

زیوهر ئیتر نه ی بی ستبوو. بی ده نگر ببوو و لال ببو و ږرابوو و

زمانی له گو که وتبوو.

— «له تو یان ږرسی گو لّمحه مه د له کو ییه؟ ئیمه

گو لّمحه مه دمان ئه و ی. شو ی نه که یمان پیشان بده. شو ی نی شوو ه که ت! زمانی ئاده می زاد تی نا گه ی؟»

نه‌خیر! زیوهر ئیتر توانای ئه‌وه‌ی نه‌بوو وه‌لامی ئه‌و زمانه
بی شه‌رمانه، ئه‌و دژوینه ناشیرینانه‌ی به‌ گولمه‌مه‌د درابوو،
بداته‌وه. بۆ شه‌رکردنیش نه‌هاتبوو. ئه‌م دواين رپگه‌ش زیوهر
بریبوو و له‌وه به‌ولاوه ئیتر رپگه و نیشانیکی دیکه‌ی به‌دی
نه‌ئه‌کرد. بۆیه‌ خۆی کرکردبوو تا ئه‌و کاته‌ی که جیهه‌ن‌خانی
سه‌ردار زمانی دژیوی سه‌رسه‌ریه‌کان دابخات، که جیهه‌ن وای
کردبوو و زیوهر یه‌خسیر کرابوو:

— «راسته‌که‌ی، ئیمه‌ش به‌رپکه‌وت هه‌ر ئیسته به‌ره‌و
قه‌لامه‌یدان ئه‌هاتین.»

پاشان وه‌رپ کەوتبوون.

له‌ رپگا به‌ نادعه‌لی چوارگویشلی گه‌یشتبوون و ئه‌ویان
خستبوویه ته‌ک خۆیان و پاشان نه‌زۆر له‌ولا‌تره‌وه رپگه‌یان
به‌ حه‌یده‌ری مه‌لا ميعراج گرتبوو و ئه‌ویشیان وه‌رگیرابوو.
ئه‌نجامه‌که‌ی برپکی به‌ینن بۆ قه‌لامه‌یدان، جووتیارانی پیاده
— به‌لخی و عه‌زه‌نفر و ئه‌وانی تریان — بینیبوو و ئه‌وانیشیان
له‌گه‌ل عه‌باسجان و تفه‌نگچه‌کی به‌لووچ به‌ره‌و سه‌نگرد به‌رپ
کردبوو که تا کو‌تایی کاره‌که له‌ سه‌نگرد رابگیرین. له‌وه‌و پاش
جیهه‌ن‌خانی‌سه‌ردار دوو به‌لووچی له‌ته‌ک شه‌یدا به‌رپکردبوو بۆ
قه‌لامه‌یدان که هه‌والی ئه‌ویان بۆ به‌ینن:

— «جگه له‌ پیاویک که‌سی که‌لمیشه‌کان له‌ قه‌لامه‌یدان

نه‌ماوه.»

— «ته‌نها پیاویک! ئه‌ی ژنه‌کان؟»

— «که‌موزۆر هه‌موویان له‌وین!»

شه‌یدا پرووی له‌ نیگای زیوهر دزیبوویه‌وه و سواره‌کان دابوویانه

غار.

ئه‌گه‌ر شه‌و بوايه ده‌نگی گورپه‌گورپی سمی له‌شکری
سواره له‌ بیده‌نگی‌دا ئه‌بیسرا و، ئه‌گه‌ر کی‌شکیک له‌سه‌ربانی
سه‌رای سه‌ردار بوايه ئه‌یتوانی تارمایی و که‌سمی سواره‌کان

ببینی. ئیسته بهلام نه شهو بوو و نه گوڤار له گوڤاری سهربانی
سهرابوو. تهنه بانوو له سهر سهکوی دهرهوهی دهرگای سهره له
بن تاقی ههشتیهکه دانیشتبوو و خیسهی بریوویه کاویژکردنی
وشتیهکه و کهس نهی ئهزانی بیر له چی ئهکاتهوه و ئهندیشهی
له کامه بیابانی کاکی به کاکی دا سهرگهردانه.

بانوو، خویشی ئاگای لهخوی نهبوو. لهو ساتهوه گولمههمه
و گولمههمهدهکان کردبوویانه کوڵان و له چاو ون ببوون، بانوو
ئهتوت چاوهکانی ئیتر هیچ نابینن. کاتی نیوهپۆ، نان و چیشتی
دههۆل ژهنهکان -کۆ و مهرجهبا- و عهبدولهپهش و چیهواره
کاشمهریهکانی دابوو و پاشان سفرهی بۆ پاشماوهی بنهمالهی
کهلمیشی راخستبوو. بهلام جگه له تهموور کهس نههاتبوویه
سهر سفره. چونکه ژهنهکان له دهور سهری سهبرخان کۆ ببوونهوه.
— پاشۆره، پاشۆره به ئاوی سارد. پهپۆیهکیش تهر بکه و
بیخهره سهر تهویلی... ههیفۆ!

وړاوهی سهبرخان بهلام نهئهبرایهوه. ئهتوت برینی جی ددانی
پلینگهکه، ورده ورده خهریک بوو خوی دهرئهخست. ژانی ئهمرپۆ
به یاوهوه هاتبوو. عارهقه نیشتبوویه سهر روخساری، چاوی
لیکناوو، سهر و ملی به ههموو لایهکدا با ئهدا و بی ئوقره
وړاوهی ئهکرد:

— خهجهر... خهجهرهکه... منالهکه... عهبدۆس...
خالۆ... خرتکه... خرتکه... خهجهرهکه... عهبدۆس... منالهکه...
بی باوک بوو... دۆزهخی خوا... دۆزهخی خوا... دۆزهخ...
— ئارام ئهبی، ههر ئیسته ئارام ئهبی. ئهو جیوبانه بهینه
با پال بدهم پیوهی. پیالهکه بده به من ههیفۆ، ئهو مناله له
ئاگرهکه دوورکهروه سهمهه!... ئهی بانوو له کوپیه؟ پیالهی گیا
کولیوهکه بده به من ههیفۆ!

— بیگره داده.

— ئهم گیا کولاهه ههلقۆرینه، ئهبی بیخوی سهبرخان،

گرفتاریمان زۆره!

— رانهكهم... رانهكهم له كوێه؟

— ران وا له بیابان، عهبدووسی لهگهڵه. مامهكهلمیشی و
ئهوانی تریش لهوین. نیگهزان مهبه، ئهم پیاڵهیه ههلقوړینه!
— تینوومه، تینوو بلقیس.

— ئه‌ی له‌وسهره سهرئاسییه‌ی من!

بانوو، پێشاوپێشی سواره‌کانی جیهه‌ن‌خانی سهردار کرا
به‌ژووردا و، شالابی له‌شکری پیاوان بلقیسی له‌هوډه‌که هینایه
ده‌روه. سواره‌کانی جیهه‌ن له‌دوولاوه سهرایان گهمارۆ دابوو و
په‌رواره‌کان راچله‌کابوون و په‌ره‌وازه ببوون. جیهه‌ن به‌رو بلقیس
ناژووت و له‌به‌رده‌می‌دا راوه‌ستا.

بلقیس لای ده‌رگا‌که‌وه تا به‌ر هه‌یوانه‌که چوو ه‌پیشه‌وه و
شانی نا به‌کوڵه‌که‌که‌وه.

جیهه‌ن به‌سوار ئه‌سپه‌که‌وه بوو و له‌مناله‌که‌ی
گوڵمه‌مه‌دی ئه‌روانی. مه‌دگۆل لای داوینی کراسه‌که‌ی
دایه‌گه‌وره‌یه‌وه‌ی راوه‌ستابوو و پرووی خۆی ئه‌شارده‌وه. بلقیس ئه‌وا
ئه‌یتوانی جیهه‌ن، ئهم سهرداره سهرحه‌دییه له‌نزیکه‌وه ببینی.
پیاویکی مامناونجی، چوارشانه، ئیسک‌درشت، به‌خۆ و بالابه‌رز و
ره‌شتاله. روخساری وه‌ک خشتی سوور، چاوه‌کانی کلی لیدرابوو
و بیبيله‌کانی وه‌کوو ئه‌لماس ئه‌دره‌وشایه‌وه و نیگای وه‌کوو
که‌وه‌مار. ئهمه جیهه‌ن بوو، خودی جیهه‌ن. پیاویک به‌ده‌ستی
دریژ و په‌نجه‌ی ئه‌ستوور و مۆره‌وه، ئه‌وه‌نده‌ش چالاک که له
چاولیک نانیک‌دا شانی دانه‌واند و به‌خیرایی هه‌لۆیه‌ک مناله‌که‌ی
گوڵمه‌مه‌دی له‌به‌ر کو‌وشی بلقیس هه‌لگرت و ئه‌وه‌نده‌ی ژنه
بیته‌وه به‌خۆی‌دا، مه‌دگۆلی له‌ناو چنگی جیهه‌ن‌دا له‌سهر
به‌کو‌ی زینه‌که‌ به‌اله‌فرتی ئه‌کرد:

— ئا؟!

— دایکی گوڵمه‌مه‌دی سهردار، ئیمه نه‌ریتی یه‌کدی باش

ئەناسىن، كىچىك چوۋزانى ھەر ئىستە لولەي تەنگ نىشانەي لە
سىنەي مەن نەگرتى؟! جا باشتىر واىە ئەم مەنلە لە سەر سىنەي
مەن بى!

— جىھەن، ئىمەش تۆ ئەناسىن و باش ئەزانىن تۆ پياۋىك
نىت خۆت بخەيتە بەر گولە! نە جىھەن، تۆ ئەگەر ھەستە
بەو بەكردايە دەستىك ماو ە گولە بە سىنەي تۆو بى،
ھەرگىز پىت نەئەخستە سەراي گولمەمەدى سەردارەو!
چونكە تۆ وا راھاتوۋى ھەمىشە لە ئەسپى زىنكراو سوار بى.
ئىمە تۆ ئەناسىن جىھەن، ھىچكەت لە پوۋبەرۋوۋە پەلامار
نادەي، ھەمىشە لە پىشتەو ئەگەي!

— ئىترچى، دايكى گولمەمەد!

— ئاۋزەنگى بەتالەكە جىھەن، دابەزە! ئىرە كەسى لى نەماو
كە تەقە لە تۆ بكەت. جگە لەو ەش كەي بىستوۋتە كورەكانى
مەن لە مال و پەۋەندى خۇيان خەللى راۋبەن؟ نەخىر جىھەن،
كورەكانى مەن ئەو جۆرە خوۋەيان لە مەۋە پىنەگەشتوۋە،
دابەزە!

— مەمانە بە قسەكەت ئەكەم، بىگرە كۆرپەكەت و بلى
زەركىك ئاۋم بۆ بەينەن.

زەركى ئاۋەكە لە دەستى جىھەن دا دەستاۋ دەست گەرا.
جىھەن لە سەر لىۋارى بەرھەيوانەكە دانىشت و زەركى ئاۋەكەي
بەرد بۆ دەمى.

— سوارەكانت چى ئەخۇن بۇيان ئامادە بكەم؟ نان و خۇرشت
يان بەس چا؟

— ئاۋ، نان و بەرچايان خواردوۋە و فىرە چاش نىن.

بلىقىس لە باقبولى بوندار ەرگەرا و تىپروانى و وتى:

— تۆچى... نەك بە ھەرام، دىسانەۋەش خرتى پەرۋارت بۆ

سەربىرمە؟!

بوندار خۇي دايە پەناي شانى پانى جىھەن و پەرۋاي نىگاي

بَلْقِيسَ وتى:

— كار له كار ترازواه داده بَلْقِيس، كار لهكار ترازواه. ئەم
پووداوه درهنگ يان زوو ئەبوايه پرووى بدايهت. گولمحهمهدى تۆ
نەى ئەتوانى هەتا قيامەت ياخى بيابانەكان بى. ئەو خۆيشى
چاوهپوانى ئەم پۆژ و پۆژگارەى بۆ خۆى ئەکرد. گولمحهمهدى
تۆ ئەگەر ئامۆژگارى هەلبگرتايەت ئەم سوارانە ئىستە لىره
نەئەبوون. بلى زەرکىك ئاويش بدەن بە من.

— ئاوى بدەن، ئاو بدەن بە شمر! چەندە زۆر، چەندە زۆر
مروقم بينى لەم ژيانەدا. ئادەمیزاد، دوو پى و دوو دەست و دوو
گوئى و دووچاو و كەپۆيهك! ئادەمیزاد! ئادەمیزاد زۆر بينيوه.
ئەو ئادەمیزادانەى قسەيان ئەکرد، ئەپۆيشتن، نانيان ئەخوارد و
ئەخەوتن. ئادەمیزاد، هەى! چەندەم بينى ئادەمیزاد! واى لىهاتوو
تۆى بابقولى بونداريش تفهنگت هەلگرتوو و هاتوويت بۆ كوشتنى
كوپهكانى من، بۆ كوشتنى گولمحهمهدهكان، ئەرى؟
زەرکى ئاوهكە گەيشتبوويه دەستى بوندار و ئەيويست
خاموشيهكەى خۆى لە خواردنەوهى ئاودا ون بکات. بَلْقِيس بەلام
لىى نەگەرا:

— لام سەير نيە، هيج لام سەير نيە. هەريستە ئەگەر
دەست ببەم بۆ تهوقى سەرم و هەست بکەم لە پر چوارشاخ
لەسەرم پواوه، ديسانەوهش سەرم سوورناميى. بەلام بوندار
بەحق كە تۆ پياوى جەنگيش نيت. تۆ تەنها بىروومەتى. تۆ
ئەتەوى زمانى كوپهكانى من بېرى كە قەرزەكەت داشكيى، ئەى
بيغيرەت، ئەگينا تۆ لە كوئى و بانگى بېرنەو لە كوئى؟! بەلام
بوندار! بۆ تاقە ساتىك بېرى لىبکەرەوه كە رەنگە مووزاتىك
پووبدا و يەكىك لە پياوهكانى كەلميشى، تەنها يەكيان بە
زىندووى دەرېچى. ئەو پۆژە بهينە بەر چاوى خۆت بوندار، ئەو
پۆژە من ئيتەر ناتوانم بەر بە رِق و تىنى كوپهكانم بگرم! ئەو پۆژە
بوندار چ دۆزەخيكت بۆ دروست ئەبى. دەى! سەردار جيهەنخان،

ئىستە من ئەبى چى بىكەم؟ من ئەبى چى بىكەم كە دەستى ئىو
 بۆ بىرىنى سەرى كۆرەكانم ئاۋەلەتر بىي؟ واىە. ديارە ھەر بۆ ئو
 ھاتوون بۆ ئىرە؟ يان... يان ئەتانەوئى بەر لە كوشتنى كۆرەكانم
 خانەدان و دار و نەداریان بە تالان بەرن؟ ئەگەر واىە جىھەن. با
 پىت بلىم كە دارو نەدارى كۆرەكانى من وا لە گىرفانى بابقولى
 بوندار و ئاغەكەيدا، وا لە ناو رانەكانى ئەوان و لە ھەمارەكانى
 ئەواندا. ئىمەش ئەوھتا خۆمانىن و ئەو چوار پەروارە و دە مەر و
 بىز كە وان لە ران. جا پىم بلى چىت لە ئىمە ئەوئى؟!... ئەبىنم
 زىوھرى ژنى كۆرەكەمت بە يەخسىر گرتوۋە. رەنگە مەبەستت
 واىە ئىمەش، پاشماۋەى بنەمالەى كەلمىشىش بە دىل بگرى؟!
 — زىوھر... خۆى ھاتبوو بۆ لای من بۆ سەنگرد، داۋاكارى
 ھەبوو.

— داۋاكارى؟! ژنەى رەبەن، سىكالا بۆ لای كەسىك ئەبا كە
 دەسەلاتى بە سەر خۆيشىدا نىيە؟!
 — ژەھر لە زمانت دايە بلىقىس!
 — چونكە لەگەل كەۋەمار ئەدوئىم!
 — بلىقىس!

— مەگەر وانىيە؟ تۆ دەسەلاتى خۆت ھەيە جىھەن؟
 — من! من لەگەل كۆرەكەى تۆ سەرھتا لە رىگەى دۆستىھە
 تىۋەچووم، دۆستانە چاۋپىكەۋتنم لەگەل كەرد، ئامۇژگاريم كەرد و
 ھەۋلەمدا بوورىنى بۆ ۋەربىگرم. لىبوردنى گىيانىش و مالىش. داۋام
 لىكرد تەھەنگەكەى دابنى و دل بدا بە ژيان، بەلام كۆرەكەى تۆ
 بلىقىس بە زمان سوۋكى كەردم و بە دۆژمنى لەگەلەم دوا. من
 خۆم راگرت و ئەو دىسانەۋەش دەستى ھەلنەگرت، ئەزانى ئەللىم
 چى؟ گولمەھمەد ھىچ رىگەيەكى نەھىشتەۋە، نە بۆ خۆى و
 نە بۆ من. من ناچارم ئەم ئاۋاۋىيە بكوژىنمەۋە. رەنگە بەرگوئىت
 كەۋتبى كە جىھەن كارىك دەس پىناكا مەگەر ئەۋەى كە تەۋاۋى
 بكات. جا من بۆ دوو كار بۆ ئىرە ھاتووم. يەكەم ئەۋەى كە داۋاى

گەردن ئازادیت لى بکەم، چونکە ئەزانم رەگىكى گولمەمەدى
تۆ ئەچىتەو سەر ھۆزى بەلووچ . لەم بابەتەو - ھەرچەند كە
ناچارم - بەلام دەستم كورتە. من ھىچ ھەزم لەو نەبوو گوللە
بنيەم بە سىنەى خويىەو، بەلام گولمەمەدى تۆ! ئاى ئەمان
لە بەلووچى سەرەرۆ!

— كارەكەى دووھەمت بلى!

— دووھەمىش ئەوەى كە شوين پى گولمەمەدم لە تۆ ئەوئ.

بلىقىس رووى وەرگىرا و كەوتەو دوو:

— ئادەمىزاد! ئاى ئادەمىزاد. چەندەم ئادەمىزاد بينووە،

چەندە زۆر. ئادەمىزاد بە دوو قاچ و دوو دەست و دوو چاو و...

— بلىقىس!

— بەلووچ! ھەلمەچۆ پالەوان، ھەلمەچۆ. تۆ، داىكى خۆت

لە بىرە؟ لە داىكى جىھەن چى ئەزانى تۆ؟!

جىھەن ھەلسابوو و بە ئاراستەى نىگای بلىقىسدا ھەنگاوى

ئەنا. ئەوا پىشت و شانە پانەكانى جىھەن بە دەستە زلەكانىەو

كە قامچىيەكەى لە پىشتىەو رائەوەشانە، لە بن نىگای

بلىقىسدا بوو. راست تا لای تەنورەكە رۆپىشت و گەرايەو. پياوى

بەلووچ ئەوا چاوى لە چاوى بلىقىسدا بە ھەنگاوى قورس و گىشت

بەرەو رووى ئەھات و روخسارى گرگرتووى واى دەرئەخست لە

پر دارەتئىكى ترى بە سەردا ھاتووە، لەم روو بو ئەو روو. ھاتە

بەرەو، لە بەرامبەر بلىقىس راوہستا، بە تەكانىكى چالاك دەست

وشانى سووراند و لە چاو ترووكانىكدا گەلای قامچىيەكەى كيشا

بە ھەردوو گۆناى بلىقىسدا و ئەمكارە ئەوہندە خيرا و ئەوہندە

چاوەروان نەكراو رووىدا كە بلىقىس بەس توانى چاويك بترووكنى.

— من شوين پى گولمەمەدم لە تۆ ئەوئ!

— ئەگەر شىرت لە مەمكى داىكى خۆت بخواردايەتەو، ئەو

داوايەت لە من نەئەكرد!

— وام لى مەكە يادگارى رەش لە خۆم بەجى بەيلىم بلىقىس.

پیم بلی و ببریتتهوه!

— نامه‌ی کار و کرداری تو سهرتاپا ره‌شه جیه‌هن. نه‌مبیس‌تووه
زمانیک به چاکه باست بکات.

جاریکی که‌ش روخساری بلقیس بهر قامچی که‌وت و بلقیس
نه‌رما. جیه‌هن داما و زیوه‌ری بانگ‌کرد. زیوه‌ر مه‌دگولای دایه ده‌ست
هه‌یقو و خوئی هاته پیشه‌وه و لای بلقیسه‌وه، پروو به‌رووی
جیه‌هن وه‌ستا. جیه‌هن به قامچیه‌که‌ی ئەماژهی به مناله‌که
کرد و پرساری کرد:

— کوری توئه؟

بلقیس وتی:

— کوری منه!

جیه‌هن خیسه‌ی هه‌روا له زیوه‌ر و لیی پرسیه‌وه:

— کوری توئه؟!

— کوری منه و توئی گوئمه‌مه‌ده!

مارال بوو له ده‌رگای باله‌خانه هاتبوویه ده‌ره‌وه و له سهر
به‌رزترین پی‌لیکانه راوه‌ستابوو و نیگای بری‌بوویه جیه‌هن. مارال
سه‌رپوئشی سووری دابوو به سهری‌دا و ئەمه سه‌رنجی ژنه‌کانی
که‌لمیشی راکیشا و بووه هوئی سهر سوورپمانیان. سه‌رپوئشی
سوور به سهر و روخساریه‌وه که خوئی وه‌ها گری گرتبوو و سوور
هه‌لگه‌رابوو. نه‌ء، ئەمه نه‌ی ئەتوانی نیشانه‌ی پیروژبوون بی و
بلقیسیش نه‌ی ئەتوانی له واتای کاره‌که‌ی مارال تی‌بگات.

مارال له چاوانی داچه‌قاو و چه‌په‌ساوی جیه‌هنی ئەروانی،
ئارام و بروا به‌خو ئەهاته خواره‌وه، له سهر دوا‌ین پلیکان راوه‌ستا
و به هه‌مان شی‌وازی متمانه به خوئی چاوی بری‌یه چاوی جیه‌هن
و پرسی:

— کوری منه! ئەته‌وئی بیکوژی؟!

— نه‌ء، ئەمه‌وئی بی‌سووتینم. ته‌نوور! ته‌نووره‌که داخه‌ن!

— چی ئەکه‌ی پیاو! خویش‌ت ئەزانی چی ئەکه‌ی؟!

ئەمە نادەلى بوو كە پشتى نابوو بە تەنوورى داگىرساۋەو،
بەرامبەر سىنەى جىھەن راۋەستاۋو و دەستەكانى بۆ ۋەرگرتنى
منالەكە بەرزەوە كردبوو:

— ئەسپەكەمت پىئەدەم، ئەسپەكەم ئەدەم جىھەن، ئەو
كارە مەكە، كارى ۋا مەكە! مەكە!

دلاۋەر بەرەو تەنوورەكە ھەللات و پاراپەو:

— مەكە سەردار، ئەو كارە مەكە سەردار!

ھەندى دەنگ بەرز بوۋپەو:

— مەكە سەردار، ئەو كارە مەكە سەردار!

— گولمەمەد لە كوئىيە، شوين پىئە ئەوم پىشان بەن!

— خۋايە زەوى ھەلت لووشى جىھەن!

كۈرەكەى گولمەمەد ھىشتاش بە سەر دەستى جىھەنەو
و بە سەر ئاگرى تەنوورەكەو ھالە فرتىئى ئەكرد و ئەيقرىشكاند
كە نەعرەتەيەك لە دلى سەبرخانەو بەرز بوۋپەو و ھەموو
بە جاريك ئاوپان لە كابراى شۋان داپەو. سەبرخان لاۋاز و
لەرادەبەدەر پەنگى پەربوۋ. دەستى چەپى لە مىل دابوو و بە لوى
كراسىكەو كە خوئن پەلە پەلە پىۋەى شەقىلەى بەستبوو، لە
ناو جىگە دەرپەربوۋ. پوخسارى ئارەقەى ياۋى پىۋە بوو و گۆناكانى
بە ئاشكرا پلى ئەدا. سەبرخان لە بەر نىگای حەپەساۋى خۋىي
و بىگانەدا لە ناو چوارچىۋەى دەرگاكدە راۋەستا بوو و ۋەكوو
جانەۋەرىكى درندە نەعرەتەى ئەكىشا:

— خەنجەرەكەم... عەبدۆس، خەنجەرەكەم! منالەكەم بى

باوك بوو عەبدۆس! خەنجەرەكەم، خەنجەرەكەم!

سەبرخان ۋەك بلىي لەپەر ھاتبىتەو بە خۋىدا، لە پەر بەژنى
لاۋازى چەماندەو، خەنجەرى لە كالان دەركىشا و كەوتە ناو
حەشاماتەكە.

— كۈرەكەم ۋەربگرە دلاۋەر! كۈرەكەم ۋەربگرە!

دلاۋەر توانى كۈرەكەى مارال لە دەستەكانى جىھەن برفىنى،

بیباته سووچیّکهوه و بیشاریتهوه. چونکه سهبرخان ئەتوت به
 چاوی بهستراو و دەستی ئاوه‌لّوه کهوتبوویه مهیدان و شەلم
 کویرم ناپاریزم هەر کهسی بهرپل کهوتایهت ئەیدایه بهر خەنجەر.
 بۆیه هەر هەمووان له بەردهمی خەنجەرکهی هەلّەهاتن و
 مهیدانهکه دەم به دەم هەراوتر ئەبوویهوه و ئالّقهی پیاوانی
 جیهەن به فراوانی حەوشە سەرا کرابوویهوه و سهبرخان
 به دواي ئەو زەبرانهدا که خۆیشی نهی ئەزانی له کێ و کوێ
 وهشاندوو له ناو مهیدانهکهدا بوو. خۆین له دەمی خەنجەرکهی
 ئەپرژایه سەر خاک و جلەکانی و بەردهوام بوو له پهلاماردان و
 خۆین پرشتن.

— لیی دەن!

مارال نەعرهتهی کیشا:

— نەخۆشه، لیی مەده جیهەن!

له بانهوه لییاندا. تهقهی گوللهیهک له سهربانهوه،
 تهقهیهک و... ئەوسا بارانی گولله!

تاک و تەنها، بەژنی لاوازی سهبرخان تیک شکا، گرمۆله بوو
 و لوول بوو و کهوته سەرچۆک و کهوته سەر خاک به بی ئەوهی
 مشتی له دەستهی جەنجەرکهی بکاتهوه. بهس وتی:

— بلّقیس!

له پشت شانی جیهەنهوه، بابقولی بوندار چووه پێشهوه و
 گوللهیهکی نا به ناوچهوانی کابرای کهوتوووه.
 کار، تهواو.

له ژنهکان گەران بیّنه پێشهوه، هاتنه پێشهوه. زمان و دەم
 و چاوهکانی هەیفۆ و شک ببوو. هەیفۆ له سەر سەری پیاوهکهی
 چۆکی دادا و هەولیدا سەری بەرزبکاتهوه، بهلام نهیتوانی، بۆیه
 تهویلّی نایه سەر کاکۆلی پیاوهکهی و وتی:

— تینوو، تینوو! تینوو بوو، دایکم بلّقیس.

بلّقیس پێستی پلینگهکهی له بن پێی جیهەن دەرکیشا، دای

به شانی دا و هاته بهرهوه. هه یقوی له سهر عهرزه که هه لساند و
رایوهستاند. پاشان خوی چوکی دادا، لهشی نووستوو و شه لالی
خوینی سهبرخانی به پیستی پلینگه که داپووشی، بهژنی راست
کردهوه، روانیه جیهه و وتی:

— کاریکی دیت ماوه؟! —

جیهه رووی له بلقیس وهرگیرا و وتی:
— ئه روین. ژنهکانیش له گهل خومان ئه بهین، ژنهکان و
دایکیشی!

— ئیمه خومان ئه هاتین سهردارجیهه!
ئاگری تهنوره که له کلپه کهوتبوو. دلاوه کوره کهی
گولمه مەدی هیئا و دایه دەس مارال، پاشان رووی کرده
بابقولی بوندار، تفهنگه کهی له شانی داگرت، دایه وه به بابقولی
و وتی:

— ئه وه تفهنگه کهتان، من ئیتر له گهل تان نایهم!

مارال سه ریووشی سووری به سه ره وه بوو و له ناو فهوجی
سوارهکان دا له گولاله سووره یه که ئه چوو نابهجی و ناکات پروابوو،
که زستان بوو و بیابان بوو و با له گولاله سووره ی ناکات دا
سه مایه کی بازیگه رانه ی هه بوو. بلقیس به پیاده ری ئه کرد و زیوه
سواری ئه سپیکی پرووت کرابوو و له نیوان سوارهکانی جیهه دا
به ره و سه نگرد ئه بران. نادعه لی له لاهه ری ئه کرد و مهرگی
ئه بینی به سهر ریگه که دا ئه خوشی. مهرگ له ههنگاوهکانی
سوارهکان دا، مهرگ له رکیفی پیاوان دا، مهرگ له هه رنیگا و هه ر
هه ناسه یه که دا:

«چهنده سهیره! مهرگ ئه گهر ئاوه ها هاوده مه که ههیه،
ئه ی ئه وه هه مووه ته ماح و چاوچنۆکیه هی چیه و بو چیه؟
ته ماح، ئه ویش بو کوشتنی که سی دی؟!»

قیژه ی سه مه ره ی مناله که هیشتاش له گوێکانی نادعه لی

چارگویشلی دا بوو و روخساری شین هه لگه راو و چاوه تو قاوه کانی
مناله که نه خشیکی دی بوو که له هه ناوی جه وانی چارگویشلی دا
جیگیر ببوو. نادعه لی له پر له غاوی خوارکرد، له لاهه دایه غار بو
ئه وهی بکه ویتته بهردهم فهوجه که وه و بکه ویتته تهک جیهه ن خانی
سهردار. ههستی ئه کرد ئه بوایه جیهه ن بدوینی. لهم کاته شدا
جیهه ن به ئارامی داژووت. له غاوی راکیشا و کهوته تهک
وشت ره کهی مارال سواری ببوو. نادعه لی ئه سپه کهی خسته
دوای ئه وان و گوئی له وتووێژه کهی جیهه ن و هاوسه ره کهی
گولمه مه د راگرت.

— هیشتاش بیر له وه ئه که مه وه که! ئه و سه ریۆشه سووره
بوچی؟

— گولمه مه د رهنگی ئاگری خوش ئه وی، له بهر ئه وه!
— وانییه. خویشته ئه زانی و منیش ئه زانم که سه ریۆشی
سوور نیشانه یه که له نیوان تو و گولمه مه ددا.
— تو وا بزانه!

— نیشانه ی هه لاتنی گولمه مه د، ئه م رهنگه سووره ی
سه ریۆشه کهی تویه. نیشانه ی ئه وه یه گولمه مه د بو دی ره بجی!
مارال له سه ر وشت ره که وه رووی کرده جیهه ن و وتی:
— وتووێژ له گه ل تو پرسیار کردن له یه خسیره؟ ناچارم وه لامی
تو بده مه وه؟!

— تا پرسیارم هه بی، به لی! ناچاری!
— که وابوو پیت بلیم! ئه وه بزانه که گولمه مه د داوای
لیکری بووین یه که م وشه شوینه کهی پیشانی تو بده مین.
— ئه ی بو نکوولیتان کرد؟ ئه ی بو منتان شیت کرد؟!

گولمه مه د ته نانه ت ئه وه شی ئه زانی که تو دی، خو ی به
منی وت جیهه ن دیت!

— سیخوره کانی ئه و هه والیه یان بو هی نابوو؟!
— نه خیر! گولمه مه د ئه وه ی ئه زانی و به منی وت جگه

له جیهه ن کەسی کە جەربەزە ی ئەوێ نییه نیشانە ی لیڤگری.
گولمەمەد هەمیشە خەنیمێ خۆی ئەناسی. گولمەمەد بە
منی وت: «لە خۆمە کە پووی لە خۆمە!» گولمەمەد نیگەرانی
بیگانه نەبوو، نیگەرانی خۆی بوو.

— بۆ منی بە خۆی ئەزانی، خۆ من خزم نیم!

— خۆی! خۆی! گولمەمەد ئەیوت جیهه ن لە پێشەدا
لەگەڵ ئێمە خۆیە. هەمیشە ئەیوت بەس ئەلماس ئەتوانی
ئەلماس ببری.

— ئێتر چی ئەوت گولمەمەد؟!

— گولمەمەد! ئێتر هیچ !

جیهه ن خانی سەردار نە لەو پیاوانەبوو کە قسەکردنی
لەگەڵ ژنان، لە هەر بابەتیکەو هەرچەند بۆ رابواردن، پێخۆش
بی. هەرچەند لەو بابەتەش نەبوو کە شوخی و شەنگی ژن
پایکیشتی و خۆی بدۆڕینی، ئەگەر ئەو ژنە مارالیش بوایت. بەلام
ئەوێ کە ئەوێ هان ئەدا لەگەڵ مارال بدوی، مەراقی پەنجووری
و سەرلێدەر هیان بوو. گەران بۆ بەهانه یەک سەر بدا لە رق
و کینه. هۆیک بۆ ئەوێ ئەو کرداری جیهه ن گرتبوو یەبەر،
بکات بە مایه ی شانازی. تیکشکاندنی گولمەمەد بیگومان بۆ
جیهه ن خانی سەردار مایه ی شانازی ئەبوو و لە ناو هاوشان و
هاوسەرەکانی خۆی دا زیاتریش ناو و ناوبانگی بەرز ئەکردهو. بەلام
راستیەکی ئەوێ کە مەرۆف بۆ مەرۆف کوشتن پێویستی بە
هاندەرێک لە ناخی خۆی دا هەیه. لە کەسایه تی هەر بکوژیکا،
ئەگەر بکوژی هەزارانیشت بی، دیسانه وه ئەو هۆکاره ئەبی هەبی!
ئەگەر کرابی کە بکوژەکان خۆیان ئەو سۆنگه و ئەنگیزه یان لە
خۆیان دا بەدی هیانابی. ئەو کەسه ی قوڵ بۆ کوشتنی خەلکی
هەلئەکا، ئەبی برینیکی لە لایه ن قوربانیه کەیه وه لە هەناوی دا
هەبی یان دروست کردبی تا بتوانی بیکوژی. چونکە بکوژی
مەرۆف ئەگەر بە تهواوه تی لە کەسایه تی و مەرۆقایه تی خۆی

به تال نه بووبی، ئه بی بیانوو یه کی بو ئه و تاوانه ی خو ی هه بی. بیانوو ی که بتوانی رهوایی کاره که ی بو مسوگهر بکات. ئه گهر بر واکردن به درو یه کی زل و به خو سه پاندنی گه وره ترین درو کان کارامایه ی کوشتاره که ی بووبی. بر و و دلنیا یی له درو و کوشتار، کاره ساتیکه بی ئه ژمار رووی داوه. بر وای درو یین، هوکار و بیانوو ی رهوایی کوشتاری جه ماوه ر.

له نیوان پیاوانی وه کوو گولمه مه د و جیهه ن خانی به لووچ دا، له ریشه و بناغه وه ئه بی چ دوژمنیه کی تایبه تی هه بوو بی و هه یه؟ هوکاری ئه م کی شه یه ئه بی له کویدا بی؟ ئه وه ی که گولمه مه د له به رام به ر سیسته می کدا راوه ستاوه که جیهه ن خانی سه ردار له ریزی دایه، خو ی بو ئه وه به سه که دوو که س ته قه له یه کدی بکه ن. به لام ئه وه له کاتی کدایه که جه نگه که مایه و رواله تی کی گشتی و بیگانه ی هه بی نه ک روخساری کی کو نکری ت و ئاشنا. نه ک له و کاته شدا که مهیدانی جه نگه که بی به شه رگه ی نیوان راوچی و نیچیر. تا ئه و را ده یه ی که جیهه ن خان بریاری پرژاندنی خوینی که سیکی دیاریکراوی داوه و ئه و که سه ش به پرژاندنی خوینی خو ی رازی بووه.

بو یه لی ره دا هه لوه سته یه ک پیویسته. که جه نگه که له داره تی گشتی بوون و بیگانه بوونی خو ی دوور ئه بی ته وه و ئه بی به جهنگی روو به روو بوونه وه. له کاتی وه هادا چاوه کانی دوو خه نیم پیکه وه ئه دوین و هه ر دوو پاله وان بوونی کی زیندوو یان له یه کدی دا هه یه. بو یه پیویست به هانده ری ک هه یه جگه له و بریاره گشتیه که قینه به ری و دوژمنی نیوان ئه و دوو که سه په ره پی بدات. نه خواهه ئه گهر نه شبوو بی و نه شبی، خو به خو ئه بی به دی به ی نری. چونکه له م کی شه ئاسته مه دا، گیان به دوا ی شوینی برین له خویدا ئه گهری. برینی ک که خه نیمه که ی تی کردووه، ته نانه ت ئه گهر سه رکونه کردنی ک، نیگایه ک، و ئه ماژیه کیش بووبی و نه زه بری خه نجه ر و جنیو و سووکایه تی پیکردنی کی ئاشکرا.

— «گولمحه مه د! ئیتر چی وت؟»

— «گولمحه مه د! ئیتر هیچی نه وت!»

جیهه ن له کو تاییه که دی دا به شتی ک نه گات له نیوان خو ی و گولمحه مه ددا. مایه ی ئیره یی و به خیلی له جیهه ن دا بی ریشه نه بوو. نهو لایه نانه ی که نهو ی له گولمحه مه د جیا نه کرده وه. وترابوو که جیهه ن له گه ل ئیمه خو ییه، وترابوو که نه لماس به س نه لماس نه یبری. گولمحه مه د وای وتبوو و جیهه نیش بروای به وه هه بوو. به لام جیهه ن زور نیشانه ی دیشی نه بین ی که ته نها له ئیره ییه کی ره ش دا نه ی توان ی و نه بوایه بروای پی به ی نی. جیهه ن نه بین ی نه م دیارده ی خو ییه، نه م گه وه ره یه گانه یه، به دوو شیواز خو ی دهرخستو وه، که نه م دره خته یه ک ریشه یه به دوو جو ر به ری دا وه و نه م دایکی هو زه دوو منالی به دوو روخساره وه لی بو وه؛ یه ک جیهه ن و یه ک گولمحه مه د.

جیهه ن ئیسته سواره بوو و وا پی نه چوو زاله به سهر زیان دا، به لام خو یشی نه یزانی مو رکی خو به دهسته وه دان به ناوچه وانیه وه یه. سهره رای هه موو توانای مرو ف له فریودان و درو سازکردن دا بو سه لماندن ی دو خی خو ی، چرو یه کی تال و قیرسچمه و نه مر له ناخی مرو ف دا هه یه که ناتوان ی له بن په رده ی فریودان و درو دا بشارد ریته وه. نهو ه ش چرو ی شایه ته؛ شتی که که چاوه کانی کراوه یه و هه می شه مرو ف نه بین ی. نه بین ی و نه بین ی. نه م چرو ی شایه ته ره نگه له بیر ی خه لکی بجی ته دهر، به لام نیگای نهو هه رگیز له بیر مرو فی دو را و و خو به دهسته وه دهر ناچی ته وه. جیهه ن نه ی نه توان ی بلی سه کی شانی شایه تی سهر شو رکردنی خو ی له ناخی خو ی دا نه بین ی و له بیر بباته وه.

له به رام بهر جیهه ن دا، گولمحه مه د بوو. گولمحه مه د بیگومان نه کو ژرا. بو یه ههر له ئیسته وه نه بوایه و نه توانا نهو به شکست خو اردوو دابنری. به لام جیهه ن نهو هی باش نه زانی

که گولمحه مه د خۆی به شکست خواردوو و به چۆکدا هاتوو نازانی. له م چه مکه دا، جیهه نیش نهی ئه توانی گولمحه مه د به بهزیو بژمیږی. هه رچه ند ئه وهی به خۆی سه لماندبوو که کوشتنی گولمحه مه د، واته شکست دانی گولمحه مه د. کوشتنی گولمحه مه د له کاریکی دژوار نه ئه چوو، به لام چرویه کی تال له هه ناوی جیهه ن دا شایه تی ئه دا که به ره نجامی کاره که به راوه ژوو ئه بی. به لام و سه ره رای هه موو ئه مانه مه گه ر جیهه ن ږیگه یه کی دیکه ی جگه له کوشتنی گولمحه مه دی ئه ناسی؟ نه خیر. گولمحه مه د لانیکه م ئه بوایه بکوژرایه و، ئه گه ر له نیوان کاره که شدا بشکایه ئه وه چ باشتیښ.

جیهه ن خۆیه و، ئه لماس به س به ئه لماس ئه به ردی. ئه وه راسته که دایکی هۆز ږۆله ی به دوو ږوخساره وه بووه، یه ک جیهه ن و یه ک گولمحه مه د. دوو پالّه وان. به لام دوو پالّه وان که یه کیان تا ئه وپه ږی پئویست بو تیا بردن و نه هیشتنی ئه میان تی ئه کوشتی. نه هیلان و تیا بردنی ئه وهی دیکه، ئه مه یه که مروقی دزیو، زور دزیو خویا ئه کات. هه ر ئه مه شه که مروقی جوان، زور جوان خویا ئه کات. تاقیکی دوو قاشکراوه و له ململانییه کی کوشنده دا! هه ر کامه و کالّا به قه د بالای خۆی پی ئه به ری. سنووری چاک و خراپ ئاشکرا ئه بی. که وا بوو ئه مه یه ئه گه ر مروف دزیو ئه نوینی یان جوان و پاقر.

— بو من! په یامیکی دانه نا گولمحه مه د؟

— هیچ! هیچ!

— من ئه توانم کاریکی بو بکه م، ئه توانم سه ره په رشتی له بنه مالّه که ی، له ئیوه بکه م.

— ئه ی! ئه ی... جیهه ن!

— من گولمحه مه د ئه کوژم. ئیوه به بی گولمحه مه د چی

ئه که ن؟

— گولمحه مه د پیاویکی نه ئه ناسی تا که سوکاره که ی بداته

دهستی، جیهه‌ن!

— ئه‌ی ئیوه چی‌ئه‌که‌ن؟

— دلی خۆت به ئیمه‌وه خه‌ریک مه‌که‌ سه‌ردار. ئیمه‌ تاقانه‌ی
له‌ خه‌لکی جیاواز نین کاکه‌ گیان. ئیمه‌ دیسانه‌وه‌ش به‌شیکی
له‌ جه‌ماوه‌ر. ئه‌و خه‌لکه‌ هه‌زاران هه‌زاره‌ چی‌ ئه‌که‌ن، ئیمه‌ش
ئه‌وه‌ ئه‌که‌ین.

جیهه‌ن‌خانی سه‌ردار بابه‌ته‌که‌ی گۆری و پرسى:

— بیستوو مه‌ گۆلمحه‌مه‌د که‌سانی به‌ ده‌وریه‌وه‌ بوون
به‌ره‌له‌دا کردوو به‌رۆن. بوچی؟
مارال وه‌لامی دایه‌وه‌:

— گۆلمحه‌مه‌د له‌م بابه‌ته‌وه‌ هیچی به‌ من نه‌وت.

جیهه‌ن وتی:

— ئه‌زانم من. گۆلمحه‌مه‌د خۆیشی ئه‌یزانی که‌ ژيانی به‌
ده‌ستی من ئه‌به‌ریته‌وه‌. هه‌تا ئیسته‌ هیچ جانه‌وه‌ریک نه‌یتوانیوه‌
له‌ چنگی جیهه‌ن ده‌رباز ببی.

مارال نه‌ک له‌گه‌ل جیهه‌ن، وتی:

— گۆلمحه‌مه‌د گیانی ئازیز بوو. گیانی خۆی زۆر خۆش
ئه‌ویست.

— خۆ من ویستم بوورینی بو وه‌رگرم، ئه‌ی بو نه‌یویست؟

مارال دوو پاتی کرده‌وه‌:

— گۆلمحه‌مه‌د گیانی خۆی زۆر خۆش ئه‌ویست!

جیهه‌ن به‌ رقه‌به‌ری سه‌ری راگرت و وتی:

— تیناگه‌م، له‌ قسه‌که‌ت تیناگه‌م!

— ئه‌زانم، ئه‌زانم که‌ تۆ تیناگه‌ی... گۆلمحه‌مه‌د گیانی

خۆی زۆر خۆش ئه‌ویست! گیانی ئازیزیش بوو. گیانی ئازیزی
گۆلمحه‌مه‌د. گیانی ئازیزی گۆل! محه‌مه‌د!

— ئه‌یلێته‌وه‌، ورپنه‌ ئه‌که‌ی؟!

مارال له‌ سه‌ر پشته‌ی وشتره‌که‌وه‌ به‌ نیو نیگایه‌ک روانیه‌

جیههِن، تاوِیک لیّ پاما و پاشان وتی:
 — چهنده بهرچاوتهنگی، کاکه برا!
 له بیّدهنگی چاوه پروان نهکراوی جیههِن دا، ماراَل پرووی وهرگیپرا
 و له بهر خوْیهوه ورتهی کرد:
 — وهکوو دلی من!
 جیههِن ئاوزهنگی راوهشانَد و وتی:
 — کهمم نه دیبوو ئهو ژنانهی پاش خوینی شووه کهیان شیت
 ئهبن، به لّام بهر له مردنی پیاوه کهیان؟ ئهوا ئیسته خهریکه
 ئهبینم!
 ماراَل تهوسخهندیکی نارد به دواي دا و وتی:
 — شیت ئهگهر منم! ئای! خوْزگهم به ژیرییه کهی تۆ!
 جیههِن ئاوری دایهوه و به رقهوه نه عرهتهی کیّشا:
 — من ئه مويست کوره کهی گولّمحه مه د له لای خوّم گه وره
 بکهَم!
 تهوسخهندی نه فرته ههروهها له سهر لیّوهکانی ماراَل، به
 جیههِنی وت:
 — له ناو ئاگردا؟!

خاک، بوْنی مهرگی گرتووه و ئاشناکان هه زیان به دیداری
 یه کدی نییه. سهبرخانی شوان تاوِیک بهر له مه زیندوو بوو.
 ئه مه بوْ نادعهلی سهیر بوو که ئهو ئیتر زیندوو نه بی. نادعهلی
 له لاهه ئه پروات و قه دیر دلی وتووِژ له گه ل شهیدای بونداری نییه.
 شهیدایش ناتوانی خوْ رابگری و دهم دابخات:
 — من و سهبراو پیکه وه ژیا بووین، به دواي رانهوه و له بیابان.
 تۆزقالیکیش خراپه له سهبراو دا نه بوو.

— شه ره ئیتر، له شهردا خوْ نو قل و نه بات نابه شنه وه!
 — سهبراو هی جهنگ نه بوو، قه دیر. جهنگی ئهو له گه ل
 گورگی بیابان بوو. ئهو پیاوه هه قالّی په ز بوو، تۆ نازانی من چی

ئەلئيم.

— ئىستە ئەتەوئ بلىي چى؟ مەبەستت چىيە لەم قسانە؟
ئەتەوئ دلم بوى بسووتى؟

— نا، نا. ھەروا! ويستم قسەيەكم كردبى.

— شتىكى تر بلى. جارى لەم خوينرپژيانە ئەبى زور ببينىن.
چەوئندەرە گەورەكە ھىشتا وا لەبنى تيرەكەدا. ئيمە نابى
پيشاوپيش خومان بدورپنين! ئەلئى خەريكىن ئەگەينە سەنگرد؟
— لەپشت ئەو گەردەيە.

خاك بونى مەرگى ئەدا و نادەلى چوارگويشلى لە ھەر
ھەنگاو و ھەناسەيەكىدا مەرگى بە سەر ئەكردەوہ. ئەو ئيتىر
نەيويست خوى بگەيەنئتە لاي جيھەن و لەگەلى بدوى. بەلام
ھەستى بەوہكرد ھەيدەرى مەلا ميعراج ئەيەوئ لەگەل ئەو
بكەوئ. ئەو ئيتىر چكارىكى بە نادەلى ھەبوو؟ ھەيدەر خوى
گەياندە تەنيشت نادەلى و وتى:

— من ئەمشەو ھەلديم، پياوى ريگەي؟

نادەلى بە خاموشي روانيە ھەيدەر و وتى:

— ھەلديى؟! بۆ كوئ؟ بۆ كوئ ھەلديى؟

— ليەرە ھەلديم، تۆ چى ئەكەي؟

— من! ناتوانم ھەلبيم. لە كوئوہ بۆ كوئ ھەلبيم؟ ئەوہى
لاى من مسوگەرە ئەوہيە كە نە شەو ئەتوانم ھەلبيم و نە رۆژ.
نە لە بن ئاسمان و نە لە سەر زەوى. كە وا بوو لە كوئوہ بۆ كوئ
ھەلبيم؟

ھەيدەر وتى:

— من ھەلديم، من ھەلديم.

نادەلى پرسى:

— تۆ ھەلديى، باشە! پاشان بۆ كوئ ئەچى؟

ھەيدەر وتى:

— من ھەلديم و ئەچم بۆ لاي گولمەمەد!

— گولمحه مه د؟! ئه توانى گولمحه مه د بدۆزیه وه؟
— من ئه توانم. تۆ بلى چى ئه كهى؟ خهريكن دىن به پيشوازى
جيهه نه وه. چى ئه كهى؟ ئه ميينيته وه يان هه لڊى؟
نادعه لى روانيه وه هه يدەر و وتى:
— رهنگه! رهنگه.

بەندى دووم

— ئەسپەكت لە كوئىيە دەيدەر؟

— لە دەشت بەرمدا، سەردار. خۆى ئەرواتهوۋە بۆ نەوبەھار.
— دەيدەر! ئاشناكەى ئىمە مەلا ميعراج، چاۋەرپى تۆيە
براكەم. خۆت ئەزانى ئەسپى بى سوار چ واتايەكى شوومى ھەيە؟
نا، براكەم، نەء. بىر لە ئاشناكەى من مەلا ميعراج بکەرەوۋە.
چاۋەكانى پىرەمىرد ئەبى بە كاسەى خوین. نا، دەيدەر، نا براكەم.
بەر لەوۋەى يەخەى خۆى دادرى، تۆ ئەبى بگەيتەوۋە بۆ نەوبەھار.
— سەردار!

— براى من، جەوانەكەم، ئازىزەكەم، ئەوۋەى كە پىۋىست
بوو من لە قەلامەيدان پىموتى، خۆت ئەزانى چىم پىۋتى، مەرگ
ھىچ شتىكى باش نىيە. مەرگ دزىۋە، چىت گەرەكە لە مەرگ؟
پىاو كاتىك ئەبى رازى بە مردن بى كە لەوۋە زىاتر نەتوانى بژى.
تۆ خۆ وەھا نىت براشىرىنەكەم. تۆ گەنجى و زۆرىش گەنجى. وام
لى مەكە لە قەبردا بۆ جوانەمەرگى تۆ ئارام نەبى. ئاخ! دلم
بەرگەى ناگرى، ناتوانم بىرىشى لى بکەمەوۋە.

— ئەى بەگمەمەد چى، سەردار؟ خوینى من خۆ لە خوینى
بەگمەمەد رەنگىن تر نىيە!

— دەيدەر! ئاگر بەرمەدە گيانم! تۆ بە بى گولمەمەدیش
ئەتوانى خەنەبەندان بکەيت. لەوۋە زىاتر شەرمەندەم مەكە

۳۳۹۴
كەلىدەر
بەرگەى دەمە

حهیدەر. مه‌خوازه پووڤه‌ش له دنیا برۆم. من تا به ئه‌مڤۆ داوای هه‌موو شتی‌کم له مه‌لا میعراج کردبوو مه‌گهر گیانی جه‌وانه‌که‌ی. نا، هه‌یدەر. ئه‌مه‌ی ئیدی لی داوا ناکه‌م. براكه‌م، به‌یله‌ ناوچه‌وانت ماچ بکه‌م. من ناتوانم پووڤه‌شی مه‌لا میعراج له‌م دنیا‌یه برۆم. خوات له‌گه‌ل هه‌یدەر گیان!! بکه‌وه رۆ! شه‌وه‌زنه‌گه و تا مانگ ده‌رنه‌که‌وتوووه خۆت ده‌رباز بکه. که‌س نازانی گه‌مارۆش نه‌درابی‌تین. به‌لام هیشتاش ده‌رفه‌ت هه‌یه، خۆت ده‌رباز بکه. ئه‌بی په‌یامه‌که‌ی من به مه‌لامی‌عراج بگه‌یه‌نی. گویت له من هه‌یدەر؟!

— سه‌ردار!

— پاش سلّاو! به مه‌لا میعراج بلّی، بلّی له پاشی ئی‌مه ئاگای له بنه‌ماله‌ی که‌لمی‌شی بی. بلّی گوڵمه‌مه‌د داوای گه‌ردن ئازادی ئه‌کرد، بلّی گوڵمه‌مه‌د دل‌گیر بوو له‌وه‌ی که ده‌رفه‌تی ئه‌وه‌ی نه‌بوو بۆ گه‌ردن ئازادی بی بۆ ده‌س ماچکردن. جا ده‌ی! هه‌یدەر، ته‌مه‌نت درێژ و دلّت خو‌ش و به‌خته‌وه‌ر بیت. خوات له‌گه‌ل بی براكه‌م!

— به‌س به‌یله‌ شانه‌کانت ماچ بکه‌م! سه‌ردار!

— هه‌یدەر!

حه‌یدەر نائومی‌د و غه‌واره له ده‌سته‌کانی گوڵمه‌مه‌د جیابوو‌یه‌وه و بی‌توانای ده‌رب‌پ‌ینی که‌م‌ترین وشه بۆ مالا‌وایی له‌گه‌ل ئه‌وانی دی، دای به زه‌رد و ما‌ه‌دا. گوڵمه‌مه‌د چاوی له رۆیشتنی هه‌یدەر تاویک راما و پاشان ده‌نگی هه‌لی‌نا:

— تاویک راوه‌سته! هه‌یدەر!

حه‌یدەر وه‌رگه‌را، به‌لام گوڵمه‌مه‌د ده‌رفه‌تی نه‌دای و وتی: — تا یالی کی‌وه‌که له‌گه‌لت دین.

حه‌یدەر له شوینی خۆی راوه‌ستا و گوڵمه‌مه‌د به‌ره‌و ده‌سته‌ی که‌سانی چوو. خان‌ئاڤۆ دانیش‌ت‌بوو، تفه‌نگه‌که‌ی له نیوان هه‌ر دوو ئه‌ژنۆ‌ی‌دا پالی دا‌بوو به شانی‌ه‌وه و نووکی سووری

جگهرهکهي له ناو دهستی دا شاردبوويهوه. له خوار چهوهکهوه بهگمحه مهده له سهر لا شانی دادا بوو و ئانیشکی کردبوو به کوڼهکهي لهشی و چهوی ئهده به سهر چهودا. لهولاترهوه خانمحه مهده و قوربان بهلووچ له سهر تاشه بهردیک دانیشتبوون و دوورتر لهوانیش ستاری پینهچی له فاقی زهرديکدا پوپکهی کردبوو.

— دوو کهس لهگهل حهیدهر برۆن، برۆن و لهویش کیشک بگرن. له ژیر ملهی چالقی! ئهگهر حهیدهر به ههلهده نهچووبی، چالقی هیشتاش بهدهس خوڤمانهوهیه.

خان ئاپو سهری ههلینا. بهگمحه مهدهیش به بیستنی فهرمانی براکهی دهستی له چهوبازی ههلهنگرت. ستاریش خووی کرد به نه بیس و پرووی وهشیڤرا. نیگای گوڼمحه مهده له سهر برا گهورهکهي ههلوهستهی کردبوو.

خانمحه مهده روانیه براکهی و قوربان بهلووچ خیسهی له سهر نیوروخی خانمحه مهده چهقی. گوڼمحه مهده وتی:

— خان برا، تو خوت لهگهل قوربان!

— ئهتهوی له گیزه نهکه دوورمان بختهتهوه؟! گوڼمحه مهده له وهلامدا وتی:

— خو فیشهکتان به ئه اندازه پییه؟

قوربان بهلووچ و خانمحه مهده رابوون، گوڼمحه مهده وتی:

— نان و رۆن ههلگرن. بهشی خوتان لهو هیلکانهش دایکم کوڼاندوونی جیا بکه نهوه، جهوه نهیهک ئاویش بو خوتان له کانیهکه پرېکهن و بیبهن. رهنگه کارهکه له کورتی نه بریتتهوه. بهر له کازیوه، ههلهکشیین بو شاخهکانی کیوی بهران.

خانمحه مهده به سهری داخراوهوه قسهکانی گوڼمحه مهدهی

بیست و پاشان چاوی بریه ناوچاوی و وتی:

— لیمگهری با به دلی ئاسووده لیّتان دوور بکه ومهوه براکهم.

پيّم بلّی بۆچی ئەتەوئّ لە ناو مەیدانەکە هەلّم دەیتە دەرەو؟
گولّمحەمەد دەستی بۆ براکەى هەلّنا و وتى:

— وەرە با مالاوايى بکەين خان براکەم، وەرە با مالاوايى
بکەين. ئەگەر بپيار بئّ يەکیک لە ئيمە بمينئّ، ئەوە باشترە ئەو
کەسە تۆ بى. قينەبەريەکەى تۆ زیاتر بە کارى ئەم دنيايە دئّ تا
ئەوينەکەى من. راستەکەى ئەوەيە کە حەز ئەکەم تۆ بمينئّ!
— برا گولّمکەم...

گولّمحەمەد دەرڤەتى بە براکەى نەدا دريژە بە قسەکەى
بدات. لە ئاميزى گرت و بەرىدا. پاشانیش دەسبەجئّ شانە
تۆکمەکانى قوربان بەلووچى لە ناو بازووەکانىدا گووشا و بە
ئەويشى وت:

— براکەم! براکەم!
جيابوونەو بەخيّرایی پرووىدا و جيگەى راوەستان نەبوو.
گولّمحەمەد پرووى لە رپبواران وەرگيّرّا و وتى:
— حەيدەر رامەگرن!

خانمەمەد بەرەو مامى هەنگاوى نا و خامۆش و بەريژەو
لە بەرامبەرى راوەستا. خان ئاپۆ ئاگرى جگەرەکەى لە قولى
مشتىدا، هەروا سەرى داخستبوو و لە خاکە رەشەکە مۆرەو
ببوو. هەوائى کوژرانى سەبرخان ئەوەندە و وەها کتوپر لە زمانى
کوړى مەلا ميعراجەوە بيسرابوو کە خان ئاپۆ هەستى کرد لەپر
پير بوو. لەو دواش ئيتر خامۆش ببوو و ئەتوت هيشتاش لە
خۆىدا تاساوە و سەرگەردانە.
— خان ئاپۆ!

بە دەنگى پر لە تکای خانمەمەد، ئاپۆ سەرى هەلّنا،
جگەرەکەى نايەو بە ليويهو و مژيکى ليّدا.

خانمەمەد لە بەر تيشكى گورج و خيّرای ئاگرى جگەرەکەدا
لە نکاو بينى فرميسک لە چاوەکانى مامىدا قەتيسماو.
— خان ئاپۆ؟!

پیاوی کهون بهژنی راست کردهوه، له بهرامبهر خانمحه مه ددا
راوهستا، چنگی له شانیدا و به جوړیک که په نجهکانی له
پیست و گوشتی بچه قی، باهووی به ته مه نترین برازا که ی خووی
گوشتی و وتی:

— زیندوو بهینه، زیندوو بهینه! بیسه مامی خوت چیت پی
ئه لی؛ زیندوو! بهینه! ئه مه وی رقی ئه ستووری خوت به کار بهینی.
ئهم دنیا یه که من ئه مه وی زیاتر شیاوی ئه و رقی و کینه یه
تویه هه تا رووخوشیه که ی من. زیندوو بهینه و رقه که ی خوت
په ره پی بده. بلا ئه وهشت پی بلیم هزم ئه وه یه به زیندویتی له م
گیژنه دربار بزم. ئه مه وی بجه نگم و زیندوو بهینم. ئیسته که
وام له لیواری مهرگدا، خه ریکم ژیان به واتایه کی تازه تی ئه گم
و بروا ئه کم. تو زیندوو بهینه خانمحه مه د، چونکه هه ق به
تو بوو. ئیمه ئه بوایه ده سپیشخه ریمان بکردایه و ئیمه ئه بوایه
یه که مجار دهس به کوشتن بکهین. هه ق به تو بوو که وات ئه وت
خانمحه مه د، هه ق به تو بوو. بویه شه هه ق به تویه بهینیته وه
و دهستی خوت بوه شینی. من ئیسته نرخ ی ئه و رقی و کینانه ی
تو ئه ناسم بویه بهینه و ئه و کینانه سه د چندان بکه. زیندوو
بهینه و بکوژه، بکوژه و بکوژه! ئه مه دوا یی راسپارده ی منه به
تو، فه رمانی منه به تو. جا برو دهی!

— خان ئاپوم، خان ئاپو گیانم، باوکم، برام، مامم، پیرم،
چاوه کانم!

خانمحه مه د خووی هه لدا بوویه ئامیزی مامی خو یه وه و وه کوو
منالیک داوای سوژی لی ئه کرد. دهسته پان و پورهکانی خان ئاپو له
بن باخه لهکانی خانمحه مه ده وه ئهیدا به شانه در په ریوهکانی دا
و دیم و چاوی شاراوه له شانی برازا که ی دا ئه یوت:

— هزم ئه کرد به دلی شاده وه بجه نگم، هزم ئه کرد
گوللهکانیان دم به قاقاوه به سینه وه ربگرم، به لام! به لام
ئه و نامرو قانه نه یانه یشت. نه یانه یشت و له م دوا یی برکه یه ی

کاره که دا به زمه که یان لی خه سراندم. نه حلهت له به خیل. که وا بوو تو خانمحه مه د، به ئه وینی ئاپوی خوت بمینه وه و بزانه که ئیتر له و کینانه ی تو بیزار نیم.

— ئاپوگیان! ئاپو گیانم!

به گمحه مه د رابوو و به ههستیکی ناموی شهرمه وه، شهرم له توانای دهربرینی ئه و سوژه ی که بهر له مه ئاوه ها بی پهرده که متر بینبووی و ئاوه ها بی په روا بیستووی، له شوینی خوی دا تاسابوو. پیاوانی دژوار و رهق و تووشتی که لمیشی ئه توت کراژ هه ئه خه ن و هه ناوی خویان له بهرام بهر نیگای که سانی خویان دا ئاشکرا ئه که ن. خان ئاپو به ره و قوربان به لووچ چوو و خانمحه مه د به ره و بچوو کترین برا که ی هه نگاوی نا و ئه توت بو یه که مین جاره گیانی خوی له بن چه ره مه چیری سالانی دوور و دریزدا ئازاد و ئاشکرا ئه که رد. ئه و، خانمحه مه د که لمیشی چنگی له کاکوئی برا که ی وه رد و ته وئی جوانی جه وانه که ی ماچ کرد. دیسان و دیسانه وه و ئه مجاره یان ماچی ناوچه وانی برا ئه وه نده ی خایاند تا هه لچوونی خوینی داخی گه نجه که، لیوه وشکه لاتوو و چیره که ی خانمحه مه دی سووتاند. پاشان، شان و باهو ی به گمحه مه دی به میهره بانیه کی تووره و تۆسن له که له وه ی قوّل و بازووی دا گرت و گووشای به سینگیه وه، تاویک له و داره ته دا چه ناگی تیژ و باریکی له سه ر خه رمانه ی کاکوئی گو لّمحه مه د راگرت و ئیتر خویشی نه یزانی که ی و چوّن له برا که ی جیا بوویه وه و ری خوی گرته بهر. به گمحه مه د وه ک خه ونی دیبی، هاته وه به بیر دا که خانمحه مه د له گه ل ئه و، به خوی وتبوو:

— له حنه تی خوا له من که به دریزی ته مه نم برا که م

به م جوړه خو ش ویستووه، به لام هه رگیز نه متوانیوه ئه و خوشه ویستی ه ی خوم دهر بېرم! هه رگیز نه متوانی پیت بلیم که چه نده نازیزی له لام به گمحه مه د؛ برا شیرینه که م.

له ناگری شه و قیّک دا که به خه نجه ریکی سارد و سه خت

به هزار كوتهوه ئهكرا، خانمحهمهده له بهرامبهر ستارهوه
 تپپهري. بهلام چهندهنگاو نهرويشتبوو، گهرايهوه و به ههمان
 تامهزروي و شهوقي بي سنوور له بهردهم ئهژنوكاني ستاردا
 چوكي نايه سهر بهردهكه، مهچهكي دهستهكاني ستاري له نيوان
 پهنجه بليند و رهقهكاني خویدا گوشتي و بهس تواني بلي:

— براكهم! براكهم!

ستار بهس تواني پروانيته چاو و ههنيهي كابرا. نهيتواني
 هيچ بلي. ئهتوت زماني نيه. خانمحهمهده مهچهكهكاني ستاري
 بهردا، قولله لهپهكاني كابراي خاموشي له ناو دهستدا گووشي و
 جاريكيتر بهس تواني بلي:

— براكهم! براكهم!

— كات درهنگه خان برا!

دهنگي هاوريپيانهي گولمحهمهده بوو خانمحهمهدي بانگ
 ئهكرد.

دوو پياو ئهباويه ليك دووربكهونهوه. ئهه دوانه -ستار و
 خانمحهمهده- روژان و شهوانيكي زور بيگانه پيكهوه ژيابوون
 و وا پيئهچوو لهم دواين دهمدا ئهپانهوي به كورترين وشه،
 ليك تيگهن. دهرفهت نهبوو و دوو پياوي بيگانه تاسابوون و
 جيپهجيكردي كاريكي بهه رادهيه گرنگ، له سات و كاتيكي
 ئاوهها تهنگهبهردا، زور دژوار بوو.

ئههوا ستاريش لهگهله خانمحهمهده ههلسابوو و ههولي
 ئههه به وشهيهك پياوهكه بهري بكات. بهلام تازه درهنگ ببوو.
 خانمحهمهده رويشتبوو و خوي ئهگهياندهوه به ههيدمري
 مهلامعراج و ستاريش خوي ئهيني، نيگاي بهعهزهرتي له دووي
 خانمحهمهده.

— بيرت بو كوي چوو، هاوري؟

قوربان بهلووچ بوو بزهيهك له سهر ليو له بهرامبهر ستاردا
 راوهستابوو. ستار بهس تواني ناوي قوربان بهيني و ئيتر هيچ .

قوربان به بی پيشه کی و دريژکردنه وه، وتی:
— جيگه کهت له گه‌ل من بگۆره وه و له گه‌ل خانمحه مه‌د برۆ!

ستار هه‌روا وړ و خامۆش بوو، قوربان وتیه وه:
— کات ته‌نگه، ستار. زووبه رابه. من لی ئه‌زانم چۆن گیانی
خۆم ده‌رباز بکه‌م. رهنه‌گه ئه‌مجاره‌شیان توانیم بۆی ده‌ربچم.
جيگه کهت له گه‌ل من بگۆره وه.

ستار ده‌سته پان و چیره‌که‌ی به‌لووچی له ناو ده‌ستی‌دا
گووشتی و هه‌ستی ئه‌کرد له شادمانیه‌کی منالانه‌دا تاساوه و
جگه له ده‌ستگوشینی به‌لووچ هه‌یچکاریکی دیکه‌ی پێناکری.
به‌لووچ دیسانه‌وه وتی:

— من ئه‌توانم گۆلمحه‌مه‌د رازی بکه‌م من و تۆ جيگه‌مان
بگۆرینه‌وه. له‌و سه‌ره کار که‌متره و که گۆلمحه‌مه‌دیش دوورتر
بی مه‌ترسیه‌کی که‌مترت له سه‌ره. کاری دیکه‌ش هه‌یه که به
تۆ ئه‌کری و به من ناکری. هه‌رچی چۆن بی من پیاوی شاخم و
له‌مجۆره جه‌نگانه‌دا شاره‌زاییم هه‌یه، به قسه‌م بکه! ئیسته
که بریار وایه هه‌ردووکه‌مان لی‌ره به‌هه‌نگین باشت‌ر وایه کاره‌که به
دادگه‌رانه له نیوان خۆمان‌دا به‌ش بکه‌ین، ستار!
ستار وه‌ک بلی هاتبێته‌وه به‌ خۆی‌دا، وتی:

— هه‌ر بژیت قوربان، منیش شاره‌زاییم له جه‌نگ هه‌یه.
لانیکه‌م له‌گه‌ل جه‌نگی شکست ئاشنام! برۆ، گۆلمحه‌مه‌د تۆی
بۆ کیشک هه‌لبژاردوه. ئیمه هه‌ردووکه‌مان له‌و وه‌رئه‌گرین
لی‌ره، خۆ دیار نییه ئیمه‌ش له‌م خواره به‌مینینه‌وه. برۆ به‌ سلامه‌ت
قوربان.

بۆ ئه‌وه‌ی کاتی مالاوایی گۆنا له گۆنای یه‌کدی به‌خشیین
به‌لووچ تۆزیک شانی دانه‌واند. هه‌ر له‌م کاته‌دا ده‌نگی کپی
خانمحه‌مه‌د هات که قوربانی بانگ ئه‌کرد. دوو پیاو ده‌ستیان
له ده‌ستی یه‌کدی قرتاند. ستار هه‌نگاوێکی له‌گه‌ل چوو به‌لام
به‌لووچ په‌له‌ی کرد و وه‌ک قوچی قوچاخ به‌ لای تاشه به‌رده‌که‌دا بای

دایه وه و، ناوقه دبړ، خوۍ گه یانده وه خانمحه مه د و حه یدهری مه لا
میعراج و، له وه پاش ئیتر نه بینرا. ستار بیهووده به دواۍ به لووچ
دا شه وه زهنگی نه سمی. چونکه تهنانه ت دهنگی سووکه له ی پی
رېبواره کانیش نه ئه بیسرا. بویه هاته وه سهر خوۍ و چاوه پروان بوو
تا چی پرووبدات؛ چونکه ههستی نه کرد کوژرانی سه برخانی شوان
کات و شیوازی جهنگه که ی تیگ داوه.

خان ئاپو ماوه یه ک بوو له شوینی خوۍ دانیشتبوو یه وه و
ئانشکی نابوو یه سهر که شکه ی نه ژنوی و چه ناگه ی له سهر گری
مشتی داناوو و له خاکه ره شه که موړه وه ببوو. به گمحه مه دیش
له سهر ته له به ردیک راکشابوو و خاموش بوو. به رد به ردی کیوی
سه نگر، وا پی نه چوو له گهل نهو پیاوانه ی خوۍان تیا حه شارداوه،
له خه می کوستی مهرگی سه برخانی شوان دا ماته مینیان گرتووه.
نه توت وا نه زانراوو که مهرگی سه برخان نه یتوانی نه وهنده
کوشنده بی. تا نهو راده یه که بتوانی توانا و هه ناسه ی پیاوانی
که لمیشی ئاوه ها له پر بپریت. خاموشیان نهوا کو له ی نه کوتا.
خاموشی کیوی شهوی نووته ک و شهو که له سهر گهردانی ناموی
خوۍ دا رانه کشا و چوار پیاو، که هر کامه یان، له چوار قورنه ی
زهوی و هر کامه یان له خه لوه تی خوۍ دا، پیکه وه و به دوور له
یه ک، قورسای تیپه رینی شهویان به سهر شانی خوۍانه وه تی
نه په راند. بلا بایش ئارام بگری، شهو له قورسای خوۍ سهر ریژ
بی و ژیان له قه باره ی راوه ستاوی چوار تاقانه پیاودا بیده نگیه کی
ریژدار وه بگری.

نه مه گو لمحه مه د بوو له قه باره ی دره ختیکی ناته واودا له بن
خیوته تی شهو راوه ستابوو. نهوی که به گمحه مه د بوو، دانیشتوو،
پانای سهری به خره به ردیکه وه و برنهو له سهر سینهی، وه ک
بلیی لووله ی پو لایینی تفهنگه که ی ماچ نه کات. دووه که ی که
خان ئاپو بوو، گرموله بوو وه کوو ریشه ی سپینداری کو، شان
و بال و قول و بازوو لیگ ئالاندوو، به شیوازی که هچکه س

پیشتر نهی بینیبوو. چهنده خه مبار، چهنده خه مبار خوئیای ئه کرد
 ئه و پیاوهی که وا پی ئه چوو له پۆلا دارپژراوه. ئهم پیاوه چوارپیله
 به و دلّه ناسکهیهوه چۆن تا ئیسته به و جۆره بهرچاوی ستار
 نه که وتبوو؟ به سهیرکردنی خان ئاپۆی خامۆش، ستار نهی ئه توانی
 به سهر خه مه کانی خوئی دا زالّ بی. پهنجهی له پهنجهی ئالقه کرد
 و مژۆلی لیك نا. چۆنی بزانیبا که خان ئاپۆ به خامۆشی له ناخی
 خوئی دا ناگری و ئه و دوانه ی تر چی؟ گولّمحه مه د و به گّمحه مه د؟
 نه مه گهر سه برخان ئازیز بوو و حه یف بوو؟ ئه ی چووزانی که له
 نیگای ئه ندیشاوی به گّمحه مه ددا، ههر ئیسته، سه برخانی شوان
 به دوا ی رانه وه پی و پیلّاوی به عهرزدا ناخشینی؟ کیّ چوزانی
 پانایی سینهی گولّمحه مه دیش له م ساته دا گیرۆده ی گریّ گریّ
 ئازار و ژان بۆ یادی سه براو نییه؟ سه براو؛ ئاخر ئه و له و کهس و
 مه ردمه بوو که به خراپه نینۆکی ئازاری به هیچ ئاده میزادیک دا
 نه هی نابوو:

— «به لام... به لام ئه بوا پیاویک به سهر سهری ژنه کانی
 بنه ماله ی که لمیشیه وه بوا یه ت!»

— «مامه که لمیشی خو هه یه، خالّو عه بدۆسیشمان
 هه یه.»

— «بۆ له سهری ئه رۆی سه برخان، تۆ خه ریکه ئه بی به
 باوک!»

— «ههر زانیم!»

ستار هه نگاوکی تریشی نا. شانەکانی گولّمحه مه د ئه توت
 جوولّا؛ شه پۆلی دا. پاشان ستار هه سستی کرد ملی کابرا شکایه وه
 به دوا دا، بنی کلا وه که ی، به رامبه ر پوخساری ئه و وه ستا و ئاسمان،
 یه ک ئاسمان ئه ستیره به ره رووی، ده سته کان و بالّی چۆخه که ی
 وه کوو دوو بالّی هه لّو هه لّاتن، چۆخه له شانی که وته خواره وه و
 ده سته کانی به تفه نگیک به سهر پهنجهی راسته وه بهرز بوویه وه
 و کابرا نه عرتیه کی شیتانه ی وه های له ناخی سینیه وه کیّشا،

تەرا لىرە و لەوئى، سارد و پەريشان بە ھەموو لايەكدا زىوھيان
 دى؛ نزيك و دوور ئەكەونەو، دوور و نزيك ئەبنەو. ئەكشيئەو
 و بۆ پيشەو دینەو. سەرئەكيشن بۆ چالگەي کيۆەكە و ديسا!
 ۋەك بە چرپە سەربنن بە گوئى يەكەو، ۋا پى ئەچى كيژۆلانى
 رەمۆك مەترسى ترس و پەريشانی پتر ئەكەن.
 پيکەنينيكي ئارام، سووچى ليۆەکانى گولمەمەد بە نەرمى
 چال ئەكات:

«ۋازى رۆژگار! ئاى!»

ئەستېرەيەك كشا و ھيلى كلكى بە سينەي رەشى
 ئاسمانەو لە شوينيكدا قىپ بوويەو و لە چاو ون بوو.
 گولمەمەد ئاۋرى لە ستار دايەو و وتى:
 — ۋەك ھەرگيز نەبووبى! ھەرگيز، ھەھ!
 ستار ھاتە زمان:

— بوون و نەبوون، كارى گەردوون ھەر ئەمەيە!
 ئەوا چوار پياو، چوار رەقە بەرد لە چالگەي خاموشى
 شەو و كيودا لە دەورى كانىكە دانىشتبوون، كانى شيرين لە
 قوۋلايى قاپ ئاساي سەنگرددا بوو. كانى و سەراۋى ئاسكوۋلان و
 درندان، ئاژەلى مالى نەي ئەگەيشتى. ئاۋەكە نەك بە خرۆش
 و كەفچەريين، بەلكو زۆر خاو و لەسەرخۆ ھەلئەقولى، بەو
 ئەندازەيە بەشى كارمامزان و درندەي ريبوار بكات. رەنگە ئەو
 پلينگە، پلينگەكەي لەگەل سەبرخان زۆراني گرتبوو، زۆر جارن
 لە كانى شيرين ئاۋى خواردبوويەو.

— كيويكى تاقانەيە سەنگرد، كيويكى تاق و تەنها!

بە زەنگى دەنگى گولمەمەد، خان ئاپۆ سەرى ھەلينا و لىي
 روانى. گولمەمەد نيگاي لە شەو و كيۆ گواستەو و بە خان
 ئاپۆى وت:

— چۆنى بۆ ئەچى خان ئاپۆ، بير لە چى ئەكەيتەو؟
 خان ئاپۆ ۋەلامى دايەو:

— ئەگەر بمزانىبا لە چ دۆخىك دام، باشتەر ئەمىتوانى بىر
بكه مه وه.

گولمه مه د وتى:

— ئەبى وای دابنن بە دوامانه وهن و ئەویش نهك كۆمه لىك
جهندهر مه كه له هه موو شت زياتر وان له بىرى گيانى خۆيان دا.
بە دوامانه وهن و بە گوتهى حه يدەر قه لاتی سه نگرديان كردوو به
بنكهى سه ركردايه تى خۆيان. له سه نگرده وه تا كۆویش ئەوه نده
نييه و وچانه غارىكه. تۆ چى بىر ئەكه يته وه له كارى جيههن؟
خان ئاپۆ چه ند پارچه به ردیكى به دهسته وه بوو و خه رىك بوو
به داچنينيان بار و دۆخى كۆوى سه نگردي، شيو و دۆل و گه لى،
شوین و لایه نه كان پيشان بدات. به رده كانى به رىكوپىكى له
سه ر ته خته به ردیكى گه و ره كه خۆى له ته نيشتيه وه دانيشتبوو
رىزكرد و پاشان به نووكى ده بانه كهى كه وته شيكردنه وهى چۆنىتى
دۆخه كه و وتى:

— كۆوه كه وه كوو قاپىكى قۆر و قووله. ئىمه لىره ين، له بنى
قابه كه دا. ده ورمان زه رد و ماهى چوار لووتكه يه. لووتكهى پيازى
لىره يه و لووتكهى چالقى لىره. لووتكهى حه سه ن كرپاو لىره يه و
ئىره ش لووتكهى تاقه مه رگه. هه ميشه كاتىكه له ده ره وه سه ىرى
ئهم كۆوه م ئەكرد ئەكه و ته م بىرى كه مايه كى چوار كه لله كه
پاش باران له زه وى سه وز بووه. خاوه ن مردوو له هىچ لایه كه وه
رپگه و ره چه له كىكى به بناره كانى تره وه نييه. بۆ ئەوهى بتوانين
خۆمان بگه يه نينه بناره كانى به رانه كۆ و يان سووركۆ لانىكه م
ئەبى شه وىك تا به يانى رپى بكه ين. باشه! ئەگەر به مانه وى له ناو
ئهم قوڵكه يه وه خۆمان بگه يه نين به بناره كانى دىكه، به س دوو
رپگه مان هه يه. سووركۆ له دۆلى چابلووك و، به رانه كۆویش
له ده رووى بارىكه وه. ئهم لامان گه لى تاقمه تاقه كه ئەگەر لى
بچينه ده ره وه، راسته وخۆ ئەمانبات به ره و مه لبه ندى باشوور، لهم
ده ستىشه وه گه لى گاتاقه كه به ره و گوندى سه نگردي ئەچى. كارى

ئیمه ئیسته ئهوهیه بزانی له دهرهوهی ئهم قاپه قووله چ باسه.
 تا ئیسته ئهوهمان زانیوه که فرماندهی ئهم جهنگه، جیهه نه.
 جگه لهو، سهید شهرزا و سهرههنگ بهکتاشیش هه. ههلبهت
 ئهگهر پیاوهکانی بونداری و نهجهف ئهرباب له بهرچاو نهگرین. که
 وا بوو پیشتر ئهبی ئهوه بزانی که ئهوان چ شیوازیکیان گرتوته
 بهر و ئهیا نهوئ چی بکهن؟ ئهگهریک ههیه که شهو له قهلاتی
 سهنگرد بهیننهوه و دهمه و بهیان پهلامار بدهن. گومانی ئهوهش
 ههیه به شهو کیوهکهیان گهمارۆ دابی و گهلیهکانیشیان گرتبی.
 گولمههمه د تاویک به بیرکردنهوهوه مات بوو پاشان پرسى:
 — ئهگهر گریمانی دووهم راست بی، پیت وایه ههر چوار
 گهلیهکهیان بهستبی؟

خان ئاپۆ به بی ئهوهی نیگا لهو نمایه سازى کردبوو وهرگرى،

وتى:

— من! که خۆم ئهخهमे جیگه جیهه ئهینم ئهبی ههر
 چوار دهرهوهکه بهستبی. جیهه ئهگهر پیاوی به پئی پیویست
 ههبی، تاییسته لووتکهکانیشی گرتووه. ئهگهر جیهه ئهمشه
 له سهنگرد پشووی دابی، بۆ ههیه بتوانین بهشه و خۆمان دهرباز
 بکهین. لهو دارهتهدا بهیانیش له ناو دهشت ئهبین؛ رۆژی رۆشن
 له بیابانیکی وهکوو بهری دهست. ئهمینتهوه یهک ریگه؛ ئهویش
 ئهوهی که به چهپخوون بدهین به سهریاندا.

گولمههمه د به بیدهنگی سهری لهقاند و له بهر خۆیهوه

ورتهی لیوه هات:

— چهپ... خووون!

خان ئاپۆ لی رانهوهستا و وتى:

— بو ئهم مهبهستهش ئهبی بزانی دوژمن چۆن دامهزراوه و

له کوئ بۆسهی ناوتهوه. بو چهپخوون باشتر وایه که جیهه
 شهو له سهنگرد مایتهوه.

ستار سهری بهرزکردهوه و وتى:

— ئەكرى بزانين، ناكرى؟

بەگمحمەد رابوو و وتى:

— دوو بە دوو ئەرۆين؛ ستار و من.

گولمحمەد روانيە براكەى. ستاريش رابوو و وەستا.
گولمحمەد، هيچى نەوت، بەس زيخىكى ھەلدا. خان ئاپۆ
ھەلسا، دەبانەكەى كردهو بە بەرپشتوتوينەى دا و وتى:

— يەك كەس، بەس يەك كەس. ئەو كەسەى كە كۆو كە
ئەناسى.

ئەو ھەندەى بەگمحمەد رۆيشت، گولمحمەد ھەروا چاوى
برېبوويە ئاوەكە.

پاشان سەرى ھەلينا و ھەك لەگەل خۆى وتى:

— كۆيۆكى تاقانەيە سەنگرد، كۆيۆكى تاق و تەنھا! زۆر
لەبارە بۆ ئەو ھى مروقى تيا بخەنە داو ھە! بەلام چى ترم پى
ئەكرا؟ تەنھا ئەم كۆو بوو كە دالدى داي، باش كە بىرى لى
ئەكەمەو ھە بۆم دەرئەكەوئ كە پالايان پۆو نايى بۆ كۆوى سەنگرد،
پەلكيشيان كردين بۆ ئيرە. من چيترم پى ئەكرا، تۆ بلى خان ئاپۆ!
خان ئاپۆ لەو بەرى كانىەكە بەرامبەر بە گولمحمەد
دانىشتبوو. ئەيىست و ئەيدى كە گولمحمەد خەرىكە تووش
ئەبى، گومانى ھەست بە تاوانكردن ھەلى ئەگرى. ھەستى
تاوانكردن سەبارەت بە چارەنووسى ئەو كەسانەى كە چارەنووسى
خويان لەگەل ئەو تىكەلكردبوو. بۆيە بە راشكاوى و ئەرخايەنى
ھاتە گۆ و وتى:

— تەنھا كاريكە ئەمانتوانى بىكەين ھەر ئەمە بوو. تەنھا
كارى راست ئەمە بوو. كۆو، كۆو. چى بكەين كە كۆو كەشمان
تەنھايە؟!

گولمحمەد روانيە مامى خۆى، تاويك لە تارمايى روخسارى
وردبوويەو و وتى:

— خان ئاپۆ! خان ئاپۆ... كەسانى ئيمە بە ديل گيراون،

کەسوکاری ئێمە وا یەخسیرن بەدەست دوژمنەوه. چاوەروانی ئەمەم ئێتر نەئەکرد. وام زانیبوو جیهەن.... پاش ئەوهی ناوینشانی ئێمە لەوان وەرگرت، لەکۆلیان ئەبێتەوه و دی بۆ ئێمە. وام زانیبوو تۆزیک جوامیری تیدا هەیە هیشتا، بەلام نە، ئەندێشەیی خاوا! ئەو دیسانەوهش کەسوکاری ئێمە بە دیل گرتووه؛ لە راستیدا بە بارمتهی گرتوون. ڕەنگە ئازیزەکانی ئێمە هەر ئێستە لە دەرەوهی بناری کیوی سەنگرد ڕاگیراون و خەریکن خۆتەیارکردنی دوژمنەکانمان بە چاوی خۆیان سەیر ئەکەن. خۆ ئامادەکردن بۆ گەمارۆدانی ئێمە. شەویکی دژواریان هەیە ئازیزەکانی ئێمە، شەویکی دژوار تیپەر ئەکەن. سەرەڕای ئەمەش چەپخوون.... تەق و ڕەو خۆی شیوازیکە خان ئاپۆ. ئەگەر ڕاتان وایە پەلامار ئەدەین. من نامەوێ ئەمە زیاتر شەرمەزاری لای ئێوه بم!

خان ئاپۆ نەک لەگەڵ گۆلمحەمەد، بەلکۆو وەک لەگەڵ خۆی بێ، لە بەر خۆیەوه ورتەیی ئەهات و ناوی جیهەنی لە بن ددانەکانیدا ئەهاری:

— جیهەن.... جیهەن.... جیهەن! لە کوێوه بۆ کوێ جیهەن، لە کوێوه بۆ کوێ؟ تۆ بۆ خۆت پیاویک بوویت. بۆ خۆت سنوورداریک بووی. سنووری ڕۆژەهەلاتی ئەم خاکە بە ناوی تۆوه پارێزرابوو. پشستی هەموو بیگانهیەک لە خۆفی ناوی تۆ ئەلەرزی. تۆ بۆ خۆت پیاویک بوویت بەلووچ! بەلام... بەلام تۆیان دزی، تۆیان لە ئێمە دزی. تۆیان، تەفەنگەکەیی تۆیان لە سینەیی دوژمنەوه وەرگیرا بۆ سینەیی دۆست. خۆل بە دەمت، جیهەن! ئاگرت لی بباری کە گوللەت سینەیی سەبراو ئەسووتینی؛ ئاگرت لی بباری جیهەن!

— خان ئاپۆ... خان ئاپۆ!

— ئای... جیهەن، تۆ دەست ئەخەیتە دەستی داگیرکەر و خانەکانەوه، لەگەڵ تالانکەر و باجگیر و بەلاشخۆر و ناکەس پەیمان ئەبەستی بۆ ئەوهی بنەمالەیی کەلمیشی بە یەخسیری

بگری؟! ئای... جیهه ن بهردی ئەم کیۆه هەلتلووشی!

— خان ئاپۆ، خان ئاپۆ!

— دڵم گۆلمحه مه د، دڵم شکاوه گۆلمحه مه د. ههزم ئەکرد
سه رخۆش و جهوان بجهنگم. ههزم ئەکرد گالتە به مردن بکه م،
به لām... به لām به شهوێک پیربووم ئاپۆ گیان. به شهوێک پیریان
کردم بپیرانه. دڵم، دڵمیان شکاند. تاوێک سه براو بهینه ره وه
بیر و بیرى لى بکه ره وه ئەو پیاوه چهند پاک و بیوه ی بوو. دلیان
شکاندم ئاپۆ گیان. ئیسته ئیتر سروشتم وه رگه راوه و ههزم
گۆراوه. ئیسته ئیتر رق ئەستوورم، تهنه کینه. لیتی ناشارمه وه
که خۆم به گورگیک ئەزانم، گورگ. بهس ئەمه وی هه لبدرم،
بکوژم و بکوژم، سویند ئەخۆم ئەگه ر بمینم شتاقیان نه بویرم.
بوندار له ماله که ی دا بسووتینم. ئالاجاقی بکه م به بیژنگ و بو
برینی سه ری جیهه ن، بگه مه سه ره خس. بهس ئەمه وی بیانکوژم.
ئەمه وی بیانکوژم. خوین، خوین، خوین!

ئارام و له سه ره خو، گۆلمحه مه د وتی:

— زیندوو ئەمینى خان ئاپۆ!

— هیچ جیاوازی نییه من یان یه کی دی زیندوو بمینى. به لām
ئەگه ر من له خوینی خۆم گه وزام ئەرک بى له سه ر شانى
ئەوه که سه ی که ئەمینى ئەبى به لینم بداتى، بکوژى و بکوژى،
هه موو ناکه سانی وه کوو بوندار بکوژى.

گۆلمحه مه دیش به هه مان نه رمى و به په ریزه وه وتی:

— ئەتوانى خان ئاپۆ، خۆت ئەتوانى زیندوو بمینى. هیشتاش
ده رفه تمان هه یه، ئیمه ئەتوانین به ته ق و ره وه بیانخافلین و
تۆ... له درزیکه وه باى بده ره وه و خۆت ده ربازبکه.

— ئەى... گۆلمحه مه د! گۆلمحه مه د، چۆن ئەتوانم،
چۆن ئەتوانم ئەو کاره بکه م؟ چۆن ئەتوانم ئیوه ی چاوه کانم له
جهنگدا جى بهیلم و خۆم بوى ده ربچم؟ تۆ چۆن دلى مامت
ئهناسى ئازیز؟ ئەزانم که میرى بهس گیانى گۆلمحه مه دی ئەوی،

بەلّام من ھاوگيانى تۆم ئاپۇ گيان. ئەى تۆ گيانى من بە چى
ئەزانى، گيانەكەم؟

— بۆ تۆلەسەندەنەو... خان ئاپۇ، بۆ خوینخوۋازى!

— مەگەر پېكەو ئاپۇگيان، مەگەر پېكەو، ئەگىنا بە
تەنھا خۆم ھەرگىز! بىتۆ، بى بەگمەمەد و بى سەبرخان؟
ئایى.... قاچەكانم بە قسەم ناكەن! نەء، چۆن ئەتوانم خۆم
دەربازبەكەم و ئیوہ لە ناو گىژەنەكەدا جى بەیلم؟ مەگەر من بۆ
ئیوہ گورگەم؟! نا، كورپى خۆم؛ ئاپۇ تۆ ئادەمیزادە، ئادەمیزاد! من
ئادەمیزادەم و ئەو ژيانەم خۆش ویستووہ كە ئیوہ بوون. بە كەوتنى
ھەر كامتان، پارچەيەكى لەشى منیش گۆچ ئەبى. كە وا بوو
كاتیکە ئیوہ، ئیوہ نەمابن — ئەویش خۆم بە ئەنقەست لە كامى
گورگەدا جیم هیشتبیتن و رام كردبى. چۆن ئەتوانم ھەنگاو
ھەلینم؟ ئیتر چیم لى ئەمینیتەوہ كە بتوانم تۆلەى خوینى ئیوہ
بەكەمەوہ؟ مەگەر ئەوہى كە پېكەوہ بىمین ئاپۇ گيان. جا...
جا بەس پەژارەى ئەوہمە كە تۆ ماندوو بووى گولمەمەد. بە
داخەوہم كە تۆ ماندوو بووى ئاپۇ گيان!

گولمەمەد بە راستى و رەواىی گوتەكەى مامى وەرگرت

و وتى:

— من ماندوو بووم خان ئاپۇ، بەلى... من ماندوو بووم. ئەو
رۆژەى من برۆام بە ماندوو بوونى خۆم كرد كە تۆ بەو جۆرە
لە خورسوف گەرايتەوہ. ئەو رۆژە بوو كە من ماندوو بوون و
شكانى خۆمم برۆا پیکرد. ھەمان ئەو رۆژەش بوو كە من و
تۆ بەدەستى بى تەقەى خەلكى لەپى كەوتین و من لەوہ تى
نەگەیشتم. پاشى ئەو رۆژە من لە ئەندیشەى مەرگى خۆمدا
گرفتار بووم. چونكە ئەو رۆژە سەرەتای مەرگى من بوو. ئا،
بەلى! مەرگ! ئیمە كارێكمان دەستپیکردبوو كە ئەنجامەكەى
كویربوو بۆمان. ئیمە دەستمان دایە كارێك كە خۆشمان نەمان
ئەزانى تا چ رادە گەورە و مەزنە. من سەرەتا بە بیریشمدا

نهټهات که خهريکم دژايه تي حکوومهت ئه کم. من هيڼدهی
 تالّه موويه کيش بيرم له وه نهټه کرده وه که دژايه تي کردنی خان
 و زه ویدار به واتای دژايه تي کردنی میری و دژايه تي کردنی شايه.
 پاشتر له مه تيگه يستم که ئیتر تفهنگم به دهسته وه بوو
 و به زمانی گولله ئه دوام. قسه کردن به زمانی گولله له گه ل
 حکوومه تيک! ئه وسا بوو که زانيم کاره که مان گالته نييه. بویه
 ئیدی کار له وتووژ و چه له حانی ترازابوو. ئیمه تفهنگمان پی بوو
 و شهرمان ئه کرد و خوبه خو لایه نی ئه و جه ماوهره بووین که
 دهستیان به تال و ده میان داچه قابوو. بویه ئیمه به بی ئه وهی
 خوشمان زانیبیتمان فه رمانمان به خانه کانی ئه م جه ماوهره دابوو
 ئه وهی تا ئیسته خوار دوویانه بیگه ریڼینه وه. ئیمه نه مان ئه وت،
 له راستی دا تفهنگه کانی ئیمه ئه مه یان ئه وت. چونکه تفهنگ
 خو ناتوانی چه نه وه ری بکات، تفهنگ هه موو هه قه که ی ئه وئ
 و جیگه ی سازان و ناشتی ناهیلیته وه. پاش ئه وهی که گولله
 له لووله ی تفهنگه که ت ده رچوو، ناشتی و ریکه و تن له گه ل
 دوژمن ته نها یه ک واتای هه یه. واتاکه شی ئه وه یه که هه موو
 ئه وهی تا ئه مرؤ ویستووته بخه یته لاه و بگه ریته وه بؤ ئه و به ری
 کاره که؛ واته بی به کریکاری سته م. له م گیره و کیشه یه دا من
 زور شه وان بیرم ئه کرده وه خان ئاپو. بیرم کرده وه به لکوو بتوانم
 ریگه یه ک بدوژمه وه. به لام ده مه و به یانی هه موو شه ویک بینیم
 دیسانه وه له شوینیک دا راوه ستاوم که دوو ریگه زیاترم نییه.
 یه کیان رویشتن بوو و ئه و تریان چوک دادن. ئه و روژره ش که
 تو له خورسوف گه راپیته وه، روژی چاره سه ربوونی گرفتی شه و
 بیداریه کانی من بوو. ئه و روژه سه ره تای مه رگی من بوو. ئه وهی
 که پیرژن لای جوگه له ی ناشه که به تو ی وتبوو له راستی دا
 په یامیک بوو بؤ من له لایه ن عیزرایله وه. مه رگ، به لئ خان ئاپو!
 مه رگ!

خان ئاپو خاموش بوو و گوئی بوو. سه ره گه و ره که ی داخستبوو

و نیگای له بهردهکه بوو. له ئه‌نجامدا گولمحه‌مه‌د شیلە ی بیرەکانی خو‌ی بو ئه‌و وتبوو، هه‌رچه‌ند به‌ر له‌مه‌ش ناو به‌ ناو و پچ‌ر پچ‌ر هه‌ندی شتی له‌م باب‌ه‌ته‌ی به‌ر گو‌ی که‌وتبوو و خو‌یشی به‌ هه‌ست و ئه‌زموون له‌ هه‌ندی شت تی‌گه‌یشتبوو. به‌لام ئه‌وه‌ی له‌ زمان‌ی گولمحه‌مه‌ده‌وه ئه‌ی بیست جه‌ختکردنی‌کی راشکاوبوو که‌ یه‌کجی و به‌ کاکل و ناوه‌رۆک و ترا‌بوو. خان‌ئا‌پو ئه‌یی‌نی که‌ گولمحه‌مه‌دی ئه‌و، سنووری نی‌وان خو‌ی له‌گه‌ل ژیان له‌ لایه‌که‌وه و له‌گه‌ل مه‌رگ له‌ لایه‌کی ترمه‌وه روون کردو‌ته‌وه. هه‌میش هاته‌وه بیر‌ی که‌ له‌ گه‌رانه‌وه‌ی‌دا له‌ خورسوف، خو‌ی به‌ گولمحه‌مه‌دی وتبوو:

— «ئیمه‌ دو‌رانمان ئا‌پو گیان!»

— به‌ل‌ی خان‌ئا‌پو، ئیمه‌ دو‌راندوو‌مانه‌. ئیمه‌ دو‌راندوو‌مانه‌ و شک‌ستمان خواردوو‌ه. به‌لام راستیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه که‌ نامانه‌وی له‌ شک‌سته‌که‌ی خو‌مان‌دا ریسوا بین. ئیسته‌ که‌ وای لی‌هاته‌وه نامانه‌وی و ناب‌ی بین به‌ دو‌ژمن‌کام. شک‌ستی پیاو که‌ ئه‌گات، مه‌ردانه‌تر ئه‌وه‌یه که‌ وه‌کوو چنار بش‌کی. چون‌که‌ ژیان شو‌ینی‌کی هه‌یه و مه‌رگیش جی‌گه‌یه‌ک. مه‌رگ و ژیان هه‌ر کامه‌یان شو‌ین و نرخ‌ی خو‌یان هه‌یه. کاتی‌که‌ ژیان بیه‌وی به‌ ر‌ی‌گه‌ی خراپه‌دا خل‌ور بی‌ته‌وه، که‌ وا بوو ب‌ژی مه‌رگ! من و تو خان‌ئا‌پو ژیانمان شیرین و شیاو ویستوو‌ه، که‌ وا بوو مه‌رگی‌شمان شایان و هی‌ژا ئه‌وی. مه‌رگی د‌ژیو، شیاوی ژیان‌ی کر‌یته‌. چون‌که‌ چه‌په‌لی ژیان‌ی د‌ژیو به‌ خو‌ینیش خاو‌ین ناب‌یته‌وه. ژیاوین خان‌ئا‌پو، به‌ سه‌ربه‌رزی و مه‌زنی ژیاوین و ره‌وانیه‌ خو‌مان له‌ د‌ژیوی هه‌ل‌ژه‌نین. ئه‌گه‌ر له‌وه زیات‌ریش هه‌ل‌په‌ی ژیانمان هه‌بوایه، ره‌نگه‌ نه‌گبه‌تی ئه‌ی‌گرتین. له‌ راستی‌دا نه‌گبه‌تی ئه‌و‌کی ئه‌گرتین. سووک و ر‌یسوا و ره‌نگه‌ بی‌ روومه‌تیش ئه‌بووین. کی زانی‌بووی جیه‌ن خانی سه‌ردار، ر‌وژیک تا ئه‌م راده‌یه خو‌یری بی‌؟ خودی جیه‌ن، ئه‌گه‌ر وای داب‌نیین که‌ ر‌وژگاری‌ک جگه‌ له‌مه‌ بووب‌ی، مس‌و‌گه‌ر ئه‌یتوانی ئه‌م‌رو‌ی خو‌ی

تا ئهو تامه‌ی یه‌که‌مجاری تیا بدۆزینه‌وه، ئاو ئه‌خۆینه‌وه تا چێژی
تینویتی شکاندن یه‌که‌مجار ده‌ست خه‌ینه‌وه. له ئاودا ئه‌که‌وینه
مه‌له تا به‌و شه‌وقه‌ی یه‌که‌مجار بگه‌ینه‌وه، شنه هه‌لئه‌مژین
تا‌کوو نیشانه‌یه‌ک له‌و یه‌که‌م سروه‌یه هه‌ست پێ‌بکه‌ین. ژیان
یه‌که‌جاره له هه‌ر وه‌رزیکیدا!

تۆ چۆنی تی‌ئه‌گه‌ی ستار، تۆ ده‌رباره‌ی ژیان چۆن بیر ئه‌که‌یته‌وه؟
ستار که تا ئهم کاته له په‌نای به‌رده‌که‌دا و له ناو تاریکه‌که‌دا
ون بوو، جوولّا، تاویک پاما و پاشان له وه‌لامدا وتی:
— شیرینی ژیان له جاریک زیاتر به دلی مروّقه‌وه نالکی؛
به‌لام تالیه‌کانی هه‌موو جاریک تازه‌یه، هه‌رجاره و تازه‌تره.
بێ‌ده‌نگیه‌ک که‌وته‌وه.

گو‌لمحه‌مه‌د خامۆش ببوو. خان‌ئاپۆ هه‌لسابوو و دل‌نیگه‌رانی
به‌گمه‌مه‌د بوو. وه‌لامه‌که‌ی ستار بو ساتیک گو‌لمحه‌مه‌دی
دردۆنگ کردبوو و خستبوویه گومانه‌وه.
خان‌ئاپۆ به بی ئه‌وه‌ی سه‌رنجی گو‌لمحه‌مه‌د رابکێشی،
خروّشابوو و خه‌ریک بوو له ناو تاریکی شه‌ودا نوقم ئه‌بوو.
ستار هه‌روا له بن به‌رده‌که دانیشتبوو و چه‌ناگه‌ی چه‌قاندبوویه
سه‌رده‌ستی و بزه‌یه‌کی سووتاو و جه‌خاراوی له چاوه‌کانیدا
ئه‌گه‌را.

— بیر له چی ئه‌که‌یته‌وه ستار؟

— بیرى ئه‌وین، وام له ئه‌ندیشه‌ی خو‌شی ئه‌ویندا!

فه‌ربود وتبووی:

«ئیمه له پیناوی ژیان و به ئه‌وینی ژیان ئه‌مرین، نه‌ک
به ئه‌وینی کوژرانه‌وه بژین! به‌لام تۆ! خو‌بشت ئاگات لی نییه
که به‌رداشتی به‌راوه‌ژووت له پرنسیپه‌کان وه‌رگرتوو. ئه‌وینی
قوربانی بوون، ئه‌وینی مه‌رگ، نه‌ه! ئهم بو‌چوونه‌ی له تۆدا سه‌ری
هه‌لداوه، عیرفانییه. په‌نگه بو ئه‌وه‌ی زۆر له بیابانه وشک و
چۆله‌کاندا به ته‌نها پێت کردوو. به‌لام من مه‌نسووری هه‌للاج

نیم و ناهیلّم تویش ببی به برایمی ئهدهم! من هۆنهرم و تویش پینهچی! منیش و ئهوانی کەش، ههروهها خودی تویش، ههسهنی سهباح نین! نهخیر! جا بۆیه ریگه نادهم هاوړیکانم بهو جوړه خوځان تیا ببهن، نهخیر! من ناتوانم به چاوی کراوهوه، وهکوو گه‌لحوکان رابوهستم و ببینم که ئازیزه‌که‌ی من به ئه‌وینی مهرگ و تیاچوونهوه ئه‌چی به‌رهو مه‌ردن و فهوتان. نهخیر، ئه‌مه شیوازیکه له نیه‌لیزمی بی خه‌وش!»

به‌لام واتای ئه‌وین، سه‌ردانانه. ئه‌وین، ئه‌وین، ئه‌وین. چه‌نده ترسناک، چه‌نده دژوار، چه‌ند سامناک. داخی گرانم.

داخم ئه‌ی پیاو، که ئه‌وینت مه‌گهر له ئازاردا نه‌ناسی. ئه‌وینت مه‌گهر له ئازاردا. نه‌ء!

تۆ توونا نه‌بوویت،

تۆ نه‌فه‌وتاوی له ئه‌وین، له ئه‌وین، له ئه‌وین.

به ژان هاتی بۆ چاره‌ی ژان و ئه‌لماس به ئه‌لماس، چونکه ئه‌وین به ژانه‌وه فی‌ر بووی، چونکه شه‌یدای ئازاری. بۆیه له‌رزى رۆیشتن تۆی کرد به تریشقه له گیانی ئه‌ویندا و، شه‌وقی په‌له وه‌ها ئاگری تی به‌ردای که یادی ژیان و گیانت به جاری له بیر چوو‌یه‌وه. خوینبایی ئه‌وین.

نه‌ء، تۆ نه‌فه‌وتاوی،

که ئه‌وین مه‌گهر له ژاندا،

که ئه‌وینت مه‌گهر له خویندا نانه‌سیته‌وه.

له ساکارترین، له ساکارترین گه‌وه‌هری ئاده‌میدا ئه‌وینت دۆزیه‌وه و یه‌کسه‌ر - به سه‌ر و گیانه‌وه - سه‌ر و گیانت به‌ختکرد به ئه‌ندیشه‌ی خو‌شی ئه‌وینه‌وه. ئه‌م بوونه‌ت ئه‌یتوانی چی لی‌ت بو‌ی گرانتر له بوونت؟ روومه‌تت به گره‌ی تاو و با برژاند، هی‌شوویه‌کی دیاریی ئه‌وین.

— حەزم لىبوو نالىنى چگورەكەى بەگمەمەد جارێكى
كەش بىسىم.

ستار لە وەلامدا وتى:

— منیش زۆرم پىخۆش بوو.

— خوينم گر ئەگرى كاتىكە بەگمەمەد چگورەكەى
ئەخاتە نالىن. سەرتاپا ئەبەم بە غەم و شەوق.
ستار وتى:

— ئەو ساتانەىە كە مەرووف ئەيسەلمىنى كە ژيان نەرخى ژان
و ئازارەكانى هەىە.

گولمەمەد نە ئىتر لەگەل ستار، بەلكوو لەگەل خۆى،
ئارام و خەمناك لەبەرخۆىەو وتى:

— ئەموىست بىكەم بە زاوا كاكە برا. خەنەبەندانم بۆ كردى.
خەنەبەندانم بۆ كردى سۆماى چاوەكانم!

دووركەوتنەوەى بەگمەمەد لە براكەى، ئىستە و لە پر
ئەتوت پرووى دابوو. گولمەمەد نەبوونى براكەى زۆرتر لەوەى كە
ئەبوا، بەئاشكرا هەست پى ئەكرد. نىوانى خۆى و براكەى زۆر بە
قوول و دوور ئەزانى و هەستىكى واى پەيدا كردبوو كە براكەى
بۆ هەمىشە لە دەست داو و هەرگىز روخسارى نابىنىتەوە.
كەلكەلەى لەپرى هەستىكى نامۆ و كتوپرى لە دەسدانى
براكەى ببوو بە خەنجەرىك كە رەگ و دەمارى گولمەمەدى بە
وردبىنىەكى ملۆزم لىك هەلئەپچراند و ژەهرى ئەو كەلكەلەىە
واى لىئەكرد رابىت و بە شۆپى بى شۆپى براكەىدا، خۆى لە
شەوى نووتەكدا ون بكات بەلكوو بەگمەمەد بدۆزىتەوە، بە
ناباوەرىپەوە لە ئامىزى بگرى و پى بلى:

«هيزى ئەژنۆم... سۆماى چاوانم! براى شىرىنم!»

بەلام واى نەكرد و بى پەرواى ئاشكراكردنى نىگەرانى و
بەدگومانىەكەى خۆى، سەرى هەلئىنا، پروانىە لای ستار و وتى:
— تۆ مەرگ چۆن ئەبىنى ستار؟

ستار سارد و به بى چركه وه لامي دايه وه:

— مهرگ نامه وي بيبنم، من له مهرگ بيزارم!

— بيزارى له مهرگ؟! —

— بيزارم له مهرگ!

— بيزارى له مهرگ و بهو جوړه خوټ خزان دوته گهروويه وه؟

— بيزارم له مهرگ و بهم جوړه ش خوټ هاويشتوته گهروويه وه!

گولمحه مه د به بى نه وهى نيگاي دردونگى خوټى له سهر

روخسارى ستار بگويزي ته وه، تاويك خاموش بوو و پاشان وتى:

— ستار!

ستار به ههمان كورتى وه لامي دايه وه:

— به لى؟

گولمحه مه د وتى:

— جاريكى كهش نه مه وي شتيكت لى بپرسم.

— نه ته وي چيم لى بپرسى؟

گولمحه مه د به نهرمه خنده يه كه وه وتى:

— دلنيام خوشت نه زانى نه مه وي چيت لى بپرسم. نازانى؟

ستار بى وه لام ما و گولمحه مه د وتى:

— گيانى مروټ له ههمو شتيك لاي نازيتره. نه مه وي بزانه

تو بو بهو جوړه گيانى خوټ نه خه يته مه ترسيه وه؟

پاش تاويك رامان، ستار وتى:

— منيش نه مويست نه مه له تو بپرسم، تو بوچى خه ريكي

بهم جوړه گيانى خوټ تيا نه بهى؟

— من ناچارم.

— بوچى ناچارى؟ ريگه ي ژيانيان بو تو ش هيشت بو وه.

— نه خير!

— بو نا، من خوټ شايه تم.

گولمحه مه د وتى:

— نه وه ريگه ي ژيان نه بوو، ريگه ي سهر شوږى بوو. زور كهس

هه ن كه ئه پرسن پاكانه كردن واتای چیه. ئه و كه سانه لایان وایه گولمحه مه د ئه گهر بورینی وه رگرت، ئه توانی هه تا ماوه به سهروه ری و سه ره رزی ژیان بباته سه ر. ئیتر ئاگیان له وه نییه كه حكوومه ته كه یان ئه یویست له گولمحه مه د جهنده رمه بتاشی. به لام تو ئه وه ئه زانی، ئه زانی كه حكوومه ت مانگی به ناوچه وانی منه وه نه دیوو. شه رزا و جیهه ن و زوری تر وان له بهر چاوم. چۆن ئه ته وی من خۆم له ئاوینه ی ئه وان دا ببینم؟! كه وا بوو ئه مینیته وه یه ك رێگه، ئه ویش ئه و رێگه ی كه لی رهین.

— بو هه لئه هاتی؟ خۆت باشتر ئه زانی له جهنگ دا، ره ویش ههیه. به لامار و پاشه كشه ش ههیه. كشانه وه ی به جی خۆی جهنگه.

— ئه م شتانه ئه زانم، به لام! یه ك شتم زانی و پاشی ئه وه هیوام برا.

— چی بوو ئه و شته؟

گولمحه مه د وتی:

— خه لکی، خه لکی ده ستیان نا له روومانه وه. چونكه ئیمه نه ئه و ده سه لاته مان هه بوو كه خه لکی ئه یویست بو ئه وه ی پالی پیوه بدات، نه خو شمان ئه مانزانی ده ستمان داوه ته چ کاریك و چ جو ره بهرنامه یه كمان بو جه ماوه ر له بهر چاو گرتوو ه. له م دوا یانه دا بوو له وه تیگه ی شتم ده ستم داوه ته کاریك كه له چه ند و چۆن و ئه نجامه كه ی و، له راستی دا له ئامانجه كه ی ئاگادار نیم. ئه م دوا یانه بوو كه زانیم كاتیكه له گه ل لایه نیك ئه جهنگی واته ئه و لایه نه ت ناوی، كاتیكیش شتیك نه ویست ئه بی بتوانی شتیکی دیکه له جیگه ی دابنی. به لام من تیگه ی شتم، له م ئاخریه دا تیگه ی شتم له گه ل چی شه ر ئه كه م، به لام نه م ئه زانی ئه بی چی بكه م. به لام كاره كه ی من! هه ه! هه ر له و پۆژانه ی سه ره تاوه رێگه ی گف تو گووی قه پات كر دبوو. كاتیكه تو به تفهنگ ئه دووی، ناتوانی تكاو رجا بكه ی كه جه نابانی ئاغه كان، ئیوه و خوا سالانه

فەردەھەك زیاتر دانەوێلە بەدەن بە وەرزیڕ و ڕەشاییەکان. گوللە
 ھەمووی ئەوێ. سازش و ئاستکردنەوێش واتای ئەوێ دەس لە
 ھەموو داخوایەك ھەلبەگەری و خوشت لە سەر سفرەي ئاغەوات
 دابنیشی. منیش ئەگەر دەستم لە داخوای ھەلبەگرتایەت ئەبوايە
 خۆم لە سەر داواکارییەکانم بەدەم بە دەس ئەوانەوێ تا بەھەر
 شیوہیەك ئەیانەوێ خوار و راستم بکەنەوێ. بۆیە ڕیگەي نیوان
 بۆ من نەبوو. ڕەنگە ڕاپەراندنی جووتیار بۆ ماوہیەك کاریکی دژوار
 نەبێ، بەلام ئەو کاتەي کە سەری جووتیار بە ڕین ئەچێ، تۆ ئەبێ
 بتوانی وەلامی ژن و منالەکەي بەدەیتەوێ. بەلام من چ وەلامیکم
 ھەبوو بەو ژن و منالانەي بەدەمەوێ، کاتیکی بە ڕوونی لیم دیار بوو
 کە بەرەنجامی کارەکە ناکامیە؟ ناکامی بە دلیاییەوێ. ڕۆژگار،
 مەرۆف فیڕ ئەکات بیر بکاتەوێ. من بیرم لیکردەوێ! زۆر شەونخوونیم
 کیشا و بیرم لیکردەوێ تا گەیشتمە ئەو بەرەنجامەي کە ناکات
 ھاتووم. درەنگ ھاتووم یان زوو، ئەوێ نازانم. بەلام ئەزانم لە کاتی
 خۆي دا نەبووێ. دەنگی چگورەکەي بەگمحمەدی ئیمە خۆبەخۆ
 چەندە خوشتە، بەلام لەگەڵ شەوبازی گەردوون یەك ناگریتەوێ.
 جا ئەو سەری کە ئەو جۆش و خرۆشەي تیایە، کاتیکی لەگەڵ
 ڕەوتی زەمانە یەك ناگریتەوێ، بۆ ئەبێ شەرمەزاری بکەي؟ بۆ
 ئەبێ بە پاکنەکردن لە لای حکوومەت ئەو سەرە سەرشۆڕ بکەي؟
 ئەوین بۆ ئەبێ بێ ڕوومەت بکری؟ راستیەکەي بەم ڕیگەيەي
 ھەلمبژاردووێ ئەمەوێ ئابرووی ئەوین بپاریزم. ئەمە شیت بوونە؟
 بەلێ؛ بەلام باشترە! ھەندێ جارێ شیتیتی ئەوپەری ئاوەزە.
 مەرۆف جارێک لە دایک ئەبێ و جارێکیش ئەمرێ... جا بۆیە سەرم
 لە کاری خۆم سوورنەماوێ چونکە ئەزانم بۆچی خەباتم کردووێ
 و ئەزانم کە نامەوێ لەوہ زیاتر درێژەي پێ بەدەم و، ئەشزانم لە
 پیناوی چی دا ئەکوژریم. بەلام سەرم لە کاری تۆ سوورماوێ کە
 تۆ بۆ! بۆ سەرەرای ئەوہي کە قسەکانت لەگەڵ کردارەکەي من
 یەك ناگریتەوێ، بۆچی ئاماژەي ئەوہي ھاوڕیکانت ڕیاز و کاری

خۆيان ھەيە، تۆ لىڧرە لەگەل منى و خەريكى خۆت ئەخەيتە ناو
ئەگرەوھە؟!... من نازانم ئىوھ چ داب و نەريتيكتان ھەيە، بەلام
ئەزانم كە تۆ وەكوو سەربازىكى سوپا وايت و ئەبى فەرمان لە بالا
دەستەكەت وەربگري. بۆيە تياماومەتەوھ كە تۆ لىڧرە، لە تەنيشت
منەوھ كە خەريكم دوا شەوى جەوانى خۆم سەير ئەكەم، چى
ئەكەيت؟ ئا لەم كارەى تۆ من سەرم سوور ماوھ!

ستار ھەنيەى لە سەر دەستەكانى بەرزكردەوھ و بە بى
ئەوھى بىروانيتە گولمەمەد، وتى:

— تۆ خۆت لە زمانى منيشەوھ دوايت. من لەو ھۆزەى كە تۆ
وتت دابرام و بەرەو تۆ ھاتم، چونكە ئەمويست پڤز و پوومەتى
ئەوينم پاراستبى. بەس ئەوھندە!

— شىتيەتى؟!

— شىتيتى نا، خودى ئەوين.

گولمەمەد تاويك بىدەنگ بوو و پاشان پرسى:

— ئەمە چى لە گەوھەر و بنەپەتى كارەكە ئەگۆڤڤى؟ تۆ
خەريكى دلى خۆت خۆش پائەگري؟
ستار وتى:

— رەنگە. رەنگە دلى خۆم خۆش پائەگرم بەوھى كە بە چاوى
ئاوھلەوھ بەرەو پووى مەرگ ئەچم. رەنگە دلخۆشم بەوھى كە
خۆم بە شكست خواردووى مردن نازانم. دلگەرمى من ئەوھيە
كە نەزانستە بەرەو پووى مەرگ ناچم؛ لەمكارەمدا خودى من
بۆ جۆڤيک لايەنگري لە ژيان ئەگەڤڤم. لە راستىدا بە ئەوين و
پڤزى ژيانە كە خۆم ئەدەم بە دەس مردنەوھ. ھەر بەو جۆرەى كە
تۆ خۆت! گولمەمەد! تۆ خۆيشت زانيتە و بە چاوى كراوھوھ
خەريكى بەرەو پووى مەرگ ئەبيتەوھ، وانىيە؟

— با، وايە، بەلام! جياوازييەكەى ئەوھيە كە من بە ئەندازەى

تۆ لە مەرگ بىزار نيم. مەرگ بۆ من شتيكى وەكوو دريژەى
پڤبازيەكە. من لە زيني ژيان دا بەزيوم و بەر لەوھى پيشيل بکړم،

مەرگم قبوول کردوو، ئەگەر بێتە پێشەوه. من مەرگم وەکوو بەشیکی لە ژيان قبوول کردوو. دەمیکە کە من مەرگم قبوول کردوو. بەلام تۆ چی، تۆ کە لە زینی ژيان نەکەوتوویتەتە خوارەوه تا لە ترسی پێشیل بوون خۆفت لی بنیشی، ئەی تۆ بۆ؟! ستار لیوی گرت بە ددانەوه، تاویک بێدەنگ بوو و پاشان وتی:

— من خەریکم تاوانی ژیانم ئەدەمەوه. ئەوهی بە خان ئاپۆت وت منیش بیستم. لەو شکان و سەرکەوتنانە ی کە ناوت بردن منیش بەشدار بووم و هەولم بۆ دابوون. بۆیە ئەبێ تاوانەکە ی بدەمەوه.

گولمەمەد وتی:

— ئێمە سەرمان لە پێگە ی ئەم یارییە دا داناوه، بۆیە من ئەگەر پێویست بکات، ناچارم بکوژریم. چونکە کوژران بۆ من درێژە ی ئەو پێگە و رێبازە کە گرتووتمەتە بەر! بەلام تۆ! تۆ چی؟ — منیش بە شیۆهێک ناچارم و بۆیە شە سەرم لەم کارە دا داناوه. من پەیمانم لەگەڵ تۆ بەستوووه و تەنها کاریکە لە دەستم دی ئەوهیە کە لە لای تۆوه بەرم. من بپروام بەوه هەیه کە: یان پەیمان مەبەستە، یان ئەگەر بەستت بە پەیمانەکە ت ئەمەگدار بە!

گولمەمەد کە دیاربوو ئەیویست دوا بەلگە ی خۆی بخاتە پروو، وتیهوه:

— من لە کوژرانی خۆم دا بۆ رزگاریی خۆم ئەگەر پیم. ناچارییەکە ی من لەمەدایە. ناچار بوون لە مەر ئەو کارە ی کە هەمبووه. من ئەگەر نەمويستایەت بکوژریم، رەنگە نەگبەتی و سەر شوپری دای ئەگرتەم. بەلام تۆ، تۆ لەمکارە دا کە لیشتی بپزازی، بۆچی ئەگەر پیم؟ تۆ خۆ ژیان ت مەترسی پێشیل بوون و نەگبەتی لە سەر نەبووه؟

— بووه! من لەگەڵ تۆ دا بووم و ئەبێ تاوانەکە شی بدەمەوه.

رېگه‌یه‌که پیکه‌وه پیا رږوښتووين و ئه‌بې ته‌واویشی بکه‌ین؛
ئه‌گه‌ر کوټایه‌که‌ی مه‌رگیشی بې؛ ئه‌و مه‌رگه‌ی که من لیی
بیزارم و جگه له پیناوی ژیان‌دا ناچم به لای‌دا. به‌لام ئه‌وه بزانه
که منیش له مه‌رگ‌دا بو رزگار‌بوون ئه‌گه‌رېم!
ستار بیده‌نگ بوو و، گولمه‌مه‌د لیی راما و وتی:
— قسه‌که‌ت مه‌خوره‌وه!

ستار روانیه گولمه‌مه‌د و وتی:
— هه‌ق و ابوو رېگه‌ی ژیان‌مان بگرتایه‌ته به‌ر. خوټ باشت‌ر
ئه‌زانی له جه‌نگ‌دا ره‌ویش هه‌یه. هیرش و په‌لامار و پاشه‌کشه
له تایبه‌تمه‌ندیه‌کانی شه‌ره و هه‌لاتنی به‌جی خو‌ی شیوه‌یه‌که
له جه‌نگ. ژیان به به‌ریه‌وه مابوو و ئیمه‌ش ئه‌مانتوانی زه‌مین‌ه‌ی
پاشه‌کشی ئاماده بکه‌ین.
گولمه‌مه‌د هه‌لساو وتی:

— بو من یه‌ک رېگه زیات‌ر نه‌مابوو‌یه‌وه. رېگه‌یه‌ک که
هی‌ناومانیه‌ته ئه‌م شوینه. نامه‌وی خو‌م به ئه‌ندی‌شه‌ی خو‌شی
ژیان‌ه‌وه بخلافینم، هه‌زم له‌وه‌ش نییه ئه‌ندی‌شه‌ی خاو هه‌لم
بگری. ئه‌گه‌ر ئه‌مشه‌و و له‌م گیژنه‌نه ده‌رباز بووین، ئه‌توانین ناوی
لی بنیین پاشه‌کشی. بزانه کی‌یه ئه‌و تارماییه، خان‌نایویه؟
— نه‌ه، زیوه‌ره.

— ئه‌مزانی، هه‌ر ئه‌مزانی!
گولمه‌مه‌د به‌ره‌و ژنه‌که‌ی هه‌نگاوی نا و تاویک له ئامیزی
خویدا رایگرت.

زیوه‌ر شه‌له‌ژابوو و هه‌موو گیانی ئه‌له‌رزی. گولمه‌مه‌د
چو‌خه‌که‌ی خو‌ی دا به شانی‌دا و به‌ره‌و ته‌له‌به‌ردی لای کانیه‌که
بردی و دای نیشاند. زیوه‌ر هه‌روا خاموش و تاساو بوو و ئه‌له‌رزی.
گولمه‌مه‌د زه‌رکیک ئاوی راگرت بو ژنه‌که‌ی و ئه‌نجا زانی
ده‌سته‌کانی خویناوییه. گولمه‌مه‌د مو‌ربوو‌یه‌وه له ده‌ست و
روخساری ژنه‌که‌ی. زیوه‌ر خه‌نجه‌ره خویناویه‌که‌ی خسته ناو

زهرکی ئاوهکه و بوغزی تهقی.

بهلام دهسبهجی دهمی خووی به دهسته خویناویهکهی گرت
و پرووی له سینهی میردهکهی دا شاردهوه و به دژواری کهوته گۆ:
— کوشتم... کوشتم... خواجه گیان... یهکیانم کوشتم...
کوشتم... به خه نهجر... به خه نهجر... سه د جارم له دلی چهقاند...
خواجه گیان... خواجه... چ خوینیکی گهرم... دهستهکانم...
دهستهکانم بشوره گولمه مه د!

ئهوهندهی گولمه مه د دهست و چاوی زیوهر به ئاوی کانیهکه
بشوری، ستار، نادهلی چوارگویشلی له ناو تاریکیهکه هیئایه
دهروهه. نادهلی تۆزی ئه شهلی و ستار بن بالی گرتبوو و له چال
و چۆلی بهرد و هه له ته که کان ئه پیه راندهوه.
— ئه و ئیتر لیڤه چی ئه کا! نادهلی!؟

زیوهر بو گولمه مه دی گێڤرایه وه که نادهلی له گهلی
هاتوو و پاش کوشتنی تفهنگچیه به لووچه که شه له ژاوه و پی
هه لنووتاوه و به ربوته وه.

ستار، نادهلی له گوپی ئاوهکه دانا. بهلام جهوانی
چارگویشلی هه روا خاموش و چه په ساو بوو و توانای قسه کردنی
نه بوو. گولمه مه د نیگه رانی ئه وهی که پرووی دابوو، ههروه ها
په روشنی دواکه وتنی به گمه مه د و ونبوونی خان ئاپۆ، روانیه
دهور و بهر. بهلام هیچ نیشانه یه کی به گمه مه د و خان ئاپۆ لی
نه بوو. ده رکه وتبوو که جیهه ن دۆل و دهروه کانی گرتوو و ئیتر
پیویست به کیشک کیشان نه بوو. بهلام گولمه مه د چی پی
ئه کرا؟

تارمایی خانمه مه د که به کۆمه کۆم ئه هات بو لایان،
سه رنجی گولمه مه دی راکیشا. خانمه مه دیش هه والی
هیئابوو که گهلی تاقمه تاق و دهرووی گاتاق گیراوه و کیوه که
گه مارۆ دراوه. لووتکه ی چالقیش هه روا به دهست ئه و و قوربان
به لووچه وهیه. ئه یویست بزانی ئه بی چی بکری.

گوڤمحه مه د زیوهر و ناده لی چوارگویشلی دایه دهست
براکه ی و وتی:

— ئیمه چاوهرپی خان ئاپۆ و به گمحه مه د ئه بین. ئیوه
سه رکه ون و چاوهروانی ئه ماژهی ئیمه بن. دئیام له وهی که ئه بین
به دوو به دوو، سه ره تا ئه بی ئه وه به ری رۆژئاوای کیوه که تاقی
بکهینه وه بۆ چوونه دهره وه. به لام ئه گهر ویستمان به چه پخوون
بدهین به سه ریان دا ئیمه له ملاوه په لامار ئه دهین، تۆ و به لووچیش
له لای سه ره وه.

ئاگاداریکردنی زیوهر به تویه، زۆر په ریشتانه.

زیوهر له گه ل خانمحه مه د نه رۆیشیت. بویه خانمحه مه د بن بایی
ناده لی چارگویشلی گرت و به زهردوماهه که دا سه رکه وتن. زیوهر
چۆخه که ی گوڤمحه مه دی هه روا به شانوه بوو و له په سا له رزی
پیائه هات. ستار و گوڤمحه مه د به دهوری کانیه که دا پیاسه یان
ئه کرد و چاوهرپی بوون. جار جار به بی گوته و قسه به به رده می
یه کدی دا تی ئه په رین. گوڤمحه مه د ئاخهره که ی خوی پی رانه گیرا
و به و ئاقاره ی براکه ی رۆیشتبوو خوی هاویشته ناو تاریکیه که
و ئه مه دله خورپه که ی ستاری ئه وه نده ی تریش په ره پی دا. ته نها
کار ئه وه بوو دابنیشی و زیوهر بدوینی به لکوو ئه وه ی دیویتی
بیگیرپته وه، ئه م وتووێژه بۆ زیوهریش باشتربوو و تۆزی هیوری
ئه کرده وه، زیوهر وتی:

— زۆرن، زۆر زۆرن. هه موو پرووکاری دهره وه ی کیوه که یان
پرکردوو. وه کوو میرووله له ناو به رده کان دا هیلانیه یان کردوو.
بلقیس و مارالیشیان به یه خسیری راگرتوو.
پاشان گریا و وتی:

— گوڤه که م! کوپه که م! کوپه شیرینه که م.

هه رچی چۆن بوو به گمحه مه د و خان ئاپۆ دهرکه وتنه وه.
به گمحه مه د دهست و ده می جه نده رمه یه کی به ستبوو و دابوو به
به ر. خان ئاپویش له گه ل به گمحه مه د ئه هات. هاتن و دانیشتن.

خان ئاپۆ - بەرلەوہی گولمحمەد بگاتەوہ - دەمبئنی جەندرمەکەہی کردەوہ، لە سەر بەردەیک داینا و و کەوتە لی پێچانەوہی.

— خۆزگە تۆم نەبوايە دایکەکەم، خۆزگە تۆم نەبوايەت!
مارال دەستی بە کاکۆلی کورەکەيەوہ بوو و لە بەر خۆيەوہ ئەدوا. بلقیس خزايە نزیک مارالەوہ. مارال پروومەتی لە ناو شانی بلقیسدا شارەوہ و وتی:
— دلم ئۆقرە ناگری، دلم ئۆقرە ناگری پوورە بلقیس. من ئەبی بچم بۆ ئەوبەری کێوہکە، بۆ لای گولمحمەد.
— ئارام بگرە کچم، ئارام بگرە. ئەمشەویش کۆتایی دی، ئەمشەویش تی ئەپەرێ.
مارال پەڕیشان و شپەزە پروومەتی لە شانی بلقیس کردەوہ و پرسى:

— ئەوان خۆیان ئەزانن کە گەمارۆ دراون؟!
بلقیس وتی:

— بزانیان ئەزانن جیاوازی نییە کچم. ئەم کێوہ! گولمحمەد جگە لەم کێوہ بۆ کوێتر ئەیتوانی بروت؟ شووہکەت ئەوکارە کردووە کە ئەیتوانی بیکات. ئەگەر ئەتەوێ دلی پەرۆش و پەڕیشان نەبی، تۆ لیڕە ئۆقرە بگرە. بی ئۆقرەیی ئیئمە دوژمنەکانمان شادمان ئەکات. بۆیە ئەبی دان بە خۆتدا بگری. دان بەخۆتدا بگرە ئازیزەکەم.

لەشکرەکەہی جیھەن بە روالەت ئارام بوو، بەلام جموجۆلیکی شاراوہ پێئەچوو خەریکە خۆی ئاشکرا بکات. سرتە سرت دەستی پیکردبوو و ئەمە خۆی سەرەتای بشیویەک بوو کە ئەبوايە بخەوینری. لیڕە و لەوێ، لە ھەموو سووچ و کەناریک، تەفەنگچيەکان لە پەنا و پەسیر خزاوون و خۆیان گرد و کۆ ئەکردەوہ. چوار پیکان لە خوار بناری کێوہکەوہ راگیرابوون و ناو بە ناو خەلکی پەلکیشکراو لە دەور یەک دانیشتبوون و شەویان

رائه‌بوارد. خه‌لکه‌که، چ ئه‌وانه‌ی خاوه‌نی ولسات بوون و چ ئه‌وانه‌ی ده‌ستیان به‌سه‌را گیرابوو، له‌قه‌راخ مه‌زلگه‌ی هی‌زه‌که دامه‌زرا‌بوون و به‌کری‌گیراوه‌کان، ئه‌وانه‌ی له‌لایه‌ن ده‌ربه‌گه‌که‌نه‌وه نێردرا‌بوون بۆ یارمه‌تی، له‌نیوان سی‌هی‌زی هی‌رشکه‌ر له‌گیرو‌گاز نرابوون، چ چه‌کدار و چ پسی‌پۆر.

سه‌ربازه‌کانی به‌کتاش لووتکه‌ی ته‌ک مه‌رگیان گرتبوو و به‌سه‌ر دوو ده‌رووی چاب‌لووک و گاتاقدا زāl بوون. چاب‌لووک لای چه‌پ و گاتاقیش له‌شانی راسته‌وه. لووتکه‌ی حه‌سه‌ن‌کپ‌راویش به‌ده‌س سه‌ید شه‌رزا و تفه‌نگچه‌کانیه‌وه بوو. که‌وا بوو شه‌رزا ئه‌یتوانی هم‌به‌سه‌ر ده‌رووی چاب‌لووکدا بپروانی و هم‌گه‌لی باریکیش. ئیره‌ش که‌هی‌زه‌که‌ی جیهه‌ن سه‌نگه‌ری گرتبوو لووتکه‌ی پیازی بوو، ئه‌پروانی به‌سه‌ر ده‌رووی تاق‌مه‌تاق و دۆلی چاب‌لووکدا. ئه‌مایه‌وه لووتکه‌ی چالقی که‌تاش و تووش و دژوار بوو و پێ‌نه‌ئچه‌وو جگه‌له‌بوومیه‌کانی نه‌جه‌ف ئه‌ریابی سه‌نگردی، ئه‌وانی که‌لیی سه‌رکه‌وتبی‌تن. جگه‌له‌وه‌زۆریش گرنه‌گ نه‌بوو، چونکه‌به‌به‌ستنی ده‌رووی تاق‌مه‌تاق و دۆلی باریک له‌هی‌چ شانیکی لووتکه‌ی چالقیه‌وه‌پێ‌گه‌ی ده‌رباز بوون نه‌ئهما، مه‌گه‌ر له‌ناو تاشه‌به‌رده‌کانی بناری ده‌رموه‌ی کی‌وه‌که‌وه. به‌کتاش دۆخی کی‌وه‌که‌ی به‌جیهه‌ن و ئه‌فسه‌رانی خۆی پێشان دا‌بوو و خۆیشی له‌گه‌ل جیهه‌ن خه‌ریکی دامه‌زراندنه‌وه‌ی هی‌زه‌که‌و دۆزینه‌وه‌ی شوینی له‌بار بوون بۆ دانانی شه‌ست تیره‌که‌.

له‌نیوان تفه‌نگچه‌کانی جیهه‌ندا که‌به‌که‌لین و قوژبه‌پێ‌چاو‌پێ‌چه‌کانی یالی کی‌وه‌که‌دا سه‌رئه‌که‌وتن، بلقیسیش که‌وته‌ری و به‌دوای ئه‌ودا مارāl له‌کاتی‌کدا مناله‌که‌ی به‌چارشی‌و دا‌به‌ستبوو به‌کو‌لیه‌وه، هه‌نگاوی ئه‌نا، خۆی گه‌یاند به‌بانی کی‌وه‌که‌و له‌ته‌نیشته‌بلقیسه‌وه‌راوه‌ستا و به‌ر له‌هم‌موو شتی‌ک هه‌والی زیوه‌ری پرسى:

— چۆن به‌و جو‌ره‌غه‌یب بوو، پووره‌بلقیس؟!

به لّام بلّقيس نه دّله رۆشی زیوهر بوو و نه گویشی له پرسیاره
نیگه رانه که ی مارا لّ بوو. دایک، جادووی ئەو ئاگره دایگرتبوو که
قاپی کیوی سهنگردی پرکردبوو، له بهر خۆیهوه وتی:
— شیوه.... شیوه.... زانیویتی گولّمحه مه د.

له م کاته شدا بانگی جیهه ن، تیگه لّ به تهوس و تالی
به رزبوویهوه و به بلّقیسی وت:

— کورپه کانت چراخانیا ن کردووه بلّقیس. گولّمحه مه دت
شیوه ی لی داوه، به لّام له وه خافله که جیهه ن گورگی کاری
خۆیه تی. گولّمحه مه د به بیری کیماسی خۆی خه ریکه یاری به
من ئەکات، ها؟!!

بلّقیس سه ری دوانی له گه لّ جیهه ن خانی سه ردار نه بوو.
ئەو له گه لّ بوو که که ی خۆی له سه ر یالی کیوه که راوه ستابوو
و به سه رسوو پرمانه وه له و گرپه مه شخه لّانه ی ئەروانی ناو به
ناو له درزه کانی ناوه وه ی کیوه که وه بلّیسه یان ئەکیشتا. نزیک
و له لای بلّقیسه وه، سه ردار جیهه ن بوو و، شان به شانی
ئەویش، به کتاش له پالتاوه درێژه سه ربازییه که ی راوه ستابوو و
به پپی خووی هه میشه یی، په نجه کانی له ناو ده سکی ششه کانی دا
ئەجوولان. له دوا ی جیهه نه وه سه ید شه رزای توربه تی راوه ستابوو
و له بان کلاوه که ی سه ره هه نگ به کتاشه وه ئەپروانییه ئاگر بارانی
ناو مله ی کیوه که.

— چۆنی بۆ ئەچی جیهه ن، ئەمه ئیتر چ جوړه شیوه یه که؟!
جیهه ن بۆ پرسیاره که ی سه ره هه نگ ئاوری نه دایه وه و
وه لّامیشی نه دایه وه. سه ره هه نگ تاویک بی ده نگ بوو. ئەمجا
دووربینه که ی له ملی دا بوو نای به چاویه وه، برپک له گولّه گولّه ی
خه رمانه ئاگره کانی روانی و پاشان به بی ئەوه ی چاو له دووربینه که
هه لّبگری، وتی:

— له ده وروبه ری ئاگره کان دا کهس نابینری، تۆش سه یرپک

بکه!

جیههِن تهوسخه‌ندیکی کرد و له سیله‌ی چاوه‌وه روانیه
سه‌ره‌ه‌نگ و وتی:

— چاوه‌پَیی ئه‌وه‌ت ئه‌کرد له ده‌ور ئاگره‌که دانیش‌تبیتن و
نه‌زیله بو یه‌کدی بلّین، جه‌نابی سه‌ره‌ه‌نگ؟!
سه‌ره‌ه‌نگ دوورینه‌که‌ی نایه‌وه به‌ سینگیه‌وه، به‌ تی‌رامانه‌وه
روانیه نیوروخ‌ی خاموش‌ی جیههِن و پرس‌یاری کرد:
— ئه‌ی ئه‌مکاره‌یان چ واتایه‌کی هه‌یه؟ بپرسه بزانه چهن
که‌سن؟

جیههِن پرس‌یاره‌که‌ی به‌کتاش‌ی له بلّیس پرس‌ی و بلّیس
له کاتی‌کا کاکیله‌کانی رَیک ئه‌گووش‌ی، به‌ بئ ئه‌وه‌ی چاو له
بلّیسه شاخ شاخه‌کانی درزی کی‌وه‌که هه‌لبگری، وتی:
— هه‌زار که‌س!

جیههِن وتی:
— که‌س گالته‌ی له‌گه‌ل تۆ نییه، لیان پرس‌یت چهن که‌س
له‌گه‌ل گولمه‌مه‌ده؟
بلّیس دووپاتی کرده‌وه:
— هه‌زار که‌س، خۆت نابینی؟ ژماره‌یان به‌قه‌د بلّیسه‌کانه،
چاوت له‌و گرهمه‌شخه‌لانه نییه؟!
جیههِن وتی:

— به‌ر له‌ خۆر رابوون خۆم ته‌رمه‌کانیانت بو ئه‌ژمی‌رم، بلّیس!
به‌کتاش روانیه‌وه جیههِن و جیههِن به‌ بئ گویدان به
سه‌ره‌ه‌نگ، فه‌رمانی دا:

— شه‌ست تیرچی! شه‌ست تیره‌که لی‌ره، ئا لی‌ره!
به‌کتاش هه‌نگاو‌یک کشایه‌وه و پرس‌یاری کرد:
— ئه‌ته‌وئ چی بکه‌ی؟

جیههِن به‌ سه‌ید شه‌رزای وت:

— ئه‌بئ تی‌ی بگه‌یه‌نین هه‌ول‌دانه‌که‌ی پووچه‌له. به‌ر له‌ تاریک
و روون ده‌س پئ‌ئه‌که‌ین، ئه‌ماژت پئ ئه‌ده‌م. تۆ برؤ!

جیهه نئوسا ئاوری له سهرههنگ بهكتاش دایهوه و وتی:
— شهست تیرهکانی ئیوهش هاوکات ئهبی بکهونه کار
جهنابی سهرههنگ رهنگه ههر ئیسته.

شهست تیرچییهکانی جیهه هاتنه سهر و سی پایهی
شهست تیرهکهی خویان لهو جیگهی نیشانهکراوو دامهزراند.
سهرههنگ بهكتاش هیشتاش دوو دل بوو و چکی تووره له
جیههنی ئهروانی. جیهه بۆ ئهوهی سهرههنگ بنیری به دوی
کاری خوی دا، پی وت:

— ئهیهوی هلی. ههر چۆنیک بووه له جۆری دامهزراندنی
ئیمه تیگهیشتهوه. ئهبی بزاین کهس خوی نهذبیتتهوه و بۆ
دهرچووبی.

سهرههنگ بهكتاش هیشتاش ئهپروانیه جیهه. جیهه
له کاتیکا له پشت شهست تیرهکهی بۆ تاقیکردنهوه چۆکی
دادابوو، وتی:

— نهفهرهکانی تۆیش جهناب سهرههنگ! ههروهها تکام وایه
فهрман بدهن شهست تیرهکانتان له سهر بهرزاییهکان دابمهزرینن،
ئهگینا ئهوان وهکوو بیچوه بهور به ناو تاشه بهردهکان دا بۆ
دهرئهچن.

سهرههنگ بهكتاش هیشتاش له شیوهی قسهکردنهکهی
نایب جیهه تووره بوو، بۆیه ههروا راوهستابوو و بهروالته
سهیری ههلسوکهوتهکهی جیههنی ئهکرد. جیهه له پشت
شهست تیرهکه ههلسا و به سهرههنگی وت:

— کیو و بیابان بۆ گولمههمهدهکان وهکوو گهرهک و کۆلانی
خویان وایه جهنابی سهرههنگ، من ئهبی بهر له کازیوه دهس پی
بکه!

سهرههنگ بهكتاش تۆزی چهناگهی هینايه پيشهوه و وتی:
— هیزهکهی من ئامادهیه، نایب!

بلقیس له کاتی وتووێژهکه دا ئاوری نهدابوویهوه و ئیستهش

گوئی له دهنگی لاقیان رانه گرت. بلقیس به پئی سروشتی خوئی
 ئەیزانی سەردارەکان ئەرۆن تا دوا شیۆه و تاکتیکی کارەکهی
 خۆیان تاوتوئی بکەن و پئی بخەنە مەیدانی کردەوهوه. ئەمە له لای
 بلقیس کاریکی سەیر نەبوو و ئەو درک و هەستەیی خوئی لەلا
 تازە نەبوو. ئەوهی تا ئیستە خەریک بوو پرووی ئەدا، زۆر جارن
 بیری لیکردبوویەوه و هیئابوویە بهر چاوی خوئی. بەس مابوویەوه
 چۆنیتی کارەکه و ئەم تاییەتمەندیەش جگە له سروشتی کارەکه
 و له بەند بەندی ساتەکانی جی به جیکردنی دا نەئەکرا ببینری.
 بۆیه چاوه پروانی.

— دانیشه کچم!

بلقیس به مارالی وت و خۆیشی له سەر بەردیك دانیشت.
 مارال به لام ئەتوت قسەکهی بلقیسی نەبیست. هەروا
 راوهستابوو و لۆی سەرپۆشه سوورەکهی به دەم بای تیژی
 شەوانەوه رانەشەکا. بلقیس سووچی دامینی کراسی بووکهکهی
 گرت رایوهشاند و وتیهوه:

— دانیشه کچم!

مارال ئەمجاریان هاتهوه به خویدا و دانیشت.
 ئەوا دوو ژن، دوو گولالەیی به ناکات له بەرد پرووا، شان
 به شانی بەردەکهوه دانیشتبوون و خامۆش بوون. خامۆش و
 ئەندیشهیان له چهقی بازنەیه کدا، گیرۆدە و بئ توانای گوونی
 تەنانەت وشەیهک. شەوی ئەمشەو تەواو ئەبئ؟ چی پرووی ئەدا
 لەم شەوهدا؟ چی پرووی ئەدا؟ ئاسمان چەندە بی دەنگ راوهستاو.
 وامەزانە ئەروانیته کوشتارگە. بەرد بەردی کیۆهکه چەندە ئارام
 و شینەیی شانیان داداوه تە سەر شانی یەکدی؛ وا مەزانە خوین
 خەریکه جوگەله بیهستی. ئەستیرهکان؛ ئەستیرهکان به لام، تاک
 و تەرا خوون ئەکەن و ئەللی له پشت شانی یەکهوه خو ئەشارنەوه.
 نیوانی ئەستیرهکان بەرینتر ئەبئ، بەرینتر بووه. ریگهی کاکیشان
 کال ئەبیتهوه و حەوت براران به لام له هەردەویلی و سەرگەردانی

دهشته بى سنوورهكانى ئاسمان ناكهون. ئهستېرهى كاروان كوژه كهوتوته زريوه زريو و ئهلى لهگهله كازيوه خولهميشى تېكهله ئهبن. ئاسمان پهنگه ئهيهوى خو بدا به دهستهوه و بهيان، بهيان پهنگه ئهنديشهى وايه بگاته بهرهوه. ئاىى.... كى و كامه كهس تا ئهم رادهيه خوڤى پوژ بوونهوهى له دلدا بووه؟

بلقيس دهستى هينا به پرومهتىدا و گرى ههناسهى قهتيسماوى له سينه ئازاد كرد. مارال چهلىپاي دهستهكانى له سهر دوو ئهژنو، تهويللى له سهر زهندي دهستى دانا و بهس وتى: — خوايه!

تاويكى دى، تاويكى دى پيساي دىرينى كوشتار دهستى پى ئهكرد. قوربانپهكان ئاخو خهريكى چى بوون؟ بلقيس هيچى به بيردا نهئهات و ههموو شتيكيش له گومانيدا جى ئهبوويهوه. دايك، ئهوا يهكپارچه ئهنديشه بوو. يهكپارچه ئهنديشه بوو و ئيتر نهئهبا خوى له گومان و ئهنديشهكانى، لهو ههموو نهخش و نماى داگرتبوو جيا بكاتهوه و به جيا بيرى لى بكاتهوه. له ههموو پوژ و پوژهكانىدا، پوژهكانى، ئازيزهكانى نه جاريك بهلكوو بى ئهژمار له ئهنديشهىدا نهخش نهخش تپهپريوون و گهر گهر گهرابوونهوه؛ تا ئه رادهيهى كه بلقيس خوى له بير بردبوويهوه و ببوو به كهسهكانى. چونكه ئهوه كهسانى بوون له بلقيسدا ئهژيان و ئيسته دهرنهكهوت كه مروڤ جگه له تېكهلهيهكى پيكهاتوو نيه.

چاوهروانى. چاوهروانى! دانيشه و پروانه چوون كوشتارگهى پوژهكانت سات به سات ئاماده ئهكهن. ئهمه غزه غزى ههنگاو و ههناسهى ئه پياوانهيه كه له كون و كهلىنى درز و تهليشهكانى تهلهسهنگهكاندا سهنگهر ئهگرن. دانيشه و پروانه؛ ههر چهند كه چاوت بهرايى بينينى خهنيهم نادا. بهلام ئهى درووى سهر بهرد، ئهى تاشه بهردى موړهوه بوو له بهرد، چوون ئهتوانى نيگاي ههناوى خوت چاره بكهى؟

مارال هیشتا سهری له سهر چهلیپای دهستهکانی
 هه‌لنه‌هینابوو و وا پێ ئەچوو هه‌موو شتیکی پێشاو پێش بینیوه،
 خنکاوێ گێژه‌نی کاره‌ساتیکی بریاردارو. ب‌لقیس چی ئەتوانی بۆ
 بووکه‌که‌ی بکات؟ دایکی گولمه‌مه‌د خۆی ته‌نووریک پۆل‌ووی
 سوور له‌ سینهدا بوو، به‌لام تاوێکیش له‌ غه‌می کوشنده‌ی
 مارال خافل نه‌بوو. ب‌لقیس باش ئەیزانی، خۆ راگرتن له‌ به‌رامبه‌ر
 ئەو شته‌دا که له‌ به‌ر چاوانی جه‌وانی مارال‌دا، خه‌ریک بوو به
 سهر ئازیزترین که‌سانی ره‌وا ببینری، نه‌ی ئەتوانی که‌م و سانا
 بێ. جا ئەگه‌ر خۆی سهره‌پای هه‌موو ئەزموون و د‌ل‌په‌قی ئەوا د‌لی
 ببوو به‌ شووشه‌، د‌ل‌نیا مارال بووه‌ به‌ چلووره‌یه‌کی بلوور که
 به‌ تاقه‌ پ‌لتۆکیک ورد و خاش ئەبی. به‌لام ب‌لقیس چی ئەتوانی
 بۆ بووکه‌که‌ی بکات؟ ئەو به‌س هه‌ولێ ئەدا و وریابوو ته‌نانه‌ت
 به‌ که‌مترین وشه‌ و ده‌نگ ماراله‌که‌ی زیز نه‌کات و ته‌نانه‌ت
 نیگه‌رانیه‌که‌ی خۆیشی ئاشکرا نه‌کات. بۆیه هه‌ولێ ب‌لقیس،
 هه‌موو ویست و کۆششی ئەوه‌بوو شه‌له‌ژانی ده‌روونی خۆی
 ده‌ماوده‌م دامرکینێته‌وه‌ و خۆی وه‌کوو به‌رده‌بیرۆ پیشان بدات؛ که
 دایک بوون نه‌کار و شیوه‌یه‌کی سانایه‌.

مارال له‌ داره‌تی خۆی‌دا، سهر له‌ سهر به‌له‌کی ده‌سته‌کانی،
 به‌ شکانیکی ئاشکرا له‌ ده‌نگی‌دا وتی:

— زیوه‌ر رۆیشته‌، ئه‌ری؟!—

— زیوه‌ر چوو بۆ ران، گولمه‌که‌م.

مارال سهری هه‌لینا و چاوه‌ فرمیسکاوییه‌کانی زه‌ق برپیه
 ب‌لقیس و ئیتر هه‌چی نه‌وت. ب‌لقیس چاوی له‌ به‌ر نیگای مارال
 ترازاند و لیگه‌را ره‌چه‌له‌کی بێده‌نگی هه‌روا ر‌چاوبی. مارال به‌لام
 نه‌ی ئەتوانی گیانی جه‌خاراوی و ورووژراوی خۆی له‌ توپی توێژیکی
 داخراو و کوشنده‌ی بێده‌نگی‌دا قه‌تیس بکات. ئەو د‌ل‌نیا بوو که
 زیوه‌ر چوووه‌ بۆ لای گولمه‌مه‌د و ئەمه‌ بۆ مارال ده‌ردیکی گران
 بوو و نه‌ی ئەتوانی بيشاریته‌وه‌. له‌م کاته مه‌رگبارهدا، ئەم زه‌به‌ری

له ناکاو لیږی درابوو، کوڅلهی نهکوتا. بویه دهستی دایه گریږی
چارشپوهکهی، کردیهوه و مناله خهوتووهکهی دا به باوهشی
بلقیسهوه و ههلسا.

بلقیس چی نهتوانی بو بووکهکهی بکات؟ کوپهکهی وهرگرت
و لیگهرا مارال بو لای شووهکهی خوئی بال بگریتهوه. بهلام له
دوهم ههنگاوی مارالدا، جیههه سهردار له بهردهمی دا وهستابوو.
مارال بهرامبهه جیههه له شوینی خوئی پراوهستابوو و له نیگای
پرسینهه سهرداردا وتی:

— نهمهوی بچم بو لای شووهکهه!

سهرداری بهلووچ به ساردی به مارال پیکههی، دهستی برد
بو بهر پشتینهکهی، ماوزپرهکهی دهرهینا و به بی نهوهی نیگای
له چاو و روخساری په‌ریشانی ژنهکهی گولمحه‌مهه بگو‌یزیتوهه،
دهست و بازووی هه‌لینا و ته‌قهی له ئاسمان کرد و ده‌سبه‌جی
قاپی کیوهکهه پرپوو له دهنگی بارینی گولله.

خامووشی. له‌پر خامووشی. خامووشی خو‌ف. زهمینیش نه‌توت
هه‌ناسه نادا. ستار دهموچاوی له نیوان دوو به‌ردهوه هه‌لینا،
روانیه لای گولمحه‌مهه و به کپی وتی:

— چ خاموشیه‌کی سه‌یره!! له‌پر؟

گولمحه‌مهه له وه‌لامدا وتی:

— نه‌لماسه جیههه، نه‌لماس. کاری خوئی نه‌زانی و شیوه‌کان
نه‌ناسی. ئاگاداری کردینهوه که نه‌گه‌ری هه‌لاتن نه‌ماوه، به
شه‌ست تیره‌کانی نه‌مه‌ی پی و تم. با وایی؛ پوازی خو‌مانه بو
خو‌مانه!.... چاوت لهو بل‌یسانه هه‌یه؟

ستار له وه‌لامدا وتی:

له یه‌ک دوو شوین خه‌ریکن نه‌کوژینهوه.

گولمحه‌مهه به توورپه‌یه‌کی شاراووهه وتی:

— ناهیلین بکوژینهوه؛ نه‌مه‌یه وه‌لامی من بو جیههه. من و

تو ستار ئه گه پښه وه بو سهر كانى. لهوئ درزىكى ليه ئه توانين به ههردوو كمان ئاگامان له ههر چوار لا بى. وهكوو تير ستار. ئه گه ر جيهه ن دهست بكات به گولله باران، خان ئاپو ئه بى وه لامى بداته وه؛ بهس خان ئاپو. بلا جيهه ن وا بير بكاته وه ئه و تيرانه ي بو تاريكى هاو پشستوو، نه ي داوه له بهرد. بلا ئه وانه ي خواره وه شپرزه بين، ئه وسا سهر ئه كه وين، دوو به دوو. ههر كام پروو كاريك ئه گر ين، لهوئ ههردوو كه سه كه ئه توانن پروو به روو ي خو يان و دوو لاهه ي تري شيان له ژير چاوديري دا بى. ههر سه نكه ريكي ئيمه ئه بى بتوانى هم له بهرام به ره كه ي خو ي بدا و هم ئاگاي له پشت سه نكه ري ئه وى كه ش بى. جيهه ن پښه يه كي ترى جگه له مه ي بو نه هيشتوو ينه ته وه. باشه خان ئاپو؟

خان ئاپو سهر ي له په ناي به رده كه وه به رزكرده وه و وتى:

— كاريكى ژيرانه يه، پروو به ري خو ره لات بو من.

گولمه مه د وتى:

— تو و به گمه مه د، خان ئاپو. وه لامى شه رزا به تو بى. چونكه ئه گه ر بريار وابى يه كيك به گولله ي من بسووتى ههز ناكم ئه و كه سه سه يد شه رزا بى. جه نده رمه كانى به كتاشيش كاتيک ئه كه ونه كار كه جى پي شير بشيلن. به لام هيجكاممان نامانهوئ ده راخى پر وهكوو تالانى بدهين به دهس دوژمنه وه؛ ته نانه ت تاقه گولله يه كيش!

گولمه مه د تاويك راما و پاشان وتى:

— له ئيمه جگه له قاپووره سووتاو، دهسكه وتى تر به جيهه ن

ناگات.

خان ئاپو به راشكاوى وتى:

— ته نانه ت فيشه كي كيش!

به گمه مه د پرسى:

— ئه ي زيوهر چى لى دى؟

گولمه مه د روانيه ئه و لايه ي زيوهر له بن سينه ي به رد يكا دا

خۆی حەشاردابوو و چەك و كابرای جەندەرمەى پى سپێردرابوو
و وتى:

— ئەو لەگەڵ دیلەكەى خۆى هەر لەوى ئەبى.... تا چى
پرووبادات.

ستار روانییه ئاسمان و وتى:

— هەوا خەرىكە وردە وردە پروون ئەبێتەوه.

كاتى جیابوونەوه بوو، كاتى دابران. لە تارىك و پروونى
لێلى دەمەو سپێدەدا، پیاوەكان بۆ ساتىك روانیانە یەكدى.
پزىسكەیهك لە چاوەكانى خان ئاپۆدا درەوشایەوه و بزەیهكى
پوخت نیشته سەر لیۆهەكانى. خان ئاپۆ بە پێكەنینە پیرانەكەى
سەر و نیگای پروون و كراوهى خۆى بە گۆلمحەمەدى ئەوت كە
رێگەكەى تا كۆتایى ئەوین بریوه:

«من بۆ گۆلمحەمەد سەرم ئەدەم، بەلام تۆ! چى؟»

خان ئاپۆ ئەمەى بە براكەى خۆى كەلمیشى وتبوو و
گۆلمحەمەد گیان و زرینگەى گوتەكەى مامى هیشتاش لە
گوێىدا ئەزرینگایەوه. بیر و یاد.

گۆلمحەمەد وەكوو جەوانىكى یەكپروو و یەكپەنگ سەرى
بەشەرمەوه داخست و وتى:

— داواى گەردن ئازادیت لى ئەكەم! ئاپۆ گیان!

خان ئاپۆ پەنجەى لە سەر ناوقەدى تەفەنگەكەى گوشى و
وتى:

— تۆ چاوەكانى منى، گۆلى ئاپۆ.

گۆلمحەمەد دەستى نایە سەرشانى بەگمەمەد، چۆكى
راست كردهوه و وەك دەرفەتى لیھینابى ماچىكى لە كاكوڵى
بەگمەمەد فراند و روانییه ستار.

ستار چاویكى ترووكاند، تەفەنگەكەى ئامادە راگرت و بەر
لەوى لە پەنا بەردەكە دەرپەرپێتە دەرەوه، روانییه بەگمەمەد و
خان ئاپۆ و وتى:

— خراپه، چاكيهكتان ئهگهر له من ديوه، ئازادم كه
خان ئاپو، بهگمحه مه د.

بهگمحه مه د چاوى داخست و خان ئاپو به چاوانى پروون وهكوو
ئو پوانيه چاوهكانى ستار و به دريخه وه وتى:
— ئاىى! مروقى چاك، چيت بو ئارهزوو بكهم؟!

دوو پياو له چاو ترووكانى كدا له حه شارگه كهيان ده رپه رين و
هر كامه خزانه درزيكه وه. ئه و دوانه ئه بوايه تا خوارى ليژاييه كه،
تا لاي كانيه كه بخزي و به پرووكارى ناوه وهى كي وه كه دا، به پرووبه رى
روژاوادا، سه ربكه ون و خويان بگه يه ننه ئه و درزه شيوه لى كه
گولمه مه د پيشتر ديارى كردبوو. به لام له هه مان كاتدا فيزه ي
گولله كي و به رد و ئاوى دا پيژا و هه وريكى دوو كه ل و بارووتى
له خوى جي هيشت. ئه توت جي هه ن سه ردار، كه مترین جووله و
بزووتنى ئاگا لييه و به رنامه ي ئه وه يه ته نغيان پى هه لچنى.

گولمه مه د و ستار جاريكى تر بى جووله و نووزه، سينگ و
چه ناگهيان چه قانده به رد و چه وه كه و له يه ك كاتدا هه ردووكيان
روانيانه يه كدى. چه ناگهيان له نزيك يه كه وه له به رده كه چه قيبوو
و هه ناسه يان سوار ببوو. توژيك لاي سه رتره وه، ئه وبه رى باريكه
جوگه له كه ي له كانيه كه وه جيا ئه بوويه وه، زيوهر له سينه ي
به رده كه وه سه يري كردن و كابراى جه نده رمه به دم و ده ست
و شانى به ستره وه گرموله ببوو و خوى ئه تلانده وه. ئه توت به ر
بارانى گولله كه و تووه، به لام گيانيشى ده رنه چوو. زيوهر هه روا
چاوى له چاوى شووه كه ي ناوقه دى تفه نغه كه ي له ناو ده ستى دا
ئه گووشى و ليوى خواره وه ي به ددان گرتبوو و هه ناسه ي له خوى
بريپوو.

كيويكى تاقانه يه سه نگر د، تاك و ته نها.

— چى ئه بينى خان ئاپو، چيت لى دياره؟

له وه لامى بهگمحه مه د دا، خان ئاپو وتى:

— خه نجه ر له حه وا ئه دا جي هه ن، گولله ي حكوومه ت به

خۆپایى خەسار ئەكا.

— دلم لى ئەدا خان ئاپۆ، گولمحه مەدت لى دياره؟

— ئەيىنەم، ئەيىنەم!

— ئەمجارەش وەلام نادەينەو خان ئاپۆ؟

— با، مامە گيان، كاتى خۆى با، بەلام ئەبى بتوانين تۆزى

خۆمان سەرخەين.

جارىكى كە دابارينى گوللە و زايەلەى دەنگ لە دلى كيۆه كەدا.

— ئەبى شتىك بكەين خان ئاپۆ!

— تۆ ئەبى خۆت هەلكيشتە سەر، بەر لەوہ من نابى تەقە

بكەم. نابى شوينيان بۆ ديارى بكەم. پەنايەك ديارى بكە و پيايا

سەركەوہ.

بەگمحه مەد مى كيشتا و وتى:

— ستار، ستاريش گيرى كردووه. گولمحه مەد ئەلى

سەركەوتووتە سەر رووبەرەكە، بەلام ستار.... ستار تووش بووہ.

خان ئاپۆ گووى قولاخ كرد و وتى:

— گولمحه مەد، ئەوہ دەنگى بڕنەوہكەى گولمحه مەدە،

خەريكە وەلام ئەداتەوہ.

— قريشكەى بڕنەوہكەى ئەناسم، خۆيەتى. منيش لەملاوہ

سەريان قال ئەكەم؛ ئازادم كە خان ئاپۆ!

گوللە، گيزەى گوللە و دەنگدانەوہى ترسناكى دەنگ لە

بەرددا و، ديسانەوہ تەقە تەقى وشكى شەست تير. خانمحه مەد

و قوربان بەلووچيش ئەوا بەرەى چالقىيان كردبوويەوہ، بۆيە

ئەو گوللانەى لە يالى كيۆهكەوہ ئەبارين بە ھەموو ئاسمانى

تەنگەبەرى بان سەرى پياوانى كەلميشىدا ئەفزين، ئەدران لە

بەرد بەرد، كەوانەيان ئەكرد و پووك ئەبوونەوہ.

گولمحه مەد ئەوا لە پەناى تاشە بەردەكە و نزىكى زيوہر بوو.

ستاريش ئەبوايە وەكوو بزنە كيوى خۆى سەربخات بۆ رووبەرى

كيۆهكە. لەم كەين و بەينەدا ئەبوايە دەرپەرئ و -چى ئەبى با

بی- فرکه بکات.

روانییه ئاسمان و جاریکی تر ئه و که له بهرانهی ئه بوا پیا بروات، سهیرکرد و پاشان وهک بلیی به چاوی قووچاوه وه ده رپه رپوه، مار پیچ، وه کوو ماریکی سرک، له درزی پوو بهرکه سه رکهوت و کاتیکه خوی له په نای تاشه به ردی درزه که دا بین، ئه وسا زانی به ژیر بارانی گولله دا به بیوهی تیپه رپوه.

— دوانیان خلۆر بوونه وه، سیان! بروانه خان ئاپۆ!

له بن ساباتای ده سرپیژی شهست تیردا، هیژه که له سی لاوه پیشرهویان ئه کرد و ئه مهش بوو که له بازه و بازه کانیان دا، هه ر جاره و یه کیان ئه که وته بهر نیشانهی گولله و بهر ئه بوویه وه.

— نه گبه تی ره بهن، ئه مهش به شی سینهی تو!

— ده ست نه رزی خان ئاپۆ!

شهست تیر، چاره یه ک ئه بوا یه بو شهست تیرکه بکرایهت. چونکه ئه وهی مهیدانه کهی تهنگ کردبوو و دهستیانی به ستبوو، شهست تیره کان بوون که یه کیان لای لووتکهی پیازییه وه ئه پرژاند و ئه وی تریان لای شانی دهرووی چابلوو که وه، ریزنه ی به لیشتاویان له ته وه ریکی یه کنه وخت و ئاسویی دا به رد و خاک و ده وه نی به یه که وه قه مچ ئه کرد، یه کیان قه چی ئه کرد و تی ئه په رین. ئه بوا چاره یه ک بو شهست تیره کان بدو زریته وه. له بهر ئه وهی کاتیکه شهست تیره کان ئه یانقریشکاند، نه یان ئه توانی سه ر به رزبکه نه وه و سه ریشیان له سه نگه ردا بشاردایه ته وه هیوای چاره نه بوو. بویه ئه بوا یه دل بدن به ئاوا.

خان ئاپۆ بو ده رفه تیکی بچکۆلانه ئه گه را تا خوی له بهر پل دوور بخاته وه و بخزیه سووچی که وه. بیده نگیه ک که وته وه و خان ئاپۆ لای سه ره وهی ته ختاییه که، روانیه به گمه مه د. به گمه مه د به سینه دا خوی دابوو به سه ر به رده که دا و کاکۆلی خه ناوی وه کوو پۆپه ی که له شیر به ده ره وه بوو. ئا، هیشتاش زیندوو بوو. گولله کان به س سینهی به رد و ساق و پۆپی بنه گوینی و ده وه نیان

رڼېبوو و رږوشتبوون. پياوانی ميشکالۍ هيشتا مابوون و هر کامه له درزۍک، قهله شۍک، په نا بهرديک سهنگهري گرتبوو.

خان ناپو ټه بوايه قوتکيهک بېنيټه وه که نهک بهس لوولهی شهست تير به لکوو کلاوی شهست تيرچيه کهش بتوانۍ بېني. مه تره لوژه کان ئیسته به نوره کاريان ټه کرد و خان ناپو ټه بوايه دهريپري. دهريپرينه دهره وه، رهنگه ټه کرا، به لام به شيوهل و درزی کيوه کهدا سه رکه وتن و به دهميه وه نيشانه گرتن و پیکانی ناوچه وانی شهست تيرچی ئاسان نه بوو. مه گهر ټه وهی که لیلی و تهم و مژی ههوا يارمه تی بدا، ټه و شتهی که جيههن نهی ټه توانی لی شادمان بی و ټه گهریش ئاوه ها زوو دهستی پیکردبوو، به گومانی خان ناپو، له ناچاری دا بووه.

خان ناپو ټاماده ببوو تا له بهر خرؤشی بارووت و گولله دا له په ناکه ی خوۍ دهريپريته دهره وه، خوۍ با بدات و شوینۍکی تازه بگری. به لام ټهم بیده نگيه له پرهی کهوته وه زور ترسناک بوو. ته ماراوی^۱ بوونی دنگه که وای ټه گه یاند که ده ورانده وری کيوۍ سه نگرد، هه موو نیگاگان خيسه یان بريوته ناوه وهی کيوه که تا له جوولانه وهی بالنده يه کدا ته رزه ی گولله ی به سه ردا ببارینن. بو تاویک ټه توت هه موو شت هه ناسه ی له بهر براوه.

پياوانی جهنگی ببوون به رهنگی خاک و خو له میش و بهرد، خو یان له درز و که له بهر هکان دا شاردبوويه وه و به بی جووله، ببوون به بهرد و ټهمهش دهستی جيههن و پياوه کانی بهستبوو و -رهنگیشه- چاو و گو یان کردبوويه وه و رادیرابوو. به لام خان ناپو چاره يه کی جگه له رږوشتن نه بوو. چونکه لیلی پيش کازيوه نه ټه گه راپيه وه و ئاسمان خه ریک بوو به راستی روون ټه بوويه وه و تهم و مژ خه ریک بوو ټه راپويه وه. بو یه خان ناپو نهک به قه لمباز به لکوو به خشکيه ی له سهنگه ره که ی هاته دهره وه، وه کوو مارمیله هه موو لایه کی سه رکرد، بای دایه وه بو په نای تاشه

۱ - ته مار: تارمایی بهرچاو، رهشایی بهرچاو، تاپو.

بهردهكه و هه ناسه ی له سینه ی دا چه پس كرد تا جاريكى تر دهوروبهر و سه ره وه و بهرد و زهر د و قوتكه و شيوه ل به سهر بكاته وه.

خان ئاپو روانيه ئاسمان. ستار هيشتا بوو. روانيه كيوهكه، له خو له ميشتي تي كه له ئه چوو. گوئي له بيدهنگيهكه راگرت، خويندني كه له شي ريك له دووره وه و پاشان خاموشي. ئاوري دايه وه، تاشيكي بليند، به لام نه زور نزيك و بي مه ترسي. ئه كرا له پشت تاشه كه په ناي بگري ئه گهر له پشتيه وه بهر هيه كي تازه نه كرا بيته وه. خان ئاپو به ره وه تاشه كه چوو؛ چي ئه بي با بي!

به گمحه مه د به سينگا راكش ابوو، ئه پروانيه چاوه چاو كردنه كه ي خان ئاپو و دهست له سهر پيلكه ئاماده بوو تا ئه گهر ته قه له مامي كرا وه لام بداته وه.

له بهري لاي خواره وه، دوو كه ل له دواين بليسه كاني ناگر بهرز ئه بوويه وه و له بهر نه رمه باكه دا خو ي لوول ئه دا. لاي سه ره وه، گو له مه مه د له سهر ليژاي كه لينه كه، له سهر شانيك كه وتبوو و بهس په نجه ي بو پيشه وه ئه خزاند، ئاخره كه ي په نجه ي له ته لاشي تيژي بهرده كه گيردا و هه وليدا خو ي بكيشيته سهر؛ به لام له كاريكي دژوار ئه چوو. ستار سينگ و شاني له درزي بهرده كه هينايه دهر وه و دهستي گه يانده دهستي گو له مه مه د و هه لي كيشتايه سهر و به ناو چه و در كه كاندا به ره وه خو ي را يكيشتا، تا ئه و را دهيه ي كه ديسان ه وه هه ناسه يان تي كه ل بوو. ته وي لي گو له مه مه د ئاره قه ي كرد بوو و له چاوه كاني دا بزهيه كي شوخي به ستار ئه به خشي. ستار ئيسته ههستي ئه كرد په نجه كاني گهر من. دهستي گو له مه مه دي بهردا و بوئي خوين، بوئي خاو و گهرمي خويني به دهسته كاني خو يه وه ههست پي كرد. پاشان دهستي بهرز كرده وه و روانيه رهنگي خوينه كه ي گو له مه مه د. گو له مه مه د دهستي گرت به شاني ستاره وه و ههر بهو نيگا شوخه يه وه وتي:

— هيشتاش ئه توانم شهر بكهم، خهم مه خو. كاتي ئه وه

هاتووہ ببین به هاو خوئن؛ برای خوینیم.

— ئهوه مارالہ گولمحه مہد، سہرپوشہ سوورہکہی ئہبینی؟
زمان لہ گو کہوت. برنہوہکہی خان ئاپو ئہمجاریان
دہسپیشخہری کردبوو و بیڈہنگیہ سامناکہکہی شکاندبوو و
پیاویک لای شہست تیرہکہی جیہہنہوہ وکوو تہنیک بہ لیژایی
کیوہکہدا تل بوویہوہ، تل بوویہوہ و لہ نووکی تاشہ بہردیک
گیری کرد. گولمحه مہد ملی کیشا و دہستہ شوڑہوہ بووہکانی
کابرای لہ بن تاشہ بہردہکہدا بینی و وتی:

— دہست نہرزی خان ئاپو!

تاشہ بہردہکہی خان ئاپو دہستریژی لیکراو و لہو خوارہوہ کہ
گولمحه مہد و ستاری لیبوو ئہیانتوانی ئہو پارچہ بہردانہ ببینن
بہ زہبری تہرزہی گوللہ لیئہبوونہوہ و تہنانتہ رژانی قاپوورہ
فیشہکہکانیش ببینن.

بہگمحه مہد بہرہو لای چہپ تہقہی ئہکرد و کاتیکہ
گولمحه مہد ئاراستہی گوللہی براکہی سہیرکرد، چہن کہسیکی
بینی کہ جاریکی تر لہ ملہکہوہ داگہرابوون و بہرہو گوللہکان
ئہہاتن. گولمحه مہد ہہروا چاوی لہ ہیلی شہرہکہ، بہ ستاری
وت:

— ئہی ناپیاو جیہہن! چاو لیبکہ چوئن گیانی ئہو بہلووچہ
رہبہنانہی ناوہتہ بہری دہستیان و ئہیاندا بہ دہم ئاگرہوہ. خوئی
کہ نایہتہ پیئشہوہ. جا من بہ چہ دلیکہوہ تہقہ لہمانہ بکہم؟
سہیرکہ!

دووہم کہس بہ گوللہی بہگمحه مہد بہربوویہوہ، ستاریش
لوولہی برنہوہکہی کردہ ہیلی ہیروش و وتی:
— بہو دلہوہ کہ بہگمحه مہد ہہیہتی؛ منیش یارمہتی
ئہدہم.

گولمحه مہدیش شانی نا بہ بہردہکہوہ، بہ دہستی راست
نیشانہی گرت و وتی:

— تاوانی من نییه، براكانم!

گولله به ههله نهچوو و مهترهلوژهکهی جیهه جارێکیتر کهوتهوه کار بو ئهوهی نیشانهکانی بچنێتهوه. له چهند لاوه یهکبهند تهقهیان له تاشه بهردهکهی خان ئاپۆ ئهکرد. جیهه دابهزینی خاو کردهوه و گولمههمهه تاویک به ماندویتی سهری نایه سهر بهردهکه.

— تا دهرهت ههیه با برینهکهت بهستم، گولمههمهه.

گولمههمهه له وهلامی ستاردا وتی:

— چاری ناکرێ براكهم، وابزانم کاری ئهو شهست تیره بێ

پیره بووه.

ستار بهلام لێ نهگهرا. دهسبهجێ کراسهکهی خۆی له یهخه بو خوارهوه دادپیی، به دژواری له بن جاکهتهکهی هینایه دهرهوه و دانهویهوه به سهر سینهی گولمههمهه دا تا دهرهلنگه خویناوییهکهی له پووزلخهکهی بکێشیتته دهرهوه. خوین له دهمی برینهکهوه ههلهقهوڵی. ستار خوینهکهی به قوڵی کراسهکهی سرپیهوه بو ئهوهی کونی گوللهکه بدۆزیتتهوه و به پهڕۆکه بیهستی. خوین دهرهتی نهئه دا، بهلام به ههر کلۆجیک بوو پلێتهیهکی خسته کونی ئیسقانهکه، ئهژنۆی گولمههمهه دی به کراسهکهی خۆی بهست، دهسته خویناوییهکانی به خۆل سرپیهوه، کشایهوه و دهستی دایه تفهنگهکهی خۆی.

ستار ئهوهندهی راست بوویهوه، کهشکهی ئهژنۆی به پێی راهاتن له زهویهکه چهقی، سهر و سینگى بهرزبوویهوه و دهسبهجێ به سینهوه کهوت به سهر کاکوڵی گولمههمهه دا. گولمههمهه که سهری له بن سینهی ستار کێشایه دهرهوه، روخساری تیک چرژا، چاوهکانی رێک گووشترا و دهمارهکانی ههوکى ئهتوت خهریک بوون بهتهقین. گولله بهجێ دابووی له شانی ستار.

— ستار

ستار به دژواری دهستی له شوینی گوللهکه هه لگرت،
پهنجه خویناویهکهی پیشانی گولمحه مه د دا و گوتی:
— ئیستا هاو خوینین، گولمحه مه د!
گولمحه مه د پهنجهی له پهنجهی ستار گری دا و گوتی:
— براكه م... ستار!
ستار گونای له سهر بهره که، چاوی هه لئنا و وتی:
— تفه نگه که م! گولمحه مه د.
— با برینه که ت ببه ستم.
— تاو ناهینم براكه م، له خورا خوت ماندوو مه که.
له لای سهره وه، به گمحه مه د به دهنگی بهرز هاواری کرد:
— وای له چی دا کاکه؟ تفه نگه که ت ناخوینئ!
گولمحه مه د له وه لامی براكه ی دا وتی:
— به کارم ئازیزی کاکه، به کارم!
به گمحه مه د پرسى:
— دلنگه رانم کاکه، چوار په لت ساخه؟
گولمحه مه د دیسان وه لامی دایه وه:
— ساخم به گمحه مه د گیان، دلت ئاسووده بئ!
به گمحه مه د نیشانه ی له دووربینی ئه فسه ره که ی به کتاش
گرت و ئه فسه ری جه وان به دوا دا حه و درا و ده سبه جئ قاقای
پیکه نینی خان ئاپۆ له ناو گیزه گیزی گولله دا بهرز بوویه وه:
— شیرت هه لال، کورئ بلقیس!
گولمحه مه د روانیه لای سهره وه، له براكه ی ته نها به شیك
له کاکوئی ئه بینرا و ته رزه ی گولله به ده ور و به ری دا ئه بارى.
شه ست تیره که جاریکی که ش که وتبوویه وه کار و ئه مجاره یان
له قوئیکی تره وه. گولمحه مه د نه ی ئه توانی چاو له براكه ی
بترووکیئنئ و نیگای له سهر هه لگری، ئه توت له که له وه ی
ته لیسمی ئه ودا گیرۆده بووه. نه ی ئه توانی چاو بترووکیئنئ و نه ی
ئه توانی هه ناسه بدات. له رزه، له رزینیکی به هیژ. به گمحه مه د بوو

ئەوھى كە وەكوو سوورە چنارىك لە بەر باھۆزدا كەوتبووئە لەرزە. چونكە شۆرە لاوى كەلمىشى لە بن بارانى بى بەزەي گوللەدا، ھەستابووئە سەر پى، تەھنگەكەي بە سەر سەريەو ھاگرتبوو و خەريك بوو پەر پەر ئەبوو. جارېك بە چۆكدا ھات و ديسان ھەلسايەو، راست بوويەو و ئەمجارەيان رېژنەي مەترەلۆزەكەي جىھەن داي بىژا. بەگمەھمەد لە پەناي ئەو تاشەو سەنگەري لىگرتبوو، بەر بوويەو و تلا. تلا و وەكوو تۆپەلەيەك قورقوشم بە كەلن و ھەلدېرى كىوھەدا بەربوويەو و لاى سەرەوھى ستار و گولمەھمەد، بە ماوھى دارە دەستېك لە بنچكە گەونىك گىربوو و لەوئى مايەو؛ بە چاوى كراو و پوخسارىكى وەك شيلان و كاكۆلى شەللى خوئن، بە بى ئەوھى تەھنگەكەي بەر دابى. دەنگ لە بەرد بەرز بوويەو:

— «براكەم!»

شەست تىرەكە بىدەنگ نەئەبوو و ئەمجارەيان بە بارى ئاسۆيدا سمتى بەگمەھمەدى سمى و وەھاي راوەشانە ئەتوت جارېكى كە گيانى ھاتۆتەو بە بەردا و كەوتۆتە جوولە. بۆيە ئەمراش كەوتە خوارەو و لاى سەنگەري براكەيەو. ئىتر پىويست بەو نەبوو تا ستار شان و مىلى گولمەھمەد لە خەمى بازووەكانى خۆدا بەھىز رابگرى. بەگمەھمەد خۆى ھاتبوو بۆ لاى كاكى و گولمەھمەد ئەيتوانى چۆكىك بخزى و پەنجەي خويناوى لە كاكۆلى براى وەردات، قزى سەر تەوئلى لابات و تىي پروانى: — بەگمەھمەدەكەم چى لىھات، كوژرا؟!

نەك لە وەلامى خان ئاپۆدا، بەلكوو وشەيەك لەگەل خۆى، گولمەھمەد وتى:

— پشتم، پشتم شكا ئاپۆ گيان!

لەگەلدا گولمەھمەد بە گوللەيەك كە لە پشتمەو ھات، تىك شكا. گوللە شانى چەپى سمى، بە ئارامى وەرى سووراند و لە پەشايى ھەموو جىھاندا كە چاوەكانى دائەگرت، بەس توانى

سەرپۆشه سوورهكهی ماراڵ وهكوو باڵی بالندهیهکی غهواره به
سەر یالّی شاخهكهوه ببینی و، پاشان گوتهكهی مامی به گوێ
بیسی:

— چاوهكانم، ئاخ! چاوهكانم! کوێر بووم، کوێر! ناتوانم ئیتر
دنیا ببینم ئاخ! موسلمانان!

گولّمحهمهده هیشتا زیندوو بوو. چۆکی به بهردهكهوه
و پهنجهی به شانیهوه. ستار ماندوو بوو، ماندووی ئهو
خوینهی لیّی رۆیشتبوو. رهنگی روممتهی وهكوو خاکی شۆراوی
لیّهاتبوو؛ سپی و مهرگبار. سهر و ملی بۆ سهرهوه سووراند
و لهو بێدهنگیهی كهوتبوویهوه، له تاشه بهردی سهنگهكههی
خان ئاپۆی روانی و بینی كه هاتۆته دهرهوه و بهرهو خوار دی.
خان ئاپۆ ئیتر نهئهجهنگی، ئهتوت نایهوی بجهنگی. دهستهکانی
وهكوو باڵی شکاوی شاهۆ، داکهوتبوون. قایشی تفهنگهكهی به
سهر پهنجهکانی دا بهردابووویهوه و نهرم و ئازاد به قهفی کیوهكهدا
ئههاته خوارهوه و به گلهیهوه ئهیوت:

— چاوهكانم! چاوهكانم بهگمحهمهده! بهگمحهمهده!

به ره لهوهی گوللهیهك له سینهی پانی خان ئاپۆ بنیشی، ئهو
خۆی تفهنگهكهی له سهری پهنجهی بهردابووویهوه و ئیستهش
كه پهیکهری پیاوانهی ببوو به نیشانهی ئهو گوللانهی له راست
و روهبهروهوه ئههاتن، خان ئاپۆ دهستهکانی بۆ پێشهوه راگرتبوو و
ئهتوت ههول ئهده نهكهوێته ناو چالّهكهوه. گوللهیهك خستی،
بهلام خان ئاپۆ ههلسایهوه و دیسانهوه دهستهکانی وهكوو کوێران
بۆ بهروهه راگرت، به لیژایی کیوهكهدا كه ئهچوووه خوارهوه، بیزار
و زۆر گلهمهده وتی:

— چهنده چاوچنۆکن، چهنده رژد و نینۆک وشکن!

ریژنهی ئهمجاره بهری كهوت و پهیکهری سووره چناری كهون
به چۆكدا هات و باوهشی بۆ كهوتن گرتوهوه و بهرهو مهزلهگه
دابهزی، به پشتدا كهوت. ههناسهی به ئاسوودهیی ههلكیشا

و وتی:

— چاوه کانم! چاوه کانم! کورپه کانم!

گوئلمحه مه د به دژواری وتی:

— من لیږم.... خان ئاپو!

خان ئاپو توانی سهره قورسه که ی به رهو دهنگه که بسوورپنی

و بللی:

— نات بینم گوئلمحه مه دم، ناتبینم چاوه کانم. بهس دهنگت

ئهبیسم. بللی، تو بۆم بللی. باسی بهگمحه مه دم بۆ بللی! خوژگه

ئهمتوانی جاریکی که بهگمحه مه ده که م، خۆم ببینم. تو! تو بللی

چی ئه بینی! گوئی مامه؟

گوئلمحه مه د چنگه خویناوییه که ی هیئا به چاو و پروومه تی دا،

ددانی له گوشتینی لیوی هه لگرت، بوغزه که ی خوی خوارده وه و

وتی:

— خوین! خان ئاپو گیانم، خوین و خوین. ئاسمان پره له خوین

و کانی شیرین خوینی لی هه ئه قوئی و له سه ره بنده سووره که ی

یالی کیوه که وه خوین جوگه له ی هه لبه ستووه، خوین! تو دهنگی

من ئه بیسی؟!

دهنگی خان ئاپو خه ریک بوو خاموش ئه بوو، خان ئاپو خه ریک بوو

ئهمرد. بۆیه به دژواری وتی:

— دهنگ! دهنگ! دهنگی گولله ی خویی! کییه له ئیمه

هیشتاش شهر ئه کات؟

— زیوه ر و! خانمحه مه د. پیم وتبوو برۆ، ئه و ئه بوایه! بروات!

ئاگر بارانی قوئی چالقی دهستی پیکردبوو و له سه نگه ری

به ری خانمحه مه ده وه ته نها تفهنگیک وه لّامی ئه دایه وه و دیار

نه بوو بۆچی تفهنگیک و ههروه ها ئاشکراش نه بوو به کام دهست؟

لای خواریشه وه نا، چونکه زیوه ر له بن بهرده که ده ره پریبوو

و خوی گه یانده بوویه به رامبه ر، لای به ری به روژ و له بن پیی

پیاوه کانی جیهه ن دا سه نگه ری گرتبوو و ریگه ی هاتنه خواره وه ی

لئ تهنیوون. که وا بوو مهیدانه که ئەو و سهنگه‌ری خانمحه‌مه‌د
رایگرتبوو. ئەمەش پێگه‌ی له پێشپره‌وی تفه‌نگچیه‌کانی جیه‌ن
سه‌ردار ئەگرت؛ چونکه‌ پیاوه‌کانی سه‌یدشه‌رزا و به‌کتاش خۆبه‌خۆ
ئەوه‌نده به‌ په‌له‌ نه‌بوون.

ده‌نگه‌کان ئەوا له‌ گوێی پیاوانی له‌ خاک که‌وتوودا له‌
پووداوێک ئەچوون له‌و دوورانه‌ پووبدات. ده‌نگ زۆر دوور و نامۆ،
شتێکی وه‌کوو ته‌مار. بۆنی بارووت ئاشنابوو و هه‌وا شه‌له‌ژابوو
و ئاسمان نیشتبوووه‌ سه‌ر خوین و دوومان. ئەسته‌یره‌کانی
خه‌له‌وتی ده‌مه‌و به‌یان له‌ ناو که‌ژاوه‌ی سه‌ره‌وخواریان‌دا ر‌ائه‌ژهن‌ران
و به‌ ئاراسته‌ی ئەسته‌یره‌ دووره‌کان‌دا، سه‌ربه‌ندیکی سوور
ئەکی‌شرا و ده‌سته‌ پیره‌کانی بل‌قیس، ده‌سته‌ زۆر زۆر پیر و
کشاوه‌کانی به‌ ئیسقانی ده‌رپه‌ریو و جمگه‌ی ئەسته‌ووری په‌نجه
و ده‌ماری هه‌لتۆقیوی پشت ده‌سته‌کانی و پۆرگ و پووشی به‌ری
ده‌سته‌کانی له‌ ئاسمان‌دا که‌وتبوونه‌ ر‌ی و هی‌شوو‌یان لئ ئەکرده‌وه
و هی‌شوه‌کانیان ئەخسته‌ ناو به‌ره‌لبێنه‌که‌یه‌وه‌ تا بیاته‌وه‌ بۆ
ماله‌وه‌ و بیانسوێته‌وه‌. بابقولی بون‌دار مه‌چه‌کی ده‌سته‌ پیره‌کانی
بل‌قیسی به‌ تیر ئەبری و ئەبریه‌وه‌، به‌لام ده‌سته‌کان هه‌روا به‌
ئاسمانه‌وه‌ بوون و ر‌انه‌ئه‌وه‌ستان، ئاسمانی شینیان ئەپ‌یوا و
له‌ پشت په‌رده‌ی دووکه‌لی بارووت و خوینه‌وه‌، ئەسته‌یره‌کانیان
لئ ئەکرده‌وه‌ و لئ ئەکرده‌وه‌ تا بیبه‌نه‌وه‌ بۆ ماله‌وه‌. جیه‌ن‌خانی
سه‌ردار و سه‌ره‌نگ به‌کتاشیش به‌ سه‌ر سه‌ری پیاوه‌کانه‌وه
له‌ نیوان زه‌وی و هه‌وادا ر‌اوه‌ستابوون و زۆر زل و ئاوساو بوون،
تا ئەو ر‌اده‌یه‌ی که‌ به‌ر به‌ره‌گه‌ی ئاسمانیان گرتبوو و سی‌به‌ره
قورسه‌کانیان خه‌ریک بوو بینی توند ئەکرد. له‌م گ‌یره‌ و کی‌شه‌یه‌دا
با‌بقولی بون‌دار به‌ دوا‌ی شه‌ودێزدا هه‌له‌هات تا که‌مه‌ندی‌چی
بکات، به‌لام نه‌ی ئەتوانی. نه‌جه‌ف ئەرباب ببوو به‌ گورگ و دابووی
له‌ ر‌انه‌که‌ی که‌لمیشی. خوین له‌ هه‌نیه‌ی عه‌بدۆسه‌وه‌ ده‌تکایه
سه‌ر یه‌خه‌ی کراسه‌که‌ی و که‌لمیشی له‌ چالێک‌دا که‌وتبوو و،

شيرو تفهنگيكي به دهستهوه بوو و تهقهى له گورگهكه نهكرد
و....

— گولمحه مه د! گولمحه مه د! كامتان زيندووه؟

— تو كيي؟!

— منم، كاك، خانمحه مه د.

— لي ره چي نهكهى تو؟

— هاتووم تو ببه م.

— من بو كوي ببهى؟ من خو ئيتر به بهرمه وه نه ماوه. پيم

وتبووى خوت دهرباز بكه.

— گولمحه مه د! براى شيرينم، به بي تو!

— پيم وتبووى؛ پيم وتبووى نه بي خوت دهرباز بكهى. ئيستته ش

نه گهر نه تهوئ له تو رازيى بم، گوي له گوتهم رابگره و خوت

دهرباز بكه!

— براكه م! خوينم!

— ناگرى سه نگره كه ت، خانمحه مه د؟

— به لووچ ! به لووچ ! له م لاشه وه زيوهر.

— زيوهر... زيوهر... ئاخره كهى منى شه رمه ندهى خوى كرد.

خوات له گهل كاكي برام، تا هه وا لي له برؤ ئيتر... خوينيكي وا له

دهماره كانى من دا نه ماوه... تو برؤ براكه م.

— من گولمحه مه د! بو كوي بچم به بي تو؟

— نه مه فه رمانى منه به تو! له فه رمانه كهى من خوت

نه بوئرى؟!

— گولمحه مه د... گولمحه مه د... براكه م... براكانم....

به گمحه مه د... خان ئاپو... ئازيزه كانم... خان ئاپو، سوئند به م

كاتى خوايه په يمانى خوم ببه مه سه ر.

كانى، كانيه كه له كوئيه؟ ئاو، ئاو. چ تينوئيتيه كى سه يره.

بوئى بارووت و ياوى خوئ. تينوئيتى قربوون. به رگ و خاك چه نده

وشكن! بنه گوئنى، ده وه نى چالووك. به رد و خوئ و خاك و گه ون.

سهرما، چ سهرمايه كه. زستان له بيرچووو بوويه وه له گري تينویتی
جهنگدا. كانی، كانيه كه له كوئیه؟ براكهم، بهگمحه مه د! نه خیر،
ئیتروه لاميک له وه وه نابيسم. چهنده ئارام، چهنده ئاسووده لی
نووستووی براكهم. خان ئاپۆم! نه، خان ئاپۆ ئیترو پي ناکه نی. نه
قسه ی خوښ و نه قاقای شیرین. خان ئاپۆ مردووه. ئهو له گه ل
بهگمحه مه د مرد. بۆیهش بوو کویرایی داهات. بهگمحه مه د چاوی
خان ئاپۆ بوو. زیوهر هیشتاش شهر ئه کات؟ رهنگه، رهنگه هیشتا
بهرده وامه. ئه ی ستار! ها! ستار؟

— هیشتاش ههم! گولمحه مه د!

— ئاو! ئاوت ئه وی! بۆت بهینم؟

— تینوومه! تینووم!

— ئه ی پیاو! ئه ی پیاوی پیاوانه! چهنده درهنگ پروام پیکردی!
ئاوت... بۆ ئه هینم. ئازادم كه، براكهم. كانی، كانيه كه له كوئیه؟
له شنی خویناوی و تیکشكاوی گولمحه مه د خزا به ره و
لیژاییه كه و به ره و خوار، بۆ لای كانيه كه به ربووويه وه. ئاو یه كسه ره
سوور بوو و سویر بوو. ئه ی ئاو، ئه ی ئاو. ئه توت دهنگی ستار بوو
كه گولمحه مه د ئه ی بیست:

— جاريکی تر! ستار!

ستار به و هیزه ی تیا مابوو خو ی کیش کرد بۆ لیواری لیژاییه كه
و وه کوو بنه گه ونیک به ربووويه وه، تلاوتل تا سهر كانيه كه، روانیه
ئاوه كه و گیانی ده رچوو.

گولمحه مه د ئاوه خویناوییه كه ی له سهر په نه كه كانيه وه
تكانده سهر لیوه وشكه لاتوو ه كانی ستار و خویشی له ناو بیر و
ئه ندیشه ی ئالۆزدا له سه رخۆ چوو:

خوین تیکه ل به كانی شیرین ببوو، كه وتبوويه ری و
ئه رویشت تا کوو زه وی، دهشت، بیابان و خاک سه ربه سهر تیرو
بکات و، ئه مه ئه وین بوو به سهر به ستینی خاکدا تی ئه په ری
و سه ری له دیمه ساره کان ئه سوو و کیلگه کان وزه یان لیوهر

ئەگرت، بەژنیان راست ئەکردەو، پائەبوون، بالیان ئەگرتەو بە دەست بای -سەوزی سەوزەو- شەپۆلیان ئەدا و لە بن خۆردا ئەبوون بە زەردی زەرد. دروینەوانەکان گۆرانیان ئەوت و گەنمەکان ئەبوون بە خەرمان. دەشتی پەموو گۆلی ئەدا و وەک کراسی بووک سپی ئەبوو. پووبارەکان هەلئەسان و ئاو زۆر ئەبوو. کچانی عازەب و شوخ و شەنگ لە سەر چەمەکان دائەنیشتن و منالان لە ئەستێرەکان ئەکەوتنە مەلە. پەز پەروار ئەبوو و دونگی ئەجوولاند. ئاخوڕەکان پڕ لە ئالیک و هەمارەکان پڕ لە ئازوووقە ئەبوون. خەلکی دەرفەتی ئەکرد پێ بکەن. زەماوەنەکان بە دلی خووش و دەستی ئاوەلەو بەرپا ئەکران. چاوەشەکان ئەیانکوتا و گەنجانی شای بەخۆ و خەملیوی جەوانی و شەوق لە سەمای پیاوانەدا ئەچوونە مەیدان. ئەوین لە کۆلانەکاندا ئەکەوتە پڕ و کچان وەک پەریزادی گۆلخەندەران قاقای گۆل بارینیان لێ ئەدا و ئەوین، پۆشتە و پەرداخت و پازاوە بەرەو هیوا هەنگاوی ئەنا و دەستی میهرەبانی بە سەر مالاندا ئەهینا. دەنگی شوانان زایەلە خۆشی پەیدا ئەکرد و گوانی پەزەکان پڕ ئەبوو لە شیر و سازگاروو و ئیتر دەستی، دەستانیک بۆ برینی گەرووویەک خەنجەری رانەئەکیشتا. چونکە ئەوین و فراوانی هەمەگیر و بەرەهرین بوو. مەرۆف شیاوی ژیان و ژیان شیاوی ئادەمیزاد. مەرگ دەست نراوە لە پروویەو و گۆرەوشارکراوە و ئاوی شیرینی کانی سازگاری لەش.

— هۆی! یەکیک بێت بۆ ئێرە. ئەمەیان هەر لێرە سەر ئەبرین. سەد مەن گۆشت و ئیسقان بۆچی ببەین بۆ ئەو؟ وەرە پێشەو بەزانم فندق، ئادە، بزەنم ئەتوانی سەری ئەو مردوو لێ بکەیتەو؟ — ئەمەیان هیشتاش گیانی تیایە، خودی گۆلمحەمەدە!

به ندى سڀيهه

له گهلى گاتاق هيئرانه دهرهوه.

سهره گهورهكهى خان ئاپو، جيههه سهردار گرتبووى بهن باخه ليهوه و ئهوانى كه له سهر داره مهيتى سهر بازى ئه هيئران. له گه ل ههر كاميان يه كيک به نيشانه و ههقى خوښ ئهرويشت. شهرزا، نهجهف ئهرياب، بابقولى بوندار و ئهفسهريكى جهوان، جيههه سهردار به سهرى خان ئاپووه له پيشهوه ئهرويشت و تفهنگ به دهستهكان له دهورى تهرمهكان خربوونهوه و ئهرويشتن پيشكه شيهكانى خوښان له بهر پي سهرههنگ بهكتاش دابني.

كار كوټايى پيهاتبوو. چوار تهرم لاي يهكهوه له سهر زهوى ريزكرا بوون. ئيتتر چى مابوو ئه نجام بدرى؟ برينى سهرهكان؛ به لام بهكتاش دوو دل بوو. جيههه ههروا له سهر سهرى گولمحه مهه راوه ستابوو و له چاوه نيوه كراوهكهى ئهروانى. روخسارى گولمحه مهه شه لالى خوښ بوو و خوښ له سهر ليوى قهتماخه بهستبوو. جيههه تهختى پانى پوتينهكهى خسته سهر سينگى گولمحه مهه، شانى دانهواند و ماوزيرهكهى له بهر پشتينهكهى دهرهينا و ههروا زهق له گولمحه مهه دى روانى و وتى:

— ئه مهوى بليم سهرت بېرن!

لیۆهکانی گولّمحه مه د وشک و نیگای بیزاربوو.
جیهه ن ماوژی ره که ی له بهرچاوی دا راوه شاند و پاشان کردی
به بهر پشتینه ی خو ی دا و وتی:
— ئاخ ره که ی به سزای کرده وه کانت گه یشتی، ئه مه م پی
وتبووی!

گولّمحه مه د نیگای له جیهه ن وه رگی را و وتی:
— من! بو ئه م خه لکه! خراپ نه بووم خو!
جیهه ن وتی:
— ئه مه و ی بلیم سه رت بپر، راسپارده ت چیه؟
— هیچ!
— جیهه ن وتی:
— که سه کانت لی ره ن. ئه ته و ی کوره که ت بی نی؟
— نا.

— ژنه که ت چی؟
— نا.
— دایکت؟
— نا.

— بو؟ دل له سین ه ت دا نییه؟
گولّمحه مه د بزه یه کی کرد.
— به چی پی ئه که نی؟

گولّمحه مه د پی لوه و ه کانی به ست و وتی:
— له پی که و تنی پیاو! سه یرکردنی نییه.
جیهه ن دوژمنی کرد و وتی بلقیس و مارال به ین بو ته ماشا.
مارال نه بوو. تو بلای به چ کاریک راوه ستابی؟ بلقیس هاته
پیشه وه و وه ستا. گولّمحه مه د چاوی کرده وه و دایخسته وه.
بلقیس داوای ئاوی کرد. هی نایان. لای شانی گولّمحه مه ده وه چوکی
دادا، لی وه وشکه لاتو وه گرگرتو وه کانی کوره که ی به ئاو شو رد و
پاشان ئاوی پیدا. تامی ئاو جاری کی تر تازه بوو. پاشان بلقیس

روومه‌تی کورپه‌که‌ی شوورد، لی‌ی روانی و بزیه‌کی کرد و وتی:
— شیرم چه‌لالت بی، کورم.

ئه‌وسا روانیه به‌گمحه‌مه‌د، کاکو‌لی له سهر هه‌نیه‌ی لادا
و ماچی‌کی ناوچه‌وانی جه‌وانه‌که‌ی کرد. لای به‌گمحه‌مه‌ده‌وه
ستار راکش‌ابوو. بلقیس ده‌ستی نایه سهر ته‌وی‌لی و پیل‌ووه
نیوه‌کراوه‌کانی به‌ست و وتی:
— کورم.

له‌سهر چۆک چووه سهر تهرمه‌که‌ی زیوهر و تی‌ی روانی.
روخساری ره‌قه‌له‌ی زیوهر، زیندو و له هه‌میشه رو‌شنتر بوو،
بلقیس روومه‌تی بووکه‌که‌ی به لوی سهرپۆشه‌که‌ی داپۆشی و
هه‌لسا.

جیه‌ن سهری خان‌ئاپۆی دا به بلقیس.
بلقیس سهره بر‌اوه‌که‌ی وهر‌گرت، له به‌رام‌به‌ر چاوه‌کانی
خۆی‌دا رای‌گرت، تاویک روانیه چاوه‌کانی خان‌ئاپۆ و بزیه‌کی بو‌کرد
و وتی:

— خۆزگه‌م به جوامی‌ریه‌که‌ی تو... ئه‌ی جوامی‌ری جوامی‌ران،
خۆزگه‌م به‌و غیره‌ته‌ی تو هه‌تبوو.

پاشان سهره بر‌اوه‌که‌ی دایه‌وه به جیه‌ن و ئاپۆره‌که‌ی
به‌جی هیشت. ئه‌و هیچ نه‌کروو زابوو یه‌وه، به‌لام کاتی‌که دوور
ئه‌که‌وته‌وه، له په‌ری کایه‌ک ئه‌چوو که با ئه‌یتوانی بیا و؛ ئه‌گه‌ر
به قورسی هه‌نگاوی ئه‌نا له به‌ر ئه‌وه‌بوو که باره‌که‌ی زۆر قورس
بوو، ئه‌گینا بلقیس ئیتر کی‌شی‌کی نه‌ما‌بوو. پیر‌بوو و پوو‌کاوه،
چونکه کو‌له‌که‌ی ژیان‌یان لی سهند‌بوو و ئه‌وه‌ی به سهر لاقه‌کانی‌دا
کی‌شی ئه‌کرد جگه له باری غه‌م و ئی‌سقان نه‌بوو.

پرس‌را:

— ئه‌م دووانه چی؛ ژنه‌که و ئه‌م پینه‌چییه؟

وت‌را:

— هه‌ر لی‌ره‌وه هه‌لیان‌ده‌نه خواره‌وه با دال بیان‌خوات!

نهجهف ئهرياب به ههلهداوان گهيشتهوه، لهگهڵ دهوۆڵ ژهنهكان كه به سواری هینابوونی، نهجهف لی نهوهستابوو و ئهوهندهی ئهوان تهرمهكان دابنن و کارهكان رپک بخهن غاریدا بوو بۆ ناو دی و چاوهشهکانی لهگهڵ خوێ هینابوو. ئیستهش راستهوخۆ بۆ لای بلقیس ئهچوو. له بهر دهمیدا لهغاوی کیشایهوه و وتی:

— دهوۆڵ و زورنام هیناوه بۆ تازه زاواکهت، داده بلقیس! بلقیس بروای نهکرد و بهس روانیه نهجهف. نهجهف بهرهو لای سههرههنگ بهکتاش لهغاوی بادا و ویستی داواکات رپگه بدن له پيش تهرمهكانهوه، دهوۆڵ بکوئن و زورنا لیدهن. بهکتاش ماندوو بوو و پهرتووکاو؛ بۆیه خستیه ئهستوی نهجهف خوێ چی ئهکات بیکا. بۆ ئهوهش کارهکهی کوئای پری به جیههنی وت:

— بهس بیکوژه!

بهکتاش ئهمهی وت و خوێ بهرهو جیههکه چوو و له ناو ترومبیلهکه دانیشت و چاوهپیی کرد.

جیههن لیگهرا تا ههشاماتهکه بینه پیشهوه و تهماشای بکهن. خهڵکی بوومی هینرانه پیشهوه. غهزهنفهري هاشمئاوایی و هی گوندهکانی دهوور و بهر و ههروهها قهلاچیمهنيهکان له نیوان بینهراندا بوون. خاکی له پشت سهري ئاپورهکهوه راوهستا و بهلخی روانیه ئاسمان. قهدير و عهباسجان و شهيدا له ریزی پیشهوه راوهستابوون و بابقولی بوندار لای عهبدوله رهشهوه.

جیههن پرسى کى ههز ئهکا گولمههمهدی سهردار بکوژی؟

بابقولی بوندار پالێ به عهبدوله رهشهوه ناو وتی:

— کار کاری عهبدوله رهشه سهردار، با عهبدول ئهو خزمهته ئههجام بدات.

گولمههمهد جاريکی که پیلوه ماندوووهکانی ههلینا و روانیه ئهو دیواره گوشتهی ههشاماتهکه به دهووریدا دروستیان کردبوو.

جیهه‌ن عه‌بدولی به نه‌دیوو دانا و ماوزی‌پره‌که‌ی گولمحه‌مه‌دی له بهر پشتوینی خو‌ی دهره‌ینا، رای‌گرت بو قه‌دیری که‌لای خواداد و وتی:

— تو!

قه‌دیر ماوزی‌پره‌که‌ی وهرگرت، چووه پی‌شه‌وه و به‌رام‌بهر روخساری گولمحه‌مه‌د وه‌ستا، گولمحه‌مه‌د چاوی به‌ست و لی‌گه‌را قه‌دیر به بی‌ پرینگانه‌وه کاره‌که‌ی ئه‌نجام بدات، به‌لام قه‌دیر نه‌یتوانی؛ ماوزی‌پره‌که‌ی دایه‌وه به جیهه‌ن و وتی:

— نا، سه‌ردار. ئه‌م‌کاره به من ناکری، ناتوانم!

جیهه‌ن ئه‌م‌جاره به گو‌ده‌رزی به‌لخی وت. به‌لام به‌لخی به بی‌ وه‌لام‌دانه‌وه رووی وهرگی‌را و رویش‌ت. به دوا‌ی به‌لخی‌دا، عه‌زه‌ن‌فهر و عه‌لی خاکیش که‌وته‌ن ری و پاش ئه‌وان بوومیه‌کان به دوا‌ی رویش‌توان‌دا کشان و قه‌دیریش که‌وته ته‌کیان. ئیتر که‌س نه‌مابوو مه‌گهر شه‌یدا، عه‌باس‌جان، نه‌جه‌ف ئه‌رباب و بابقولی بوندار. عه‌بدوله ره‌شیش ری خو‌ی گرت‌بوو و رویش‌تبوو. جیهه‌ن نی‌گایه‌کی ئاشنای بریه شه‌یدا و ماوزی‌پره‌که‌ی دا به ده‌ستیه‌وه و وتی:

— ئاده‌ی کوری بوندار! پیاوه‌تیه‌که‌ت پیشان بده!

شه‌یدا ماوزی‌پره‌که‌ی گرت به ده‌سته‌وه و به‌رام‌بهر به گولمحه‌مه‌د وه‌ستا و نیشانه‌ی له ناوچه‌وانی گرت. جیهه‌ن ده‌ستی نایه سهر مه‌چه‌کی، لووله‌ی ماوزی‌پره‌که‌ی دابه‌زاند، به‌رام‌بهر به سینه‌ی گولمحه‌مه‌د رای‌گرت و وتی:

— ده‌مو‌چا‌ویم گه‌ره‌که، دلی خاموش که!

گولمحه‌مه‌د نی‌گای بی‌زار و روخساری شه‌که‌تی له کوری بوندار وهرگی‌را، پی‌لووی به‌ست و لی‌گه‌را شه‌یدا به بی‌ پرینگانه‌وه کاره‌که‌ی ته‌واو بکات.

به‌لام شه‌یدا نه‌یتوانی ته‌قه بکات، به داماویه‌وه روانیه جیهه‌ن سه‌ردار و پاشان سه‌یری باوکی کرد. بابقولی بوندار به

نه هاتن به پیریا نه وه. چ جایه زوږ بهی خه لکی له سهر رېگه کان
 رانه وهستان، سهیریان نه کرد و نه گریان و به دل نه فره تیان له
 بکوژه کان نه کرد. ههر بو نه وهش بوو که هیزه که رانه نه وهستا و
 یه کسه ر تې نه په پری و بهر له خوږ ناوا بوون خو یان گه یانده شار.
 بوومیه کانیش کهم و که متر نه بوونه وه. چونکه ههر که سه و
 له قه لات و گوندی خو ی لای نه دا و هیزه که ی به جی نه هیشت.
 بو یه له شکره که ی جیهه ن بهر له وهی بجیته ناو شار جگه له
 سه ریکی براو و سی پیاوی دابه ستراو به تای دهرگا کانه وه و سی
 ژنی خاموش به سهر وشتره وه، که سی له گه ل نه بوو. ته نانه ت
 نه جف نه رباب و با بقولی بونداریش خو یان دزیبوویه وه بهر نه جامی
 کاره که یان یه کجی و یه کسه ره دابوو به جیهه ن، سهید شهرزا و
 جهنده رمه کانی به کتاش.

شار پیشتاو پیس بو ته ماشا ته یار کراوه.
 به کتاش هه والی سهر که و تنه که ی خو ی بلاو کردو ته وه. هه وال
 نیستاکانی له سنووری مه لبه نده که تی په ریوه و گه یشتو ته
 ناوهندی له شکر و پاریزگا. نیوانی دهر وازه عیراق تا کاروانسه رای
 جهنده رمه ناو پرژین کراوه و ههر دوو بهری شه قامه که به دوو ریزه
 لامپی رهنگی رازا وه ته وه، بو نه وهی نیواره درهنگان، کاتی پیکردنی
 کارخانه ی کاره با، بی به چراخان. دهمراست و کار به دهستی شار،
 له فرماندار و شارهوان و سهروکی پولیس و ناسایشه وه تا
 به ریوه بهرانی بلیند پایه و بازرگان و دهر به گه گه وره کان بانگکراون
 بو ناوهندی به تالیونی جهنده رمه. کو مه لیک لات و لووتیش به
 ناو شارد ا بلاو بوونه ته وه تا هه والی کوژرانی گو لمحه مه ده کان له
 کو لان و گهره کان بلاو بکه نه وه.

حهبیب لاشخوږ، به دمه لار و قه پوزه دزیوه که یه وه تاویک
 له دمه وه پری و فره وه پری ناکه وی. خه لکی دل مردوو که هیشتاش
 جی برینیان به سو یه له هی رشی لات و لووته کان، پاش پازده ی

رېبەندانىيان، بۇ نەمەيشىكى خۇپايى بانگ كراون. وتراوه تەرمەكان
 لە دەروازەى بەرى رۆژھەلات، لە دەروازەى نەيشاپوورەو ئەھىننە
 ناو شار، بە راستە شەقامى بەيھەقدا بەرەو دەروازەى رۆژاوا،
 و دەروازە عىراق، ئەيانبەن و لە بەر كاروانسەراى جەندەرمە
 دايانئەگرن. پەلە پەلە خەلكى ھامووتا، لە گۆشە و كەنارى
 شارەو بە نابەدلى بەرەو شەقامى بەيھەق و دەروازە نەيشاپوور
 ئەچن. پۆلىسەكان پۆتىنەكانيان پەرداختكردووه، ريشيان
 تاشيوه و بە سەيلە بادراوھەكانيانەو خويان ئەدەن بە چاوى
 جەماوھەكەدا. عەرەبانەچيەكان، ئەسپ و عەرەبانەى خويان بە
 ناو حەشاماتەكەدا تىئەپەرپىن و ئەرۆن. ئىوارە داھاتووه، بەلام
 گۆپەكانى سەر شەقامەكان ھىشتا خامۆشن. گۆگادارەكان
 ناوبەناو خەرىكى خاوينكردنەوھى شووشە لامپاكانيانن، تا
 ھەليانبەكەن. ئەوترى:

— ھينايان!

خەلكى مل ئەكىشن و سووكەلەكان بەرەو دەروازە شالاو
 ئەبەن. سەركەوتووھەكان دەرئەكەون. لەشكر پى ئەنيتە سەر
 بەردچنى شەقامەكە. قۆلچيەكان، جلف و سەرسەرييەكان پال
 ئەنن بۆ شوستەكە و رېگەكە ئەكەنەوھ. ھىزەكە قورس و
 بەشكو ھەنگاو ئەنى. سەرداران شەق و رەق ملىان راگرتووھ
 و نىگای زەق و سەركەوتووھەكان بىرپوھتە بەردەميان. جيھەنخانى
 سەردار، بە سواری ئەسپە چوارھەنگلەكەيەوھ، لای چەپى
 تەرمەكان و سەيد شەرزى لای راستەوھ، بە ھەمان شەق و
 رەقى لەغاوى ئەسپە كشاو و بارىكەكەى خۆى بە دەستەوھ
 بوو.

بەگمەھمەد ئەللى خەوتووھ، چەپكەيەك لە كاكۆلە
 خەناوييەكەى رژاوتە سەر تەويلى و سەرى كەوتووھ بە لای
 شانى چەپىدا و روخسارى ئارامە. روخسارى گۆلمەھمەد بەلام
 ئارام نىيە؛ ماندوو و تال و بىزارە. گۆناى دەرپەريو، لووتى نووك

تیژ، تهوئلی گرز و چاوه‌کانی نیوه‌کراوه‌یه. سه‌ری به لایه‌کدا که‌وتوو، به‌لام ئارام نیه. براکان پیان په‌تییه و سه‌ریشیان. به‌لووچیکی جه‌وان سه‌ره براوه‌که‌ی خان‌ئاپۆی له سه‌ر به‌رکووی زینی ئه‌سپه‌که‌ی به‌ دوو ده‌ست راگرتوو. خان‌ئاپۆ هیشتا سه‌یره‌کا، به‌لام هیچ نابینی. گۆنای وه‌کوو گوژی‌زی ره‌ق و چه‌ناگه‌ی تۆکه‌مه و تۆزی بۆ به‌ره‌وه، ده‌می به‌سه‌تراوه و وا پێ ئه‌چی ددانه‌کانی له توورپه‌یی‌دا له چیره‌وه ئه‌هی‌نی.

سه‌برخان هاوتای نه‌بوو، بۆیه‌ش بوو وه‌کوو تیژیک گه‌نم به‌ سکدا درابوو به‌ سه‌ر پشته‌ی هیستریک‌دا. کراسه‌که‌ی به‌ جاریک گولله‌باران کرابوو و کاکۆله‌ ره‌شه‌که‌ی شوڤه‌وه ببوو و ده‌سته‌کانی له‌ رویشتنی هیسره‌که‌دا، جوولانه‌وه‌یه‌کی ئه‌سپایی هه‌بوو.

چاوانی ژنانی که‌لمیشتی قه‌تیس ببوون، نه‌ئه‌گریان و نه‌ترسیان تیاوو. چاوه‌کان له‌ قوولایی کالانه‌دا وشک و خامۆش بوون و له‌شی بلقیس له‌ سه‌ر جیه‌ازی وشتره‌که‌، کاتی رویشتن، به‌ نه‌رمی رانه‌شه‌کا. بلقیس ئه‌توت ناروانی، ئه‌توت سه‌یری هیچکه‌س و هیچ کوێ ناکا، به‌لام هه‌له‌وه‌پیی و چه‌نه‌وه‌ری سه‌رسه‌رییه‌کان له‌ بن ده‌موچاوی دایکی گولمه‌مه‌دا خه‌ریک‌بوو برستی لی‌بیری. خه‌لکه‌که‌ش، زانسته و نه‌زانسته، له‌ هه‌ر هه‌نگاوێکیان‌دا که‌ له‌گه‌ڵیان هه‌لیانه‌گرت و هه‌ر هه‌ناسه‌یه‌ک که‌ به‌ره‌وپێش‌ه‌وه ئه‌چوون، خامۆشیه‌که‌یان قوولتر و هه‌نگاوه‌کانیان قورستر ئه‌بوو و، به‌ جوژیک هه‌نگاویان ئه‌نایه‌وه ئه‌توت ئه‌چن بۆ به‌خاک‌سپاردنی که‌سه‌کانی خۆیان.

له‌ ده‌رگا گه‌وره‌که‌ی کاروانسه‌رای جه‌نده‌رمه‌وه چه‌ند که‌س

چراتۆری به‌ سه‌ر ده‌سته‌وه هاتن و به‌ ده‌وروبه‌ری چراتۆرییه‌که‌نه‌وه ده‌مپراست و ده‌سه‌لاتدارانی شار ده‌رکه‌وتن. سه‌ره‌هنگ به‌کتاش که‌ ریش و سه‌مێلی جوان تاشیبوو، به‌ جلو به‌رگی ئوتوو‌کراوی سه‌ربازی و پێلاوی بریقه‌داره‌وه لای ئالاجاقیه‌وه راوه‌ستابوو.

جهنابی ئالاجاقى پالتاویکی تۆخی له بهردا بوو و شه پقه کهشی تۆزی زیاتر هینا بوویه سه رچاوی. حاجی خورسوفیشی لی بوو و له پشت سه ری گه وره کانه وه ملی ئه کیشتا. جهنابی فه رماندار و شاره وانی ده ستیان له گیرفان و ملیان خزانده بوویه ناو یه خهی پالتاوه کانیانه وه. جهنابی غه زه نه ش له گه ل شه مه لی یاخووت لای دیواره که وه را وه ستا بوون و سه یری هاتو انیان ئه کرد.

هیژه که گه یشته بهر ده روزه ی کاروانسه را و له گه لیدا پال به شه شاماته وه نرا و به ره و پاش بران. به کتاش هاته به ره وه و جیهه ن و شه رزا دابه زین. ته ره مه کانیان داگرت و به تا ده رگا کانه وه پال دران به دیواره وه. سه برخانیشیان به تا ده رگایه کی جیا وازه وه به ست و به پیوه رایان گرت. جهنابان هرووژ میان هینا بو بینینی سه ری براوی خان ئاپۆ و هر کامه له قورنه یه که وه که وته سه یرکردن. سه ره برا وه که ی خان ئاپۆ ده ستا و ده ستی کرد و له کو تایی دا به ده سته در یژه کانی جیهه ن له تاق ئاسایه ک، لای سه رووی ته ره مه کانه وه دانرا.

عه ره بانه یه ک گه یشته و وینه گری کوچه ری له گه ل جهنده ره مه یه ک له عه ره بانه که دابه زین. به کتاش پيشا و پیش به رنامه ی وینه ی یادگاری دانا بوو. بویه داوای له سه رکه وتوان کرد تا لای ته ره مه کانه وه بوهستن و وینه بگرن. جیهه ن و شه رزا له گه ل چه ندکه سی خویان هاتنه به ره وه و هر ده سته یه ک له به ریکی ته ره مه کانه وه وه ستان. به کتاش به و سه روانه که ی له ته کی بوو و به چه ند جهنده ره می وت له لایه وه را بوهستن و له وینه که دا ده رکه ون.

جهنابی فه رماندار به سه روکی شاره وانی وت: وتار بو خه لکه که بدات و سه باره ت به سه ره نه جامی یاخیبوون و ئاژا وه گه ری ئاموژگاری جه ما وه ره که بدات. سه روکی شاره وانی چوو سه ر و وتاری دا بو ئه و جه ما وه ره ی که خه ریک بوون بلا وه یان ئه کرد. وینه گیرا و کاری سه ره هه نگ به کتاش کو تایی هاتبوو. مایه وه جهنابی

شارهوان بهرنامه‌ی ناشتنی تهرمه‌کان دابنی.

به فهرمانی جه‌نابی سهرۆکی شاره‌وانی، دووری دیواری کاروانسه‌را چالّیکیان هه‌لکهند و پیاوانی که‌لمیشیان به‌بی شۆردن و کفن کردن کرد به‌ژیر خاکه‌وه، گۆره‌که‌یان داپۆشی، ته‌ختیان کرد و دۆلچه‌یه‌ک ئاویان کرد به‌سهر خاکه‌ ته‌ختکراوه‌که‌ی گۆره‌که‌دا و دوور که‌وته‌وه.

بلّقیس قه‌متهری وشتره‌که‌ی به‌ره‌و گۆری پۆله‌کانی سوورپاند و بۆ تاویک وشتره‌که‌ی لای گۆره‌که‌وه یخ دا. وشتره‌که یخی دا و ئارام بوو. بلّقیس به‌ئه‌سپایی سهرپۆشه‌که‌ی کرده‌وه. که‌زیه‌ی خۆی ئه‌وه‌ی که‌هه‌یبوو له‌ده‌ور ده‌ستی ئالاند و به‌خه‌نجه‌ریک له‌بنا بری و پرژاندی به‌سهر گۆره‌که‌دا. هه‌یفۆش سهرپۆشی کرده‌وه، قژی په‌ریشان کرد و ئه‌و پرچ و که‌زیه‌ی که‌هه‌یبوو بری و پرژاندی به‌سهر گۆره‌که‌دا. کاریکی‌تر مابوو. بلّقیس ئه‌بوایه‌ بیکا، ئه‌ویش که‌زیه‌ ئامانه‌ته‌که‌ی شیرو بوو. بلّقیس گرپی له‌چه‌که‌ی کرده‌وه و پرچه‌ براوه‌که‌ی شیرو که‌سه‌رده‌می‌ک به‌گمه‌مه‌د به‌سووکایه‌تی دابووی به‌دایکی، به‌سهر گۆری براکانی‌دا پرژاند.

بانوو، خیلّاتی نه‌بوو تا پرچی خۆی ببری و بیکا به‌سهر گۆری جه‌وانه‌کانی‌دا. بۆیه‌ هه‌روا له‌سهر هه‌ر دوو چۆک له‌سهر گۆره‌که‌ دانیشتبوو و خامۆش بوو. هه‌یفۆ نه‌ی ئه‌توانی بگری. ره‌نگه‌ له‌ترسی بلّقیس بوو، هه‌رچه‌ند بلّقیس له‌م بابه‌ته‌وه هه‌یچی نه‌وتبوو. بلّقیس پاش ئه‌و دواين گوته‌ی که‌له‌بناری کیوی سه‌نگرد به‌ئازیزه‌کانی خۆی وتبوو، ئیتر له‌هه‌یچ بابه‌تی‌که‌وه زمانی نه‌گه‌رابوو.

بلّقیس رابوو. هه‌یفۆش هه‌لسا. به‌لام بانوو هه‌لنه‌سا. ٣٤٦٣
ئه‌توت ئه‌و نایه‌وی بگه‌رپته‌وه، بۆیه‌ هه‌روا خامۆش و بیده‌نگ له
سهر گۆری گولمه‌مه‌دی مایه‌وه. بلّقیس تاویک روانیه‌ پیریژن.
به‌لام بانوو ببوو به‌به‌شی‌ک له‌خاکی گۆره‌که‌. بلّقیس که‌وته‌ری.

بانوو سهري هه لينا و سهيري كرد. بلقيس له ههميشه بهژدارتر خوڤاي ئه كرد. بهژني لاوازي راست راگرتبوو، پروا بهخو ههنگاوي ئهنا و بهرهو بيابان ئهرويشت. ههيقو وشترهكهى ههلساند و به دواى بلقيسدا كهوته رى. پاش تاويك بلقيس و ههيقو و وشتر له تاريكى شهودا ون بوون و پهنگه با برديانى.

— «ئهى كوشتارگه له كوڤيه؟»

شهوه و خهلكيك له بيابان ئهخولينهوه. شهو چهنده بالاى بهرزه و چهنده قووله. خهلكهكه، ياران و زيندوووهكان به دواى كوشتارگهدا بيابان ئهگهريين. ئهوين له خوڤندا لى ئهنا و گيان ئوقره ناگرى. ريگه نيه له چولگهيهكى ئاوهها سهخت و سامناكدا، له قهلاتهوه تا دهشتى شور و له ئاوهوه تا ههتاو، ژان و جهخار بهردهوامه و ليو به شهقلى بيدهنگى بهستراوه. گهپانى به گوژمى خوڤن به دهمارهكانى بياباندا ئهپروات و تى ئهپهري له ههزار چولگه و بيابان به دواى شيتيتى سهركهردانى پيروزي خوڤدا. ريگه نيه، ريگه نيه ئهى گيانى به ئوخزن، ئهى گهوههري ههتاو و ئاگر و خاك، ئهى ئاو، ئهى ئاسمان له چولگهيهكى ئاوهها سهخت و سامناكدا ريگه نيه.

بنهماله شپرزهي، ياران ههژاون و رانهكه پهersh و بلاو بووه. — «رانهكهيان بردا و برديان ئهى! موسلمانان؛ رانهكهيان بردا و به دهمى ههلبهسراو و چاوى كراوهوه.... هيرشيان هينا، ئيمهيان كوتا و رانهكهيان برد. چاريكى ئيسكه شكاههكانى خالو عهبدوسم بكهن! ئاى...»

قسه لهگهلاى ئهكهى شيرۆ؛ قسه لهگهلاى ئهكهى له شهوى چوللى بياباندا؟ بهرد مهگهر وهلامت ئههاتهوه؟

— «دهتو تيم بگه ئهى كيۆ، ئهى كيۆى براكانم. رى بو كوى بهم گولمههمهه؟ كوشتارگهى تو له كوڤيه... براكهه؟»

ريگه نيه، ريسا نيه ئهى گيانى به ئوخزن، ئهى گهوههري

— «هه‌ی هه‌ی بادی. هه‌ی هه‌ی یاری به ئه‌مه‌کی گولمحه‌مه‌د؛
هه‌رگیز کاتی گریان نییه. ئیمه له‌گه‌ل با ببه!»

— «من به‌ره بۆ کوشتارگه ئه‌ی ئه‌سپه‌که‌ی من، بمبه بۆ
کوشتارگه!»

شهو چ بالایه‌کی هه‌یه، شه‌و چه‌نده به بالایه. شه‌و ره‌نگی
له شه‌وه ئه‌کات شه‌و و، به که‌زیه مارا‌ل. ژنه‌کان، ژنه‌کان، ژنه‌کان،
مارا‌ل شه‌ودیزی دۆزیوه‌ته‌وه، کورپه‌که‌ی دابه‌ستوه به پشتیه‌وه و
به‌ره‌و کوشتارگه ئه‌چی. ئه‌ی شه‌وی نووته‌ک، ئه‌مه خاتوونه‌که‌ی
گولمحه‌مه‌دی سه‌رداره که له تان و پۆی تۆدا سه‌رگه‌ردان بووه
و به دوا‌ی گیانی خۆ‌ی دا ئه‌گه‌ری. مارا‌ل شیله‌ی گیانی خۆ‌ی له
کوشتارگه جی هیشته‌وه و ئه‌وه ئه‌وه که بارس‌تایی شه‌وه‌زه‌نگی
شهو به کۆلیه‌وه له‌گه‌ل خۆ‌ی ئه‌بات:

— «زیوه‌ر، زیوه‌ر... ئه‌وه منم به‌ره‌و تۆ دیم؛ ئه‌وه‌تا منم
هاو‌پرچه‌که‌ت. مه‌گری شی‌رو، تو‌وره مه‌به به‌گمه‌مه‌د،
خامۆش مه‌به گولمحه‌مه‌د، من بلقیس ئه‌دۆزمه‌وه، من
دایکه‌مان له ده‌ستی با وه‌رئه‌گرمه‌وه. من ناهیل‌م با بلقیس
له‌گه‌ل خۆ‌ی به‌ری. من ناهیل‌م گورگ ببن به دایه‌نی هه‌یفۆ
که منالی بی. من زیوه‌ر له سه‌ر زه‌وی جی ناهیل‌م، ئه‌ی
هه‌موو پیاوانی له خاک‌دا که‌وتووم، ئه‌ی خان‌ئا‌پۆی چاک که
ئاوه‌ها ژیکه‌لانه مه‌رگ و سه‌ردانانت په‌راوه کردبوو. من به سه‌ر
هه‌موو تاریکی‌دا زال ئه‌بم، ئه‌ی پیاوه‌که‌ی من گولمحه‌مه‌د. تۆ
له ناخی من‌دا به ئه‌سپارده هه‌ر ئه‌می‌نی، ئه‌ی تاقانه‌ی دایه
و بۆ ده‌سته‌کانی تۆ ناگه‌ریم له هه‌یچ له‌ش و ئه‌ندامیک‌دا به
مه‌گری ژنانه. نه‌مویست به شه‌که‌تی و دامای لی‌ت بنوارم،
چونکه تۆ بۆ من بالای چناری هه‌موو جه‌نگه‌له‌کانی. نه‌مویست
به که‌نه‌فتی بتبینم، ئه‌ی به‌ژنی شیاوی خاک. قریشکه‌ی
برنه‌وه زیوار زیوه‌که‌ت بۆ هه‌میشه وکوو گواره له گوی‌کانم‌دا

ئەبى ئەي پياوھ ساكارەكەي من. ئەوا بۆ زىوھرت ئەگەرپىم كە
 شياوى ھاوسەرپىتى تۆ بوو، ئەوا لە زىوھرت ئەگەرپىم! جا ئەي
 ئەسپەكەي من، ئەي شەودىزم بۆ سەرگەردانى؟ ئەي يارە
 ئەمەكدارەكەي گولمەمەد، ئەي شەودىز نە كاتى گریانته،
 بۆ پىپەلكە ئەكەي؟ من بەرە بۆ لای خوینی سوارەكەي خۆت؛
 بەبە بۆ مەزلىگەي ئەوين.

شىرۆ، شىرۆ، ئەي سەروى سووتاو لە كوئی سەرماي
 قورسى شەوانەدا بە سەرگەردانى وراوھ ئەكەي؟ رپوگەت لە
 كوئیە و خۆرت لە كام لاوھ سەر دەردىنى؟ ئىرە كوئیە؟ ئىرە كامە
 سەرزەمینە كە بەم جۆرە سارد و سىر دەستەكانى من وەرئەگرى
 كە لە ھەر پەنجەيەكمدا مەشخەلىكى ئەوين داگیرساوھ؟ ئىرە
 كوئیە و من لە كویم؟»

— تۆ كى تارمايى؟

— من منم و، تۆ كى تاپۆ غەوارە؟

من مووسام و من شىرۆم و من مارال و من منم ئەي
 بەلووچ كە لە ناو دەستانى بادا ئەرۆم بۆ ھەر كوئى كە برۆم. من
 ئىمەم و بۆ تەوافى خۆم ھاتووم لە پاش ھەموو ئاوارەيىم. فريام
 كەوھ ئەي پياو، فريام كەوھ ئەي ئەو كەسەي دەستەكانت بەس
 بۆ ھەلكەندنى گۆر ئاوالە كراوھ لەم شەوى سامناكدا. فريامان
 كەوھ ئەي بەلووچ، دەنگدانەوھى دەمى پىمەرەت چەندە وشك و
 بە جەخارە، ئەي ئەو كەسەي گريان بە كىماسى ئەزانى.

مووسا ھەموو مناللى خۆي لە ھاوارىكدا بەرھەلدا كرد.
 بەلووچ پىمەرەي ھەلدا، لە گۆرەكە ھاتە دەرەوھ و جەوانەكەي
 لە ئامىزى بەھىزى خۆي دا راگرت و سەر و رپووى گووشا بە
 سىنگا:

— ئارام بگرە گيانەكەم، ئارام بگرە!

ئەوھندەي بەلووچ مووسا ھىور بكاتەوھ، نادەلى چوارگویشلى

له دلى شهوه زهنگه وه هاته دهره وه. پيمه پرهى هه لگرت و چووه ناو
گورپه كه بو گور هه لكه نندن. نهو له كوويه؛ ستار كوانى؟
ئه ستيرهيه كه راسته وخو ئه پروانيه روخسارى ستار. قوربان
به لووچ، مووساى برده لاي ستاره وه و داي نيشاند و خويشى
تاويك له لايه وه دانىشت، له شى لهرزو كى لاوه كه به دهستيه وه:
— بهر له نيوه شهو ئه بى كاره كه مان ته واو بكهين؛ هيمهت
بكه مووسا، ئه بى دوو گور هه لكه نين.
— نا، براكانم! نا. من زيوهرمان له گه ل خوم ئه بهم، زيوهرى
ئيمه بدهنه وه.

— مارال! مارال؟

شه وديز چهند بى ئوقريه! خهريكه خاك و بهرد و زهوى به
سمدهسته كانى خو هه لئه كه نى.
— ئارام بگره ئازيزه كه م! له سه رخو به، ئيمه خهريكى كارىكى
دزى رپسايين.

مارال دابهزى و له سهر تهرمه كهى زيوهر دانىشت. لوى
سه رپوشه كهى له سهر روخسارى لادا، تاويك له روخسارى روانى
و پاشان دانهويه وه، گوناي نايه سهر گوناي و بو ماويه كه ئوقريه
گرت.

كارى گور هه لكه نندن ته واو ببوو. نادعه لى چارگويشلى له
گورپه كه هاته دهره وه. خاكه نازى له خاك چه قاند و بهرهو تهرمه كه
ههنگاوى نا. قوربان به لووچ قولى مووساى گرت، هه ليسانده و
برديه لايه كه وه و لاي دهستى شيرووه داي نيشاند. شيرو به
سهري شكاو و له زگهيه كى خوينا وشكه لاتوو به روخسارييه وه،
له سهر سفره ي ساردى زهوى له سهر ههردوو چوكى دانىشتبوو
و له بهرد ئه چوو. ئه پروانى، به لام وامه زانه كهس يان شتيكى
ئه بينى، ليوه كانى دادوورابوون و دهسته كانى له بهستراو ئه چوون:
«براكه م! براكانم!»

قوربان به لووچ گهرايه وه بو لاي ستار، له شى ستارى گرته

باوهش و بهرهو گۆرپهكه بردى و له قوولايى چالهكهدا دايانا. پاشان داواى له نادعهلى كرد سهره برپاوهكهى ستار بداته دهستى. نادعهلى چۆكى دادا، سهره برپاوهكهى ستارى ههنگرت و سهيرى كرد. دهستهكانى بهلووچ بۆ وهگرتنى سهرى ستار له ناو گۆرپهكهوه بهرهو نادعهلى راديارابوو. نادعهلى سهرهبرپاوهكهى دابه دهستى بهلووچهوه و بهلووچ سهرهكهى لهگهڵ لهشى جووت كرد و له گۆرپهكه هاته دهرهوه. دهستى دايه پيمهپه و كاسهى بيلهكهى له خۆل پرکرد. بهلام ساتيك دهستى راگرت، له سهر ليواى گۆرپهكه دانىشت و به ستارى وت:

— ئهمهوى خاك بكهم به سهرتدا هاوپر، ليم دلگير مهبه و من! ئهويندارى زيندوووهكهت بووم ستار، بهلام ئيستته! چاره چيه؟ ليم ببووره براكهم. خاك له سهر خاك.

نادعهلى له داپوشينى ستاردا، ئارام راپوهستابوو. مارال بانگى كرد:

— يارمهتيم ئهدهى براكهم؟

نادعهلى و مارال زيوهريان ههنگرت و دايان به سهر زينهكهدا. لهشه لاوازهكهى زيوهر زور جيگهى نهئهگرت. دهستانى بارىك و پهلكهى كهزيهكانى به لايهكا شۆرپهوه ببوو و قاچهكانى بهلاكهى تردا. قوربان دواين پيمهپه خۆلى كرد به سهر گۆرپهكهدا؛ دهستى ههنگرت و رويشت تا لهغاو بۆ مارال رابگرى. شيرۆيش به ههمان شيوه، له سهر چۆك هاته بهرهوه و خۆى گهيانده سهر گۆرپهكه. سهرپۆشى له سهر داگرت و ئهوهى له پرچ و كهزيه ههيبوو به خهنجهر برى و پرژاندى به سهر گۆرپهكهدا و وتى:

— ههموو براكانم!

مارال له سهر زين سوار ببوو و له قوربان بهلووچ رامابوو. پاشان سهرى ههليئا و مووساى بينى به باوهشييك دار و چيلكهوه

دیته وه. قوربان سه‌ری هه‌لینا، روانیه ماراڵ و پئی وت:
— من ناچارم برۆم و ون بم خوشکم، ئه‌گینا له‌گه‌لت
ئه‌هاتم.

ماراڵ به‌س وتی:
— براکانم! براکانم.

مووسا لای لیژنه داره‌که‌وه وه‌ستابوو. قوربان به‌لووچ ده‌ستی
له‌ له‌غاوی شه‌وه به‌ردا و به‌رمو مووسا چوو. شیرۆ هه‌روا خامۆش
وه‌کوو پارچه به‌ردیک له‌ سه‌ر گوڤه‌که دانیشتبوو و مووسا ئه‌چوو
نزیك شیرۆوه تا ئاگر بکاته‌وه. هه‌مووان خامۆش بوون و سه‌رما
ده‌بانیکی له‌ کالان ده‌رهاتوو بوو و شه‌وی قاش ئه‌کرد.

ئاگر گرتبووی و روخساری شیرۆ له‌ تاودانه‌وه‌ی بلیسه‌دا
مۆری ئه‌کرده‌وه. مووساش لای شیرۆوه ته‌ماشای بلیسه‌کانی
ئه‌کرد و ببیلله‌ی چاوه‌کانی له‌ تاودانه‌وه‌ی گره‌که‌دا ئه‌بریسکایه‌وه
و ئه‌ستیره‌یه‌ک، راسته‌وخۆ به‌ سه‌ر گوڤه‌که‌دا ترووسکه‌ی
ئه‌دا. قوربان به‌لووچ چوو پێشه‌وه، قۆلی مووسای گرت، به‌رمو
شه‌ودیزی ماراڵ وه‌ریگیرا و وتی:

— براکه‌م، تۆ! له‌گه‌ل ماراڵ برۆ. من و تۆ! رۆژیک! دیسانه‌وه
یه‌کدی ئه‌دۆزینه‌وه.

مووسا بۆ ئه‌وه‌ی له‌رزینی لیو و گرژی روخساری له‌ نیگای
به‌لووچ بشاریته‌وه، سه‌ری داخست و له‌غاوی شه‌وه‌ی گرت.
قوربان به‌لووچ روانیه شیرۆ. به‌لام شیرۆ هه‌روا له‌ سه‌ر دوو
چۆک له‌ سه‌ر سفره‌ی خاکی سارد دانیشتبوو و رووی دابوو به
بلیسه‌ی ئاگره‌که:

— «براکه‌م! براکه‌م گوڵمه‌مه‌د؛ رێگه‌یه‌کم پێشان بده، له
ده‌ورت گه‌رپیم!»

شیرۆ له‌ سه‌ر دوو چۆک دانیشتبوو و خه‌نجهریک له‌ سه‌ر
ده‌ستی پێشکه‌شی گوڵمه‌مه‌دی ئه‌کرد:
«چاریکی کاره‌که‌م بکه‌ برام، له‌ ده‌ورت گه‌رپیم!»

قوربان به‌لووچ له سه‌یرکردنی شیرو وەرگه‌را، دهستی نایه
سه‌رشانی مووسا و وتی:
— خوات له‌گه‌ل! پیاو؛ خوات له‌گه‌ل. من و تو دیسانه‌وه‌ش
به‌کدی ئەدۆزینه‌وه.

قوربان ئاوپرى دايهوه، شيرۆ نه‌بوو و مارال رۆيشتبوو. ئه‌وا به‌س زايه‌لئى ده‌نگى كه‌لميشى بوو له‌ قاپى كيّودا ده‌نگى ئه‌دايه‌وه و ناوبه‌ناو ده‌نگى كرپووزانه‌وه‌ى سه‌مه‌نى خانمه‌مه‌د ئه‌بيسرا، كه‌ له‌ شه‌وى بياپانه‌وه ئه‌هات:

زايه‌لەي دەنگي کەلميشي، شەو، لاڵانەوھي سەمەن،
وئبوھکان، بَلْقِيس و با و بادي کە لە ناو دەستەکانی بادا ئەپرۆشتن
بۆ ھەركوێ کە پرۆيشتايەتن. شيرۆ، مووسا، شەو و ئاگر.
— دودل مەبە بەلووچ، من پياوي پڤگە و شياوي ئەم ئەسپە
نيم. ئەوھ تۆي کە شياوي سواريت و منيش جگە لەم ئەسپە
ھيچم نيه؛ وھري بگرە و سواربە.

نادعه‌لی له‌غاوی ئه‌سپه‌که‌ی به‌ردا، ږووی له به‌لووچ وه‌رگيږا
و به‌رهو ئاگره‌که هه‌نگاوی نا. به‌لووچيش له‌ويوه که راوه‌ستاوو،

بەر له‌وه‌ی بکه‌وێته‌ پێ، له‌ نادعه‌لی پرسى:
— تۆ له‌گه‌ڵ خۆت چى ئه‌كه‌ی، جوامێر؟
نادعه‌لی لای ئاگره‌كه‌وه‌ له‌ سه‌ر به‌ردێك دانیشته‌، بـنه
گه‌ونیكى خسته‌ ناو ئاگره‌كه‌ و وتی:
— من ئه‌مشه‌و له‌ لای ستار ئه‌مینمه‌وه‌.

كو‌تایى كه‌لیده‌ر
نووسین: سا‌لی ١٩٦٨ تا ١١-٤-١٩٨٣

وه‌رگی‌ران: جوونی ٢٠٠٦ تا سپتامبری ٢٠٠٧

به‌رگی ده‌یه‌می كه‌لیده‌ر، خویندنه‌وه‌ی پێدواستییه‌ بۆ هه‌موو كوردێك!
ئه‌و پ‌ۆمانه‌ی له‌ ناخی راسته‌قینه‌ی كوردی ونج‌كراوه‌وه‌ هه‌لقولاوه‌،
پلی پر له‌ هه‌ستی وێژدانی پێشیلکراوی كوردایه‌تی،
تراژدیای هه‌زارسا‌له‌ی به‌شێك له‌ نیشتمانی دا‌پ‌راو و
له‌ قه‌ناره‌دراوی دیرو‌کی كۆن و پ‌ۆژه‌فی نو‌یی بی‌هه‌ختی و
كۆله‌واری بنده‌سته‌یی نه‌زان و نه‌مرۆف و بی‌فرسه‌ند و نا‌چیزه‌...
كۆلینه‌ره‌وه‌ی وێژدانی خه‌وتوو‌ی كه‌موزه
بیره‌ینه‌ره‌وه‌ی ئه‌ركی له‌بیركراوی زانای نه‌زان،
هه‌نسکی سینه‌ی هه‌زارکونی شه‌قاربردوو‌ی نا‌پ‌ه‌وایی
پارچه‌یه‌کی جه‌رگی له‌ خوین شه‌لا‌لی هه‌زاران فرسه‌نگ دوور،
ئوق خوینیه‌یه
له‌گه‌ڵ خانمه‌مه‌ی و له‌ سه‌ره‌نیزه‌ی تفه‌نگه‌كه‌ی له‌ پ‌ێ‌پ‌ه‌وه‌کانی می‌ژوووه‌
چۆرچۆر ئه‌تکیت و چاوه‌پروانی پ‌ۆله‌ی و لا‌ته‌ ده‌ست بخه‌نه‌ ناو ده‌ستییه‌وه‌...

۳۴۷۳

که نیادر

به رگی دهه ۴۰

مەحمودى دەولەتئابادى

وەك خۆى زۆر بە ناسكى و خاكەپايى نووسىوئىتى:

لەدايك بووى ۱۹۴۰ى زايىنى، كورى فاتمە
و عەبدىرەسوول، خەلكى دەولەتئابادى
سەبزهوار لە مەلەبەندى خوراسان.

مەحمودى دەولەتئابادى زۆر كارى جۆراوجۆرى كردووه؛ كارکردن لە سەر
زەوى، شوانى، شاگرد پىنەچى، بزمەر راستکردنەوه، كارگەى گيوه، پاسكىلچى و
سەرتاشخانە و... زۆربەى ئەو كارانەى پاشتر لە نووسىنەكانى دا رەنگيان دايەوه.
دەولەتئابادى ئەچى بۆ مەشھەد و پاشان تاران و ديسان پيشەى جۆراوجۆر تاقى
ئەكاتەوه وەكوو پيتچنى چاپخانە، برىنگېرى گۆشتارگە، رېكلاماتۆرى شانۆ، سوفلو
يان پىيژى سىنەما، فرۆشيارى رۆژنامەى كەيھان و... پاشانىش شانۆگەرى و نووسىن.
سالانى ۱۹۶۱ تا ۱۹۷۴ شانۆ و نووسىن شان بە شان بىرى دەولەت ئابادى بەخۆوه
خەرىك ئەكەن و لەمسالەدا شانۆ جى ئەھىللى و لە نووسىن بەردەوام ئەبى و ئەبى
بە يەكك لە كەلە نووسەرەكانى ئىران و دانەرى **كەلىدەر** كە تا ئىستاش چ لە پرووى
قەبارە و چ لە پروانگەى ناوەرۆكەوه بە مەزنتىر شاكارى ئەدەبى ئىران ناو ئەبىرى.
دەولەتئابادى جگە لە وەرگرتنى چەندىن خەلاتى وىژەى ناوچەى بۆ ماوہىەكى درىژ
كاندىداى خەلاتى وىژەى نۆبل بووه؛ بۆ پرومانى لەمەر خۆمان واتە **كەلىدەر**. ھەروەھا
چاپ و بلاوکردنەوى پرومانى كولونىل بە زمانى ئالمانى و ئىنگلىزى پيش ئەوہى
بە فارسى چاپ بکرى، جاريكىدى ناوى دەولەت ئابادى وەكوو ناودىرى خەلاتى نۆبل
ھىناوہتەوه ئاراوہ... بەرھەمەكانى:

كۆمەلە چىرۆك

- (لايەھى بىابانى) ۱۹۴۸ - توژە بىابانىەكان
- (كارنامە سپىنج) كارنامەى ژيانى راگوزار

شانۆگەرى

- (تنگنا) تەنگانە
- (باشبىرو) لەگەل شەبىرو

- (قمنوس) قهقنهس

رۆمان

- (سفر) ۱۹۷۲ = گەشت
- (وسنه بابا سېحان) سەربردهی بابا سوبحان
- (گاواره بان، (۱۹۷۱) گاوان
- (جای خالی سلوچ) جیگهی به تالی سلوچ - کراوه به کوردی
- (عقیل، عقیل) ۱۹۷۴ عه قیل عه قیل
- (از خم چنبر) ۱۹۷۷ له پیچی کهمه وه
- (کلیدر) که لیدەر
- (زوال کلنل) ئاوابوونی کولۆنیل
- (روزگار سپری شده مردم سالخورده) رۆژگاری تیپه پریوی مروۆقی به سالآچوو
- (اتوبوس) پاس
- (سلوک) ئاکار
- (ن مادیان سرخ یال) ئەو ماینه یال سووره
- (طریق بسمل شدن) شیوازی بیسمیل بوون

کۆمه له وتار

- (ناگریزی و گزینش هنرمند) ناچاری و هه لێژاردنی هونه رمه ند
- (موقعیت کلی هنر و ادبیات کنونی) دۆخی گشتی هونه ر و ئەده ب ئیستا

گه شتنامه

- (دیدار بلوچ) دیداری به لووچ

دیما نه

- (ما نیز مردمی هستیم) ئیمه ش مروۆقی کین

به ره می تر

- (هجرت سلیمان) کوچی سلیمان
- (مرد) پیاو
- (هوی بخت من گزل) ئاسکی به ختی من گازل
- (روز و شب یوسف) رۆژ و شهوی یووسف
- (ته شب) بنی شهو
- (رد، گفت و گزار سپنج) رهت، گوتوبیژی راگوزار
- (نون نوشتن) نوونی نووسین